

D 2635

The Department of Public Instruction, Bombay.

THE NAISHKARMYA-SIDDHI

OF

SUREŚVARĀCHĀRYA

WITH THE

CHANDRIKĀ OF JNĀNOTTAMA.

EDITED WITH NOTES AND INDEX

BY

COLONEL G. A. JACOB

INDIAN ARMY.

23805

Second Edition, Revised.

Registered for copy-right under Act XXV of 1867.

Bombay:

GOVERNMENT CENTRAL BOOK DEPÔT.

Salvi
Sur | Jac

1906.

(All rights reserved.)

Price Rs. 2-8.

Bombay Sanskrit Series No. XXXVIII.

Bombay:

PRINTED AT JAYAJI DADAJI'S "NIRNAYA-SAGARA" PRESS.

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY, NEW DELHI.
Ref. No. 23805
14 - 6 - 56
all No. Sa / V1 / Sun / Tac

PREFACE TO FIRST EDITION.

THIS work first came to my notice in the year 1881 when I was examining the writings of Sures'vara in order to find some passages quoted in the *Vedāntasāra*. I obtained two MSS. of it from the India Office Library, and, having found there the quotations that I was in search of, made a copy of the work with a view to future publication. On return to India the following year I secured another manuscript from Rājputāna, and subsequently one from Benares. It was not till last year, however, that I lighted upon what I had long been looking for, namely a commentary on the text. From the copious notes in the margin of one of the India Office manuscripts, and which seemed to be extracts from a commentary, I inferred the existence of such but could hear of it nowhere. At last, however, that of Jnānottama was found in the collection of Mr. Mahādeo Chimnājī Apté, the founder of the Poona Ānandāś'rama; and I am deeply indebted to that enlightened and most enterprizing scholar for the very material aid which he has given me. Subsequently I obtained a second copy of the same by the kind assistance of the learned Principal ^{of the} Government Sanskrit College at Benares.

Comparatively little is known of Sures'vara, whose civil name was Maṇḍana* Mis'ra, except that from being a bigotted Mīmāṃsaka he became an ardent disciple of S'āṃkarāchārya; and he is supposed to have been commissioned by that great philosopher to write treatises elucidating his work^t. He accordingly prepared a most voluminous *Vārttika*, which at present exists only in manuscript, on the *Brihadāraṇyakopanishadbhāṣya*,

* Hall's *Index to Bibliography of Indian Philosophical Systems*, p. 159. ^t Vide Preface to Ānandāś'rama edition of *Taittirīyopanishad-bhāṣya-vārttika*.

and a shorter one on the *Taittiriyopanishadbhāshya*, which was published last year, with the commentary of Ānandajñāna, at the Ānandāśrama Press. Besides these, we have his *Mānasollāsa*, explanatory of the Āchārya's short poem entitled *Dakshināmūrttistotra*,—and the *Panchikaraṇavārttika*, based on a prose work of Sāṃkara's named *Panchikaraṇa*. I have examined all these, and manuscripts of them are readily obtainable in India.

The work now laid before the public, and which is in my judgment the best of the author's productions, is intended to reiterate the views embodied in the *Upades'asāhasrī*, another important treatise of Sāṃkara's, and numerous quotations are made from it in the concluding chapter. As its title shows, it consists of an argument in opposition to ritual, and in favour of knowledge, as a means to *mukti*.

In his opening remarks the author says:—“As there exists in every living thing, from Brahmā down to a tuft of grass, a natural desire to be free from every description of pain, a spontaneous effort is made to get rid of it. But as pain owes its existence solely to the body, which again is the result of previously accumulated merit and demerit, it cannot be eradicated. Merit and its opposite too, being the fruit of prescribed and interdicted actions, cannot be averted. Action, too, cannot be avoided because it is the outcome of desire and aversion; nor can these, because they depend upon attractive and repulsive appearances; and this appearance cannot, because it is the effect of an ill-considered belief in the existence of duality; neither can duality be got rid of because, after the manner of nacre taken for silver, it is caused solely by ignorance of the self-existent secondless one. Therefore ignorance of the Self is the sole cause of every ill. And it is ignorance that conceals happiness, which, because it is the essence of Self, is unfluctuating and inde-

pendent. When, therefore, ignorance is completely dispelled, the acme of all human desire is reached. And since the dispersion of ignorance can only be effected by the acquisition of right-knowledge, that is the means to be used. But inasmuch as the subject of the ignorance of Self which is the root of all evil, is outside the range of such popular proof as perception or the like which is non-Vedic, it is clear that right-knowledge can be gained from Vedantic writings only. This treatise therefore, a compendium of the essence of the entire Vedānta, is now commenced."

At the close of the eighth *kārikā* of the first chapter the author introduces the *pārvapakshā*, or argument in favour of the *karmamārga*,—and the objector is made to quote part of Jaimini's Sūtra (1. 2. 1) namely आत्मायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यम् in support of his view. The refutation begins with verse 22, and occupies the rest of the chapter. In the 91st section of it the author deals with the alleged acquiescence of Jaimini in the doctrine of salvation by *karma*, and remarks that if he had really held that view he would not have written, as he did, the first two Brahmasūtras, namely, अथातो ब्रह्मजिज्ञासा जन्मा द्यस्य यतः । That Jaimini should thus be made the author of the *Vedāntaulars'ana* is very curious—but it seems impossible to interpret the passage in any other way, and there is no variation in the reading of the manuscripts.

It is scarcely necessary to allude to the fact that in the colophon of some MSS. the authorship of this work is ascribed to Sāṃkarāchārya; for, apart from the testimony of the commentator, the evidence furnished by such passages as IV. 19, 74, and I. 6, would alone be enough to disprove the notion.

The various readings, when of importance, are incor-

porated in the Notes—and the references to passages quoted in text and commentary will be found there also.

The manuscripts used in compiling the work are as under :—

- A. MS. No. 1103 of the India Office Library. Up to II. 88, it is written in a small but clear hand, and from there to the end in bolder characters. It contains the text only, and formed part of Colebrooke's library. It is carefully corrected throughout.
- B. MS. No. 777 of India Office Library. Is in four different hands, and carefully corrected. In the margins, which are considerably worm-eaten, are numerous extracts from Jnānottama's commentary. This too was in Colebrooke's collection.
- C. A carefully written copy of a MS. in the library of the Mahārājā of Bikanir. The text only.
- D. A Benares College manuscript kindly lent me by the Principal. It is beautifully written and generally accurate—but begins with I. 15 and ends with IV. 76. It contains the text only.
- E. A splendid MS. of text and commentary lent me by Mahādeo Chimnājī Āpté Esq. It was copied at Benares in Saṁvat 1775, and is almost free from mistakes.
- F. A good MS. of text and commentary borrowed for me by Arthur Venis Esq. from a Benares Pandit.—Fairly accurate.
- G. A manuscript of the commentary, obtained for me by my friend Mr. Āpté when the printing of the work was nearly complete.

I cannot conclude without a word of praise for the press. In oriental printing, it has no rival in this country ; and its Proofs are models of neatness and accuracy.

G. A. J.

Poona, November, 1890.

PREFACE TO SECOND EDITION.

The text and commentary have been carefully revised, and the Notes brought up to date, for this edition. In 1892-94, an excellent edition of Sures'vara's large *Vārtika* on the *Brihadāraṇyakopanisadbhāṣya* was brought out in the Ānandāśrama Sanskrit Series, and in it I have found no less than 36 of the kārikās of the present work. Which of the two appeared first it is impossible to say; but though it is not an uncommon thing for an author to quote from his own writings, yet it is not often that it is done on so large a scale as in this instance.

I mentioned in the former Preface that Sures'vara was also known as Maṇḍana Miśra, and it is under this name that his *Vidhiviveka* (a work on Mīmāṃsā) is now in course of publication in The Pandit, accompanied by Vācaspati Miśra's commentary entitled *Nyāyakanikā*. Let us hope that his well-known treatise *Brahmasiddhi* will also soon see the light, together with Vācaspati Miśra's commentary *Tattvasamīkṣā*. We shall then have a complete set of all the writings of these two famous philosophers, so far as our present knowledge of them goes.

That the *Brahmasiddhi* is a highly-esteemed composition is evident from the fact that it is largely quoted by some of the best writers. I have met with references to it in *Nyāyakandali* (page 218), S'ridhara's commentary on Pras'astapāda's *Vais'ēṣikasūtrabhāṣya*; in *Vivarana-prameyasangraha*, page 224; in *Citsukhi* i. 26, and iv. 6 (The Pandit, vol v, page 152, and vol. vi, page 444); in *Pancapādikāvivarana*, page 32; and on page 80 of the abovementioned *Nyāyakanikā*.

In most of these, too, Sures'vara is quoted as Maṇḍana Miśra; but in other works he is known by a third name,

Vis'varūpācārya. For example, in the gloss on *Parāś-arasmīti* (Bib. Ind. Series), vol. i, page 51, this name is coupled with a quotation from the *Sambandhavārtika*, page 34; and in *Vivarāṇaprameyasangraha*, page 92, it is connected with a citation from *Bṛihadāraṇyakavārtika* page 640. On page 49 also of Vidyāraṇya's work two verses are ascribed to Vis'varūpācārya, but I have not been able to trace them to any of Sures'vara's published works. They are the following:—

“नन्वचिद्या स्यंज्योतिरात्मानं दौकते कथम् ।
कृत्स्मद्वितीयं च सहस्रांशु यथा तमः ॥
प्रसिद्धत्वादचिद्यायाः सापहोतुं न शक्यते ।
अनात्मनो न सा युक्ता विना त्वात्मा तथा न हि ॥”

Of the commentator Jnānottama very little can be said. He tells us in his opening verses that he lived in the village of Mangala, in the Chola country—that is, in South India—and that he bore the name of his father's guru. (?) On page 155 of his *Index*, Fitzedward Hall points out that the well-known author Citsukha Muni was a disciple of Gauḍes'varācārya who was also named Jnānottama. Can this be the writer of the *Candrikā* on the *Naiskarmya-siddhi* ?

G. A. JACOB.

REDHILL, SURREY,
April 1905.

P. S. Since writing the above, I have found on page 256 of *Nyāyakandalī* a quotation from a work named विश्रमचिवेक which is there ascribed to Maṇḍana; and the same work is referred to on page 74 of *Nyāyakanikā*.

नैष्कर्म्यसिद्धिः

चन्द्रिकासहिता ।

आब्रह्मस्तम्बपर्यन्तौः सर्वप्राणिभिः सर्वप्रकारस्यापि
दुःखस्य स्वरसत एव जिहासितत्वात्तन्निवृत्यर्था प्रवृत्ति-

श्रीगणपतिसरस्वतीसद्गुरुभ्यो नमः ।

ॐ । विष्णोस्तत्परमं धाम योत्मानं निजश्रिया ।

अनन्तामितमद्वैतमात्मभूतं पुनातु नः ॥ १ ॥

तेजस्त्रैयम्बकं भूयाद्गूयसे श्रेयसे मम ।

यदाचामति निःशेषं भक्तानां भववारिधिम् ॥ २ ॥

नैष्कर्म्यसिद्धिभिधया सुधया सुधियां व्यधात् ।

योऽस्तत्वं नमामस्तं सुरेश्वरसुधानिधिम् ॥ ३ ॥

तकोदग्रनखोद्दिव्वादिदैत्यभुजान्तरः ।

प्रहादयतु नः शश्वज्ञानोत्तमसृगोत्तमः ॥ ४ ॥

चोलेषु मङ्गलमिति प्रथितार्थनाद्वि

ग्रामे वसन्पितृगुरोरभिधां दधानः ।

ज्ञानोत्तमः सकलदर्शनपारदृश्वा

नैष्कर्म्यसिद्धिविवृतिं कुरुते यथावत् ॥ ५ ॥

व्याचिख्यासितायाः श्लोकसंदर्भरूपाया नैष्कर्म्यसिद्धेरधिकारिप्रयो-
जनतत्साधनसंबन्धविषयाणामभावादनारम्भमाशङ्क्य स्वयमेव संब-
न्धोक्ति कुर्वज्ञाचार्यः प्रकरणारम्भसिद्ध्यर्थं क्रमेण तातुपपादयति आ-
ब्रह्मस्तम्बपर्यन्तैरित्यादिना प्रकरणमिदमारभ्यत इत्यन्तेन ग्रन्थेन । तत्र
तावदधिकारिणमुपपादयति तन्निवृत्यर्था प्रवृत्तिरस्ति स्वरसत एवे-
त्यन्तेन । आब्रह्म च ते स्तम्बपर्यन्ताश्चेत्याब्रह्मस्तम्बपर्यन्तास्तैश्चतुर्मुख-
प्रभृतिभिः स्तम्बावसानैः प्राणिभिरिति यावत् । सर्वप्रकारस्याध्यात्मि-
कादिभेदभिन्नस्य स्वरसत एव स्वभावत पव शास्त्राद्येयसंस्कारमन्त-

रस्ति स्वरसत्त एव । दुःखस्य च देहोपादानैकहेतुत्वादे-
हस्य च पूर्वोपचितधर्माधर्ममूलत्वादनुच्छित्तिः । तयोश्च
विहितप्रतिषिद्धकर्ममूलत्वादनिवृत्तिः । कर्मणश्च रागद्वे-

रेणेति यावत् । इदमत्र तात्पर्यम् । यद्यप्यतीतं दुःखमतीतत्वादेव
न निवर्त्य नापि वर्तमानं स्वत एव निवृत्तेनाप्यनागतमनुपस्थितेरेव
निवर्त्यितुमयोग्यत्वात्तथाप्यनागतं दुःखं तद्देतुनिवर्त्तनेन शक्यमेव
निवर्त्यितुमतः संभवत्येव निखिलदुःखनिवृत्तिकामोऽधिकारीति ।
नन्वाध्यात्मिकदुःखस्याधिव्याधिप्रभवस्यायुर्वेदविहितोपायैराधिभौति-
कस्य च शत्रुव्याघ्रादिजन्यस्यान्यव्यव्यतिरेकसिद्धतत्साधनैराधिदैवि-
कस्य चातिवातातिवर्षणादिनिमित्तस्य शान्तिकपौष्टिकादिना निवृत्तिः
स्यात्ततः प्रकरणस्य न प्रयोजनमन्यत एव सिद्धेरित्याशङ्कात्यन्तिक-
दुःखनिवृत्तिलक्षणप्रयोजनस्य प्रकरणप्रतिपाद्यात्मविद्याव्यतिरिक्तसाध-
नान्तरासाध्यत्वं दर्शयति दुःखस्य चेत्यादिना अशेषपुरुषार्थपरिसमा-
प्तिरित्यन्तेन । देहस्य कार्यकारणसंघातलक्षणस्योपादानमहंममग्रहः स
एवैको मुख्यो हेतुर्यस्य तद्दुःखं देहोपादानैकहेतुस्तस्य भावस्तत्त्वं तस्मा-
दिति विग्रहः । दुःखस्यानुच्छित्तिरिति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । यद्यपि
कदाचिर्किञ्चिद्दुःखं देहे सत्यपि निवर्त्यमानमुपलभ्यते तथापि स्वस-
मानाधिकरणदुःखान्तरप्रागभावासमानकालीनदुःखनिवृत्तेदेहोपादाने
सत्यसंभवात् हि तन्निवृत्तिरूपायान्तरसाध्येति भावः । एवमपि कार्य-
त्वादुपादीयमानदेहस्य स्वयमेव निवृत्तेः किमत्र विद्ययेत्यत आह दे-
हस्य चेति । देहस्य देहसन्तानस्य पूर्वैः प्राक्तनदेहैरुपचिताहुपार्जितौ
यौ धर्माधर्मौ तद्देतुकत्वात्तयोः सतोनौच्छित्तिरित्यर्थः । एवमपि धर्मा-
धर्मयोरुपभोगेन क्षये सति कारणाभावादेहसन्तानस्यापि विच्छेदो
भविष्यतीत्यत आह तयोश्चेति । तयोरपि धर्माधर्मयोर्विहितप्रतिषिद्धे
ये कर्मणी यजनब्रह्महननादिव्यापारलक्षणे तज्जन्यत्वात्तयोः स्थितौ न
निवृत्तिरित्यर्थः । विहितनिविष्टकर्मणोरपि क्षणिकत्वात्स्वयमेव वि-

षास्पदत्वाद्रागद्वेषयोश्च शोभनाशोभनाध्यासनिवन्धन-
त्वादध्यासस्य चाविचारितसिद्धैतवस्तुनिमित्तत्वाद्वैतस्य
च शुक्तिकारजतादिवत्सर्वस्यापि स्वतःसिद्धाद्वितीयात्मा-
नवबोधमात्रोपादानत्वादव्यावृत्तिः । अतः सर्वानन्दहेतु-
रात्मानवबोध एव । सुखस्य चानागमापायिनोऽपरत-

च्छेदो भविष्यतीत्यत आह कर्मणश्चेति । व्यक्तिरूपेण विच्छिद्यमान-
स्यापि कर्मजातस्य रागद्वेषप्रयोज्यत्वात्तयोः स्थितौ न तत्सन्तानवि-
च्छेद इत्यर्थः । रागद्वेषयोरपि कार्यत्वात्स्वत एव निवृत्तिरित्याशङ्क्याह
रागद्वेषयोश्चेति । विषयेषु शोभनं रमणीयमिदमिति यः प्रत्ययो यश्च
तद्विपरीतमशोभनमिति प्रत्ययस्तावव्यभिचारिणि विषये व्यभिचारि-
त्वाद्विभ्रमभूतौ तयोश्च स्थितयोर्न तज्ज्यरागद्वेषसन्तानविच्छेद इत्यर्थः ।
तयोरप्यध्यासयोरनित्यत्वात्स्वत एव निवृत्तिमाशङ्क्याह अध्यासस्येति ।
अध्यासस्य द्वैतप्रपञ्चनिवन्धनत्वात्सिद्धिमाने निवृत्तिर्न स्यादि-
त्यर्थः । द्वैतप्रपञ्चस्यापि कार्यत्वादनित्यत्वमाशङ्क्याह द्वैतस्य चेति । सर्व-
स्यापि द्वैतप्रपञ्चस्य स्वतःसिद्धत्वात्स्वयंप्रभत्वादद्वितीयो द्वितीयशून्यो
योऽयमात्मा तस्य तस्मिन्योऽयमनवबोधः स्वतःसिद्धतया सततमद्वै-
तरूपेण प्रकाशप्राप्तौ तथा प्रकाशादर्शनाच्छुक्तिकारजतादिवद्विपरीत-
रूपप्रकाशदर्शनाच्च तद्वेतुतया कलिपतस्तन्मात्रोपादानत्वात्सिद्धि-
माने तस्य न निवृत्तिरित्यर्थः । तदेवमश्वानस्य द्वैतप्रपञ्चाध्यासराग-
द्वेषप्रवृत्तिर्थमार्थमदेहोपादानत्वात्परंपरया दुःखहेतुत्वात्सिन्सति दुः-
खस्योपायान्तरेण न निवृत्तिरित्युपसंहरति अत इति । न केवलमसौ
सर्वानन्दहेतुरात्मस्वभावतया सततमपरोक्षावभासयोग्यतां प्राप्तस्य सु-
खस्यापि तिरोधायकस्तस्मात्तद्विवृत्तौ निरतिशयसुखावास्तिरसन्मते
सम्यग्ज्ञानात्सिद्धतीत्यभिप्रेत्याह सुखस्य चेति । आगमश्चापायश्चा-
गमापायाद्यास्तमयौ तौ विद्येतै यस्य तदागमापायि नागमापाय्य-
नागमापायि तस्येत्यर्थः । अनागमापायित्वं कुत इत्यत आह अपरत-

न्नस्यात्मस्वभावत्वात्स्यानवबोधः पिधानम् । अतस्त-
स्याच्यन्तोच्छ्रुतावशेषपुरुषार्थपरिसमाप्तिः । अज्ञाननि-
वृत्तेश्च सम्यग्ज्ञानस्वरूपलाभमात्रहेतुत्वात्तदुपादानम् ।
अशेषानर्थहेत्वात्मानवबोधविषयस्य चानागमिकप्रत्यक्षा-
दिलौकिकप्रमाणाविषयत्वाद्वेदानांगमवाक्यादेव सम्य-

चस्येति । कारणानधीनस्येत्यर्थः । इतश्चानागमापायित्वमपरतन्त्रत्वं
चोचितमित्याह आत्मस्वभावत्वादिति । सुखमनागमापायि अपरतन्त्रं
चात्मस्वभावत्वादात्मवदित्यर्थः । “एषोऽस्य परम आनन्द” “आत्मै-
वानन्द” इत्याद्यागमान्निरूपाधिकप्रेमास्पदत्वलिङ्गाच्च सुखस्यात्मस्व-
भावत्वमवगन्तव्यम् । ननु सुखस्यानवबोधः पिधायकोऽस्तु ततः कि-
मित्यत आह अतस्तस्येति । तस्यानवबोधस्यात्मन्तमनवशेषेण भूय-
श्चान्ते विश्वमायानिवृत्तिरिति न्यायेन निवृत्तावशेषसकलदुःखनिवृ-
त्तिरूपस्य निरतिशयानन्दावास्तिलक्षणस्य च पुरुषार्थस्य परितः सम्य-
गाप्तिः स्यादित्यर्थः । ननु भवत्वेवं तथापि कर्मोपासनादिपरिहारेण
विशिष्टाधिकारिणः सम्यग्ज्ञान एव कुतः प्रवृत्तिर्थेन सम्यग्ज्ञानाय प्रक-
रणारम्भसंभव इत्यत आह अज्ञाननिवृत्तेश्चेति । सम्यग्रहणेनोपासना-
ज्ञानं व्यावर्त्तयति स्वरूपलाभग्रहणेन ज्ञानाभासं मात्रपदेन च कर्मो-
पेक्षाम् । तदेवमुपायान्तरपरिहारेणाधिकारिणः सम्यग्ज्ञानोपादानमेव
संभवतीत्यर्थः । भवतु सम्यग्ज्ञानस्योपादानं तथापि तस्य प्रमाणान्त-
रादप्युपपत्तेवेदान्तप्रकरणादिष्वेव तदर्थिनः कुतो नियमेन प्रवृत्तिरि-
त्यत आह अशेषानर्थहेत्वात्मानवबोधविषय आत्मा
तस्याज्ञानविषयस्यात्मन इति यावत् । आगमिकमागमवाक्यजन्यं सा-
क्षात्कारलक्षणं तत्र भवतीत्यनागमिकं प्रत्यक्षम् । आदिशब्देनानुमा-
नादि “यत्प्राणेन प्राणिति येन वा पश्यती” त्याद्यस्ति तद्विषयत्वशङ्काप-
नोदायाह अनागमिकेति । कानि तानीत्यत आह लौकिकप्रमाणेति । तेषां
चात्मा न विषयो रूपाद्यभावात्तत्संबन्धलिङ्गाद्यदर्शनाच्च । तदेवमनन्य-
साधारणत्वादुपनिषदामेवात्मा विषय इत्याह वेदान्तेति । आगमग्रहणं

गज्जानम् । अतोऽशेषवेदान्तसारसङ्ग्रहप्रकरणमिदमार-
भ्यते । तत्राभिलिप्तिर्थप्रचयाय प्रकरणार्थसंसूत्रणाय
चायमाद्यः श्लोकः ।

खानिलाश्यब्धरित्यनं स्वक्षणीवोऽन्नतं यतः ।

ध्वान्तच्छिदे नमस्तस्मै हरये बुद्धिसाक्षिणे ॥ १ ॥

“वेदोपरा वेदान्ता” इति मतनिरासेन प्रामाण्यसूचनाय । वाक्यग्रहणं
च न कर्मशेषतया तेनैकवाक्यत्वं किंतु स्वतन्त्रतयेति द्योतनाय । एव-
कारश्च वाक्याभासादेक्षीनकारणत्वनिरासाय । इदानीं प्रकरणलक्षण-
मुपपादयन्प्रकरणारम्भमुपपादितमुपसंहरति अतोऽशेषेति । यत उक्त-
रीत्या प्रयोजनादीनां सङ्ग्रावः साधनान्तरानधीनं च प्रयोजनमत
इत्यर्थः । अत्राशेषवेदान्तशब्देन शास्त्रं दर्शितम् । तत्रापि निष्प्रपञ्च-
ब्रह्मप्रतिपादकशास्त्रैकदेशेन संबन्धयोतनाय सारग्रहणम् । तत्रापि वि-
स्तरेण प्रतिपादितस्य संक्षेपेण प्रतिपन्नं कार्यान्तरं दर्शयितुं संग्रहग्रह-
णम् । तदेवं “शास्त्रैकदेशसंबद्धं शास्त्रकार्यान्तरे स्थितम् । आहुः प्रक-
रणं नाम ग्रन्थमेदं विपश्चित्” इत्युक्तलक्षणलक्षितमिदं प्रकरणमिति ।
इदानीं प्रतिश्लोकं संबन्धमाचक्षाणः प्रथमश्लोकस्य तात्पर्यं कथयन्सं-
बन्धमाह तत्राभिलिप्तिरेति । तत्र प्रकरणेऽयमाद्यः श्लोकोऽभिलिप्तिर्थ-
स्याभिलिप्तिर्थः प्रकरणं तस्य प्रचयाय शिष्यपरंपरया शिष्यपरि-
ग्रहाय । उपलक्षणमिदमविश्वपरिसमाप्तिशिष्याचारपरिपालनयोरिष्टदे-
वतानमस्कारस्य विद्यायामन्तरङ्गसाधनत्वसूचनस्य प्रकरणस्यार्थो वि-
षयः प्रयोजनं च तयोः सम्यक्सूत्रणं संक्षेपेण सूचनं तस्मै च । तत्र
हेतुमाह अयमाद्यः श्लोक इति । यसादयमाद्यः श्लोकस्तस्माच्छ्रौतूणां प्र-
वृत्त्यङ्गतया सुखावबोधाय चात्रैव सूचनीयमिष्टदेवतानमस्कारश्च क-
रणीय इति खानिलेति । खं चानिलश्चान्निश्चापश्च धरित्री च खानि-
लाश्यब्धरित्यः । अन्तशब्दः स्वरूपवचनः स्वग्रान्तं बुद्धान्तमित्यादि-
वत् । खानिलाश्यब्धरित्रीस्वरूपम् । यदा । खानिलाश्यब्धरित्रीशब्देन

स्वसंप्रदायस्य चोदितप्रमाणपूर्वकत्वज्ञापनाय विशिष्ट-
गुणसम्बन्धसङ्कीर्त्तनपूर्विका गुरोर्नमस्कारक्रिया ।

अलब्ध्वातिशयं यस्माद्यावृत्तास्तमवादयः ।

गरीयसे नमस्तस्मा अविद्याग्रन्थिभेदिने ॥ २ ॥

पञ्चीकृतानि पञ्चमहाभूतान्युच्यन्ते तानि भूतान्यन्तं लयं यस्य भौति-
कस्य जगतस्तत्खानिलाश्यब्धरित्यन्तम् । यद्वा । खानिलाश्यब्धरित्री-
शब्देनापञ्चीकृतानि पञ्चमहाभूतान्युच्यन्ते तानि भूतान्यन्तं यस्य पञ्ची-
कृतभूतलक्षणस्य जगतस्तत्खानिलाश्यब्धरित्यन्तमित्यनुपात्तं विशेष्यं
बहुवीहित्वाज्जगदित्येकं पदमध्याहरणीयम् । अथवा । उद्भूतमिति
कार्यजातमुच्यते । तदेव विशेष्यम् । तत्खानिलाश्यब्धरित्यन्तं कार्य-
जातं यतो भवतीति क्रियाध्याहारः । यदि च खं चानिलश्चाग्निश्चा-
पश्चेति खानिलाश्यप् । धरित्री यस्यान्तं तद्भरित्यन्तम् । किं तद्भरित्यन्त-
मित्याकाङ्क्षायां खानिलाश्यवितिसंबन्धः । तत्खानिलाश्यब्धरित्यन्तम् ।
स्वकर्णीवेत्यादि । स्वजः फणीव उद्भूतमुद्भूतम् । तस्मै ध्वान्तच्छिदे
बुद्धिसाक्षिणे हरये नम इति संबन्धः । स्वकर्णीवेत्यारभपरिणामवा-
दव्युदासाय । हरये बुद्धिसाक्षिण इति सामानाधिकरण्यं प्रत्यगात्म-
परमात्मनोरेकत्वलक्षणविषयद्योतनाय । ध्वान्तच्छिद इत्यज्ञाननिवृत्ति-
लक्षणप्रयोजनकथनाय ॥ १ ॥

इदानीमुत्तरक्षेत्रकतात्पर्यमाह स्वसंप्रदायस्येति । स्वसंप्रदायः स्वेन
संप्राप्तो विद्योपदेशस्तस्य । चशब्दो देवतानमस्कारेण गुरुनमस्कारस्य
समुच्चार्यार्थः । तस्योदितं प्रमाणमाचार्यः । “आचार्यवान्पुरुषो वेद”
“आचार्यद्वैव विद्या विदिता साधिष्ठं प्रापदि” त्यादिश्रुतिभ्यस्तत्पूर्व-
कत्वज्ञापनाय । चोदितप्रमाणेतिवा पदच्छेदस्तत्रायमेवार्थः । उदितप्र-
माणेतिपाठेऽप्यमेवार्थः । विशिष्टगुणराचार्यस्य यः संबन्धस्तत्कीर्त्त-
नपूर्विका गुरोर्नमस्कारक्रिया प्रदर्श्यत इति शेषः । यद्वा । येयं नमस्का-
रक्रिया सा स्वसंप्रदायस्योदितप्रमाणपूर्वकत्वज्ञापनायेति संबन्धः ।
अलब्ध्वेति । यस्माद्गुरोरन्यत्रातिशयमलब्ध्वा तमवादयः प्रत्यया विष-

नमस्कारनिमित्तस्वाशयाविष्करणार्थः ।

वेदान्तोदरसङ्गृदं संसारोत्सारि वस्तुगम् ।

ज्ञानं व्याकृतमप्यन्वैर्व्यष्टे गुर्वनुशिक्षया ॥ ३ ॥

किंविषयं प्रकरणमिति चेहतुपन्यासः ।

यत्सिद्धाविदमः सिद्धिर्यदसिद्धौ न किञ्चन ।

प्रत्यग्धर्मैकनिष्ठस्य याथात्म्यं वक्ष्यते स्फुटम् ॥ ४ ॥

याभावादेव व्यावृत्तास्तस्मिन्नेव परितिष्ठन्ति तस्मै गरीयसे नम इत्य-
न्वयः । तत्र हेतुमाह अविद्याग्रन्थभेदिन इति । स्वस्यान्वैरभेद्यावि-
द्याग्रन्थभेद्यत्वाद्वुरोरेवंविधता सिद्धेत्यर्थः ॥ २ ॥

समनन्तरश्लोकाभिप्रायमाह नमस्कारनिमित्तेति । नमस्कारस्य नि-
मित्तभूतो यः स्वस्याशयोऽभिप्रायविशेषो येनाभिप्रायेण नमस्कारः
कृतस्तस्याविष्करणार्थमुन्नतरश्लोक इत्यर्थः । वेदान्तेति । ज्ञानं वक्ष्य
इति संबन्धः । किंप्रमाणकं तदित्यत आह वेदान्तोदरसंगृदमिति । वे�-
दान्तानामुदरेष्वन्तरेषु संगृदं संषब्दमशुद्धिद्विभिरप्यत्वात् । किं-
प्रयोजनं तदित्यत आह संसारोत्सारीति । किंविषयं तदित्यत आह व
स्तुगमिति । समस्तद्वैतकल्पनाधिष्ठानभूतात्मतत्त्वविषयं तदित्यर्थः ।
नन्वेतस्य ज्ञानस्य बहुभिर्व्याकृतत्वात्किमिति त्वया तद्याक्रियत इत्यत
आह व्याकृतमपीति । बहुभिर्व्याकृतमपि गुर्वनुशिक्षया त्वया ग्रन्थः क-
र्त्तव्य इति गुरोरनुशासनेन तदाज्ञापरिपालनायाहं तद्वक्ष्य इत्यर्थः ॥ ३ ॥

ननु सामान्यतः सिद्धं विशेषणाप्रसिद्धं च वस्तु विषयो भवति ब्रह्म
तु निःसामान्यविशेषमद्वितीयत्वादतः कथं तद्विषयत्वं प्रकरणस्येत्याक्षि-
पति किंविषयमिति । तत्समाधानायोन्नतरश्लोक इत्याह तदुपन्यास इति ।
यद्विषयमिदं प्रकरणं तस्य विषयस्योपन्यास इत्यर्थः । यत्सिद्धाविति ।
यस्य चिदात्मनः सिद्धावन्तःकरणादावाभासोदयात्स्फुटतरव्यवहारयो-
ग्यत्वे सतीदमः प्रमात्रादेरनात्मनो जडस्य सिद्धिः स्फुरणम् । यदसिद्धौ
यस्यात्मनोऽन्तःकरणादावाभासानुदयादसिद्धौ स्फुटतरव्यवहारयो-

विवक्षितप्रकरणार्थं प्ररोचनायानुकुदुरुक्ताप्रामाण्यकार-
णशङ्काव्युदासेन स्वगुरोः प्रामाण्योपवर्णनम् ।

गुरुको वेदराज्ञानस्तत्र नो वच्चम्यशक्तिः ।

सहस्रकिरणव्याप्ते खद्योतः किं प्रकाशयेत् ॥ ५ ॥

ग्यत्वे सति न किञ्चन प्रमात्रादि जडं सिद्ध्यतीति शेषः । यद्वा । न किंचन
न कस्यचनेत्यर्थः । तदेवमनिर्णीतप्रमाणाप्रमाणकरणीयलोकप्रसिद्धेश्चि-
दात्मनि भावाद्वद्विषयः सामान्यतः सिद्धिरुक्तेति मन्तव्यम् । ननु ब्रह्मणो
निःसामान्यविशेषत्वाद्विशेषत्वमुक्तमित्याशङ्क्य तथापि तस्य सच्चिदा-
त्मादिसाधारणाकारेण सिद्धावपि सर्वप्रपञ्चविभ्रमाधिष्ठाननित्यशुद्धवृ-
द्धमुक्ताद्वितीयानन्दलक्षणासाधारणाकारेणासिद्धेः संभवति प्रकरणवि-
षयत्वमित्याह प्रत्यग्धर्मेति । आत्मानात्मविवेकादेवादिष्वात्मतया वहि-
र्भावमापद्यमानेषु प्रातिलोम्येनान्तरमञ्चतीवेति प्रत्यक्षसाक्षी स चासौ
धर्मश्चेति प्रत्यग्धर्मः अविद्यातत्कार्ययोः स्वात्मन्यध्यस्त्योरधिष्ठानत्वेन
धारणाद्वर्मः प्रत्यग्धर्म एवैकसिद्धिष्ठा पर्यवसानमस्येति प्रत्यग्धर्मैकनि-
ष्टस्त्य । आत्मानमनतिक्रम्य वर्तत इति यथात्मं तस्य भावो याथा-
त्म्यम् । आरोपितप्रपञ्चस्वभावविरोधि ब्रह्मतत्त्वं तदितस्ततो विस्त-
रेण शारीरके दर्शितमित्यस्पष्टम् । इह तु संक्षिप्यैकत्र विस्पष्टमुच्यत इ-
त्याह वक्ष्यते स्फुटमिति ॥ ४ ॥

स्फुटं वक्ष्यत इत्युक्तव्यादुरुणा सम्यग्वेदार्थो नोक्त एवेति गुरोरप्रामा-
ण्यमशानूलक्षणं विपर्ययैलक्षणं च प्रातं तद्वारा स्वस्यापि तत्प्राप्तमतस्तस्त-
न्निरासायोत्तरश्लोक इत्याह विवक्षितेति । वक्तुमिष्टे प्रकरणसार्थे शि-
ष्याणां रुच्युत्पादनायानुकुदुरुक्तयोरप्रामाण्यज्ञसिहेतुभूतयोर्व्युदासेन
स्वगुरोः प्रामाण्योपवर्णनं क्रियत इत्यर्थः । गुरुक्त इति । गुरुक्त इत्युक्त-
व्यादेवानुकिलक्षणमप्रामाण्यं नास्ति वेदराज्ञानस्यैवोक्तव्यादुरुक्तलक्ष-
णमप्रामाण्यं च नास्तीति दर्शितम् । तत्किमप्यधिकं त्वयोच्यत इति
नेत्याह तत्र नो वच्चमीति । तत्र वेदान्तराज्ञानते न वच्चम्यधिकमिति

गुरुणैव वेदार्थस्य परिसमापितत्वात्प्रकरणोक्तौ ख्यात्याद्यप्रामाण्यकारणाशङ्केति चेत्तद्वुदासार्थमुपन्यासः ।

न ख्यातिलाभपूजार्थं ग्रन्थोऽस्माभिस्त्रीयते ।

स्वबोधपरिशुद्धार्थं ब्रह्मविनिकषाश्मसु ॥ ६ ॥

अनर्थानर्थहेतुपुरुषार्थतद्वेतुप्रकरणार्थसङ्गहज्ञापनायोपन्यासः ।

ऐकात्म्याप्रतिपत्तिर्था स्वात्मानुभवसंश्रया ।

साऽविद्या संसृतेवींजं तन्नाशो मुक्तिरात्मनः ॥ ७ ॥

शेषः । तत्र हेतुः अशक्तित इति । तत्र दृष्टान्तमाह सहस्रकिरणेति । यद्वा तत्रानुक्तं दुरुक्तं वा न वच्मीत्यर्थः ॥ ५ ॥

गुरुणैवेति । भाष्यकारैरेव कात्स्न्येन वेदार्थस्य सम्यगुक्तत्वात्किमर्थं प्रकरणमारभ्यते त्वया । तस्मात्प्रकरणारम्भादुपरतिरेव श्रेयसी । अनुपरमे वा ख्यातिलाभपूजानामन्यतमार्थं ग्रन्थकरणमिति प्रसज्यते । ततश्चाप्रामाण्यशङ्का स्यात्ख्यात्मादेरप्रामाण्यकारणत्वात् । अग्रहणान्यथाग्रहणपूर्वकत्वात्ख्यात्माद्यर्थित्वस्येति तद्विरासायोत्तरश्लोकारम्भ इत्यर्थः । ननु यदि ख्यात्माद्यर्थं ग्रन्थोदीरणं न भवति तर्हि गुरुणैव वेदरात्मान्तस्योपदेशसहस्रिकादिप्रकरणेषु सम्यगुक्तत्वात्प्रकरणोक्तिस्तवानर्थिकेत्यत आह स्वबोधेति । निकषन्ति निष्कर्षन्ति येषु हेम परीक्षितुं ते निकषाश्मानः । इह तु ब्रह्मविद् एव निकषाश्मानस्तेषु स्वबोधस्य परिशोधनार्थमेतत्प्रकरणमनुक्तौ स्वबोधस्य पौरीः परीक्षितुमशक्यत्वादित्येवं वक्तुः प्रयोजनमिदं दर्शितम् । श्रोतृणां तु वक्ष्यते स्फुटमिलत्रैव दर्शितम् ॥ ६ ॥

तर्हि कियन्तोऽर्थाः प्रकरणेन प्रतिपाद्यन्त इत्यत आह अनर्थेति । अनर्थोऽनर्थहेतुः पुरुषार्थस्तद्वेतुरिति प्रकरणेन चत्वारोऽर्थाः पूर्वोक्तविषयस्यैव प्रतिपादनाय प्रदर्शयन्ते । ते चोत्तरश्लोकाभ्यां संगृह्योच्यन्त इत्यर्थः । ऐकात्म्येति । एकोऽद्वितीयः आत्मा एकात्मा तस्य भावः ऐकात्म्यं तद्विषयाप्रतिपत्तिरैकात्म्याप्रतिपत्तिरित्यविद्याविषयो दर्शितः । सांप्र-

पुरुषार्थहेतोरवशिष्टत्वात्तदभिव्याहारः ।

वेदावसानवाक्योत्थसम्यग्ज्ञानाशुश्रूषणिः ।

दन्दहीत्यात्मनो मोहं न कर्मप्रतिकूलतः ॥ ८ ॥

प्रतिज्ञातार्थसंशुद्ध्यर्थं पूर्वपक्षोक्तिः । तत्र ज्ञानमभ्युपगम्य तावदुपन्यासः ।

मुक्तेः क्रियाभिः सिद्धत्वाज्ञानं तत्र करोति किम् ।

कर्थं चेच्छृणु तत्सर्वं प्रणिधाय मनो यथा ॥ ९ ॥

तमाश्रयोऽपि स एवेत्याह स्वात्मेति । स्वश्वासावात्मा चेति स्वात्मा । स्वशब्देनारोपितात्मभावानहङ्कारादीन्व्यावर्त्यति । स्वात्मा चासाव-
त्तुभवश्चेति स्वात्मानुभवः स एवाश्रयो यस्याः सा तथोक्ता । एवंभूता
साऽविद्या संसारस्य कर्तृत्वादिलक्षणस्य वीजमुपादानमित्यन्थौऽनर्थ-
+ हेतुश्च दर्शितः । इदानीं पुरुषार्थं च दर्शयति तत्त्वाश इति । आत्मनो
मुक्तिर्नाम तस्याः अविद्यायाः निवृत्तिर्नाम्या भावरूपा अभावरूपा चा
साध्यास्तीत्यर्थः ॥ ७ ॥

प्रतिज्ञातेषु त्रयाणामुक्तत्वाच्चतुर्थस्योपन्यासायोत्तरश्लोक इत्याह पु-
रुषार्थहेतोरिति । वेदावसानेति । तत्र सम्यग्ग्रहणमुपासनाज्ञाननिवृ-
त्यर्थम् । सम्यग्ज्ञानान्येरविद्यातत्कार्यादेरशेषतो निवर्त्तकत्वलक्षणा-
तिशयाभिप्रायेण दन्दहीतीति यङ्गलुकप्रयोगः । आशुशुक्षणिसाहश्यं
च समर्थस्यापि दाह्यैकदेशस्य ग्रारब्धभोगादेरनिवर्त्तकत्वाभिप्रायेण ।
एवं मोक्षलक्षणपुरुषार्थसाधनं ज्ञानमेवेत्युक्तम् । तत्र कर्मणो ज्ञानेन
समुच्चितस्यासमुच्चितस्य चा मुक्तिसाधनत्वं विस्तरेण निराचिकीर्षुः
संक्षिप्य तावत्प्रतिज्ञानीते न कर्मेति । तत्र हेतुप्रतिकूलत इति ।
निवर्त्येन वन्धेन स्वरूपतो विषयद्वारा चा जडस्याप्रमाणभूतस्य कर्मणो
विरोधाभावादित्यर्थः ॥ ८ ॥

विमृद्धय पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं निर्णय इति न्यायाज्ञानमेव
मुक्तिसाधनं न कर्मेति प्रतिज्ञातार्थस्य संशुद्ध्यर्थं निर्णयार्थं पूर्वपक्षोक्तिः

अकुर्वतः क्रियाः काम्या निषिद्धास्यजत्स्तथा ।

नित्यनैमित्तिकं कर्म विधिवच्चानुतिष्ठतः ॥ १० ॥

किमतो भवति ।

काम्यकर्मफलं तस्माहेवादीमं न ढौकते ।

निषिद्धस्य निरस्तावान्नारकीं नैत्यधोजनिम् ॥ ११ ॥

क्रियत इत्युत्तरश्लोकसन्दर्भस्य तात्पर्यमाह प्रतिज्ञातेति । तत्र पूर्वपक्षो द्विविधः—केचिद्यथावस्थितात्मविषयं ज्ञानमिच्छति केचिद्ग्रेच्छन्तीति । तत्र तावदेवंविधं ज्ञानमभ्युगम्यापि कर्मेव मोक्षसाधनमिति मन्यन्ते तन्मतप्रदर्शनाय “अभ्युपेत्यैवमुच्यते” इत्यतः ग्राक्तनो ग्रन्थं इत्याह तत्र ज्ञानमिति । ज्ञानिनोऽपि यावज्जीवादिश्रुतिचोदितकर्मणामकरणे प्रत्यवायहेतूनामवश्यानुष्ट्रेयत्वात्तेरेव मोक्षसिद्धेविनियमानमपि ज्ञानमकिञ्चित्करमित्याह मुक्तेरिति । केवलेभ्य एव कर्मभ्यो मोक्षस्य सिद्धत्वाद्वाहज्ञानमनर्थकं विद्यमानस्याप्यकिञ्चित्करत्वादिति भाष्टाः प्रतिपेदिर इत्यर्थः । कर्मणामनित्यफलसाधनानां कथं नित्यमोक्षसाधनत्वमिति शङ्कते कथं चेदिति । स्वरूपावस्थानलक्षणायाः मुक्तेरसाध्याया अपि प्रतिबन्धनिरोधात्सिद्धिं संभावयाम इत्याह श्रृण्वति ॥ ९ ॥

संसारस्याविद्याहेतुत्वमुपगच्छतापि कर्महेतुत्वस्य “पुण्यः पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेन” “कर्मणा बध्यते जन्मुः” इत्यादिश्रुतिसमृतिभ्योऽवश्याश्रयणीयत्वात् काम्यप्रतिषिद्धकरणविहिताकरणलक्षणनिमित्तपरिहारेण नैमित्तिकस्य तस्य स्वरूपावस्थानप्रच्युतिलक्षणस्य परिहारात्स्वरूपावस्थानलक्षणा मुक्तिज्ञानं विनापि सिद्ध्यतीत्याह अकुर्वत इति । मुक्तिर्भवतीति शेषः ॥ १० ॥

अतः काम्यादिवर्जनादिसाधनात्स्वरूपावस्थानलक्षणा मुक्तिः केन द्वारेण भवतीति पृच्छति किमत इति । देवादि देवत्वादिफलं काम्यकर्मत्यागिनमिमं न ढौकते न स्पृशति निमित्ताभावान्निषिद्धस्य निरस्त-

देहारम्भकयोश्च धर्माधर्मयोज्ञानिना सह कर्मिणः स-
मानौ चोद्यपरिहारौ ।

वर्तमानमिदं याभ्यां शरीरं सुखदुःखदम् ।

आरब्धं पुण्यपापाभ्यां भोगादेव तयोः क्षयः ॥ १२ ॥
काम्यप्रतिषिद्धकर्मफलत्वात्संसारस्य तन्निरासेनैवाशेषा-
नर्थनिरासस्य सिद्धत्वात्किं नित्यानुष्ठानेनेति चेतत्त ।
तदकरणादप्यनर्थप्रसक्तेः ।

नित्यानुष्ठानतश्चैनं प्रत्यवायो न संसृशेत् ।

अनादत्यात्मविज्ञानमतः कर्माणि संश्रयेत् ॥ १३ ॥

त्वात्परिहृतत्वान्नारकीं नरकसम्बन्धिनीं जन्मे शरीरग्रहणलक्षणां न प्रा-
प्नोति । उपलक्षणमेतत्तिर्थगादिजन्मप्राप्तेरपि ॥ ११ ॥

भवत्वेवमपारब्धफलयोः कर्मणोः परिहारः प्रारब्धयोस्तु कथमित्यत
आह देहारम्भकयोश्चेति । प्रारब्धफलयोस्तु कर्मणोभीर्गादेव क्षय इत्यत्र
नावयोर्विवाद इत्युत्तरस्त्रोकस्य तात्पर्यमुक्तम् ॥ १२ ॥

काम्यप्रतिषिद्धकर्मफलत्वात्संसारस्य तत्परिहारेण परिहारोऽस्तु
नित्यनैमित्तिकानुष्ठानं पुनरनुपयुक्तं तयोः सुखदुःखसाधनत्वाभावान्मो-
क्षस्य कर्मजन्मत्वानङ्गीकाराचेत्याक्षिपति काम्यप्रतिषिद्धेति । समाधत्ते-
तत्र । तदकरणादपीति । नित्याकरणस्य संसारानर्थकारणप्रत्यवायहे-
तुत्वात्प्रत्यवायपरिहारद्वारेण तदनुष्ठानमप्युपयुक्तमित्यर्थः । कथमक-
रणादभावात्प्रत्यवायस्य भावस्योत्पत्तिरिति च नाशङ्कनीयम् । योग्यानु-
पलब्धेरभावज्ञानहेतुत्ववदकरणस्यापि प्रत्यवायहेतुत्वोपपत्तेरिति तदे-
तदाह नित्यानुष्ठानत इति । अवान्तरप्रकरणमुपसंहरति अनादत्येति ।
अभ्युपगतेऽपि ज्ञाने कर्मैव मोक्षसाधनमित्यर्थः ॥ १३ ॥

अभ्युपेत्यैवमुच्यते न तु यथावस्थितात्मवस्तुविषयं ज्ञानमस्ति । तत्रतिपादकप्रमाणाभावात् ।

यावन्यश्चेह विद्यन्ते श्रुतयः सृतिभिः सह ।

विदधत्युरुद्यतेन कर्मातो भूरिसाधनम् ॥ १४ ॥

स्यात्प्रमाणासम्भवो भवदपराधादिति चेत्तन्न । यतः ।

यत्तो वीक्ष्माणोऽपि विर्धि ज्ञानस्य न क्वचित् ।

श्रुतौ सृतौ वा पश्यामि विश्वासो नान्यतोऽस्ति नः ॥ १५ ॥

अभ्युपगतं चेज्ञानं तत एव मुक्तिः स्वीक्रियतां “तमेव विदित्वा अति मृत्युमेति” इतिश्रुतेरित्याशङ्का द्वितीयं पूर्वपक्षमाह अभ्युपेत्यैव मिति । अभ्युपगम्य ब्रह्मज्ञानं तस्य मुक्तौ वैर्यर्थ्यमुक्तं न तु तद्ब्रह्मज्ञानमस्ति तत्रतिपादकप्रमाणाभावादित्यर्थः । प्रमाणाभावमेव दर्शयति यावन्त्य इति । श्रुतिलक्षणं स्मृतिलक्षणं वा प्रमाणमिह संभावितम् । तदुभयं कर्मविधायकमेव न ज्ञानविधायकम् । यदि ज्ञानमपि किञ्चिद्द्वदभिमतमस्ति तदा तद्विधायकमपि वाक्यमुपलभ्येत । न चोपलभ्यते । ततश्च ज्ञानविषयप्रमाणानुपलब्ध्या ज्ञानलक्षणप्रमेयाभावावगम इत्यर्थः । उरुद्यतेन महता तात्पर्येणेत्यर्थः । भूरिसाधनं मोक्षं प्रत्यपि पुष्कलकारणमित्यर्थः ॥ १४ ॥

वेदान्तवाक्यशक्तितात्पर्यापरिज्ञानविजृमितमिदं प्रमाणाभाववचनमिति शङ्कते स्यात्प्रमाणेति । एतदुत्तरत्वेन श्लोकमवतारयति तद्वेति । यत्ततस्तात्पर्येतो वीक्ष्माणः पर्यालोचयन्नपि ज्ञानस्य विर्धि ज्ञानविषयं विर्धि न पश्यामि । “द्रष्टव्यः” इत्यादेः कर्मप्रवृत्तिहेतुभूतकर्त्रात्मज्ञानविषयपरत्वात्तस्य मोक्षसाधनज्ञानविषयत्वाभावादिति भावः । श्रुतिस्मृतिनिरपेक्षाणामपि सौगतादीनां मोक्षाय ज्ञाने प्रवृत्तिर्द्वयत इत्यत आह विश्वास इति । नो वेदप्रमाणानुसारिणामस्माकं श्रुतिस्मृतिव्यतिरेकेण न प्रवृत्तिरितरप्रवृत्तेभ्रान्तिमूलतया प्रामाणिकत्वानज्ञीकारादित्यर्थः ॥ १५ ॥

स्यात्प्रवृत्तिरन्तरेणापि विधिं लोकवदिति चेत्तन् । यतः ।

अन्तरेण विधिं मोहाद्यः कुर्यात्साम्परायिकम् ।

न तत्स्यादुपकाराय भस्मनीव हुतं हविः ॥ १६ ॥

अभ्युपगतप्रामाण्यवेदार्थविजैमिन्यनुशासनाच्च ।

“आन्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यम्” इतोऽन्यथा ।

इति साटोपमाहोच्चैवेदविजैमिनिः स्वयम् ॥ १७ ॥

मन्त्रवर्णाच्च ।

“कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतं समाः” ।

इति मन्त्रोऽपि निःशेषं कर्मण्यायुरवासृजत ॥ १८ ॥

ननु ज्ञानादज्ञाननिवृत्तेरन्वयव्यतिरेकसिद्धत्वात्किमत्र विधिनेति श-
ङ्गते स्यात्प्रवृत्तिरिति । सत्यमज्ञाननिवृत्तिमात्ररूपं चेत्कैवल्यं तदैवं
स्यान्न त्वेवम् । अशरीरत्वलक्षणस्य कैवल्यस्य देहपातोत्तरकालीनत्वे-
नादृष्टफलत्वाज्ञानस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां तत्साधनत्वावगमानुपपत्तेजी-
वन्मुकेश्च परिभाषामात्रत्वादिति श्लोकेन परिहरति-तत्त्व । यत इति ।
साम्परायिकं पारलौकिकं कर्म ॥ १६ ॥

न केवलं युक्तिभिरेव किं त्वापाक्यादपि वस्तुपरत्वं वेदस्य न सि-
ध्यतीत्याह अभ्युपगतेति । अभ्युपगतं प्रामाण्यं यस्य सोऽभ्युपगतप्रा-
माण्यः स चासौ वेदार्थविच्चेति समाप्तः । तस्य जैमिनेरनुशासनाद्वा-
क्यादित्यर्थः । आन्नायस्य वेदस्य क्रियार्थत्वात्कार्यपरत्वादितोऽन्यथा
क्रियार्थत्वेऽसत्यानर्थक्यं “आन्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्था-
नाम्” इति वदता दर्शितमित्यर्थः । साटोपं ससंभ्रममाहेति क्रिया-
विशेषणम् ॥ १७ ॥

वेदवचनादप्येवमित्याह मन्त्रवर्णाच्चेति । अध्यात्माधिकारे पठितोऽयं
मुमुक्षोरपि निःशेषमायुः कर्माणि कर्मानुष्ठान एवावासृजदुत्सृष्टवान्वि-
नियुक्तवान् यावज्जीवं कर्मेव कर्त्तव्यमिति दर्शितवानित्यर्थः ॥ १८ ॥

ज्ञानिनश्च वस्तुनि वाक्यप्रामाण्याभ्युपगमाङ्गाक्यस्य च
क्रियापदप्रधानत्वात्तत्त्वाभिप्रेतज्ञानाभावः ।

विरहय त्रियां नैव संहन्यन्ते पदान्यपि ।

न समस्यपदं वाक्यं यत्स्याज्ज्ञानविधायकम् ॥१९॥

ज्ञानाभ्युपगमेऽपि न दोषः । यतः ।

कर्मणोऽज्ञाङ्गिभावेन स्वप्रधानतयाथवा ।

सम्बन्धस्येह संसिद्धेज्ञाने सत्यप्यदोषतः ॥ २० ॥

एवं तात्पर्यभावाद्वस्तुपरत्वं वेदस्य निराकृत्य साम्प्रतं सिद्धार्थावबोधने सामर्थ्याभावादपि पदानां न वस्तुपरतेत्युत्तरश्लोकतात्पर्यमाह ज्ञानिनश्चेति । ज्ञानिनोऽपि वस्तुनि वाक्यं प्रमाणमित्यत्र न विवादः । तच्च वाक्यं सत्येव क्रियापदे निराकाङ्क्षुभुज्युत्पादकम् । ‘शुक्लां दण्डेन गाम्’ इत्येतावन्मात्रप्रयोगे सत्यसति क्रियापदे निराकाङ्क्षुभुज्युत्पत्यदर्शनात् । अतो वेदस्य क्रियापरत्वात्क्रियाश्च साध्यैकविषयत्वात् सिद्धवस्तुपरो वेदभागोऽस्तीत्यर्थः । किं च पदार्थानां स्वरूपेण प्रमाणान्तरसिद्धत्वाच्छ्रौतूणां तावन्मात्रप्रतिपत्तये पदप्रयोगायोगात्संसर्गबोधाय पदानां प्रयोगोऽभ्युपेयः । स च संसर्गः कारकाणां क्रियां विना न सिध्यतीति क्रियावबोधे सर्वशब्दानां सामर्थ्यम् । सा च क्रिया न प्रवर्त्तकं कार्यं विनेति सर्वपदानां कार्यान्विते शक्तिरित्याह विरहयेति । न तु पदानां कार्यपरत्वेऽपि वाक्यात्सिद्धं वस्तु प्रतिपत्स्यामह इत्याशङ्क्य पदानामेव संहत्यार्थमभिद्धतां वाक्यत्वात्तद्यतिरिक्तवाक्यस्याभावान्मैवमित्याह न समस्तीति ॥ १९ ॥

एवं केवलेभ्यः कर्मभ्यः कैवल्यं न सिद्धवस्तुविषयं ज्ञानमस्तीत्युक्तम् । इदानीं ज्ञानाभ्युपगमेऽपि न तावन्मात्रं कैवल्यसाधनं किं तु कर्मसमुच्चितमित्युत्तरश्लोकसम्बन्धमाह ज्ञानाभ्युपगमेऽपीति । “यदेव विद्यया करोति” इति वाक्याज्ज्ञानस्य नित्यनैमित्तिकादिकर्माङ्गत्वेन वा “यज्ञेन” “विविदिषन्ति” इति वाक्येन तदङ्गत्वेन वा “विद्यां चाविद्यां

यस्माज्ज्ञानाभ्युपगमानभ्युपगमेऽपि न ज्ञानान्मुक्तिः ।

- अतः सर्वाश्रमाणां हि वाङ्मनःकायकर्मभिः ।

स्वनुष्ठितैर्यथाशक्ति मुक्तिः स्यान्नान्यसाधनात् ॥२१॥

असदर्थप्रलापोऽयमिति दूषणसम्भावनायाह ।

इति हृष्टधियां वाचः स्वृप्रज्ञाऽऽध्मातचेतसाम् ।

युष्मन्ते यज्ञशालासु धूमानज्ञधियां किल ॥ २२ ॥

च यस्तदेदोभयं सह” इति वाक्येन तयोर्ज्ञानकर्मणोः समप्रधानतया वा परस्परं सम्बन्धस्य समुच्चयस्येह कैवल्ये फले सिद्धेः सत्यपि ज्ञाने समुच्चितस्य कर्मणः कैवल्यसाधनत्वे कश्चिदपि दोषो नास्तीत्याह कर्मण इति ॥ २० ॥

कर्मनिरपेक्षं ज्ञानं मुक्तिसाधनं न भवतीत्युक्तार्थोपसंहारभूतोत्तर-श्लोकगतातःशब्दपरामृष्टं हेतुं दर्शयति यस्मादिति । नान्यसाधनात्केवलाज्ञानान्न मुक्तिः स्यादित्यर्थः ॥ २१ ॥

प्रदर्शितं पूर्वपक्षमुपहसितुमुत्तरश्लोक इत्याह असदर्थैति । एवंविधाः पूर्वोक्ताः वाचो यज्ञशालासु युष्मन्ते किलेति सम्बन्धः । वक्तृद्वारा वाचां दूषणं संभावयति इति हृष्टधियामिति । विच्छिप्तुकलत्रादिपरित्यागपुरः-सरं ज्ञाननिष्ठालक्षणवहुलायासमन्तरेण कर्मभय एव स्वर्गापवर्गावसाकं सुखेनैव सिद्ध्यत इति हृष्टा धीर्येषां तेषाम् । एतावता कथं तद्वचसाम-प्रामाणिकत्वमित्यत आह स्वप्रश्नेति । स्वकीया प्रज्ञा युक्तयुपदेशाबहिष्ठुता संसारस्य कर्मनिमित्तत्वात्तपरिहारेण परिहारः स्यादिति केवलो-त्प्रेक्षालक्षणा तयाऽऽध्मातमुपबृहितं चेतो येषां ते तथोक्ताः । तत्प्रज्ञायाः यथार्थत्वाभावे श्रुतिस्मृतिलिङ्गानि सन्तीति सूचयति धूमानज्ञेति । धूमेनानज्ञा प्रतिवद्वा सम्यग्रहणे धीर्येषां ते धूमानज्ञधियः । एवं हि श्रौतानि सार्त्तानि च लिङ्गानि दृश्यन्ते । “अग्निमुग्धो हैव धूमतान्तः स्वं लोकं न प्रतिप्रजानाति” “पृष्ठा ह्येते अद्वदा यज्ञरूपाः” “न तं विद्यथ य इमा जजान” “अविद्यायामन्तरे वर्तमानाः” “यामिमां पुण्यितां

दूषणोपक्रमावधिज्ञापनायाह ।

अत्राभिदध्महे दोषान् क्रमशो न्यायवृंहितैः ।

वचोभिः पूर्वपक्षोक्तिधातिभिर्नातिसम्भ्रमात् ॥ २३ ॥
चतुर्विधस्यापि कर्मकार्यस्य मुक्तावसम्भवान्न मुक्तेः क-
र्मकार्यत्वम् ।

अज्ञानहानमात्रत्वान्मुक्तेः कर्म न साधनम् ।

कर्मापमार्दि नाज्ञानं तमसीवोत्थितं तमः ॥ २४ ॥

वाचम्” इत्यादीनि । तस्मात्तदीयं ज्ञानमयथार्थमेवातस्तद्वाचः संभावि-
तदोषा एवेति भावः ॥ २२ ॥

संप्रति संभावितदोषान्प्रकटीकर्तुमुत्तरग्रन्थसंदर्भ इति तात्पर्यमाह
दूषणेति । अवधिः सीमा । अत्र केवलकर्मणो मुक्तिसाधनत्वमित्यसि-
न्पक्ष इत्यर्थः । तत्रापि व्युत्क्रमदोषं परिहरति क्रमश इति । स्वपक्षशा-
पनोपयोगिन्यायोपपत्रां दर्शयति न्यायेति । न केवलमेतावदेव परप-
क्षग्रतिक्षेपसामर्थ्यमप्यस्तीत्याह पूर्वपक्षेति । छलजातिनिग्रहस्थानादि-
भिन्नं परोक्तयो निरस्यन्त इत्याह नातिसंभ्रमादिति । तेन तत्त्वनिर्णयाव-
सानानि वादकथारूपाण्यसद्वचांसीति भावः ॥ २३ ॥

नित्यसिद्धात्मस्वरूपावस्थानप्रतिवन्धकसकार्यज्ञाननिवृत्तिव्यतिरे-
केणोत्पत्त्यास्त्रिविकृतिसंस्कृतिलक्षणस्य कर्मफलस्य कैवल्येऽसम्भवादज्ञा-
ननिवृत्तेश्च ज्ञानमात्रहेतुत्वान्न कर्मपक्षेत्युत्तरश्लोकतात्पर्यमाह चतुर्वि-
धस्यापीति । स्वरूपावस्थानस्य नित्यसिद्धतया कर्मसाध्यत्वाभावेऽन्य-
ज्ञाननिवृत्तेरागन्तुक्याः कर्मसाध्यत्वं किं न स्यादित्यत आह कर्मापमा-
र्द्धीति । तत्र दृष्टान्तमाह तमसीति । तमसि सत्येवोत्थितं रुशनोरगभ्र-
मादि यथा तमो न निवर्त्यति तद्वेतुकत्वादेवमज्ञानहेतुकं कर्म नाज्ञानं
निवर्त्यति । तेन स्वभावतो विषयतश्च विरोधाभावादिल्पर्यः ॥ २४ ॥

कर्मकार्यत्वाभ्युपगमेऽपि दोष एव ।

एकेन वा भवेन्मुक्तिर्यदि वा सर्वकर्मभिः ।

प्रत्येकं चेद्वाचान्यानि सर्वेभ्योऽप्येककर्मता ॥ २५ ॥

सर्वग्रकारस्यापि कर्मण उत्पत्तिः एव विशिष्टसाध्याभिसम्बन्धान्तं पारिशेष्यसिद्धिः ।

दुरितश्चपणार्थत्वान्तं नित्यं स्याद्विमुक्तये ।

स्वर्गादिफलसम्बन्धात्काम्यं कर्म तथैव न ॥ २६ ॥

कर्मसाध्यत्वव्यापकभूतोत्पत्त्यादिक्रियाफलाभावात् कर्मसाध्यत्वमित्युक्तम् । इदानीं मुक्तेः कर्मसाध्यत्वेऽभ्युपगम्यमानेऽपि दोषादनिर्मोक्षं इत्याह कर्मकार्यत्वेति । कथं दोषादनिर्मोक्षं इत्याशङ्क्यं किमेकैककर्मनिष्पाद्या मुक्तिः किं वा समस्तकर्मनिष्पाद्येति विकल्प्याद्यं निरस्यति एकेन वेत्यादिना पादत्रयेण । सर्वेषां कर्मणां निरपेक्षसाधनत्वाकर्मान्तरवैयर्थ्यप्रसङ्गं इत्यर्थः । द्वितीयं पक्षं दूषयति सर्वेभ्य इति । अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासचातुर्मास्यपशुसोमादीनां मिलितानां मोक्षसाधनत्वे सत्येकमुमुक्षुनियोगविषयतया एककर्मत्वं प्राप्तम् । तच्चायुक्तम् । फलभेदश्रवणात् सर्वाश्रमकर्मणामेकेनाश्रमिणानुष्टातुमशक्यत्वाच्च । प्रत्येकमाश्रमविहितसर्वकर्मभ्यो मोक्षं इति पक्षेऽपि सामग्रीवैचित्र्यात्फलेऽपि वैचित्र्यं स्यात् । न तु तद्युक्तम् । मुक्तेरेकरूपत्वात् । न चोक्तविकल्पदोषदुष्टत्वादन्तःकरणशुद्धिद्वारेण कर्मणां भोक्षं प्रति साधनभूतशानसाधनत्वमपि न स्यादिति शङ्कनीयम् । चिरचिरतरचिरतमत्वालपत्वमहत्वादिभिः शुद्धेः कोलतः स्वरूपतश्च वैचित्र्याभ्युपगमादिति भावः ॥ २५ ॥

ननु नित्यनैमित्तिकानां कर्मणां फलान्तराश्रवणान्मोक्षस्यं फलत्वेन साधनाकाङ्क्षत्वादन्योन्याकाङ्क्षया सम्बन्धः पारिशेष्यन्यायेन सिध्यति एवमन्येषामप्यश्रुतफलानां कर्मणां मोक्षसाधनत्वं सेत्यतीत्याशङ्क्याह सर्वग्रकारस्यापीति । विधेरिष्टसाधनरूपत्वात्साध्यस्य चेष्टत्वान्मोक्षस्य चासाध्यत्वादग्निहोत्रं जुहोतीत्याद्युत्पत्तिविधिवाक्यादेव विशिष्टसाध-

प्रमाणासम्भवाच्च ।

साध्यसाधनभावोऽयं वचनात्पारलौकिकः ।

नाश्रौषं मोक्षदं कर्म श्रुतेर्वक्त्राकथञ्चन ॥ २७ ॥

अभ्युपगताभ्युपगमाच्च श्वशूनिर्गच्छोक्तिवद्वतो निष्प्रयोजनः प्रलापः ।

निषिद्धकाम्ययोस्त्यागसत्यापीष्टो यथा मया ।

नित्यस्याफलवत्त्वाच्च न मोक्षः कर्मसाधनः ॥ २८ ॥

नत्वप्रतीतेरश्चूयमाणफलकेषु विश्वजिदादिषु “स स्वर्गः सर्वान्प्रत्यविशिष्टत्वाद्” इति विश्वजिदधिकरणन्यायेन स्वर्गस्यैव फलत्वेन श्रवणान्न पारिशेष्यन्यायसिद्धिरित्यर्थः । एतदेव श्लोकेन स्पष्टयति दुरितेति । यद्यपि स्वसिद्धान्ते नित्यानां कर्मणां पितृलोकप्राप्तिफलत्वम् । “कर्मणा पितृलोकः” इति श्रुतेः । तथापि मीमांसकदृष्ट्यपेक्षया “येन केन चन यजेतापि वा दर्वीहोमेनानुपहतमना एव भवति” इतिवाक्यात्तेषां दुरितक्षणार्थत्वाभ्युपगमान्न मोक्षफलत्वम् । तथा काम्यमपि न मोक्षफलम् । स्वर्गादिफलसम्बन्धादेवेत्यर्थः ॥ २६ ॥

मोक्षोद्देशेन कर्मणां विधानाभावादपि न तत्साधनत्वमित्याह प्रमाणेति । पारलौकिकः साध्यसाधनभावो वचनाद्वत्वति । वचनं च मोक्षदेतुत्वेन कर्माभिधायकं श्रौतं वा स्तार्तं वा नोपलभ्यत इत्यर्थः ॥ २७ ॥

यदुक्तं “अकुर्वतः क्रियाः काम्याः” इत्यादि तदसाभिरभ्युपगतमेव त्वयाप्युक्तं नाधिकमित्याह अभ्युपगतेति । श्वशूनिर्गच्छोक्तिवदिति । भिक्षामटते माणवकाय भिक्षां प्रत्याचक्षाणामात्मनः सूषां भर्त्सयित्वा श्वशूः पुनस्तमाहूय समागते तस्मिन्नास्ति भिक्षा निर्गच्छेति तथैव प्रत्याचष्टेतद्वित्यर्थः । ननु कर्मणां मोक्षसाधनत्वं त्वयानभ्युपगतमपि मयोक्तमित्यत आह नित्यस्येति । काम्यप्रतिषिद्धयोरभ्युदयप्रत्यवायफलयोस्त्यागान्नमित्तिकस्य च पापक्षयफलार्थत्वान्नित्यानां च फलरहितत्वान्नमोक्षः कर्मसाधन इति श्लोकार्थः ॥ २८ ॥

एवं तावत् “मुक्तेः क्रियाभिः सिद्धत्वाद्” इति निरस्तोऽयं पक्षः । अथाधुना सर्वकर्मप्रवृत्तिहेतुनिरूपणेन यथावस्थितात्मवस्तुविषयकेवलज्ञानमात्रादेव सकलसंसारानर्थनिवृत्तिरितीमं पक्षं द्रढयितुकाम आह । इह चेदं परीक्ष्यते । किं यथा प्रतिषिद्धेषु यादच्छिकेषु च कर्मसु स्वाभाविकस्वाशयोऽथनिमित्तवशादेवेदं हितमिदमहितमिति परिकल्प्य मृगतृष्णिकोदकपिपासुरिव लौकिकप्रमाणप्रसिद्धान्येव साधनान्युपादाय हितप्राप्तयेऽहितनिरासाय च स्वयमेव प्रवर्तते निवर्तते च तथैवादृष्टार्थेषु काम्येषु नित्येषु च कर्मसु किं वाच्यदेव तत्र प्रवृत्तिनिर्दिति ।

वृत्तानुद्रवणपूर्वकं वर्त्तिष्यमाणग्रन्थसन्दर्भस्य तात्पर्यमाह एवं तावदिति । इदानीं सर्वकर्मसु प्रवृत्तौ यो हेतुमिथ्याज्ञानादिलक्षणस्तस्य प्रवर्तकस्य निरूपणेन कर्मणामविद्याकार्यत्वेन विद्यासाध्याविद्यानिवृत्तिलक्षणे मोक्षेऽनुपयोगात्कर्मसमुच्चिताभ्यासादिनिरपेक्षात्मज्ञानादेव कैवल्यमिति प्रदर्श्यत इत्यर्थः । ननु कथं कर्मसु प्रवृत्तिहेतुमिथ्याज्ञानं तेषां यथायोग्यं लौकिकवैदिकप्रमाणमूलत्वादित्याशङ्क्य कर्मप्रवृत्तिनिमित्तहेतुनिरूपणार्थं विमृशति इह चेदमिति । प्रतिषिद्धेषु कलज्ञभक्षणादिषु यादच्छिकेषु च शयनासनेष्विहारादिषु स्वाभाविकः शास्त्रज्ञानानाधेयोयः स्वाभिप्राप्तयेऽहमप्राप्तसुखोऽपरिहृतदुःखश्च तेन मम प्राप्यं परिहरणीयं चास्तीति मिथ्याज्ञानं तदुत्थनिमित्तं रागादि तद्रशात्प्रवृत्तेविषयविशेषालस्बनत्वादिदं पुरोवर्त्ति वस्तु हितमनुकूलमहितं प्रतिकूलमिति च कल्पनामात्रेण निश्चित्य स्वयमेव शास्त्रनिरपेक्षं लौकिकप्रमाणसिद्धान्येव च साधनानि साधनत्वेनोपादाय हितप्राप्यर्थमहितनिवृत्यर्थं च यथा तेषु कर्मसु प्रवर्तते निवर्तते च तथैवादृष्टार्थेषु कर्मसु काम्येषु नित्येषु च किं प्रवर्तत इत्यर्थः । एवं सिद्धान्तहृदयमभिधाय पूर्वपक्षहृदयमाह किं वाच्यदिति । शास्त्रादिजनितं सम्यग्ज्ञानं वा तत्र प्रवृत्तिनिमि-

वृत्तिनिमित्तमिति । किञ्चातः । यदेवं शृणु । यदि ताव-
द्यथावस्थितवस्तुसम्बन्धानं प्रमाणभूतं लौकिकमागमिकं
वा प्रवृत्तिनिमित्तमिति निश्चयो निवृत्तिशास्त्रं च ना-
भ्युपगम्यते तदा हताः कर्मत्यागिनो भ्रान्तिविज्ञानमा-
त्रावष्टम्भादलौकिकप्रमाणोपात्कर्मानुष्ठानत्यागित्वाच्च ।

अथ मृगतृष्णिकोदकपिपासुप्रवृत्तिनिमित्तवद्यथावस्तु- ।
भ्रान्तिविज्ञानमेव सर्वप्रवृत्तिनिमित्तं तदा वर्धमहे वयं ।
हताः स्य यूयमिति ।

हितं सम्प्रेषतां मोहादहितं च जिहासताम् ।

उपायान्प्राप्तिहानार्थान् शास्त्रं भासयतेऽर्कवत् ॥२१॥

तमित्यर्थः । “संदिग्धं सप्रयोजनं च विचारमर्हति” इति न्यायात्संदेहप्र-
दर्शनानन्तरं प्रश्नपूर्वकं प्रयोजनं दर्शयति किञ्चात इत्यादिना । यदि प्रमा-
णभूतं सम्बन्धानमेव प्रवृत्तिनिमित्तं निश्चीयते तदा कर्मत्यागिनो वयं
हता इत्यर्थः । प्रमाणभूतत्वे हेतुः सम्बन्धानमिति । सम्बन्धानत्वे हेतुः
यथावस्थितवस्थित्वति । ननु कर्मसु सम्बन्धानात्प्रवृत्तौ किमिति कर्म-
त्यागिनां हतिः सर्वसंन्यासेऽपि सम्बन्धानेनैव प्रवृत्तिसंभवात्तस्यापि
निवृत्तिशास्त्रमूलत्वादित्याशङ्काह निवृत्तिशास्त्रं चेति । यावज्जीवादि-
वचनविरोधादनधिकृतान्धपङ्गवादिविषयत्वोपपत्तेनिवृत्तिशास्त्रं ना-
भ्युपगम्यत इत्यर्थः । कुतस्तेषां हतत्वमित्यत आह भ्रान्तिविज्ञानेति ।
आत्मनोऽशनायाद्यतीतत्वे कर्तृत्वाद्यभावे कर्मत्यागे च मूलप्रमाणाभावा-
भिप्रायेण भ्रान्तिविज्ञानमात्रावष्टम्भादित्युक्तम् । अलौकिकं प्रमाणं “या-
वज्जीवमश्चिह्नोत्रं जुहुयाद्” इति वैदिकं वचनं तेन विहितकर्मानुष्ठानप-
रित्यागित्वात्तेषां हतिरित्यर्थः । अथेति । यथा मृगतृष्णिकोदकपिपासुप्र-
वृत्तिनिमित्तं मिथ्याज्ञानं तथा सर्वकर्मसु प्रवृत्तिनिमित्तं मिथ्याज्ञानमे-
वेति यदि निश्चीयते तदा कर्मत्यागिनो वृयं वर्धमहे कर्मणि तु प्रवृत्ता
यूयं हताः । भ्रान्तिज्ञानप्राप्तिप्रवृत्तिमत्वादित्यर्थः । एवं संदेहं सप्रयोजनं

एवं तावत्प्रत्यक्षानुमानागमप्रमाणावष्टम्भादात्मनो निरतिशयसुखहिताव्यतिरेकसिद्धेरहितस्य च षष्ठगोचरवत्सत एवानभिसम्बन्धादेवंसाभाव्यात्मानवबोधमात्रा-

१-२

प्रदर्श्याद्युना निर्णयमाह^१ हितं संप्रेषतामिति । वैषयिकसुखाभावेऽपि सुषुप्तौ 'सुखमहमस्वाप्सम्' इत्यात्मनः सुखरूपतायाः स्वानुभवसिद्धत्वात्परमप्रेमास्पदत्वेन सुखरूपतानुमानादू "एषोऽस्य परम आनन्दः" "आत्मैवानन्दः" इत्यागमतश्च तस्य नित्यनिररितशयानन्दस्वभावतासिद्धेः "अजर्ममरम्" "अभेयम्" "अशोकम्" इत्यादिश्रुतिभ्यः कूटस्थत्वासङ्गत्वसाक्षित्वादिभ्यश्च स्वभावतः परिहिताशेषानर्थत्वसिद्धेश्चैवंभूतात्मयाथात्मानवबोधादेव हितप्रेप्सा दुःखजिहासा च भवति^२ न पुनः शास्त्रमेव यूयं कर्त्तारो भोक्तारश्च युष्माकं प्राप्यं परिहार्यं चास्ति तसाद्युष्माभिर्हितं प्रेप्सितव्यमहितं च जिहासितव्यं यूयं वर्णश्रमवयोवस्थाविशेषवन्त इति कर्तृत्वादिकमुत्पादयति बोधयति वा । किं तु स्वयमेवाध्यारोपितकर्तृत्वभोक्तृत्ववर्णश्रमवयोवस्थाविशेषवतां पुंसां स्वत एव प्रेप्सितस्य हितस्य जिहासितस्य चाहितस्य प्राप्तये परिहाराय च साधनं जिहासमानानामिदं साध्यमिदं च साधनमिति साध्यसाधनसम्बन्धमात्रं यथावस्थितमर्कवत्प्रकाशयति शास्त्रं न पुनः प्रवृत्तिनिवृत्तिजननेऽपि शास्त्रस्य व्यापारः । तत्र तूदासीनमित्यर्थः ॥ २९ ॥

एवं संक्षेपत इष्टानिष्टसाधनज्ञानादागद्वेषौ भवतः ततश्च पुरुषस्य प्रवृत्तिनिवृत्ती भवत इति पूर्वश्लोकोक्तमर्थं सोपस्करमनूद्य वर्त्तिष्यमाणग्रन्थस्य तात्पर्यमाह एवं तावदित्यादिना । यद्यपि न पूर्वश्लोके प्रत्यक्षानुमानागमाः कण्ठोक्ताः । तथापि प्रेप्साजिहासयोर्मोह^३हेतुत्वमुपदर्शयतात्मनः सुखस्वभावत्वस्योपदर्शितत्वात्तत्र च प्रमाणान्वेषणे च सौषुप्तिकात्मवलक्षणं प्रत्यक्षं परप्रेमास्पदत्वानुमानम् "एषोऽस्य परम आनन्दः" इत्यादिश्रुतिश्च परिगृह्यते । तस्मान्नानुकानुवाद इति द्रष्टव्यम् । षष्ठगोचरवदिति । अभावप्रमाणगोचरवदित्यर्थः । कुतस्त्वर्द्धं प्रवृत्तिरित्यत आह एवं-

देवैहितं मे स्यादहितं मे मा भूदिति मिथ्याज्ञानं तूष्णर-
शुक्तिकानवबोधोत्थमिथ्याज्ञानवप्रवृत्तिनिमित्तमिति
निर्धारितम् । शास्त्रं च न पदार्थशत्याधानकृदित्येतस्यै-
वोत्तरत्र प्रपञ्च आरभते ।

न परीप्सां जिहासां वा पुंसः शास्त्रं करोति हि ।

निजे एव तु ते यस्मात्यश्वादावपि दर्शनात् ॥ ३० ॥ ३०-
उक्तं तावदनवबुद्धवस्तुयाथात्म्य एव विधिप्रतिषेधशा-
स्त्रेष्वधिक्रियत इति । अथाधुना विषयस्वभावानुरोधेन
प्रवृत्त्यसम्भवं वक्तुकाम आह ।

लिप्सतेऽज्ञानतोऽलब्धं कण्ठे चाभीकरं यथा ।

वर्जितं च स्वतो भ्रान्त्या छायायामात्मनो यथा ॥ ३१ ॥

भयान्मोहावनद्वात्मा रक्षः परिजिहर्षति ।

यच्चापरिहितं वस्तु तथालब्धं च लिप्सते ॥ ३२ ॥

स्वाभाव्येति । यथाभूतात्मस्वरूपानवबोधाद्वितं मे स्यादहितं मा भू-
दिति यन्मिथ्याज्ञानं भवति तत्प्रवृत्तिनिमित्तमित्यर्थः । उत्तरार्थार्थमनुव-
दति शास्त्रं चेति । पदार्थानां शक्तिमात्मनः कर्तृत्वभोक्तृत्वादिशक्ति
स्वर्गादेः साध्यत्वशक्ति यागादेः साधनत्वशक्ति नाध्यत्ते किं तु प्रकाश-
यत्येवेत्युक्तमित्यर्थः । निजे एव त्विति । शास्त्रादेयविज्ञानं विवेच प-
श्वादीनामिव तयोः परीप्साजिहौसयोः संभवादित्यर्थः ॥ ३० ॥

पूर्वं कर्मप्रवृत्तिहेतुनिरूपणेन कैवल्यस्य कर्मसाध्यत्वं निराकृतम् ।
अधुना विद्याविषयात्मस्वरूपपर्यालोचनयापि कर्मसु प्रवृत्त्यसम्भवं दर्श-
यितुमाह उक्तमित्यादिना । तदर्थं प्राप्येत्य परिहार्यस्य च प्रत्येकं द्वैविध्यं ७-२
दर्शयति लिप्सत इति । स्वतः प्राप्तमेव कण्ठगतं सुवर्णभूषणमज्ञानतोऽ-
प्राप्तं प्राप्तुमिच्छति । यथाविद्यमानत्वादेव स्वत एव वर्जितं स्वकीयचला-

तत्रैतेषु चतुर्षु विषयेषु ग्रामये परिहाराय च विभज्य त्वायः प्रदर्शयते ।

ग्रामव्यपरिहार्येषु ज्ञात्वोपायाज्ञातेः पृथक् ।

२३
कृत्वाथ प्रामुखात्मायं तथानिष्टं जहात्यपि ॥ ३३ ॥
अथावशिष्टयोः स्वभावतः ।

परिहृतावाप्नयोर्बोधाद्वानप्राप्ती न कर्मणा ।

मोहमात्रान्तरायत्वाक्रियथा ते न सिध्यतः ॥ ३४ ॥
कस्मात्पुनरात्मवस्तुयाथात्म्यावबोधमात्रादेवाभिलषित-

७-२ यायां आन्त्यारोपितं राक्षसं मोहावृतान्तःकरणो भयात्परिहर्तुमिच्छति ।
यच्चान्यद्वस्तुतोऽपरिहृतं चौरव्याद्वादि अलब्धं च वित्तादि तत्परिहर्तुं
प्राप्तुं चेच्छतीति इत्यमपि द्विविधं इत्यत इत्यर्थः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

भवत्वेवम् । तथापि कस्य कथं प्राप्तिः परिहारो वेत्याकाङ्क्षायामुत्तर-
श्लोकाभ्यां तत्रोपायः प्रदर्शयत इत्याह तत्रैतेष्विति । तत्र वस्तुतोऽप्राप्ते
स्वर्गादावपरिहृते च नरकादावागमतस्तदुपायान्विभागेन परिज्ञाय तद-
नन्तरमनुष्टायानुष्टानजनिताद्वष्टवशात्कालान्तरे तत्फलं लभते ॥ ३३ ॥

७-२ स्वतस्तु परिहृतावासेयौरक्षान्तं एव तथारूपेणाभिमतयोर्बोधाद्वाद-
ननिवृत्या प्राप्तिपरिहारौ न तु कर्मणा । मोहमात्रस्यैव तत्र प्रतिवृन्धक-
त्वाद्वा कर्मानुष्टानसाध्यत्वमित्यर्थः ॥ ३४ ॥

स्यातां नाम स्वतः प्राप्तस्यात्मनः स्वत एव परिहृतस्यानात्मनश्च ज्ञा-
नमात्रादेव प्राप्तिपरिहारौ निग्रुतिशयानन्दलक्षणस्य निरस्त्वाशेषानर्थल-
क्षणस्य च मोक्षस्य कथं ज्ञानादेव सिद्धिः तथाभूतस्य मोक्षस्य संसारद-
शायामनुपलभात् साध्यत्वप्रतीतेरिति शङ्कायामुत्तरश्लोकैनोन्तरमुच्यते
इत्याह कस्मादिति । यद्वा शुक्लिकादिनिकटोपसर्पणादिक्रियया रज-
तादिविभ्रमाणां तत्कारणाज्ञाननिवृत्या निवृत्तिदर्शनादात्मज्ञाननिवृ-
त्तिरपि कर्मणा किं न स्यादित्याशङ्क्य परिहरति कस्मादित्यादिना । उ-

निरतिशयसुखावाप्निनिःशेषदुःखनिवृत्ती भवतो न तु कर्मणेति । उच्यते ।

कर्मज्ञानसमुत्थत्वान्वालं मोहापनुत्तये ।

सम्यग्ज्ञानं विरोधस्य तामिस्वस्यांशुमानिव ॥ ३५ ॥

नन्वात्मज्ञानमप्यविद्योपादानं न हि शास्त्रशिष्याचार्याद्यनुपादायात्मज्ञानं लभत इति । नैष दोषः । यत आत्मज्ञानं हि स्वतःसिद्धपरमार्थात्मवस्तुस्वरूपमात्रात्रयादेवाविद्यातदुत्पन्नकारकग्रामप्रधर्वसिस्वात्मोत्पत्तावेव शास्त्राद्यपेक्षते नोत्पन्नमविद्यानिवृत्तौ । कर्म पुनः स्वात्मोत्पत्तावुत्पन्नं च । न हि क्रिया कारकनिसृहा कल्पकोटि-

कलक्षणस्य मोक्षसात्मस्वभावत्वेऽप्यज्ञानपिहितत्वात्सारदशायाम-
प्रतिभासो न तु तस्य तदानीमभावात् । पूर्वोक्तप्रत्यक्षादिना प्रमाणेन
तत्स्वभावनिर्धारणात्तस्य चाज्ञानस्य ज्ञानादेव निवृत्तिस्तथा लोके द्वष्ट-
त्वात् । निकटोपसर्पणादेस्तु न साक्षादज्ञाननिवर्त्तकत्वं सम्यग्ज्ञानोत्प-
त्तिमात्रकारणत्वेनान्यथासिद्धत्वात् । तत्रस्थस्यैवाधिष्ठानावलोकने च
कदाचिद्भूमनिवृत्तेर्निकटोपसृष्टस्याधिष्ठानानवलोकने भ्रमानिवृत्तेश्वेति
भावः ॥ ३५ ॥

अज्ञानोत्थत्वाच्चेत्कर्मणामविद्यानिवृत्तावहेतुत्वं तर्हि विद्याया अपि
तदुत्थत्वाविशेषात्तन्निवर्त्तकत्वं न स्यादिति शङ्कते नन्विति । कुतस्त-
स्याविद्योपादानत्वमित्यत आह न हीति । अविद्याकार्यत्वाविशेषेऽपि
परमार्थवस्त्वालम्बनत्वेन विषयतो विरोधादविद्यानिवर्त्तकत्वं न वि-
रुद्धयत इति परिहरति नैष दोष इति । तत्राजडसत्यात्मविषयतया ज-
डानृतानात्मविषयाविद्याविरोधितामाह स्वतःसिद्धेति । आत्मनां पर-
स्परभेदेन ब्रह्मणो भेदेन च विद्याविषयत्वाद्वैतविरोधाभावमाशङ्काह
वस्तुस्वरूपेति । द्वैतविषयत्वेनाद्वैतविषयत्वेन चाविद्याविद्ययोर्विरोधोऽ-

व्यवहितफलदानाय स्वात्मानं बिभर्ति साध्यमानमात्र-
रूपत्वात्स्याः । न च क्रियात्मज्ञानवत्स्वात्मप्रतिलम्भ-
काल एव स्वर्गादिफलेन कर्त्तारं सम्बन्धाति । आत्मज्ञानं
पुनः पुरुषार्थसिद्धौ नोपद्यमानस्वरूपव्यतिरेकेणात्य-
द्वूपान्तरं साधनान्तरं वापेक्षते । कुत एतद् । यतः ।

— बलवद्धि प्रमाणोत्थं सम्यग्ज्ञानं न बाध्यते ।

आकाङ्क्षते न चाप्यन्यद्वाधूनं प्रति साधनम् ॥ ३६ ॥

स्तीत्यर्थः । ननु विभ्रमेऽप्यधिष्ठानस्य सामान्येन स्फुरणात्तदालम्बनत्वम-
विद्यायां विद्यते तस्मादेकविषयत्वान्न विषयतो विरोध इत्याशङ्कायाह
मात्रेति । आश्रयादालम्बनत्वाद्विषयीकरणादिति यावत् । पूर्वं विषयतो
वैलक्षण्यमुक्तमिदानीं विद्या स्वजन्मन्येवाविद्यादपेक्षते न तु फले
कर्म पुनः स्वजन्मनि फले चाविद्यामपेक्षत इति वैलक्षण्यान्तरमाह
स्वात्मोत्पत्ताविति । किमिति फले कर्माविद्यामपेक्षत इत्यत आह न
हि क्रियेति । कालान्तरमाविफलदानाय तिष्ठन्ती क्रिया कारकाद्यपे-
क्षयैव तिष्ठतीत्यर्थः । ननु किमिति कारकमाश्रित्यैव तिष्ठति न स्वात-
न्येषैव तिष्ठतीत्यत आह साध्यमानेति । परतत्रस्वरूपत्वात्क्रियाया
इत्यर्थः । ननु तर्हि स्वोत्पत्तिकाल एव कर्मापि फलजनकमस्त्वित्याश-
ङ्कानुभवविरोधान्वैवमित्याह न च क्रियेति । ननु तर्हात्मज्ञानमपि क-
र्मापेक्षयाभ्यासद्वारेण वा कैवल्यं चिरेण साधयेदित्यत आह आत्मज्ञा-
नमिति । रूपान्तरशब्देनाभ्यास उच्यते । साधनान्तरशब्देन च कर्म । न-
न्वात्मज्ञानस्याप्यनपेक्षत्वमयुक्तमनादिकालप्रवृत्तद्वैतदर्शनतत्संस्कारा-
भ्यां बाधपरिहारायाभ्यासादिसापेक्षत्वादित्याक्षिप्योत्तरश्लोकेन स-
माधत्ते कुत एतदित्यादिना । प्रमाणोत्थत्वाद्वृलवत्सम्यग्ज्ञानमप्रमाणो-
त्थद्वैतदर्शनतत्संस्काराभ्यां न बाध्यत इत्यर्थः । तर्हि द्वैतदर्शनतत्सं-
स्कारयोर्बाधनार्थं सम्यग्ज्ञानमभ्यासादिकमपेक्षतामित्यत आह आका-
ङ्क्षत इति ॥ ३६ ॥

स्वपक्षस्य हेत्ववृष्टम्भेन समर्थितत्वान्निराशङ्कमुपसंहि-
यते ।

तस्माद्दुःखोदधेर्हेतोरज्ञानस्यापनुक्तये ।

सम्यग्ज्ञानं सुपर्यासं क्रिया चेत्नोक्तहेतुतः ॥ ३७ ॥

ननु बलवदपि सम्यग्ज्ञानं सदप्रमाणोत्थेनासम्य-
ज्ञानेन बाध्यमानमुपलभामहे यत उत्पन्नपरमार्थ-
बोधस्यापि कर्तृत्वभोक्तृत्वरागदेषौद्यनवैबोधोत्थप्रत्यया १-२-३
आविर्भवन्ति । न ह्याधिते सम्यग्ज्ञाने तद्विरुद्धानां प्र-
त्ययानां सम्भवोऽस्ति । नैतदेवम् । कुतः ।

बाधितत्वादविद्याया विद्यां सा नैव बाधते ।

तद्वासना निमित्तत्वं यान्ति विद्यास्मृतेर्थुवम् ॥ ३८ ॥

एवं ज्ञानमेव कैवल्ये साधनं कृत्कर्मेत्युपपादितमर्थमुपसंहरति स्वप-
क्षस्येति । दुःखहेतुभूताज्ञानापनुक्तये सम्यग्ज्ञानमेव पुष्कलकारणमि-
त्यर्थः । उक्तहेतुत इति । अज्ञानसमुत्थत्वोत्पाद्यफलत्वादिहेतुभ्य ३-२-३-
त्यर्थः ॥ ३७ ॥

ननु “बलवद्धि प्रमाणोत्थम्” इत्यनेन श्लोकेनानन्यापेक्षचैतन्यप्रका-
शात्मस्वरूपावगाहित्वेन वस्तुबलप्रवृत्तत्वादपौरुषेयवेदान्तवाक्यजन्य-
ज्ञानस्य सकलसंसारकारणभूताज्ञाननिवर्त्तकत्वमुपपद्यते । तत एवाना-
दिकालप्रवृत्तदृढतरकर्तृत्वादिमिथ्यावभासनिवर्त्तकत्वमुपपद्यते न च
तद्विवृत्तो स्वव्यतिरिक्तमभ्यासादिसाधनातरमपेक्षत इत्युक्तम् । तत्र
बलवत्वात्सम्यग्ज्ञानस्याबाध्यत्वमित्यत्रामुभवविरोधं शङ्कते ननु बल-
वदपीति । ननु कर्तृत्वादिप्रत्ययानुवृत्तिमात्रेण कथं बाधोऽवगम्यत
इत्यत आह न हीति । बाधितस्य बाधकत्वानुपपत्तेमैवमिति परिहरति ५
नैतदेवमिति । प्रमाणज्ञानस्य स्वसामग्रीत एवोत्पन्नत्वात्स्याचाज्ञा-
नबाधकत्वादज्ञानबाधयैव विपर्ययज्ञानस्यापि तदात्मकत्वेन बाधित-

“कर्मज्ञानसमुत्थलाद्” इत्युक्तो हेतुस्तस्य च समर्थनं पूर्वेवाभिहितं “हितं सम्प्रेप्ताम्” इत्यादिना । तदभ्युच्चार्थमविद्यान्वयेन च संसारान्वयित्वं प्रदर्शयिष्यामीत्यत आह ।

ब्राह्मण्याद्यात्मके देहे लात्वा नामेति भावनाम् ।

- / श्रुतेः किङ्करतामेति वाज्ञानःकायकर्मसु ॥ ३९ ॥

यस्माक्माज्ञानसमुत्थमेव तस्मात्तद्वावृत्तौ निवर्त्तते इति । उच्यते ।

त्वान्न विपर्ययज्ञानेन सम्यग्ज्ञानबाधः सम्भवतीत्यर्थः । अस्तु तर्हि बाधकालादुत्तरकालमुत्पन्नैद्वैतप्रत्ययैविद्याया बाध इत्याशङ्क तस्मिन्नपि काले बाधकविद्यासंस्कारजनितप्रत्ययानां बलवत्त्वात्तोषामेव द्वैतप्रत्ययबाधकत्वोपपत्तेनैवमित्याह तद्वासना निमित्तत्वमिति । यद्वा । तद्वासना इत्यविद्यावासनाः कथन्ते ता अपि स्मृतिं विदुषो जनयन्ति । ततश्च न द्वैतस्मृतिभिरपि विद्यया बाध इत्यर्थः ॥ ३८ ॥

बृत्तानुकीर्तनपूर्वकं वर्तिष्यमाणाविद्यान्वयग्रन्थस्य तात्पर्यमाह कर्मज्ञानेति । अज्ञानसमुत्थत्वात्कर्मज्ञाननिवर्त्तकं न भवतीयुक्तम् । इदानीमध्यासपूर्वकर्माधिकारहेतुत्वादपि कर्मणामज्ञाननिवर्त्तकत्वं नास्तीति युक्त्यन्तरप्रदर्शनाय श्लोकारम्भ इत्यर्थः । प्रदर्शयिष्यामीत्यत आहेति । प्रदर्शयिष्यामीत्यतो हेतोराह एतदर्थमाहेति यावत् । ब्राह्मण्याद्यात्मक इति । वर्णाश्रमवयोवस्थाविशेषवति देहे ना पुरुष आत्मेति भावनां लात्वा समादायेत्यविद्यान्वयो दर्शितः । सांप्रतं तदधीनं कर्तृत्वभोक्तृत्वादिसंसारान्वयं दर्शयति श्रुतेरिति । किङ्करतां तत्त्वियोगात्तदुक्तकारिताम् । ततश्च कर्मणामविद्याविनाभूतत्वान्वाविद्यानिवर्त्तकत्वमित्यर्थः ॥ ३९ ॥

एवमन्वयमुक्त्वा तद्विरिक्ते कर्मव्यतिरेकमाख्यातुमुत्तरश्लोक इ-

दग्धाखिलाधिकारश्चेह्नह्नानान्निना मुनिः ।

वर्त्तमानः श्रुतेर्मूर्धि नैव स्याद्वेदकिङ्गः ॥ ४० ॥

अथेतरो घनतराविद्यापटलसंवीतानाः करणोऽङ्गीकृतक-
र्त्तृत्वाद्यशेषकर्माधिकारकारणो विधिप्रतिषेधचोदनास-
न्दशोपदष्टः कर्मसु प्रवर्त्तमानः ।

शुभैः प्राप्नोति देवतं निषिद्धैर्नारकीं गतिम् ।

उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यां मानुष्यं लभते ऽवशः ॥ ४१ ॥

आब्रहस्तम्बपर्यन्ते धोरे दुःखोदधौ घटीयन्त्रवदारोहा-
वरोहन्यायेनाधममध्यमोत्तमसुखदुःखमोहविद्युच्चपल-
सम्पातदायिनीर्विचित्रयोनीश्चण्डोत्पिञ्जलकश्वसनवेगा-
भिहताभ्योधिमध्यवर्त्तिशुष्कालाबुवच्छुभाशुभव्यामिश्र-
कर्मवायुसमीरितः ।

त्याह यस्मादिति । दग्धेति । अधिक्रियते कर्मण्यनेनेत्यधिकारो ब्राह्मण्य-
धभिमानः । वर्त्तमानः श्रुतेर्मूर्धि प्रतिपाद्यतया ब्रह्मरूपेण ॥ ४० ॥

यः पुनर्वेदकिङ्गेरोऽविद्यान्वयेन संसारान्वयी दर्शितस्तस्य संसारप्र-
कारं वैराग्योत्पादनायाह अथेतर इति । अङ्गीकृतं कर्तृत्वभोक्तृत्वब्राह्म-
ण्यादिलक्षणं कर्माधिकारे कारणं येन स तथोक्तः । विधिप्रतिषेधचोद-
नाभ्यां परिगृहीतश्चोदनाविषये कर्मणि प्रवर्त्तमानः पूर्वपूर्वमुत्तरस्यो-
त्तरस्य हेतुः शुभैरिति । “पुण्येन पुण्यं लोकं जयति पापेन पापमुभाभ्या-
मेव मनुष्यलोकम्” इत्यस्याः श्रुतेरर्थोऽनेन व्यक्तीकृतः । अवशः काम-
कर्मादिपरतन्त्र इत्यर्थः ॥ ४१ ॥

उत्तरश्लोकगतस्यैवंशब्दस्यापेक्षितमर्थं प्रदर्शयन्नेव संसारगतिमेव
प्रदर्शयन्संसारमेव प्रपञ्चयति आब्रहोति । योनीश्चङ्गम्यमाण इति श्लो-
कगतेन पदेन सम्बन्धः । ता एव योनीर्विशिनष्टि अधमेति । अधममध्य-
मोत्तमा ये सुखदुःखमोहास्तेषां विद्युच्चपलो यः संपातः संपर्कस्तं दातुं

एवं चङ्गस्यमाणोऽयमविद्याकामकर्मभिः ।

४२ पाशितो जायते कामी मित्रिते चासुखावृतः ॥ ४२ ॥

यथोक्तेऽर्थं आदरविधानाय प्रमाणोपन्यासः ।

श्रुतिश्चेमं जगादार्थं कामस्य विनिवृत्तये ।

तन्मूला संसृतिर्यस्मात्तन्नाशोऽज्ञानहानतः ॥ ४३ ॥

का त्वसौ श्रुतिरिति चेत् ।

“यदा सर्वे प्रमुच्यन्त” “इति नु”इति च वाजिनः ।

कामबन्धनमेवेदं व्यासोऽप्याह पदेपदे ॥ ४४ ॥

शीलं यासां योनीनां तास्तथोक्तास्ता एव विचित्रा देवतिर्यङ्गरादिभेदेन । चङ्गमणे दृष्टान्तमाह चण्डेति । उत्पिञ्जलक आकुलः । चण्डश्चासादुत्पिञ्जलकश्चेति चण्डोत्पिञ्जलकः श्वसनो वियुत्सस्य वेगेनाभिहतो योऽस्मोनिधिस्तन्मध्यवर्त्ति यच्छुष्कालाबु तद्यथातिशयेन अमति तद्वच्छुभमशुभं तदुभयव्यामिश्रं च यत्कर्म स एव वायुस्तेन समीरितः प्रेरितः न कापि निर्वृतिमुपलभमानस्तिष्ठतीति पाशितो बद्धः कामी जायत इति ॥ ४२ ॥

कामस्य प्राधान्येन संसारकारणत्वमुक्तम् । तत्र श्रुतिस्वृती प्रमाणमिति दर्शयितुमाह यथोक्त इति । यसात्काममूला संसृतिस्तसात्तस्य विनिवृत्तये श्रुतिर्जगदेत्यन्वयः । कथं तर्हि तन्निवृत्तिरित्यत आह तच्चाश इति ॥ ४३ ॥

“यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि श्रिताः । अथ मर्त्योऽसृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्रुते” “इति नु कामयमानो योऽकामो निष्काम आत्मकाम आपकामो न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति” “अत्रैव समवलीयन्ते” “ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति” इति वाजसनेयिन आहुरित्यन्वयः । “कामबन्धनमेवेदं नान्यदस्तीह बन्धनम् । कामबन्धनमुक्तो हि नेह भूयोऽभिजायते” इत्यादिनापि कामस्य संसारकारणत्वं सर्वत इत्यर्थः ॥ ४४ ॥

एष संसारपन्था व्याख्यातः । अथेदार्नीं तद्वावृत्तये
कर्माण्यारादुपकारकात्वेन यथा मोक्षहेतुतां प्रतिपद्यन्ते
तथाभिधीयते ।

तस्यैवं दुःखतप्तस्य कथञ्चित्पुण्यशीलं नात् ।

नित्येहाक्षालितधियो वैराग्यं जायते हृदि ॥ ४५ ॥

४५

कीदृग्वैराग्यमुत्पद्यत इति । उच्यते ।

नरकाङ्गीर्यथास्याभृत्या काम्यफलादपि ।

यथार्थदर्शनात्तस्मान्नित्यं कर्म चिकीर्षति ॥ ४६ ॥

एवं नित्यनैमित्तिककर्मानुष्टानेन ।

शुद्ध्यमानं तु तच्चित्तमीश्वरार्पितकर्मभिः ।

वैराग्यं ब्रह्मलोकादौ व्यनक्त्यथ सुनिर्मलम् ॥ ४७ ॥

४६

एवं तावत्कामस्य संसारकारणत्वमुक्तं तस्य च तद्वाशोऽक्षान्हानत
इति ज्ञानादक्षाननिवृत्या निवृत्तिरप्युक्ता । का त्वसौ श्रुतिरिति चेद्यदा
सर्वैति कामबन्धनमेवेदमिति च । तत्र सर्वथा कर्मणामनुपयोगशङ्कायामु-
पयोगप्रकारप्रदर्शनायोत्तरग्रन्थं इत्याह एष संसारेति । तस्यैवमिति । पु-
ण्यशीलस्य दुर्लभतां दर्शयति कथञ्चिदिति । काम्ये पुण्येऽप्यानुषङ्गिकी
शुद्धिरस्ति । ततो नित्यानुष्टाने बुद्धिरूपत्पद्यते । एवं नित्येहया नित्यकर्मा-
नुष्टानेन विशुद्धवुद्धेः काम्यकर्मफलेषु वैराग्यं जायत इत्यर्थः ॥ ४५ ॥

कीदृग्वैराग्यमुत्पद्यत इति । उच्यते । नरकाङ्गीरिति । ननु प्रतिपद्ध-
कर्मफलान्नरकादिव किमिति काम्यकर्मफलात्स्वर्गात्सुखरूपाङ्गयं जायत
इत्यत आह यथार्थेति । काम्यकर्मफलस्यान्नित्यत्वसातिशयत्वदुःखब- १-२-३
हुलत्वादिदोषदर्शनात्काम्यकर्मनिमित्तमपि भयं जायत इत्यर्थः । यस्मा-
द्भयं जातं तस्मात्काम्यकर्मभ्यो व्यावृत्तः पुनर्स्तदेव नित्यं कर्म तात्प-
र्येणानुष्टानुमिच्छतीत्यर्थः ॥ ४६ ॥

भवत्वेवं काम्यकर्मपरित्यागेन नित्यनैमित्तिककर्मणामेवानुष्टानं तथा-

यस्माद्रजस्तमोमलोपसंसृष्टमेव चित्तं कामबिंदिशेनाकृष्ण
 विषयदुरन्तसूनास्थानेषु निःशिष्यते तस्मान्नित्यनैमित्तिक-
 कर्मानुष्ठानपरिमार्जनेनापविष्टरजस्तमोमलं प्रसन्नमना-
 कुलं सम्मार्जितस्फटिकशिलाकल्पं बाह्यविषयहेतुकेन च
 रागद्वेषात्मकेनातिग्रहबिंदिशेनानाकृष्णमाणं विधूताशेष-
 कलमषं प्रत्यङ्गात्रप्रवणं चित्तदर्पणमवतिष्ठते । अत इद-
 मभिधीयते ।

व्युत्थिताशेषकामेभ्यो यदा धीरवतिष्ठते ।
 तदैव प्रत्यगात्मानं स्वयमेवाविविक्षति ॥ ४६ ॥

पि केन द्वारेण तेषां मोक्षहेतुत्वमित्यत आह एवं निलेति । चित्तशुद्धि-
 १-२ वैराग्योत्पादनद्वारेणेत्यर्थः । शुद्धमानं त्विति । स्पष्टम् ॥ ४७ ॥

ननु किमत्र वैराग्येण तस्य मोक्षसाधनत्वेन तत्सहकारित्वेन वा-
 ऽश्रवणादित्याशङ्क्य रागस्य मोक्षोपायप्रवृत्तिप्रतिबन्धकत्वात्तप्रतिबन्ध-
 करागभावतया वैराग्यस्य मोक्षप्रवृत्तिहेतुतामुपपत्तिपुरःसरं दर्शयति
 यस्मादित्यादिना । रजस्तमसी एव हेयत्वान्मलवन्मलं तेन मलेनोप-
 संसृष्टमप्वतं कलुषीद्वत्तमन्तःकरणं कामाख्येन बिंदिशवदाकर्षकत्वा-
 द्विशेनाकृष्ण विषयप्रवणं विद्याय विषयाः शब्दादयं एव दुरन्तानि
 सूनास्थानानि । विषयपराणां पुनःपुनर्जन्ममरणादिहेतुत्वात्तेषु मत्स्या-
 दिविन्निःशिष्यते यस्मात्तस्मान्नित्यानुष्ठानात्तथाभूतप्रतिबन्धक्षये यथोक्त-
 विशेषणं चित्तदर्पणं प्रत्यङ्गात्रप्रवणमवतिष्ठत इत्यन्ययः । अपविष्टरज-
 स्तमोमलं व्यावृत्तरजस्तमोमलमत एव प्रसन्नमनाकुलमचलैम् । प्रसन्न-
 २-२-२ तायां दृष्टान्तमाह सम्मार्जितेति । अत एव बाह्याः शब्दादयो विषयास्त-
 द्वेतुकौ यौ रागद्वेषौ तद्वक्षणेनातिग्रहबिंदिशेन विषयान्प्रत्यनाकृष्णमा-
 णम् । अत्र च सकामेनातिग्रहेण गृहीत इति कामस्यातिग्रहत्वचना-
 दस्य दोषोपलक्षणार्थत्वाद्वागद्वेषयोरातिग्रहात्मकत्वम् । तत्रानाकृष्णमा-
 णत्वे हेतुविंधूतेति । आविविक्षत्याभिमुख्येन प्रवेष्टुमिच्छतीत्यर्थः ॥ ४८ ॥

अतःपरमवसिताधिकाराणि कर्माणि प्रत्यक्प्रवणत्वसूनौ
कृतसम्प्रतिकानि चरितार्थानि सन्ति ।

प्रत्यक्प्रवणतां बुद्धेः कर्माण्युत्पाद्य शुद्धितः ।

कृतार्थान्यस्तमायान्ति प्रावृद्धते धना इव ॥ ४९ ॥

यतो नियकर्मानुष्ठानस्यैष महिमा ।

तस्मान्मुक्षुभिः कार्यमात्मज्ञानाभिलाषिभिः ।

नित्यं नैमित्तिकं कर्म सदैवात्मविशुद्धये ॥ ५० ॥

यथोक्तेऽर्थे सर्वज्ञवचनं प्रमाणम् ।

“आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।

योगारुदस्य तस्यैव शम एव” इति च सृतिः ॥ ५१ ॥

एवं शुद्धान्तःकरणस्योत्पन्नवैराग्यस्य सर्वकर्मसंन्यासेऽधिकार इत्य-
भिप्रेत्याह अतःपरमिति । “यद्यद्वि कुरुते जन्तुसत्तत्कामस्य चेष्टि-”^३ तम्^४ इति वचनात्कर्मप्रवृत्तिनिमित्तस्य कामस्य निवृत्तत्वात्कर्माण्यव-
सिताधिकाराण्युच्यन्ते । प्रत्यक्प्रवणत्वसूनौ कृतसंप्रतिकानि संप्रति-
र्नाम स्वव्यापाराणां पुत्रे सम्प्रदानं समर्पणमत एव चरितार्थानि कृतप्र-
योजनान्यस्तमायान्तीति श्लोकगतेन पदेन सम्बन्धः । प्रत्यगिति । कर्माणि
बुद्धेः शुद्धुत्पादनद्वारेण तस्याः प्रत्यक्प्रवणतामुत्पाद्य कृतार्थानि स-
न्यस्तमायान्तीत्यर्थः ॥ ४९ ॥

एवं कर्मणामन्तःकरणशुद्धिद्वारेण प्रत्यक्प्रवणताहेतुत्वादस्यैव मु-
क्ताद्युपयोग इत्युपसंहरति यत इति ॥ ५० ॥

^५ कर्मणां मुक्तावारादुपकारकत्वं न तु ^६ साक्षादित्युक्तम् । तस्मिन्नर्थे भ-
गवद्वचनं प्रमाणमित्याह यथोक्त इति । आरुरुक्षोः सम्यग्दर्शनसाध्यनं
ध्यानयोगमारोदुमिच्छोस्तदनुष्ठानां समर्थस्य कर्म नित्यं नैमित्तिकं का-
रणं तद्दुष्ठानसामर्थ्योत्पादकमुच्यते श्रुतिभिः स्मृतिभिश्च । योगमार-

१ नित्यकर्मानुष्ठानाङ्गमोत्पत्तिर्धमोत्पत्तेः पापहानिस्ततश्चित्तशुद्धिस्ततः संसारयाथात्म्यावबोधस्ततो वैराग्यं ततो मुमुक्षुत्वं ततस्तदुपायपर्येषणं ततः सर्वकर्मतत्साधनसंव्यासस्ततो योगाभ्यासस्ततश्चित्तस्य प्रत्यक्प्रवणता ततस्तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थपरिज्ञानं ततोऽविद्योच्छेदस्ततश्च सात्मन्यवावस्थानं “ब्रह्मैव सन् ब्रह्मायेति” “विमुक्तश्च विमुच्यते” इति ।

पारम्पर्येण कर्मैवं स्यादविद्यानिवृत्तये ।

ज्ञानवज्ञाविरोधिताकर्माविद्यां निरस्यति ॥ ५२ ॥
न च कर्मणः कार्यमण्वपि मुक्तौ सम्भाव्यते नापि मुक्तौ यत्सम्भवति तत्कर्मपेक्षते । तदुच्यते ।

दस्य योगमनुष्ठातुं समर्थस्य शमः कारणमुपशमः संन्यासः कारणम् । योगावासौ च साधनमिति वदन्पूरम्परयैव कर्मणां मोक्षोपयोगं दर्शयतीत्यर्थः ॥ ५१ ॥

कर्मणां पारम्पर्येण मुक्तावुपयोगो दर्शितस्तदेव पारम्पर्यमिदार्ती दर्शयति नित्यकर्मैति । धर्मोत्पत्तिरद्युपत्यतिः । पापहानिः “धर्मेण पापमपनुदति” इति श्रुतेः । चित्तशुद्धिश्चित्तस्य विवेकक्षमता । याथात्म्यावबोधोऽनित्यत्वादिदोषदर्शनम् । योगाभ्यासः श्रवणमनननिदिध्यासनादीनामनुष्ठानम् । अत्र चित्तस्य प्रत्यक्प्रवणता नाम प्रत्यगात्मन्यवाग्रथलेनावस्थानम् । कर्मसंन्यासस्य हेतुत्वेन पूर्वोदिता तु प्रत्यक्प्रवणता प्रत्यगात्मविवेदिषामात्ररूपेति न पूर्वोपरविरोधः । वाक्यार्थपरिज्ञानं साक्षात्कारलक्षणम् । स्वात्मन्यवस्थानमित्यत्र प्रमाणमाह ब्रह्मैवेति । ननु कर्म साक्षात्कारविद्यानिवर्तकं किं न स्यादित्यत आह ज्ञानवदिति ॥ ५२ ॥

कर्मणः साक्षात्मन्यवस्थाधनत्वाभावे युक्त्यन्तरमाह न चेति । कर्मफल-

उत्पाद्यमाप्यं संस्कार्यं विकार्यं च क्रियाफलम् ।

नैवं मुक्तिर्थतस्तस्माक्ल॒र्म् तस्या न साधनम् ॥ ५३ ॥

एवं तावत्केवलं कर्म साक्षादविद्यापुनुत्तये न पर्याप्तमिति प्रपञ्चितम् । मुक्तौ च मुमुक्षुज्ञानतद्विषयस्वाभाव्यानुरोधेन सर्वप्रकारस्यापि कर्मणोऽसम्भव उक्तो “हितं सम्प्रेप्तताम्” इत्यादिना यादृशश्चारादुपकारकत्वेन ज्ञानोत्पत्तौ कर्मणां समुच्चयः सम्भवति तथा प्रतिपादितम् । अविद्योच्छ्रित्वौ तु लब्धात्मस्वभावस्यात्मज्ञानस्यैवासाधारणं साधकतमत्वं नायस्य प्रधानभूतस्य गुणभूतस्य चेत्येतदधुनोच्यते । तत्र ज्ञानं गुणभूतं तावदहेतुरित्येतदाह ।

सन्निपत्य न च ज्ञानं कर्मज्ञानं निरस्यति ।

साध्यसाधनभावत्वादेककालानवस्थितेः ॥ ५४ ॥

स्योत्पादादेमुक्तावसम्भवात्सम्भवतश्च स्वरूपेणावस्थानस्य कर्मानपेक्षत्वात्मा मुक्तेः कर्मसाध्यत्वमित्यर्थः ॥ ५३ ॥

वृत्तकीर्तनपूर्वकं वर्त्तिष्यमाणग्रन्थसंदर्भस्य तात्पर्यमाह एवं तावदिति । अनित्यफलाद्विरक्तत्वं मुमुक्षुस्वभावः । ज्ञानस्य प्रमाणवस्तुपरतन्त्रतयाविद्यानिवर्त्तकत्वं स्वेभावः । ज्ञानविषयस्य चात्मनः कूटस्थत्वेनासाध्यत्वं स्वेभावः । पूर्वं केवलकर्मणां मुक्तिसाधनत्वं निराकृतम् । इदानीं ज्ञानेनाङ्गाङ्गिभावेन समप्रधानतया वा समुच्चितस्य मुक्तिसाधनत्वं न सम्भवतीत्युच्यते इत्यर्थः । एवं समुदायतात्पर्यमभिधायाधुना समनन्तरश्लोकतात्पर्यमाह तत्रेति । ज्ञानं गुणभूतं कर्म प्रधानमित्येतत्पक्षनिरासायोत्तरश्लोकारम् इत्यर्थः । सन्निपत्येति । कर्मणोऽङ्गत्वेन ज्ञानं कर्म सन्निपत्य प्राप्याविद्यां न निरस्यति । कुत इत्यत आह साध्यसाध-

समप्रधानयोरप्यसम्भव एव ।

बाध्यबाधकभावाच्च पञ्चास्योरणयोरिव ।

एकदेशानवस्थानान्न समुच्चयता तयोः ॥ ५५ ॥

कुतो बाध्यबाधकभावः । यस्मात् ।

अयथावस्त्वविद्या स्याद्विद्या तस्या विरोधिनी ।

समुच्चयस्तयोरेवं रविशार्वरयोरिव ॥ ५६ ॥

तस्माद्कारकब्रह्मात्मनि परिसमाप्तावबोधस्याशेषकर्म-
चोदना नामचोद्यस्वाभाव्यात्कुण्ठिताः । कथं तत् ।
अभिधीयते ।

+ वृहस्पतिसवे यद्वत्क्षत्रियो न प्रवर्तते ।

ब्राह्मणत्वाद्यहम्मानी विप्रो वा क्षत्रिकर्मणि ॥ ५७ ॥

नेति । कर्मणोऽन्तःकरणशुद्धिद्वारेण ज्ञानसाधनत्वात्साध्येन ज्ञानेन सहै-
ककालानवश्यितेर्नाङ्गाङ्गिभावः । तत्साध्यस्य तदङ्गत्वाद्वैरेकप्रयोगा-
नारूढत्वाज्ञन्मान्तरानुष्ठितस्यापि कर्मणो ज्ञानसाधनत्वाङ्गीकाराच्च-
त्यर्थः ॥ ५८ ॥

इदानीं समसमुच्चयनिरासायाह समप्रधानयोरिति । पञ्चास्यः सिंहः ।
उरणो मेषः । एकदेश एकसिद्धाश्रयेऽनवस्थानान्न समप्रधानतापि तयो-
रित्यर्थः ॥ ५९ ॥

उक्तस्यैव बाध्यबाधकभावहेतोः समर्थनायाह कुत इति । अयथाव-
स्त्विति । परमार्थात्मवस्तुविषयं ज्ञानम् । अविद्याध्यारोपितमिथ्याकर्तृ-
त्वाद्यभिमानसम्बन्धनिमित्तं कर्माविद्या । तयोरेवमितरेतरबाध्यबाधक-
भावेन वर्तमानयोर्ज्ञानकर्मणोः प्रकाशात्मसोरिव विरुद्धः समुच्चय इ-
त्यर्थः ॥ ५६ ॥

तस्मान्न ज्ञानिनः कर्मनियोगविषयत्वमित्युपसंहरति तस्मादिति ।
अकारकब्रह्मात्मावबोधोन्मूलितकर्माधिकारसम्बन्धस्याकर्त्त्वाभिमान-

यथायं दृष्टान्त एवं दार्षनिकोऽपीत्यत आह ।

विदेहो वीतसन्देहो नेतिनेत्यवशेषितः ।

देहाद्यनात्मद्वक्तव्यक्तियां वीक्षतेऽपि न ॥ ५८ ॥

तस्यार्थस्याविष्करणार्थमुदाहरणम् ।

मृत्त्वेभके यथेभलं शिशुरध्यस्य वलगति ।

अध्यस्यात्मनि देहादीन्मूढस्तद्विचेष्टते ॥ ५९ ॥

न च वयं ज्ञानकर्मणोः सर्वत्रैव समुच्चयं प्रत्याचक्षमहे ।

यत्र प्रयोज्यप्रयोजकभावो ज्ञानकर्मणोस्तत्र नास्तित्य-
त्रापि शक्यते निवारयितुम् । तत्र विभागप्रदर्शनायो-
दाहरणं प्रदर्शयते ।

स्याणुं चोरधियाऽलाय भीतो यद्वत्पलायते ।

बुद्ध्यादिभिस्तथात्मानं भ्रान्तोऽध्यारोप्य चेष्टते ॥ ६० ॥

वतो विधिप्रतिषेधशास्त्रगोचरत्वं नास्तीत्यर्थः । तत्र को हेतुरित्याशङ्का-
तत्त्वज्ञानाद्वर्णात्रामाद्यभिमानशून्यत्वमिति दृष्टान्तान्तरमाह बृहस्पति-
सव इति ॥ ५७ ॥

दार्षनिकमाह विदेह इति । विदेह इत्यनेन स्थूलशरीराभिमाना-
भाव उक्तः । वीतसन्देहो विगतसन्देहः । एतेन संशयात्मकसूक्ष्मशरीरा-
भावः सूच्यते । तत्र हेतुर्नैतिनेतीति । देहाद्यनात्मद्वग्देहेन्द्रियादावा-
त्माभिमानहीन इत्यर्थः ॥ ५८ ॥

एवं देहादौ मिथ्याभिमानवत एव प्रवृत्तिर्नाभिमानशून्यस्येत्युक्तम् ।
तत्र मिथ्याभिमानात्रवृत्तिं दृष्टान्तेन दर्शयति तस्यार्थस्येति । मृत्त्वेभके
प्रशस्तमृत्तिर्निर्मिते कलभे ॥ ५९ ॥

एवं तावत् “सन्निपत्य न च ज्ञानम्” इत्यादिना ज्ञानकर्मणोः समु-
च्चयो निराकृतस्तदेतदयुक्तं “यदेव विद्यया करोति” “ज्ञात्वा कर्मणि

एवं यत्रयत्र ज्ञानकर्मणोः प्रयोज्यप्रयोजकभावस्तत्रतत्र सर्वत्रायं न्यायः । यत्र तु न समकालं नापि क्रमेणोपपद्यते समुच्चयः स विषय उच्यते ।

स्थाणोः सतत्त्वविज्ञानं यथा नाङ्गं पलायने ।

आत्मनस्तत्त्वविज्ञानं तद्वन्नाङ्गं क्रियाविधौ ॥ ६१ ॥

यस्माङ्गुणस्यैतत्त्वाभाव्यम् ।

यद्भि यस्यानुरोधेन स्वभावमनुवर्तते ।

तत्त्वस्य गुणभूतं स्यान्त ग्रधानाङ्गुणो यतः ॥ ६२ ॥

ग. ८.

कुर्वीत्”इत्यादिवचनविरोधादित्याशङ्काह न च वयमिति । यत्र ज्ञानकर्मणोः प्रयोज्यप्रयोजकभावो निमित्तनैमित्तिकभावस्तत्र न केनापि तयोः समुच्चयो वारायितुं शक्यत इत्यर्थः । कुत्र तर्हि ज्ञानकर्मणोः प्रयोज्यप्रयोजकभावः कुत्रासौ नास्तीत्यत आह तत्र विभागेति । यथा चोरधिया शाणुमालाय गृहीत्वा पलायत एवं बुद्ध्यादिरूपेणात्मानं गृहीत्वा कर्म करोतीति । तेन तत्र कर्मप्रवृत्तिनिमित्तत्वाज्ञानं कर्माङ्गमित्यर्थः ॥ ६० ॥

“यदेव विद्यया करोति” “ज्ञात्वा कर्मणि कुर्वीत्”इत्यादावप्ययमेव न्याय इत्यतिदिशति एवं यत्रेति । आत्मज्ञानस्य तु कर्मप्रवृत्तौ प्रयोज्यप्रयोजकभावाभावान्त तेन समुच्चय इति सदृष्टान्तमाह यत्र तु न समकालमिति । स्थाणोः सतत्त्वविज्ञानमिति । स्थाणुविषयं तत्त्वज्ञानं स्थाणुरेवायं न चोर इति तत्त्वज्ञानं यथा नाङ्गमेवमात्मतत्त्वविज्ञानमकर्तुं ब्रह्माहमस्तीति ज्ञानं कर्मप्रवृत्तौ नाङ्गमित्यर्थः ॥ ६१ ॥

प्रधानत्वेनाभिमतकर्मनिवर्त्तकत्वादपि नात्मज्ञानं कर्माङ्गमित्याह यस्माङ्गुणस्येति । गुणस्यैतत्त्वभावत्वमस्ति यत्प्रधानानुरोधित्वं तत्त्वतत्त्वज्ञानस्य नास्तीत्यर्थः । प्रधानमत्तीति प्रधानात् । यत्प्रधानविरोधिन तदङ्गमित्यर्थः ॥ ६२ ॥

यस्मात् ।

कर्मप्रकरणाकाङ्क्ष्य ज्ञानं कर्मगुणो भवेत् ।

यद्धि प्रकरणे यस्य तद्दद्ज्ञं प्रचक्षते ॥ ६३ ॥

स्वरूपलाभमात्रेण यत्त्विद्यां निहन्ति नः ।

न तद्दद्ज्ञं प्रधानं वा ज्ञानं स्याकर्मणः क्वचित् ॥ ६४ ॥

समुच्चयपक्षवादिनायवश्यमेतदभ्युपगतव्यम् । यस्मात् ।

अज्ञानमनिराकुर्वज्ञानमेव न सिध्यति ।

विपक्षकारकग्रामं ज्ञानं कर्म न ढौकते ॥ ६५ ॥

इदं चापरं कारणं ज्ञानकर्मणोः समुच्चयनिवार्हि ।

हेतुस्वरूपकार्याणि प्रकाशतमसोरिव ।

विरोधीनि ततो नास्ति साङ्गत्यं ज्ञानकर्मणोः ॥ ६६ ॥

विनियोजकप्रकरणादिसद्भावात्कर्मस्वरूपादिसम्यज्ञानस्य तद्दद्ज्ञत्व-
मुच्चितम् । आत्मज्ञानस्य तु प्रकरणाद्यभावात्र तद्दद्ज्ञत्वमित्यभिप्रेत्याह
यस्मादिति । कर्मप्रकरणाकाङ्क्षीति ॥ ६३ ॥

एतदेव स्पष्ट्यति स्वरूपलाभेति ॥ ६४ ॥

आत्मज्ञानस्य कर्मणा समुच्चयमभ्युपगच्छता तस्य प्रमाणज्ञानत्वा-
त्स्वविषयविद्यानिवर्तकत्वं बलादभ्युपेयम् । तथा सति न स्वाभिम-
तसमुच्चयसिद्धिरित्याह समुच्चयपक्षवादिनापीति । नन्वज्ञानमनिरा-
कुर्वज्ञानमेव न सिध्यति ततः किमित्यत आह विपक्षेति । कारकग्रा-
माभावे कर्मण एवाभावात्र ज्ञानं कर्म स्पृशतीत्यर्थः ॥ ६५ ॥

इदमिति । हेतुस्वरूपकार्याणीति । ज्ञानस्य हेतुः प्रमाणम् । स्वरूपं
च परमार्थप्रकाशात्मकत्वम् । कार्यमविद्यानिवृत्तिः । कर्मणो हेतुरवि-
चारागादिः । स्वरूपमप्रकाशात्मकत्वम् । कार्यमुत्पत्त्याद्यादीति पर-
स्परविरोधीनि ॥ ६६ ॥

एवमुपसंहते केचित्स्वसम्प्रदायबलावृष्टम्भादाहुर्यदेतद्वेदान्तवाक्यादहं ब्रह्मेति विज्ञानं समुत्पद्यते तत्त्वैव स्वोत्पत्तिमात्रेणाज्ञानं निरस्यति । किंतर्हि । अहन्यहनि द्राघीयसाकालेनोपासीनस्य सतो भावनोपचयान्त्रिः शेषमज्ञानमपगच्छति “देवो भूत्वा देवानप्येति” इति श्रुतेः । अपरे तु ब्रुवते वेदान्तवाक्यजनितमहं ब्रह्मेति विज्ञानं संसर्गात्मकात्वादात्मवस्तुयाथात्म्यावगाह्वेव न भवति । किंतर्हि । एतदेव गङ्गास्वोतोवस्ततमभ्यस्यतोऽन्यदेवावाक्यार्थात्मकं विज्ञानान्तरमुत्पद्यते । तदेवाशेषाज्ञानतिमिरोत्सारीति “विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः” इति श्रुतेरिति । अस्य पक्षद्वयस्य निवृत्तय इदमभिधीयते ।

सकृद्ग्रवृत्त्या मृद्गाति क्रियाकारकरूपभूत ।

अज्ञानमागमज्ञानं साङ्गत्यं नास्यतोऽनयोः ॥ ६७ ॥

पूर्वं ज्ञानस्य स्वोत्पत्तिमात्रेणाज्ञाननिवर्तकत्वात्कर्मभिः समुच्चयोऽनुपपत्ति इत्युक्तं तदयुक्तं वाक्यजन्यज्ञानोत्तरकालीनभावनोत्कर्षाज्ञावनाजन्यसाक्षात्कारलक्षणज्ञानान्तरेणैवाज्ञानस्य निवृत्तेज्ञानाभ्यासदशायां ज्ञानस्य कर्मणा समुच्चयोपपत्तेरित्येकदेशिनां मतमुत्थाप्य निराकरोति एवमुपसंहृत इत्यादिना । देवो भूत्वा भावनोपचयाहेवभावं साक्षात्कृत्य पतिते देह उपास्यदेवताभावं ग्रामोतीर्थर्थः । विज्ञायशब्देन संसृष्टरूपं ब्रह्मावगम्य प्रज्ञां साक्षात्कारलक्षणामसंसर्गात्मिकां कुर्वीत सन्तताभ्यासबलात्साधयेदिति यावत् । इति पूर्ववादिनोऽभिप्रेता व्याख्या । सकृद्ग्रवृत्त्येति । भवदभिमताया भावनायाश्चित्तैकाश्रयहेतुतयासम्भावनाविपरीतभावनात्मकविक्षेपलक्षणप्रतिबन्धनिरासेन ज्ञानोत्पत्तावेवोपक्षीणत्वादुत्पन्नमात्रमागमिकं ज्ञानं सकार्यमज्ञानं तदैव निवर्तयतीति न ज्ञानकर्मणोः समुच्चयावसर इति भावः । “विज्ञाय प्रज्ञां

एवं तावदनानात्वे ब्रह्मणि ज्ञानकर्मणोः समुच्चयो निराकृतः ॥ अथाधुना पक्षान्तराभ्युपगमेनापि प्रत्यवस्थाने पूर्ववदनाश्वासो यथा तथाभिधीयते ।

अनुत्सारितनानात्वं ब्रह्म यस्यापि वादिनः ।

तन्मतेनापि दुःसाध्यो ज्ञानकर्मसमुच्चयः ॥ ६८ ॥
तस्य विभागोक्तिर्दूषणविभागप्रज्ञपतये ।

ब्रह्मात्मा वा भवेत्तस्य यदि वानात्मरूपकम् ।

आत्मानान्तिर्भवेत्त्वोहादितरस्याप्यनात्मनः ॥ ६९ ॥

कुर्वीत” वेदान्तवाक्यप्रतिपाद्यं ब्रह्मेति विज्ञाय प्रक्षामपरोक्षब्रह्मविज्ञानमसम्भावनाविपरीतभावनानिराकरणमुखेन वाक्यादेव कुर्यात् । तत्र विध्यसम्भवात्तसाधनं मननादिकमसम्भावनाविपरीतभावनानिरासकारणं कुर्यादित्यर्थः ॥ ६७ ॥

नानारसत्वशून्यमद्यं ब्रह्मेत्यभ्युपगम्य तज्ज्ञानस्य कर्मणा समुच्चयो निराकृतः । संप्रति द्वैतादैतं ब्रह्मेत्यभ्युपगमेऽपि न समुच्चय इत्याह एवं तावदिति । अनुत्सारितेति । सामान्यविशेषात्मना भिन्नाभिन्नं ब्रह्मेति यस्य मतं तन्मतेऽपि दुःसंपादः समुच्चय इत्यर्थः ॥ ६८ ॥

भेदभेदपक्षे जीवपरमात्मनोः संसारदशायामव्यभेदं केचिदिच्छन्ति । केचिच्चु संसारदशायां भेद एव मुक्तिदशायामेवाभेद इति मन्यन्ते । तेन मतद्वयसम्भवाद्विकल्पयत इत्याह तस्य विभागोक्तिरिति । विभागोक्तिर्विकल्पोक्तिः । क्रियत इति शेषः । तत्राद्यं दूषयति आत्मानान्तिरिति । ब्रह्मणः प्रत्यगात्मरूपत्वाङ्गीकारे ब्रह्मानान्तिर्मोहमात्रादेव भवेत् । आत्मत्वादेव नित्यप्राप्तत्वान्मोहनिवर्त्तकं च ज्ञानमेवेति कर्मणो वैयर्थ्यमित्यर्थः । द्वितीयं दूषयति इतरस्येति । इतरस्य स्वत एव व्यतिरिक्तस्य ब्रह्मणोऽनात्मत्वादनान्तिरेव न तु कदाचिदप्यासिः स्यात्तत्र किं कर्मणा ज्ञानेन वेत्यर्थः ॥ ६९ ॥

तत्र यदि तावद्वास्तवेनैव वृत्तेन ब्रह्म प्राप्तमात्मस्वा-
भाव्यात्केवलमासुरमोहापिधानमात्रमेवानास्त्रिनिमित्तं
तस्मिन्पदे ।

मोहापिधानभङ्गाय नैव कर्माणि कारणम् ।

ज्ञानेनैव फलावाप्नेत्स्तत्र कर्म निरर्थकम् ॥ ७० ॥

अनात्मरूपके तु ब्रह्मणि न कर्म साधनभावं प्रतिपद्यते
नापि ज्ञानं कर्मसमुच्चितमसमुच्चितं वा यस्मादन्यस्य
स्वत एव साधकस्य ब्रह्मणोऽप्यन्यतं स्वत एव सिद्धम् ।
तत्रैवम् ।

अन्यस्यान्यात्मताप्राप्तौ न क्वचिद्देतुसम्भवः ।

तस्मिन् सत्यपि ना नष्टः परात्मानं प्रपद्यते ॥ ७१ ॥

प्रथमविकल्पे दूषणमेव स्पष्टयति तत्र यदीति । असुरसम्बन्धी मोह
आसुरः । मोहापिधानेति । ब्रह्मप्राप्त्यन्तरायभूतमोहनिवर्तकं ब्रह्मज्ञान-
मेव न कर्म तत्र कर्मोपादानं निरर्थकमित्यर्थः ॥ ७० ॥

द्वितीयविकल्पे दूषणं स्पष्टयति अनात्मरूपके त्विति । कुतः समुच्चित-
मसमुच्चितं वा न साधनभावं प्रतिपद्यत इत्यत आह यस्मादन्यस्येति ।
ब्रह्मप्राप्तिसाधकस्य स्वत एव ब्रह्मणः सकाशादन्यस्य ब्रह्मणः प्राप्त्ययो-
गात्मास्ये साधनोपादानायोगादित्यर्थः । यस्मादन्यत्वमिति पाठे सु-
करैव योजना । साधकस्यान्यत्वेऽपि ब्रह्मणस्तदनन्यत्वात्प्राप्तिसम्भवा-
त्साधनोपादानमित्यत आह ब्रह्मणोऽपीति । स्वतोऽन्यत्वेऽप्यनन्यत्वसि-
द्धये साधनोपादानमित्यत आह तत्रैवमिति । ननु कथं हेत्वसम्भवो ज्ञानं
कर्म च हेतुरस्तीत्यत आह तस्मिन्सत्यपीति । अन्यस्मिन् स्थिते स्वभाव-
विरोधादेव नान्यात्मताप्राप्तिनर्थेऽपि तस्याभावादेव नान्यस्यान्यात्मता-
प्राप्तिरित्यर्थः ॥ ७१ ॥

अपरस्मिंस्तु पक्षे विधिः ।

परमात्मानुकूलेन ज्ञानाभ्यासेन दुःखिनः ।

द्वैतिनोऽपि विमुच्येरन्न परात्मविरोधिना ॥ ७२ ॥

इतरस्मिंस्तु पक्षे विधेरेवानवकाशत्वम् । कथम् ।

समस्तव्यस्तभूतस्य ब्रह्मण्येवावतिष्ठतः ।

ब्रूत कर्मणि को हेतुः सर्वानन्यतदर्शिनः ॥ ७३ ॥

अस्तु तर्हात्मानात्मद्वयरूपं ब्रह्म संसारदशायामपीत्याशङ्काह अप-
रस्मिस्त्वति । तस्मिन्नपि पक्षे “देवो भूत्वा देवानप्येति” इति न्याये- ॥
नाहं ब्रह्मासीत्युपासनयैव तत्प्राप्तेस्तद्विधिरेव कथंचिदभ्युपगन्तव्यो न
कर्मविधिस्तस्य केवलमेदाश्रयत्वेन स्वाभ्युपगतब्रह्मस्वरूपविरोधित्वा-
दिव्यर्थः । यद्वा । परस्य वादिनो योऽभिमत आत्मा द्वैताद्वैतरूपस्तद्विरो-
धिना केवलाद्वैतशानेन न मुच्येरन् किन्त्वहं ब्रह्मासीत्युपासनयैवेत्यर्थः ।
अस्तु तर्हि प्रस्तुतदोषपरिहाराय केवलमेद एवानेकरसेन ब्रह्मणेत्या-
शङ्का तत्पक्षे ज्ञानविधिः कर्मविधिश्च न सम्भवतीत्याह इतरस्मिस्त्वति ।
कर्मणि को हेतुरिति । उपासनाख्ये मानसे वाहो च कर्मणि को हेतुर्न
कश्चिन्निरस्ताशेषाधिकारब्रह्मभूतत्वादस्येत्यर्थः । केचित्परस्मिंस्तु पक्षे
विधिरित्यनात्मभूतमेव ब्रह्मेत्यस्मिन्पक्षे ज्ञानविषयो विधिः सम्भवति वि-
धितः प्रवृत्तिरपि सम्भाव्यते प्रमाणवस्तुपरतत्त्वज्ञानादन्यस्योपास-
नाशानस्याक्रियारूपत्वाभावादिति भेदपक्ष एव वर्ण्यत इति व्याचक्षते ।
नन्वस्तु विधिर्विधिप्रयुक्ता वा विधेयोर्थविषया प्रवृत्तिरपि भवतु किं
ततो भवतीत्यपेक्षायामिदं भवतीत्याह परमात्मानुकूलेनेति । उपासना-
फलरूपा या मुक्तिः सा तेषां स्यान्न तु वाक्यार्थरूपतत्त्वज्ञानफलभूता
मुक्तिः सम्भवतीत्यर्थः । इदानीमक्षरयोजना क्रियते । जीवे ब्रह्मदृष्टिप्रक्षे-
पेण यदुपासनं तदिह परमात्मानुकूलं ज्ञानं तेन ज्ञानाभ्यासेन गङ्गास्तो-
तोवत्सततमहं ब्रह्मास्म्यहं ब्रह्मासीति विजातीयप्रत्ययानन्तरितसज्जा-
तीयप्रत्ययप्रवाहीकरणेन दुःखिनो द्वैतिनोऽपि प्रमुच्येरन्न परमात्मविरो-

सर्वकर्मनिमित्तसम्भवासम्भवाभ्यां सर्वकर्मसङ्करश्च
प्राप्नोति । यस्मात् ।

सर्वजात्यादिमत्त्वेऽस्य नितरां हेतुसम्भवः ।

विशेषं द्यनुपादाय कर्म नैव प्रवर्त्तते ॥ ७४ ॥

स्याद्विधिरध्यात्माभिमानादिति चेत्तैवम् । यस्मात् ।

यिना जीवपरमात्मनोर्भेदसंसर्गपरित्यागपूर्वकमहमस्मि परं ब्रह्मेति वाक्यार्थविज्ञानेन विमुच्येरन्निति सम्बन्धः । जीवाद्विद्वः परमात्मा । इदं च ज्ञानमभेदप्रतिबन्धकत्वेन वस्तुविपरीतग्राहकत्वात्परमात्मविरोधीत्युच्यत इति द्रष्टव्यम् । इतरस्मिस्तु पक्षे विधेरेवानवकाशत्वमिति । प्रत्यग्भूतमेव जीवात्मनः परमात्मतत्त्वमित्यस्मिन्पक्षे इत्यभेदपक्ष एवोच्यत इति व्याचक्षते । तत्त्वैवाभ्युपगम्यते । अपरस्मिस्त्वति भेदपक्ष एव वर्णयत इत्येतत्र मृष्यामहे । कस्मात् । तस्यानात्मरूपके तु ब्रह्मणीत्यादिनानन्तरमेव निरस्तस्य पुनरनुवृत्तौ तुशब्देन व्यावर्त्तनायोगात्पूर्वोक्तमेव ग्राह्यमिति ॥ ७२ ॥ ७३ ॥

केवलाभेद एवानेकरसे ब्रह्मणीत्यस्मिन्पक्षे दोषान्तरमाह सर्वकर्मनिमित्तेति । यस्य खलु जीवाः परस्मादात्मनो भिद्यन्ते तस्य ‘पक्षे ब्राह्मणो बृहस्पतिसर्वेन राजा राजसूयेन वैश्यो वैश्यस्तोमेन यजेत्’ इत्यादिशास्त्रव्यवस्थोपपद्यते । यस्य तु पक्षे जीवाः परमात्मनो न भिद्यन्तेऽभिज्ञा एव तस्य तु पक्षे जीवानां सर्वात्मकब्रह्मैकत्वेन सर्वात्मकत्वाद्राह्मणस्य क्षत्रियादिकत्वं (क्षत्रियत्वादिकं) ब्राह्मणत्वं च भवति । एवं क्षत्रियादेवपि ब्राह्मणत्वं क्षत्रियादिकत्वं (क्षत्रियत्वादिकं) च भवति । ततश्च सर्वेषां सर्वजातिसमवायात्सर्वकर्मसङ्करः प्रसज्येतेत्यर्थः । सर्वजात्यादिमत्त्व इति । अस्य विदुषो जीवस्य सर्वजात्यादिमत्त्वे प्रतिनियतकर्मसु प्रवृत्तिहेतुर्न सम्भवति । ब्राह्मणत्वादिविशेषमुपादाय हि प्रतिनियतकर्मसु प्रवर्तते । विशेषश्च सर्वात्मकब्रह्माभिन्नत्वेन सर्वजातिमत्त्वान्नास्तीत्यर्थः ॥ ७४ ॥

ननु यद्यपि जीवस्य ब्रह्मणा सर्वात्मकेनाभेदोऽस्ति । तथापि ब्राह्म-

न चाध्यात्माभिमानोऽपि विदुषोऽस्यासुरतः ।

विदुषोऽप्यासुरशेष्यान्निष्फलं ब्रह्मदर्शनम् ॥ ७५ ॥

अज्ञानकार्यत्वाच्च न समकालं नापि क्रमेण ज्ञानकर्म-
णोर्वस्त्वस्तुतन्त्रत्वात्सङ्गतिरस्तीत्येवं निराकृतोऽपि काशं
कुशं वावलम्ब्याह ।

अथाध्यात्मं पुनर्यादाश्रितो मूढतां भवेत् ।

स करोत्येव कर्माणि को ह्यं विनिवारयेत् ॥ ७६ ॥

०७५ हं क्षत्रियोऽहमिति जात्यादिसमवायिस्थूलदेहाभिमाननिमित्तो भे-
दोऽपि सम्भवति ततश्चाधिकारिव्यवस्था कर्मव्यवस्था घटत इति
शङ्कते स्याद्विधिरिति । परिहरति नैवं यस्यादिति । विदुषस्तत्त्ववि-
दोऽध्यात्माभिमानः शरीराद्यभिमानो नास्ति तस्यासुरमोहननिमित्त-
त्वेन तत्त्वज्ञानादेव निवृत्तेऽद्यभिमाननिवृत्तौ चाधिकारव्यवस्था दूरा-
पास्ता स्यादित्यर्थः । तर्हि देहाद्यभिमानसिद्धये ज्ञानिनोऽपि मोहोऽभ्यु-
पगम्यत इत्यत आह विदुषोऽपीति । ब्रह्मज्ञानस्याज्ञानानिवर्तकत्वे तस्य
निष्फलत्वं प्रसज्जयेत् । ततश्च विदुषो नास्त्येव मोह इत्यभ्युपगम्तव्य-
मित्यर्थः ॥ ७५ ॥

वृत्तानुद्रवणपूर्वकमुत्तरश्लोकस्य सङ्गतिमाह अज्ञानकार्यत्वादिति ।
अज्ञानकार्यत्वेऽपि वस्तुपरतन्त्रस्य ज्ञानस्यावस्तुपरतन्त्रस्य च कर्मणः
समकालं क्रमेण वा सङ्गतिर्न सम्भवतीत्येवमधस्तनश्लोकेन निराकृत-
मपि विदुषोऽनुभवसिद्धस्य देहाद्यभिमानस्य युक्त्या निराकरणमयुक्त-
मित्येतदालम्ब्य पुनः प्रत्यवतिष्ठत इत्यर्थः । अथाध्यात्ममिति । अवग-
तपरमार्थतत्त्वोऽपि पुनः कार्यकारणसङ्गातेऽहमभिमानवान्भवतीत्यर्थः ।
परिहरति आश्रित इति । एवं चेन्नासौ विदितपरमार्थतत्त्वः किं त्वं
एव विपरीतदर्शनवत्त्वात् । न वयमज्ञस्य कर्मसम्बन्धं वारयामः किं तु
ज्ञानिन एव । त्वयापि न ज्ञानिनः सम्बन्धः प्रतिपादितः । ततश्च
नास्ताकं क्षतिरित्यर्थः ॥ ७६ ॥

सिद्धत्वाच्च न साध्यम् । यतः

सामान्येतररूपाभ्यां कर्मात्मैवास्य योगिनः ।

निःश्वासोच्छासवत्तसान्न नियोगमपेक्षते ॥ ७७ ॥

अस्तु तर्हि भिन्नाभिन्नात्मकं ब्रह्म । तथा च सति ज्ञानकर्मणी सम्भवतो भेदाभेदविषयत्वात्तयोः । तत्र तावदयं पक्ष एव न सम्भवति । किं कारणम् । न हि भिन्नोऽयमित्यभेदबुद्धिमनिराकृत्य भेदबुद्धिः पदार्थमालिङ्गते । एवं द्यनभ्युपगमे भिन्नाभिन्नपदार्थयोरलौकिकत्वं ग्रसज्येत । अथ निष्प्रमाणकमप्याश्रीयते तदप्युभयपक्षाभ्युपगमादभेदपक्षे दुःखि ब्रह्म स्यादत आह ।

विदुषः कर्मासम्भवे हेत्वन्तरमाह सिद्धत्वाचेति । विदुषः स्वरूपतया नित्यसिद्धत्वाच्च कर्मणो न नियोगसाध्यत्वमित्यर्थः । कथं स्वरूपतया सिद्धिरित्यत आह यतः सामान्येति । सर्वं वस्तु सामान्यविशेषयोरन्तर्भूतम् । ततश्च कर्मणोऽपि सामान्यान्तःपातित्वं विशेषान्तःपातित्वं वा स्यात् । सामान्यविशेषयोश्च ब्रह्मस्वरूपत्वात्तदात्मकत्वाच्च विदुषः कर्मापि तस्य स्वरूपमेव । ततश्चासाध्यत्वादेव न नियोगविषयत्वम् । तदनुष्ठानं दूरत एव । समुच्चयस्तु ततोऽपि दूरतर एव । तसादनैकान्तिकपक्षे दुरुपपादः समुच्चय इत्यर्थः ॥ ७७ ॥

एवमभेदपक्षे निराकृते पुनर्भेदाभेदपक्षमुत्थापयति तस्य स्वरूपेणैवासम्भवं दर्शयितुं अस्तु तर्हीति । उक्तेऽर्थे कर्मज्ञानकाण्डयोः प्रामाण्यानुपपत्तिः प्रमाणमित्याह तथा च सतीति । अभेदं विना ब्रह्माहमसीति ज्ञानानुपपत्तेभैऽविना चानेकारकसाध्यकर्मानुपपत्तेश्च भिन्नाभिन्नात्मकं ब्रह्मेत्यर्थः । तिष्ठतु तावद्ब्रह्मणो भिन्नाभिन्नत्वं लोकेऽप्ययं पक्षो न सम्भवतीत्याह तत्र तावदिति । ननु सन् घटः शुक्रः पटो मृच्छरावो दण्डी देवदत्त इत्यादौ सामान्यविशेषद्रव्यगुणादीनां सामानाधि-

भिन्नाभिन्नं विशेषैश्चेदुःखि स्याद्वा ते ग्रुवम् ।
अशेषदुःखिता च स्यादहो प्रज्ञात्मवादिनाम् ॥७८॥ +
तस्मात्सम्यगेवाभिहितं न ज्ञानकर्मणोः समुच्चय इत्युप-
संहिते ।

तमोऽङ्गत्वं यथा भानोरन्मेः शीताङ्गता यथा ।

वारिणश्चोष्णाता यद्वज्ञानस्यैवं क्रियाङ्गता ॥ ७९ ॥

करण्यमत्यन्तमभेदे भेदे च घटोऽश्वो महिप इत्यादावदर्शनादनुपपद्य-
मानं भिन्नाभिन्नत्वं कल्पयतीति शङ्कते किं कारणमिति । तर्हि वक्त-
व्यमभेद इत्यत्र किं भेदाभावः किं वा भेदविरोधी किं वा भेदादन्योऽभि-
धीयत इति । न तावदाद्यौ । तथा सति भेदाभेदयोरेकत्र युगपत्समावे-
शानुपपत्तेः । नापि तृतीयः । रूपरसादीनामपि भेदादन्यत्वेनाभेदत्वप्र-
सङ्गात् । एवंविधभेदाभेदयोरभ्युपगमे चालौकिकत्वप्रसङ्गात्सामाना-
धिकरण्यप्रत्ययस्य कल्पितभेदेनापि सोऽयं देवदत्तः खं छिद्रमित्यादा-
विव सम्भवादित्यभिप्रेत्योपसंहरति न हि भिन्नोऽयमितीति । भेदवुद्धि-
रभेदवुद्धिमनिराकृत्य न हि पदार्थमालिङ्गत इत्यर्थः । अस्तु यथातथा
लोके । ब्रह्मणि पुनर्भिन्नाभिन्नत्वं सर्वथैवानुपन्नमित्याह अथ निष्प्रमा-
णकमपीत्यादिना । भिन्नाभिन्नं विशेषैश्चेदिति । अत्र सामान्येन चेति पद-
द्वयमध्याहर्तव्यम् । न केवलं दुःखित्वमात्रं किं तु सर्वजीवाभेदात्तद्वत्-
मखिलमपि दुःखित्वं ब्रह्मगतमेवेति तत्प्रातिरर्थायैव स्यादिति सोपहा-
समाह अशेषेति । स्वात्रितदुःखानुभव एव जीवानां ब्रह्मणस्त्वशेष-
जीवात्रितदुःखानुभवप्रसङ्गान्महत्तरः संस्कारः स्यात् । ततश्च संसारि-
भ्योऽपि हीनं ब्रह्म भवेत् । अहो माहात्म्यं प्रज्ञायाः । नमोऽस्तु ब्रह्म-
वादिभ्यः क्षपणकशिष्येभ्य इत्यर्थः ॥ ७८ ॥

तमोऽङ्गत्वमिति । ज्ञानस्य कर्माङ्गत्वाभावे कर्मणश्च ज्ञानाङ्गत्वाभावे
समसमुच्चयाभावे च दृष्टान्तत्रयमिति द्रष्टव्यम् । क्रियाङ्गतेत्यत्र क्रियां
प्रत्यङ्गता क्रियाङ्गमस्येत्युभयथा द्रष्टव्यम् ॥ ७९ ॥

यथोक्तोपपत्तिबलेनैव पूर्वपक्षस्योत्सारितत्वाद्वक्तव्यं ना-
वशेषितमित्यतः प्रतिपत्तिकर्मवत्यूर्वपक्षपरिहाराय यत्कि-
श्चिद्वक्तव्यमित्यत इदमभिधीयते ।

“मुक्तेः क्रियाभिः सिद्धिलाद्” इत्याद्यनुचितं वहु ।
यदभाणि तदन्यायं यथा तदधुनोच्यते ॥ ८० ॥

योऽयं काम्यानां प्रतिषिद्धानां च त्यागः प्रतिज्ञायते सा
प्रतिज्ञा तावन्न शक्यतेऽनुष्ठातुम् । किं कारणम् । कर्मणो
हि निर्वृत्तात्मनो द्वाभ्यां प्रकाराभ्यां निवृत्तिः सम्भवत्या-
रब्धफलस्योपभोगेनानारब्धफलस्याशुभस्य प्रायश्चित्तै-
रिति । तृतीयोऽपि त्यागप्रकारोऽकर्त्रात्मावबोधात् सत्त्वा-
त्मज्ञानानभ्युपगमाद्वता नाभ्युपगम्यते । तत्र यान्यनु-
पभुक्तफलान्यनारब्धफलानि तानीश्वरेणापि केनचिदपि

केवलकर्मणां ज्ञानसमुच्चितानां वा मोक्षसाधनत्वस्य निराकरणात्मा-
नस्यैव मोक्षसाधनत्वं सिद्धम् । तत्र किमुत्तरग्रन्थसन्दर्भेणेत्याशङ्का प्रमे-
यस्योपपादितत्वेऽपि तदुक्तीनामनिराकरणे तत्पक्षो न निराकृत इति म-
न्द्रमतीनां शङ्का स्यात् । तन्निवृत्तये तत्तदुक्तीनां क्रमेण खण्डनायोत्तरग्रन्थं
इत्याह यथोक्तेति । अतः प्रतिपत्तिकर्मवदिति । उपयुक्तस्य द्रव्यस्यैव
स्वयमेव परित्यागे प्राप्ते “चात्वाले कृष्णविष्णाणमुत्सज्जेद्” इति नियम-
विनिराकृतेऽपि पूर्वपक्षे तदुक्तिनिरासायायं प्रयत्न इत्यर्थः ॥ ८० ॥

तत्र “अकुर्वतः क्रियाः काम्या निषिद्धास्यजतस्तथा” इति यदुक्तं तत्त्वा-
वन्निरस्यति योऽयमिति । तत्र किमनुष्ठितानां परित्यागः किं वा तदनुष्ठा-
नस्येति विकल्प्य नाद्य इत्याह कर्मणो हीति । निर्वृत्तात्मनो निष्पन्नस्वरू-
पस्य । ननु “शीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे” इति ज्ञानादपि
सर्वकर्मनिर्वृत्तिः श्रूयते तत्र कथं द्वाभ्यां प्रकाराभ्यामित्युच्यत इत्यत
आह तृतीयोऽपीति । भवता तादृशज्ञानानङ्गीकारात्तेन निवृत्तिर्नाभ्युप-

न शक्यन्ते परित्यक्तुम् । अथारब्धफलानि त्यज्यन्ते तान्यपि न शक्यन्ते त्यक्तुम् । किं कारणम् । अनिवृत्तेः । अनिवृत्तं हि चिकीर्षितं कर्म शक्यते त्यक्तुं प्रवृत्तिनिवृत्ती प्रति कर्तुः स्वातन्त्र्यात् । निवृत्ते तु कर्मणि तदसम्भवाद्वरनुष्ठेयः प्रतिज्ञातार्थः । अशक्यप्रतिज्ञानाच्च । न च शक्यते प्रतिज्ञातुं यावज्जीवं काम्यानि प्रतिषिद्धानि च कर्माणि न करिष्यामीति सुनिपुणानामपि सूक्ष्मापराधदर्शनात् । ग्रमाणाभावाच्च । न च प्रमाणमस्ति मोक्षकामो नित्यनैमित्तिके कर्मणी कुर्यात्काम्यप्रतिषिद्धे च वर्जयेदारब्धफले चोपभोगेन क्षपयेदिति । आनन्याच्च । न चोपचितानां कर्मणामियत्वास्ति संसारस्यानादित्वात् । न च काम्यैः प्रतिषिद्धैर्वां तेषां निवृत्तिरस्ति शुद्ध्यशुद्धिसाम्ये सत्यविरोधादित्यत आह ।

न कृत्स्नकाम्यसन्त्यागोऽनन्तात्मात्कर्तुमिष्यते ।

निषिद्धकर्मणश्चेत् व्यतीतानन्तजन्मसु ॥ ८१ ॥

गम्यत इति प्रकारद्वैविध्यं दर्शितमित्यर्थः । अस्तु द्राभ्यां प्रकाराभ्यां निवृत्तिः । ततः किमित्यत आह तत्र यानीति । तान्येव विशिनष्टि अनारजेति । अनारब्धानां कर्मणामनुपस्थितत्वादेव निवृत्तनायोगादित्यर्थः । तर्हारब्धफलानि त्यज्यतामित्याशङ्का परिहरति अथेत्यादिना । अनिवृत्तेरिति । उपभोगप्रायश्चित्ताभ्यां विना निष्पन्नस्यानिवृत्तेरित्यर्थः ॥ एतदेव व्यतिरेकमुखेनोपपादयति अनिवृत्तं हीति । तदसम्भवात् । स्वातन्त्र्यासम्भवात् । अथानुष्ठानस्यैव परित्याग इति द्वितीयं पक्षं प्रत्याह अशक्यप्रतिज्ञानाच्चेति । किमिति न शक्यत इत्यत आह सुनिपुणानामपीति । पुनरप्यनुष्ठितानां परित्यागपक्षं दूषयति आनन्याच्चेति । तदेव प्रपञ्चयति न चेति । ननु “अखमखेण शास्यति” इति न्यायेन काम्यैः काम्यानां निषि-

स्यान्मतं व्यतीतानन्तजन्मोपात्तानां कर्मणाम् ।

क्षयो नित्येन तेषां चेत्रायश्चित्तैर्यैनसः ।

निष्फलत्वान्न नित्येन काम्यादेविनिवारणम् ॥ ८२ ॥

प्रमाणाभावाच्च । कथम् ।

पापापनुत्तये वाक्यात्मायश्चित्तं यथा तथा ।

गम्यते काम्यहानार्थं नित्यं कर्म न वाक्यतः ॥ ८३ ॥

अथापि स्यात्काम्यैव काम्यानां पूर्वजन्मोपचितानां
क्षयो भविष्यतीति । तत्र । यतः ।

द्वैर्निषिद्धानां निवृत्तिरस्त्वत्यत आह न च काम्यैरिति । उपपादिते-
ऽर्थे श्लोकमवतारयति आहेति । यद्यपि काम्यशब्देन सह समस्तत्वा-
त्कृत्स्वसंत्यागशब्दयोः पदान्तरेण सह संबन्धमयोग्यत्वम् । तथापि नि-
षिद्धकर्मण इत्यनेन कृत्स्वसंत्यागशब्दौ सम्भवात्सम्बद्धयेते । व्यतीतान-
न्तजन्मसु कृतस्यानुष्ठितस्य निषिद्धकर्मणश्च कृत्स्वस्यापि संत्यागो ने-
व्यतेऽनन्तत्वादेवेत्यर्थः ॥ ८४ ॥

अस्तु तर्हि तेषां नित्यकर्मणा निवृत्तिरिति शङ्कते स्यान्मतमिति ।
यथैव प्रतिषिद्धस्य कर्मणः प्रायश्चित्तैः क्षयो भवत्येवं व्यतीतानन्तजन्मो-
पार्जितानां काम्यानां प्रतिषिद्धानां च कर्मणां नित्यकर्मभिः क्षयो
भविष्यतीत्यर्थः । परिहरति निष्फलत्वादिति । नित्यानां कर्मणां निष्फल-
त्वात्काम्यप्रतिषिद्धलक्षणकर्मक्षयः फलं न भवति तेषामित्यर्थः ॥ ८२ ॥

उपात्तदुरितक्षयार्थीनि नित्यानीति भट्टादिभिरभ्युपगमात्मित्यानां
निष्फलत्वमसिद्धमित्याशङ्का तथापि काम्यकर्मनिवृत्तिस्ततो भवती-
त्यत्र प्रमाणं न पश्याम इत्याह प्रमाणाभावाच्चेति । पापापनुत्तय इति ।
यथा प्रायश्चित्तं पापक्षयनिमित्तमित्यत्र शास्त्रं प्रमाणं नैवं काम्यकर्मक्ष-
यफलत्वे नित्यानां कर्मणां शास्त्रं किंचित्प्रमाणमस्तीत्यर्थः ॥ ८३ ॥

अस्तु तर्हि काम्यैव काम्यानां निवृत्तिरित्याशङ्का (श्लोकेन) परिहरति

पापमनां पापमभिनास्ति यथैवेह निराक्रिया ।—

काम्यैरपि तथैवास्तु काम्यानामविरोधतः ॥ ८४ ॥—

एवं तावत् “मुक्तेः क्रियाभिः सिद्धत्वाद्” इति निराकृतम्।
अथात्मज्ञानस्य सज्जावे प्रमाणासम्भव उक्तस्तत्परिहा-
रायाह ।

श्रुतयः स्मृतिभिः साक्षानन्त्याकामिनामिह ।

विदधत्युरुप्यलेन कर्मातो बहुकामदम् ॥ ८५ ॥

न च बाहुत्यं प्रामाण्ये कारणभावं प्रतिपद्यते अत
आह ।

प्रामाण्याय न बाहुत्यं न द्वेकत्र प्रमाणताम् ।

वस्तुन्यटन्ति मानानि त्रेकत्रैकस्य मानता ॥ ८६ ॥

अथापि स्यादित्यादिना ॥ ८४ ॥

यदुक्तं “यावन्त्यश्वेह विद्यन्ते” इति तत्परिहारायोत्तरश्लोक इति
वृत्तं कीर्त्यन्नाह एवं तावदिति । श्रुतय इति । काम्यमानविविध-
फलसाधनत्वमेव तत्र कर्मणां दर्शितं न पुनरात्मज्ञानाभावस्तस्य
मोक्षसाधनत्वाभावो वा तत्र तत्र प्रदर्शयते । तस्माद्यथावस्थितवस्तुविष-
यज्ञानप्रतिपादकप्रमाणभावः । नास्तीत्यर्थः ॥ ८५ ॥

ननु कर्मप्रतिपादकवेदवाक्यानां बहुलत्वादात्मप्रतिपादकानां चा-
ल्पत्वात्कर्मण्येव तात्पर्यमित्यत आह न च बाहुत्यमिति । प्रमाणानां
स्वतः प्रमाणत्वेन स्वविषयसाधने प्रमाणान्तरानपेक्षत्वासंवादात्प्रामा-
ण्यमित्यनज्ञीकारात्कर्मकाण्डेऽप्येकैकस्मिन्कर्मण्येकैकस्य वाक्यस्य प्रमा-
णत्वात्कर्मणां बहुलत्वेन तत्र वाक्यवाहुत्यसम्भवादात्मनः पुनरेकरूप-
त्वात्प्रतिपादकवाक्यवाहुत्यानपेक्षणाच्छाखाभेदेन वाक्यवाहुत्यस्यो-
भयत्राप्यविशेषात्र बाहुत्यं प्रामाण्यायापेक्षणीयमिति भावः ॥ ८६ ॥

यत्तूकं “यत्तो वीक्षमाणोऽपीति”-तत्रापि भवत एवा-
पराधः । कस्मात् । यतः ।

/ “परीक्ष्य लोकान्” इत्याद्या आत्मज्ञानविधायिनीः ।
नैष्कर्म्यप्रवणाः साध्वीः श्रुतीः किं न शृणोषि ताः ॥८७॥
ननु “आत्मेत्येवोपासीत्” “आत्मा वा अरे द्रष्टव्य” इत्य-
पूर्वविधिश्रुतेः पुरुषस्यात्मदर्शनक्रियायां नियोगोऽवसी-
यत इति । नैवम् । अपुरुषतन्त्रत्वाद्वस्तुयाथात्मज्ञानस्य
सकलानर्थवीजात्मानवबोधोत्सारिणो मुक्तिहेतोरिति ।
विध्यभ्युपगमेऽपि नापूर्वविधिरयम् । अत आहुः ।
नियमः परिसंख्या वा विध्यर्थोऽपि भवेद्यतः ।
अनात्मादर्शनेनैव परात्मानमुपास्महे ॥ ८८ ॥

यत्पुनरुक्तं वेदान्तेषु विध्यसम्भवात्प्रामाण्यं न सम्भवतीति-तदुत्थाप्य
निरस्यति यत्तूक्तमित्यादिना । आत्मज्ञानविधायिनीरिति । आत्मज्ञाना-
याचार्योपगमनादिविधायिनीरित्यर्थः । नैष्कर्म्यप्रवणा इति फलवत्त्व-
मुक्तम् । साध्वीरित्युपक्रमाद्यभिमततात्पर्यवत्त्वम् ॥ ८७ ॥

आत्मज्ञानविधायिनीरिति यथाश्रुतमेव गृहीत्वा नियोगपरत्वं वेदा-
न्तानां प्राप्तमिति शङ्कते नन्वात्मेत्यादिना । ज्ञानस्य प्रमाणवस्तुपरतन्त्र-
त्वेनेच्छया कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुमशक्यत्वादन्वयव्यतिरेकसिद्धफल-
त्वेन च विध्यनपेक्षणान्नास्य विधेयत्वं किन्तु श्रवणादेवेत्वमिप्रेत्य परि-
हरति नैवमिति । ननु “श्रोतव्यो मन्तव्यः” इति श्रवणादेविधिव्यति-
रेकेण “द्रष्टव्यः” इति दर्शनेऽपि विधिः श्रूयत इत्याशङ्कः मैव दर्शनस्या-
विधेयत्वप्रतिपादनात्प्राप्तत्वाच्च तत्रापूर्वविध्यसम्भवादिते परिहरति
विध्यभ्युपगमेऽपीति । विध्यर्थः । विधिप्रलयस्य लिङ्गादेर्थः । तत्राने-
कत्र पाक्षिकतया प्राप्तौ नियमः-अप्राप्तौ विधिः-तुल्यवत्प्राप्तौ परि-
सङ्ख्या “विधिरत्यन्तमप्राप्तौ नियमः पाक्षिके सति । तत्र चाच्यत्र च

यच्चोक्तं “विश्वासो नान्यतोऽस्ति नः” इति-तदपि नि-
द्रानुभवत्वा त्वया स्वस्त्रायमानेन प्रलपितम् । किं का-
रणम् । न हि वयं प्रमाणबलेनैकात्म्यं प्रतिपद्यामह ए-
कात्म्यस्य स्वत एवानुभवमात्रात्मकत्वात् । अत एव
सर्वप्रमाणावतारासम्भवं वक्ष्यति प्रमाणव्यवस्थायाश्चा-
नुभवमात्राश्रयत्वात् । अत आह ।

वाक्यैकगम्यं यदस्तु नान्यस्मात्त्र विश्वसेत् ।

नाऽप्रमेये स्वतः सिद्धेऽविश्वासः कथमात्मनि ॥ ८९॥

प्राप्तौ परिसङ्गस्येति गीयत” इति वचनात् । अत्र चानात्मदर्शनस्य प्राव-
ल्यादात्मदर्शनस्याप्रावल्यत्पाक्षिकत्वे नियमविधिरात्मा द्रष्टव्य इति ।
यदा चात्मानात्मदर्शने तुल्यवत्प्राप्तेऽहमित्यात्मस्फुरणाव्यतिरेकेणाना-
त्मनोऽपि स्फुरणात्तत्र परिसङ्गस्येति । उभयथापि नापूर्वविधिरप्राप्त्यभा-
वादित्यर्थः । नियमपरिसङ्गस्ययोः सम्भवे हेतुमाह यत अनात्मादर्शने-
नैवेति । पाक्षिकत्वेन तुल्यत्वेन वात्मानात्मदर्शनयोः प्राप्तावनात्मदर्श-
नव्युदासेनात्मदर्शनाय नियमपरिसङ्गस्ये सम्भवत इत्यर्थः । यदा आत्म-
दर्शनस्य प्राप्तत्वादपूर्वविध्यसम्भवेऽपि तदुपासनस्याप्राप्तत्वाद्विधि-
स्त्वत्यत आह अनात्मेति । आत्मोपासनमनात्मदर्शनव्युदासेनात्मदर्शना-
वृत्त्यैव सिद्ध्यति आत्मदर्शनानां पौनःपुन्येन स्वत एव प्राप्तत्वात् ।
ततश्च नोपासनेऽप्यपूर्वविधिरित्यर्थः ॥ ८८ ॥

न हि वयमिति । प्रमाणगम्ये वस्तुनि तदभावादविश्वासो भवति ।
स्वतः सिद्धत्वा सततं प्रकाशमाने पुनरात्मनि न प्रमाणाभावादवि-
श्वास इत्यर्थः । प्रत्यक्षादीनामनेवंविषयत्वात्तेषां स्वारम्भकविषयोपनिष-
पातित्वादित्यादिना चायमर्थो वर्णयिष्यत इत्याह अत एवेति । किञ्च
प्रमाणादीनां सिद्धेनुभवाधीनत्वाद्वानुभवरूपस्यात्मनः सिद्धिः प्रमाणा-
धीनेत्याह प्रमाणव्यवस्थायाश्चेति । अनुभवमात्राश्रयत्वात् । अनुभवाल-
म्बनत्वादनुभवमात्राधीनत्वादिति यावत् । वाक्यैकगम्यमिति । वाक्यै-

यदप्युक्तं “अन्तरेण विधिम्” इति-तदप्यबुद्धिपूर्वकमिव नः प्रतिभाति । यस्मात्कालान्तरफलदायिषु कर्मस्वेत-द्वट्टते । आत्मलाभकाल एव फलदायिनि तात्मज्ञाने नैतत्समज्जसमित्याह ।

ज्ञानात्फले ह्यवास्तेऽसिन्प्रत्यक्षे भवधातिनि ।

उपकाराय तत्त्वेति न न्यायं भाति नो वचः ॥ १० ॥
यदपि जैमिनीयं वचनमुद्भाटयसि-तदपि तद्विवक्षापरि-
ज्ञानादेवोद्भाव्यते । किं कारणम् । यतो न जैमिनेरय-
मभिग्राय आज्ञायः सर्व एव क्रियार्थ इति । यदि ह्यय-
मभिग्रायोऽभविष्यद् “अथातो ब्रह्मजिज्ञासा जन्माद्यस्य
यतः” इत्येवमादिब्रह्मवस्तुस्वरूपमात्रयाथात्म्यप्रकाशन-
करगम्यं यद्वस्तु । धर्माधर्मादिलक्षणम् । नान्यसात्तत्र विश्वसेत् । वाक्या-
दन्यतो न विश्वसेत् । ना पुरुषः अप्रमेये स्वतः सिद्धे अविश्वासः
विश्वासरहितः कथमात्मनि स्यादित्यक्षरयोजना । यद्वा अप्रमेये स्वतः
सिद्ध आत्मनि कथं न विश्वास इत्यन्वयः ॥ ८९ ॥

दृष्टफलत्वादात्मज्ञानस्य विधिभावे फलाभावाभिधानमनुभवविरु-
द्धमित्यभिप्रेत्याह तदप्यबुद्धीति । विधिप्रयुक्तफलेषु हि विधिमन्तरेण
प्रवृत्तौ फलाभावो न तु स्वरूपप्रयुक्तफलेषु । आत्मज्ञानं तु भोजनादि-
वस्त्वरूपप्रयुक्तफलम् । यथैव हि भोजनस्य स्वरूपप्रयुक्तमेव तृप्तिल-
क्षणं फलमेवमात्मज्ञानस्यापि संसारोपरमलक्षणं फलं स्वरूपप्रयुक्तमेव ।
तस्माद्विधिमन्तरेणेत्यसमञ्जसमित्यर्थः । ज्ञानात्फल इति । सहेतुकसं-
सारोपरमलक्षणे कैवल्ये फले ज्ञानात्प्रत्यक्षमनुभूयमाने विधिविकलमा-
त्मज्ञानं फलाय न भवतीतिवचनं प्रत्यक्षपराहृतत्वादत्यन्तमुपेक्षणीयमि-
त्यर्थः ॥ ९० ॥

यत्पुनः “आज्ञायस्य क्रियार्थत्वाद्” इत्युक्तं-तदनूद्य निरस्यति यदपि
जैमिनीयमित्यादिना । आज्ञायः सर्व एव क्रियामार्गो भवतीति जैमिनेर-

परं गम्भीरन्यायसन्दृढं सर्ववेदान्तार्थमीमांसनं श्रीम-+
च्छारीरकं नासूत्रयिष्यत् । असूत्रयच्छ । तस्माजैमिने-
वायमभिप्रायो यथैव विधिवाक्यानां स्वार्थमात्रे प्रामा-
ण्यमेवमैकात्म्यवाक्यानामप्यनधिगतवस्तुपरिच्छेदसा-
म्यादिति । अत इदमभिधीयते ।

अधिचोदनं य आम्नायस्तस्यैव स्यात्किर्यार्थता ।

तत्त्वमस्यादिवाक्यानां ब्रूत कर्मार्थता कथम् ॥ ११ ॥
अपि च । ऐकात्म्यपक्षे इवादृष्टार्थकर्मसु भवत्पक्षेऽपि
प्रवृत्तिर्दुर्लक्ष्या । यतः ।

स्वर्गं पियासुर्जुहुयादग्निहोत्रं यथाविधि ।

देहाद्युत्थापितस्यैवं कर्तृत्वं जैमिनेः कथम् ॥ १२ ॥

भिप्रायो न भवतीत्यत्र किं प्रमाणमित्यत आह यदि ह्यमिति । सिद्धस्वरू-
पस्याकर्तुरभोक्तुः प्रत्यगात्मनः प्रतिपादकवेदान्तवाक्यविचाराय पृथ-
कशास्त्रारम्भान्यथानुपपत्तिस्तत्र प्रमाणमित्यर्थः । तर्हि “आम्नायस्य क्रिया-
र्थत्वाद्” इत्यस्य सूत्रस्य कोर्त्त्य इत्यत आह अधिचोदनमिति । अधिचोदनं
चोदना नाम विधिश्चोदनामधिकृत्य वर्तत इत्यविधिचोदनम् । चोदनानां
विधिप्रकरणे पठितानां सोऽरोदीदित्यादिसिद्धार्थवादवाक्यानामानर्थ-
क्यमनेन सूत्रेणाशङ्का “विधिना त्वेकवाक्यत्वात्स्तुत्यर्थेन विधीनां
स्युः” इति विधिशेषत्वेन सार्थकत्वं तेषां सिद्धान्तिं न तु तद्विपरी-
तानां तत्त्वमस्यादिवाक्यानामित्यर्थः ॥ ११ ॥

यत्पुनरुक्तं “कुर्वन्नेवेह कर्माणि” इत्यर्थं मन्त्रः कृत्स्नमायुः कर्मण्येव वि-
नियुङ्गः इति-तदप्ययुक्तम् । आत्मनः परमार्थतः कर्तृत्वभोक्तृत्वाद्यभावा-
त्तद्विदः कर्माधिकारासम्भवादविद्वद्विषय एवायं मन्त्र इति प्रदर्शयितु-
माह अपि चेति । यथासत्पक्षे ज्ञाने विद्यभावादप्रवृत्तिस्तथा भवत्पक्षे
विद्यम्युपगमेऽप्यग्निहोत्रादिकर्मस्वप्रवृत्तिरित्यर्थः । कुत इत्यत आह

न च प्रत्याख्याताशेषशरीरादिकर्मसाधनस्वभावस्यात्म-
मात्रस्य कर्मस्वधिकारः । यस्मात् ।

सर्वप्रमाणासम्भाव्यो ह्यहंवृत्त्यैकसाधनः ।
युष्मदर्थमनादित्सुर्जैमिनिः प्रेर्यते कथम् ॥ १३ ॥
प्रवृत्तिकारणाभावाच्च । यस्मात् ।

सुखदुःखादिभिर्योग आत्मनो नाहमेक्ष्यते ।
पराक्रात्प्रत्यगात्मत्वाजैमिनिः प्रेर्यते कथम् ॥ १४ ॥

यत इति । देहान्तरोपभोग्यस्वर्गादिसाधनाग्निहोत्रादिविध्यन्यथानुप-
पत्या प्रमितस्य देहादिव्यतिरिक्तस्य निरवयवस्यात्मनो न परिस्पन्दण-
रिणामलक्षणक्रियाप्रवेशात्मकं कर्तृत्वमुपपद्यते । न च प्रयत्नाश्रयत्वे-
नापि कर्तृत्वं प्रयत्नस्यान्तःकरणधर्मत्वादनित्यस्य नित्यात्मगुणत्वानुप-
त्तेष्वेत्यर्थः । स्वर्गं यियासुरग्निहोत्रं यथाविधि जुहुयादित्येवं देहाद्य-
त्थापितस्येत्यन्वयः । इतिशब्दश्वैर्वशब्दसामर्थ्याल्लभ्यते । जैमिनेः पक्ष
इत्यर्थः ॥ १२ ॥

एवं कर्त्रन्वयं निराकृत्याधिकारान्वयं निराचष्टे न च प्रत्याख्या-
तेति । प्रत्याख्यातमशेषं शरीरादिलक्षणं कर्मसाधनं येन तत्स्वभाव-
स्यात एवात्ममात्रस्य न कर्मस्वधिकार इत्यर्थः । सर्वप्रमाणागोचरश्चे-
त्कथं व्यवहित इत्यत आह अहंवृत्तीति । युष्मदर्थमहङ्कारादिलक्षण-
मनादित्सुः परमार्थतस्तत्संसर्गरहितो जैमिनिशब्दवाच्यशरीरोपलक्षितः
प्रत्यगात्मा प्रेर्यते प्रवर्त्यते विधिना कथम् । न कथंचिदित्यर्थः । आत्मा
प्रेर्यते कथमित्यात्ममात्रस्य प्रवर्त्यत्वासम्बवे वक्तव्येऽपि जैमिन्यात्मग्र-
हणं तदुपालभार्थम् ॥ १३ ॥

इदानीं भोक्त्रन्वयं निराचष्टे प्रवृत्तिकारणेति । प्रवृत्तिकारणं प्रयोज-
नं तदभावाच्च न प्रवृत्तिरित्यर्थः । कुतः प्रयोजनाभाव इत्यत आह
यस्मादिति । आत्मनः सुखदुःखादिभिर्योगो नास्तीति यस्मात्तस्मादित्य-
र्थः । ननु कथं सुखदुःखादिभिरयोगः सुख्यहं दुःख्यहमिति सुखदुःखा-

किञ्च ।

न तावद्योग एवास्ति शरीरेणात्मनः सदा ।
विषयैर्दूरतो नास्ति स्वर्गादौ स्यात्कथं सुखम् ॥ १५ ॥
यस्मादन्यथा नोपपद्यते ।
नराभिमानिनं तस्मात्कारकाद्यात्मदर्शिनम् ।
मन्त्र आहोररीकृत्य “कुर्वन्ति”ति न निर्व्वयम् ॥ १६ ॥

दिसम्बन्धानुभवादित्याशङ्काह अहमेति । अहमाऽन्तःकरणेन सुख-
दुःखादेः सम्बन्धः सुख्यहमित्यादावीश्यते न त्वात्मनेत्यर्थः । कुत आ-
त्मना नेश्यत इत्यत आह पराक्त्वादिति । सुखादीनां साक्ष्यत्वेन परा-
क्त्वादात्मनश्च साक्षित्वेन प्रत्यक्त्वात्मेण पराग्रूपान्तःकरणपरिणामत्वा-
दात्मधर्मत्वानुपपत्तेरित्यर्थः ॥ १४ ॥

भोगसाधनैः सम्बन्धासम्भवादप्यात्मनोऽभोक्तृत्वं तथा ह्यसङ्गत्वा-
दात्मनोऽहंप्रत्ययालभ्वनेन शरीरेणापि न सम्बन्धोऽस्ति । अहंप्रत्ययाना-
लभ्वनैः पुनर्विषयैः शब्दादिभिरतिशयेन नास्ति सम्बन्धः । तथा सति
स्वर्गादौ कथमस्य सुखादिना सम्बन्धः स्यादित्याह । किञ्चेति । न ता-
वदिति ॥ १५ ॥

एवं कर्त्तन्वयाधिकारान्वयभोक्त्रन्वयानामात्मनः परमार्थतोऽसम्भ-
वादनाद्यविद्यावशादेहेन्द्रियादावहंममेतिमिथ्याभिमानवत एव कर्मा-
धिकारो मन्त्रेण प्रदर्शयत इति फलितमाह यस्मादित्यादिना । नराभिमा-
निनं नरत्वाभिमानिनं मनुष्यत्वाभिमानिनं । कारकाद्यात्मदर्शिनं कर्तृ-
त्वाद्यात्मदर्शिनं । कर्तृत्वभोक्तृत्वप्रमातृत्वादिष्वात्माभिमानिनमविद्या-
बन्तमङ्गीकृत्य कुर्वन्नेवेत्यादिमन्त्रः कर्मकर्त्तव्यमभिधत्ते न निर्द्रियं नरत्वा-
द्यभिमानहीनं विद्यावन्तं “ एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते
नरे ” इति श्रुतेरित्यर्थः । एवंप्रकारे त्वयि जिजीविषति नरे नरमात्राभि-
मानिनि इत एतस्मात्कर्म कुर्वतो वर्त्मानातप्रकारादन्यथा प्रकारान्तरं
नास्ति येन प्रकारेणाशुभं कर्म न लिप्यते कर्मणा न लिप्यते इति श्रुत्य-
क्षरयोजना ॥ १६ ॥

यच्चोक्तं “विरहयेति” तदपि न सम्यगेव । तथापि तु न या काचित्तिक्त्या यत्र क्वचाध्याहरणीया किन्तु या य-
त्राभिप्रेतसम्बन्धं घटयितुं शक्नोत्याकाङ्क्षां च वाक्यस्य
पूरयति सैवाध्याहरणीया । एवंविशिष्टा च क्रियास्माभि-
रभ्युपगतैव । सातूपादित्सितवाक्यार्थाविरोधिन्येव ना-
भूतार्थप्रादुर्भावफलेति । षड्भावविकाररहितात्मवस्तुनो
निर्धूताशेषद्वैतानर्थस्यापराधीनप्रकाशस्य विजिज्ञापयि-
षितवादस्यस्मीत्यादिक्रियापदं स्वभिमसिद्धार्थप्रतिपाद-
नसमर्थमभ्युपगत्वाच्च न विपरीतार्थप्रतिपादनपरमिति ।

धावेदिति न दानार्थे पदं यद्वाप्ययुज्यते ।

एधीत्यादितथा नेच्छेत्स्वतःसिद्धार्थवाचिनि ॥ १७ ॥

विरहयेति यच्चोक्तं तच्च निरस्यति यच्चोक्तं विरहयेतीति । सोऽयं
देवदत्तः सोयं ग्राम इत्यादिवाक्येषु क्रियापदमन्तरेणापि वाक्यार्थ-
प्रतीतेर्दर्शनान्न वाक्यार्थप्रतीतौ क्रियापदापेक्षेतिभावः । ननु तत्रापि
पश्य गच्छेति क्रियापदं प्रयोक्तव्यमेव तत्र प्रयुज्यते द्वारं विवियतामि-
त्यर्थे द्वारमितिप्रयोगविदित्याशङ्कैवमपि तद्वाक्यार्थप्रतिपत्युपयोगिक्रि-
याभिधायिन एव पदस्याध्याहरणीयत्वात्प्रवर्त्तकक्रियापदमेवाध्याहरणी-
यमिति नियन्तुमशक्यत्वाद्वेदान्तवाक्येषु चास्यसीत्यादिक्रियापदस्या-
भ्युपगतत्वान्न कश्चिद्दोष इत्याह तथापि त्विति । नाभूतार्थप्रादुर्भावफ-
लेतीति । फलेत्युत्पत्तिविद्यादिफला न भवतीत्यर्थः । नाभूतार्थप्रादुर्भा-
वफलेतीत्यत्रेतिशब्दस्य हेत्वर्थस्यास्मीत्यादिक्रियापदमित्यनेन सम्बन्धः ।
कुतो नाभूतार्थप्रादुर्भावफलेत्यत आह षड्भावेति । अनर्थनिवृत्यर्थमपि
न क्रियाध्याहारापेक्षेत्याह निर्धूतेति । तर्हि प्रतीत्यर्थमपेक्षयतामित्यत आह
अपराधीनेति । उक्तमेवार्थे दृष्टान्तेनोपपादयति धावेदितीति । हिरण्यं
दद्यादित्येतस्मिन्नर्थे हिरण्यं धावेदित्यादिपदमयोग्यत्वाद्यथा न प्रयुज्यते

न च यथोक्तवस्तुवृत्तप्रतिपादनव्यतिरेकेण तत्त्वमस्यादिवाक्यं वाक्यार्थान्तरं वक्तीति शक्यमध्यवसानुमित्याह ।

तत्त्वमस्यादिवाक्यानां स्वतःसिद्धार्थबोधनात् ।

अर्थान्तरं न सन्दर्भुं शक्यते त्रिदैशैरपि ॥ ९६ ॥

यस्मादेवम् ।

“अतः सर्वाश्रमाणां तु वाज्ञानःकायकर्मभिः ।

स्वनुष्ठितैर्न मुक्तिः स्याज्ञानादेव हि सा यतः ॥ ९७ ॥

तस्माच्च कारणादेतदप्युपपत्तम् ।

स्वमनोरथसंक्षेपज्ञाधमातधियामतः ।

ओत्रियेष्वेव वाचस्ताः शोभन्ते नात्मवेदिषु ॥ १०० ॥

इति श्रीमच्छङ्करभगवत्पूज्यपादशिष्यसुरेश्वराचार्य-

कृतौ नैष्कर्म्यसिद्धौ प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

तद्वदेधिभवेत्यादिपदं वृद्ध्यादिविकारहीनात्मवस्तुप्रतिपादकवाक्ये न प्रयोक्तव्यमित्यर्थः । एव्याल्येतदस्तेधार्तोलोण्मध्यमपुरुषैकवचनम् ॥ ९७ ॥

ननु तत्त्वमस्यादिवाक्यानां स्वतःसिद्धार्थवाचकत्वमसिद्धं तेषां तद-
हमस्मीत्युपासीतेत्युपासनाविधिपरत्वादित्यत आह न चेति । उपक्रमो-
पसंहारादिष्वद्विधलिङ्गाधिगतपरिनिष्ठितवस्तुप्रतिपादनतात्पर्यविरो-
धादित्यर्थः ॥ ९८ ॥

यत्पुनः पूर्ववादिनोपसंहृतमतः सर्वाश्रमाणामिति तत्राह अत इ-
ति ॥ ९९ ॥

तत्र चास्माभिरपि यदुक्तं “इति हृष्टधियाम्” इत्यादि तदपि युक्तमे-
वोक्तमित्युपसंहरति तस्माच्चेति ॥ १०० ॥

इति श्रीमज्ञानोच्चममित्रविरचितार्थं नैष्कर्म्यसिद्धिचन्द्रिकायां

प्रथमोऽध्यायः समाप्तः ॥ १ ॥

द्वितीयोऽध्यायः ।

प्रत्यक्षादीनामनेवंविषयत्वात्तेषां स्वारम्भकविषयोप-
निपातित्वादात्मनश्चाशेषप्रमेयवैलक्षण्यात्सर्वानर्थैकहेत्व-
ज्ञानापनोदिज्ञानदिवाकरोदयहेतुलं वस्तुमात्रयाथात्म्य-
प्रकाशनपटीयसस्तत्त्वमस्यादेवचस एवेति बह्वीभिरुपप-
तिभिः प्रदर्शितम् । अतस्तदर्थाप्रतिपत्तौ यत्कारणं तद-
पनयनाय द्वितीयोऽध्याय आरम्भते ।

आवितो वेत्ति वाक्यार्थं नचेत्तत्त्वमसीत्यतः ।
त्वम्पदार्थानभिज्ञत्वादतस्तत्प्रक्रियोच्यते ॥ १ ॥

श्रीगणपतिसरस्वतीसदुरुभ्यो नमोनमः ॥ हरिः । ॐ । वृत्तसंकीर्तनपू-
र्वकं वर्तिष्यमाणस्याध्यायस्य तात्पर्यमाह प्रत्यक्षादीनामिति । प्रत्यक्षा-
दिशब्देन श्रोत्रादीनामिह ग्रहणम् । तेषामनेवंविषयत्वादद्वैतात्माविष-
यत्वादित्यर्थः । कुतस्तदविषयत्वमित्यत आह तेषामिति । तेषां श्रोत्रा-
दीनां स्वारम्भकशब्दादिवदाकाशादिभूतारब्धत्वात्तद्विषयत्वाच्चात्मा-
विषयत्वमित्यर्थः । श्रोत्रं स्वग्राह्यजातीयविशेषगुणवद्वयारब्धं बाह्यनिद्र-
यत्वाच्चशुरादिवत् । त्वगिन्द्रियं वायवीयं नियमेन स्पर्शव्यञ्जकत्वाद्यज-
नादिजनितवायुवत् । तथा चक्षुस्तैजसं नियमेन रूपग्राहकत्वादीपवत् ।
रसनमप्यात्यं नियमेन रसव्यञ्जकत्वादास्योदकवत् । ग्राणं पार्थिवं नि-
यमेन गन्धव्यञ्जकत्वात्कुङ्गमगन्धाभिव्यञ्जकघृतवदित्यनुमानात् “यथा
सर्वासामपां समुद्र एकायनमेवं सर्वेषां स्पर्शानां त्वगेकायनम् । एवं स-
र्वेषां रसानां जिह्वेकायनम् । एवं सर्वेषां गन्धानां नासिकैकायनम् । एवं
सर्वेषां रूपाणां चक्षुरेकायनम् । एवं सर्वेषां शब्दानां श्रोत्रमेकायन-
मि”त्यागमाच्च श्रोत्रादीनां भौतिकत्वं तद्विषयत्वं चेत्यवगन्तव्यम् ।
आत्मा पुनः शब्दादिहीनत्वात्तद्विषयित्वाच्च न तेषां विषय इत्याह आ-

योऽयमहंब्रह्मेति वाक्यार्थस्तप्रतिपत्तिर्वाक्यादेवेति प्रत्य-
क्षादीनामनेवंविषयत्वादित्यवादिष्वं तस्य विशुद्ध्यर्थमनै-
कान्तिकत्वं पूर्वपक्षावेनोपस्थाप्यते ।

कृत्स्नानात्मनिवृत्तौ च कश्चिदाप्नोति निर्वृतिम् ।

श्रुतवाक्यस्मृतेश्चान्यः स्मार्यते च वचोऽपरः ॥ २ ॥

त्मनश्चेति । कथं पुनरात्माहाननिवृत्तिरित्यत आह सर्वानर्थेति । एवं
प्रथमाध्यायेन समन्वये प्रदर्शिते तत्र प्रत्यक्षादिविरोधाशङ्कायां तत्प-
रिहाराय द्वितीयाध्याय आरम्भ्यत इत्याह अतस्तदर्थेति । तस्य वाक्य-
स्यार्थप्रतिपत्तौ यत्कारणं पदार्थापरिज्ञानं तस्य प्रत्यक्षादिविरोधाशङ्का-
समुद्भूतासम्भावनाविषयरीतभावनानिरासेनापनयनाय द्वितीयारम्भ इ-
त्यर्थः । पूर्वोत्तराध्याययोर्हेतुहेतुमल्लक्षणसम्बन्धो दर्शितः श्रावित इति ।
वाक्यार्थज्ञानस्य पदार्थप्रतिपत्तिपूर्वकत्वात्वंपदार्थज्ञाने सति तत्त्वम-
सीत्यतो वाक्याद्वाक्यार्थं श्रावितो यदि न जानात्यतस्तप्रक्रिया तस्य
त्वंपदार्थस्य प्रक्रिया प्रतिपादनं क्रियत इत्यर्थः ॥ १ ॥

वृत्तसंकीर्तनपूर्वकमुत्तरश्लोकस्य तात्पर्यमाह योऽयमिति । वाक्यादे-
वेतीत्यत्रेतिशब्दः प्रकारवचनः । अहं ब्रह्मेत्येवंप्रकारा तत्प्रतिपत्तिरित्यर्थः ।
वाक्यव्यतिरेकेणापि प्रतिपत्तिर्दर्शनात्म वाक्यस्य नियतहेतुत्वमित्यनै-
कान्तिकत्वमेव दर्शयति कृत्स्नेति । कश्चिद्विमलमतिः कृत्स्नप्रपञ्चवि-
लापेन भेदकोपाधेरभावादेकत्वं वाक्यमन्तरेणापि प्रतिपद्यते यथा वि-
राङ्गात्मा “यन्मदन्यन्नास्ति कस्मात्तु विभेमीतीति” कश्चिच्छुतं वाक्यं
स्मृत्वा प्रतिपद्यते । यथा भृगु “र्यतो वा इमानि भूतानि जायन्त” इति
वाक्यस्मृतेः “आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानादिति” । कश्चिदाचार्येण वाक्यं
स्मार्यमाणोऽसम्भावनाविषयरीतभावनानिराकरणमुखेन साक्षादहमस्मि
परं ब्रह्मेति वाक्यार्थं प्रतिपद्य मुच्यते यथा श्वेतकेतुर्नवकृत्वस्तत्त्वम-
सीति । श्वेतकेतुभृग्वोरेतयोरुभयोरपि वाक्यस्मरणमेव हेतुर्न वाक्य-
मिति त्रिष्वपि पक्षेषु न वाक्यं हेतुरित्यर्थः ॥ २ ॥

एतत्प्रसङ्गेन ओन्नतरोपन्यासमुभयत्रापि सम्भावना-
याह ।

वाक्यश्चवणमात्राच्च पिशाचकवदाम्बुयात् ।

त्रिषु यादृच्छिकी सिद्धिः सर्वमाणे तु निश्चिता ॥३॥
नायमनैकान्तिको हेतुः । यतः ।

सर्वोऽयं महिमा ज्ञेयो वाक्यस्यैव यथोदितः ।

वाक्यार्थं नद्यृते वाक्यात्कश्चिज्ञानाति तत्त्वतः ॥ ४ ॥

वाक्यं च प्रतिपादनाय प्रवृत्तं सत्प्रतिपादयत्येव सर्वप्रमा-
णानामप्येवंवृत्तत्वात् ।

कथं तर्हि वाक्यस्य हेतुत्वाशङ्केति तत्राह एतत्प्रसङ्गेनेति । वाक्यव्य-
तिरेकेण विराटप्रभृतीनां त्रयाणां ज्ञानं दृष्टम् । पिशाचकस्य पुनर्वाक्य-
श्रवणादपि तद्वृष्टिमित्युभयत्रापि ज्ञानोत्पत्तिर्दर्शनात्र वाक्यमेव नियमेन
ज्ञानजन्महेतुरिति ज्ञापनायेत्यर्थः । पिशाचकवदिति । पिशाचको नाम
कश्चिद्दरण्यं गतः स्वकर्मणा तत्राधीयमानं तत्त्वमस्यादिवाक्यमाकर्ण्य
जन्मान्तरसंस्कारवशात्तदैव वाक्यार्थं प्रतिपेद इति लोके प्रसिद्धमि-
लर्थः । अयं पुनरत्र विशेष इत्याह त्रिष्विति ॥ ३ ॥

इदानीं सिद्धान्तयति नायमिति । लिङ्गस्मरणस्य गमकत्वेऽपि न
यथा लिङ्गस्यागमकत्वमेवं वाक्यस्मरणस्य गमकत्वेऽपि न वाक्यस्याग-
मकत्वं वाक्यस्मरणस्योभयत्रापि द्वारत्वादित्याह सर्वोऽयमिति । यत्पु-
नरुक्तं “कृत्खानात्मनिवृत्ताविति” तत्रापि प्रपञ्चाभावव्यतिरिक्तनिरति-
शयानन्दरूपब्रह्मावगतिर्न वाक्यं विना सम्भवति तस्य वेदान्तवाक्यव्य-
तिरिक्तप्रमाणागोचरत्वादित्याह वाक्यार्थमिति ॥ ४ ॥

ननु वाक्यमपि प्रमाणान्तरसंवादाभावात्स्वार्थं निश्चाययितुं न शक्तो-
तीत्यत आह वाक्यं चेति । स्वविषयावबोधनाय प्रवृत्तानां प्रमाणानां
प्रमाणान्तरसंवादापेक्षया कुणितभावः क्वचिदपि न इत्यत इत्यर्थः ।

नाहंग्राह्ये न तद्वीने न प्रत्यङ्गापि दुःखिनि ।
 विरोधः सदसीत्यस्माद्वाक्याभिज्ञस्य जायते ॥ ५ ॥
 नाविरक्तस्य संसारान्तिविवृत्सा ततो भवेत् ।
 न चानिवृत्ततृष्णस्य पुरुषस्य मुमुक्षुता ॥ ६ ॥
 न चामुमुक्षोरस्तीह गुरुपादोपसर्पणम् ।
 न विना गुरुसम्बन्धं वाक्यस्य श्रवणं भवेत् ॥ ७ ॥

ननु न वर्यं प्रमाणान्तरसंवादाभावादप्रतिपादकं ब्रूमः किन्तु तद्विरुद्धार्थत्वादिति तत्राह नाहमिति । अहंग्राहमहंमनुष्य इत्यहंप्रत्ययवेद्यं यच्छरीरं तस्मिस्तत्त्वमसीति वाक्यश्रवणाद्विरोधप्रतिभासो न भवति तस्य त्वंपदानभिधेयतया तत्पदार्थेन सामानाधिकरण्यानङ्गीकारात् । न तद्वीन इति । चक्षुषा पश्यामि श्रोत्रेण शृणोमीत्येवंकरणत्वेनानुभवावहं चक्षुः पश्यामीत्यननुभवाच्चाहंप्रत्ययरहितेऽपि न विरोधप्रतिभासस्तेनापि सदसीति सामानाधिकरण्यानङ्गीकारातथा प्रत्यक्षप्रतीचि प्रत्यगात्मन्यपि न विरोधप्रतिभासस्त्वंपदलक्ष्यस्य तस्य तत्पदलक्ष्येणैकत्वाविरोधात् । अत्र प्रत्यक्षबद्वययत्वात्सप्तम्यर्थे वर्तते । अनन्तु गतिपूजनयोरितिधातो “ऋचिविद्यृक्सूग्दिगुच्छिगञ्जुयुजिकुञ्चामि” ति किन्प्रत्ययान्तात्प्रत्यक्षबद्वात् “दिक्षबद्वेभ्यः सप्तमीपञ्चमीप्रथमाभ्यो दिग्देशकालेष्वस्तातिरि” त्यस्तातौ तद्विते कृते तस्य च “अञ्जेलुर्गि” ति लुकि कृते “तद्वितश्चासर्वविभक्तिरि” त्यव्ययत्वोपपत्तेः । तथा दुःखिनि सुखदुःखादिर्धमवदन्तःकरणविशिष्टेऽपि न विरोधप्रतिभासस्तस्यापि त्वंशब्दवाच्यस्य तत्पदलक्ष्येणैकत्वानङ्गीकारात् । एवं वाक्यतात्पर्याभिज्ञस्य चतुर्थपि पदार्थेषु न विरोधबुद्धिस्तेन प्रमाणान्तरविरोधाभावादप्यप्रतिपादकत्वं वाक्यस्य न स्यादित्यर्थः ॥ ५ ॥

तर्हि वाक्यस्य प्रमाणान्तरसंबादापेक्षाभावात्तद्विरोधाभावाच्च वाक्यश्रवणमात्रेण वाक्यार्थं सर्वं एव प्रतिपद्येत् । न च तथा प्रतिपद्यन्ते इत्याशङ्क्य तेषां वैराग्यमुमुक्षुत्वाद्यधिकारिविशेषणाभावादधिकारिणः

तथा पदपदार्थौ च न स्तो वाक्यमृते क्वचित् ।
 अन्वयव्यतिरेकौ च तावृते स्तां किमाश्रयौ ॥ ८ ॥
 अन्वयव्यतिरेकाभ्यां विना वाक्यार्थबोधनम् ।
 न स्यात्वेन विना ध्वंसो नाज्ञानस्योपपद्यते ॥ ९ ॥
 विनाज्ञानप्रहाणेन पुस्पार्थः सुदुर्लभः ।
 तस्माद्यथोक्तसिद्ध्यर्थं परो ग्रन्थोऽवतार्यते ॥ १० ॥
 वर्चस्कं त्वन्वकार्यत्वाद्यथानामेति गम्यते ।
 तद्भागः सेन्द्रियो देहस्तद्वल्किमिति नेष्यते ॥ ११ ॥
 आद्यन्तयोरनाम्त्वे प्रसिद्धे मध्येऽपि कः प्रतिबन्धः ।
 प्रागनाम्त्वैव जग्धं सदात्मतामेत्यविद्यया ।
 स्त्रगालेपनवद्देहं तस्मात्यश्येद्विक्तधीः ॥ १२ ॥

प्रमितिजनको वेद इति न्यायाच्च नायं दोष इत्युत्तरश्लोकपञ्चकेन प्रति-
 पाद्यति नाविरक्तस्येत्यादिना । न चानिवृत्ततृणस्येति संसारादनिवि-
 वृत्तसोरित्यर्थः ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥

अतोऽपेक्षितवाक्यार्थज्ञानसिद्ध्यर्थमन्वयव्यतिरेकाभ्यां त्वंपदार्थपरि-
 शोधनायोत्तरग्रन्थसंदर्भं इत्युपसंहारव्याजेनाह तस्मादिति ॥ १० ॥

यत्पुनः “नीहंश्राद्ये न तद्दीन” इति तस्य शरीरेन्द्रियवर्गस्य चाना-
 त्मत्वं सूचितं तत्प्रपञ्चनायाह वर्चस्कमिति । वर्चस्कस्य पुरीषस्यान्नप-
 रिणामरूपस्य यथानामत्वं गम्यते तद्वच्छागयोरन्नपरिणामयोर्देहेन्द्रि-
 ययोरनामत्वमनुमानादवग्नतव्यमित्यर्थः ॥ ११ ॥

न केवलमन्वकार्यत्वादनामत्वमनुमातव्यमन्वात्मत्वादप्यन्वदेवाना-
 त्मत्वमनुमातव्यमित्याह आद्यन्तयोरिति । आद्यन्तयोरोदनपुरीषयोर-
 निवारितानामत्वप्रतिपत्तिरुदीर्यमाणा मध्ये देहेन्द्रिययोः केन प्रतिबद्धे-
 त्यर्थः । आगन्तुकत्वादप्यनामत्वमनुमेयमित्याह स्त्रगालेपनवदिति ॥ १२ ॥

अथैवमपि मद्वचनं नाद्रियसे स्थयमेवैतस्माच्छरीरादशु-
चिराशेर्निराशो भविष्यसि ।

मन्यसे तावदस्मीति यावदसान्न नीयसे ।

श्रभिः क्रोडीकृते देहे नैवं त्वमभिमंस्यसे ॥ १३ ॥

शिर आक्रम्य पादेन भर्त्सयत्यपरान् शुनः ।

दृष्ट्वा साधारणं देहं कस्मात्सक्तोऽसि तत्र भोः ॥ १४ ॥

श्रुतिपरिग्रापितोऽयमर्थोऽनात्मा बुद्ध्यादिदेहान्त इती-
दमाह ।

बुसव्रीहिपलालांशैर्वीजमेकं त्रिधा यथा ।

बुद्धिमांसपुरीषांशैरन्नं तद्वदवस्थितम् ॥ १५ ॥

यथोक्तार्थग्रतिपत्तौ सत्यां न रागद्वेषाभ्यां विक्रियते वि-
पश्चिदित्यस्यार्थस्य ग्रतिपत्तये दृष्टान्ताः ।

इदानीमपायित्वादप्यनात्मत्वमनुमेयमित्याह अथैवमपीति । मन्यस
इति । तावदेव तव देहे ऽहम्बुद्धिर्भवति यावदसादेहादुत्कम्य न लोका-
न्तरं गमिष्यसि । गते तु सारमेयादयस्तमिमं देहं क्रोडीकुर्वारन् ।
क्रोडीकृते तु तस्मिन्निदानीमिवाभिमानो न भवतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

शरीरमेव तत्त्वमिति शरीरे ममत्वं विशेषतो न करणीयं शुनामपि
साधारणत्वादित्याह शिर आक्रम्येति । भर्त्सयत्येकः श्वेति शेषः ॥ १४ ॥

यदुकं “तद्वागः सेन्द्रियो देह” इति तदसिद्धमिति नाशङ्कनीयं श्रु-
तिसिद्धत्वादित्याह श्रुतीति । यद्वा । न केवलमनुमानादेव देहेन्द्रिययोर-
नात्मत्वावगमः किंत्वागमादपीत्याह श्रुतीति । “अन्नमशितं त्रेधा वि-
धीयते तस्य यः स्थविष्ठो धातुस्तपुरीयं भवति यो मध्यमस्तन्मांसं यो-
ऽणिष्टस्तन्मन” इति शरीरस्य मनसश्चान्नकार्यत्वं दर्शयतीत्यर्थः ॥ १५ ॥

वर्चस्के सम्परित्यके दोषतश्चावधारिते ।

यदि दोषं वदेत्तस्मै किं तत्रोच्चरितुर्भवेत् ॥ १६ ॥

तद्वत्सूक्ष्मे तथा स्यूले देहे त्यक्ते विवेकतः ।

यदि दोषं वदेत्ताभ्यां किं तत्र विदुषो भवेत् ॥ १७ ॥

एतावदेव द्युहं ब्रह्मासीति वाक्यार्थप्रतिपत्तौ कारणं य-
दुत बुद्ध्यादौ देहान्ते द्युहंममेति निःसन्धिबन्धनो ग्रह-
स्तव्यतिरेके हि न कुतश्चिद्विभज्यत एकल एव प्रत्यगा-
मन्यवतिष्ठत इत्याह ।

रिपौ बन्धौ स्वदेहे च समैकात्म्यं प्रपश्यतः ।

विवेकिनः कुतः कोपः स्वदेहावयवेष्विव ॥ १८ ॥

इतश्चानामा देहादिः ।

घटादिवच्च दृश्यत्वात्तैरेव करणैर्दृशेः ।

स्वज्ञे चानन्वयाज्ञेयो देहोऽनामेति सूरिभिः ॥ १९ ॥

एवं स्थूलसूक्ष्मदेहद्वयव्यतिरिक्तात्मवेदनस्य दृष्टमेव फलं सर्वानर्थ-
बीजभूतरागद्वेषयोर्निर्वृत्तिरिति सदृष्टान्तमाह यथोक्तार्थेत्यादिना ।
उच्चरितुर्स्त्वस्तुरित्यर्थः ॥ १६ ॥

तद्वदिति ॥ १७ ॥

वाक्यार्थप्रतिपत्तिप्रतिबन्धकत्वादपि देहद्वयेऽहङ्कारममकारलक्षणो
भेदाभिमानो विवेकिभिः परिहरणीय इति श्रोतृणां यत्तगौरवसाधना-
याह पतावदेवेति । निःसन्धिबन्धन इति । बाधकप्रत्ययशून्य इत्यर्थः ।
विवेकस्य पुनः फलमाह तद्वतिरेके हीति । समैकात्म्यं प्रपश्यत इति ।
शत्रुदेहे मित्रदेहे स्वदेहे च निर्विशेषैकात्म्यमनुसंदधानस्येत्यर्थः ॥ १८ ॥

इदानीं दृश्यत्वादागमापायित्वाच्च देहस्यानात्मत्वमित्याह इतश्चेति ।
यैः करणैर्दृशयो दृश्यन्ते तैरेव करणैर्दृशैर्द्विषुरात्मनो देहस्य दृश्यत्वा-

देहादिकार्यकरणसंघातव्यतिरेकाव्यतिरेकदर्शनः प्रत्य-
क्षत एव विरुद्धं कार्यमुपलभ्यते ।

चतुर्भिर्स्वात्मते यत्तत्सर्वशक्त्या शरीरकम् ।

तूलायते तदेवाहंधियाग्रात्मचेतसाम् ॥ २० ॥

प्रसिद्धत्वात्मकरणार्थोपसंहारायाह ।

स्थूलं युक्त्या निरस्यैवं नभसो नीलतामिव ।

देहं सूक्ष्मं निराकुर्यादतो युक्तिभिरात्मनः ॥ २१ ॥

कर्णं देहं सूक्ष्मं निराकुर्यादिति । उच्यते ।

अहंममत्यलेच्छा नात्मधर्माः कृशत्ववत् ।

कर्मत्वेनोपलभ्यत्वादपायित्वाच्च वस्त्रवत् ॥ २२ ॥

त्वमेच्छा व्याग्रादिशरीरेण व्यवहरतो जाग्रति द्वष्टे देहेऽहमित्यभिमा-
नाभावेनास्यानन्वयाच्चानात्मत्वं वेदितव्यमित्यर्थः ॥ १९ ॥

वक्ष्यमाणविवेकफले श्रद्धाजननाय मिथ्याशानविवेकज्ञानयोरनुभव-
सिद्धः फलभेद इति दर्शयति देहादीति । चतुर्भिरिति । स्वदेहः पर-
देहो वा वाहने स्थापयित्वा चतुर्भिर्वाहो भवति स एवाविदुषामहम्बुद्धि-
परिगृहीतस्तूलायते तूलवदाचरतीति प्रत्यक्षमेव विरुद्धं कार्यमित्यर्थः ।
यद्वा । स्वभावतः सुषुप्तादावशक्योद्वाहो जागारितेऽहन्धीमात्रेण सुखो-
द्वाहितामापद्यमानः शिविकादिवत्स्वोद्वाहकमहंकर्त्तारमवगमयतीति
दर्शयति देहादीत्यादिना । यद्वा । एकमेव शरीरमहम्बुद्धिरहितमतिगौर-
वान्महता क्लेशेन नीयते तदेवाहम्बुद्धिगृहीतमत्यन्तलाघवात्तूलवदाचर-
तीत्वेवं विरुद्धकार्यदर्शनादनात्मैवायं देह इत्याह देहादीत्यादिना ॥ २० ॥

लोकायतिकव्यतिरिक्तसर्ववादिनामात्मनः स्थूलदेहव्यतिरेके विवा-
दाभावात्सर्वजनप्रसिद्धत्वाच्च न तत्प्रतिपादनायातीवाग्रहः क्रियत इ-
त्याह प्रसिद्धत्वादिति ॥ २१ ॥

कथमिति । अहंममत्वेति । अहङ्कारममकारबुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्र-

वैधर्म्ये हृष्टान्तः ।

नोष्णिमानं दहत्यग्निः स्वरूपत्वाद्यथा ज्वलन् ।

तथैवात्मात्मनो विद्यादहं नैवाविशेषतः ॥ २३ ॥

एकस्यात्मनः कर्मकर्तृभावः सर्वथा नोपपद्यत इति
श्रुत्वा मीमांसकः प्रत्यवतिष्ठते । अहम्प्रत्ययग्राह्यताद्वा-
हक आत्मेति तन्निवृत्त्यर्थमाह ।

यत्कर्मको हि यो भावो नासौ तत्कर्तृको यतः ।

घटप्रत्ययवत्समानाहं स्याद्वृक्कर्मकः ॥ २४ ॥

यत्तादयो वस्तुतो नात्मनो धर्मा भवितुर्महन्तीत्यर्थः । तत्र हेतुः कर्मत्वे-
नोपलभ्यत्वादिति । उपलभ्यत्वादित्युके प्रत्यगात्मनोऽप्यस्तप्रत्ययगो-
चरतयोपलभ्यमानत्वमस्तीति तद्यावर्त्तनाय विशिनश्चि कर्मत्वेनेति ।
अहङ्कारादयो नात्मधर्मा दृश्यत्वात्काश्यादिवत् । सैव प्रतिज्ञापा-
यित्वाद्विद्यादिवदिति प्रयोगः । एवमिच्छादीनामनात्मधर्मत्वप्रतिपाद-
नेन तद्धर्मवतोऽन्तःकरणस्य सूक्ष्मदेहस्यानात्मत्वं साधितमिति द्रष्ट-
व्यम् ॥ २२ ॥

विपक्षे वाधकमाह वैधर्म्य इति । अहंकारादेरात्मधर्मत्वे स्वरूपत्वे ह-
श्यत्वासम्भवोऽपि स्यादित्यत्र लोकप्रसिद्धवृष्टान्तोऽभिधीयत इत्याह
नोष्णिमानमिति । यथा ज्वलन्नप्यग्निः स्वरूपभूतं धर्मभूतं चो-
ष्णिमानं न दृष्टिं न विषयीकरोति स्वरूपत्वाद्धर्मत्वाद्वा तद्वात्मा-
प्यात्मनः स्वरूपभूतं धर्मभूतं वाहमहङ्कारादिकं न विद्यात्स्वरूपत्वाचि-
रेषाद्वा धर्मत्वाविशेषाद्वेत्यर्थः ॥ २३ ॥

इदानीं भाद्रमतमाशङ्क्य निराकरोति एकस्येत्यादिना । अहम्प्रत्यय
आत्मकर्मको न भवति आत्मकर्तृकत्वाद्वद्वित्यवदित्यनुमानमाह य-
त्कर्मक इति ॥ २४ ॥

अत्राह प्रत्यक्षेणात्मनः कर्मकर्तृत्वाभ्युपगमे तत्पादोपजीविनानुमानेन प्रत्यक्षोत्तरणमयुक्तमिति चोद्यं तत्त्विरकरणाय प्रत्यक्षोपन्यासः ।

यत्र यो दृश्यते द्रष्टा तस्यैवासौ गुणो न तु ।

द्रष्टृस्य दृश्यतां यस्मान्नैवेयाद्रष्टृबोधवत् ॥ २५ ॥

प्रत्यक्षेणैव भवदभिमतस्य प्रत्यक्षस्याभासीकृतत्वात्सुखमेवानुमानम् । अतस्तदेव प्रक्रियते तत्र च विकल्पदूषणाभिधानम् ।

नात्मना न तदंशेन गुणः स्वस्योऽवगम्यते ।

अभिन्नत्वात्समत्वाच्च निरंशत्वादकर्मतः ॥ २६ ॥

ननु मामहं जानामीत्यात्मनोऽहम्प्रत्ययं प्रति कर्त्तृत्वकर्मत्वयोः प्रत्यक्षानुभवात्तर्कर्मत्वनिराकरणानुमानं कालात्ययापदिष्टमिति शङ्कते ऽत्राहेति । अहमित्यत्रान्तःकरणस्य प्रत्यगात्मदृश्यत्वादहम्प्रत्ययस्यापि तद्वत्त्वेनोपलभ्यमानस्य तद्भर्मत्वमेव युक्तं द्रष्टात्मगतत्वे दृश्यत्वानुपपत्तेः । तसामान्तःकरणमेवाहम्प्रत्ययसाक्षिणा दृश्यते इत्यनुभवो न त्वात्मा मामहं जानामीत्यनुभवस्यान्तःकरणविशिष्टविषयत्वात्केवलात्मविषयत्वाभावादित्यभिप्रेत्य परिहरति तत्त्विराकरणायेति । यत्रान्तःकरणयोऽहम्प्रत्ययो द्रष्टा साक्षिणा दृश्यते तस्यैवान्तःकरणस्याहम्प्रत्ययो धर्मो भवति द्रष्टृदृश्यत्वाद्रष्टृसत्त्वे द्रष्टृदृश्यत्वायोगात्तसामान्तःकरणधर्म एवासावहम्प्रत्यय इत्यर्थः ॥ २५ ॥

अतस्तदेव प्रक्रियत इति । आत्मोपलभ्यस्याहङ्कारस्यात्मधर्मत्वमनुपपत्तमिति प्रकारान्तरेण पुनः साध्यत इत्यर्थः । आत्मधर्मश्चेदहम्प्रत्ययः किमयमात्मनाधिगम्यते किंवा तदंशेनेति विकल्प्योभयथापि न सम्भवतीत्युच्यत इत्याह तत्र चेति । स्वगतस्य गुणस्य स्वग्रहणमन्तरेण स्वगतत्वेन ग्रहणायोगात्स्वस्य च स्वेगाभिन्नत्वादेव ग्रहणानुपपत्तेः स्वांशे-

न युगपन्नापि क्रमेणोभयथा चैकस्य धर्मिणो ग्राह्यग्राहकत्वमुपपद्यते इति प्रतिपादनायाह ।

द्रष्टव्येनोपयुक्तत्वात्तदैव स्यान्न दृश्यता ।

कालान्तरे चेद्वृश्यत्वं न ह्यद्रष्टृकमिष्टते ॥ २७ ॥

सन्तु काममनात्मधर्मा ममत्वादयो यथोक्तन्यायबलादनात्मतयैव च तेषु व्यवहारादहंरूपस्य तु प्रत्यगात्मसम्बन्धितयैव प्रसिद्धेरहंब्रह्मासीति श्रुतेश्चानात्मधर्मत्वमयुक्तमिष्टति चेतन्न ।

अहंधर्मस्त्वभिन्नश्चेदहंब्रह्मेति वाक्यतः ।

गौरोऽहमित्यनैकान्तो वाक्यं तद्वपनेतृ तत् ॥ २८ ॥

नापि स्वस्यात्मत्वादेव ग्रहणायोगान्विरंशत्वादेव स्वांशेन स्वस्य ग्रहणमिष्टति वकुमशक्त्यत्वाच्च । एवमुक्तन्यायेनात्मनः कर्मत्वाभावात्तदोऽपि गुणो न तेन गृह्यते इत्यर्थः ॥ २६ ॥

ग्राह्यस्य ग्राहकत्वेऽपि किं युगपदेव ग्राह्यग्राहकभावः किंवा क्रमेण न तावदाद्यो युगपदेव ग्राहकत्वेन परिसमाप्तस्य निरंशस्य तदैव ग्राहत्वेनावस्थानायोगात् । नापि क्रमेण तदाग्राहकाभावादेव ग्राह्यत्वानुपपत्तेरित्याह न युगपदिति ॥ २७ ॥

मन्वस्तु ममत्वयत्वेच्छादीनामनात्मधर्मत्वं तद्वद्वृप्रत्ययस्यानात्मधर्मत्वमयुक्तं तस्यात्मधर्मत्वं युक्तं प्रसिद्धेरहं ब्रह्मासीति विद्यादशायामपि तस्यानुवृत्तेश्चेति शङ्कते सन्तु काममिष्टति । श्लोकेन परिहरति तच्चेति । गौरोऽहमिति सामानाधिकरण्येऽपि यथा गौरत्वं नात्मधर्मस्तथाहमात्मेत्यहम्प्रत्ययस्यात्मसामानाधिकरण्येन प्रसिद्धावपि नात्मधर्मत्वं सिद्ध्यति । अहं ब्रह्मासीति तु सामानाधिकरण्यं बाधायां न युनस्तदेकत्वविवक्षयेत्यर्थः ॥ २८ ॥

कथं वाक्यं तद्यपनेतृ तदिति । उच्यते ।

योऽयं स्थाणुः पुमानेष पुंधिया स्थाणुधीरिव ।

ब्रह्मास्मीतिधियाशेषामहम्बुद्धिं निवारयेत् ॥ २९ ॥
अहम्परिच्छेदव्यावृत्तौ न किञ्चिदव्यावृत्तं द्वैतजातमव-
शिष्यते द्वितीयसम्बन्धस्य तन्मूलत्वात् । अत आह ।

निवृत्तायामहम्बुद्धौ ममधीः प्रविलीयते ।

अहम्बीजा हि सा सिध्येत्तमोऽभावे कुतः फणी॥३०॥
विवक्षितहृष्टान्तांशज्ञापनाय हृष्टान्तव्याख्या ।

तमोभिभूतचित्तो हि रज्वां पश्यति रोषणम् ।

भ्रान्त्या भ्रान्त्या विना तस्मान्नोरगं स्वजि वीक्षते॥३१॥
अनन्वयाच्च नात्मधर्मोऽहङ्कारः ।

आत्मनश्चेदहंधर्मो यायान्मुक्तिसुषुप्तयोः ।

यतो नान्वेति तेनायमन्यदीयो भवेदहम् ॥ ३२ ॥

अहं ब्रह्मेति सामानाधिकरण्यवाक्यस्याहम्प्रत्यव्यपनेतृत्वं प्रश्नपूर्वकं
हृष्टान्तेन प्रतिपादयति कथं वाक्यमित्यादिना । स्थाणुः पुरुष इति सा-
मानाधिकरण्यं यथा स्थाणोवर्धकं तथाहं ब्रह्मास्मीति सामानाधिकर-
ण्यमहङ्कारस्य वाधकमित्यर्थः ॥ २९ ॥

इथमहङ्कारस्यात्मधर्मत्वनिराकरणे प्रयोजनमाह अहम्परिच्छेदेति ।
रज्जवज्ञानव्यावृत्तौ सर्पव्यावृत्तिवदहङ्कारव्यावृत्तौ ममकारव्यावृत्ति-
रित्यर्थः ॥ ३० ॥

तमोऽभावे कुतः फणीति प्रसिद्धान्यकारस्याभावे फणिनः सर्पस्या-
भावो हृष्टान्तत्वेनोपन्यस्त इति शङ्कानिरासाय हृष्टान्तो व्याख्यायत
इत्याह विवक्षितेति । अज्ञानाभिभूतचित्तो हि भ्रान्त्या रज्वां रोषणं
सर्पे पश्यति तस्मात्तमसा विना स्वजि नोरगं वीक्षत इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

सुषुप्त्यादावननुभवाच्चाहङ्कारस्यानात्मधर्मत्वमवगम्यत इत्याह अन-

आत्मधर्मत्वाभ्युपगमेऽपरिहार्यदोषप्रसक्तिश्च ।

यद्यात्मधर्मोऽहङ्कारो नित्यत्वं तस्य बोधवत् ।

नित्यत्वे मोक्षशास्त्राणां वैयर्थ्यं प्राप्नुयाङ्गुवम् ॥ ३३ ॥

स्यात्परिहारः स्वाभाविकधर्मत्वाभ्युपगमेऽप्याम्रादिफल-
वदिति चेत्तन्न ।

आम्रादेः परिणामित्वाङ्गुणहानिर्गुणान्तरैः ।

अविकारि तु तद्वस्तु “न हि द्रष्टुरि”ति श्रुतेः ॥ ३४ ॥

अहङ्कारस्य चागमापायित्वात्तद्वर्मिणश्चानित्यत्वं प्राप्नोति ।

आगमापायिनिष्ठत्वादनित्यत्वमियादृशिः ।

उपयन्तपयन्धर्मो विकरोति हि धर्मिणम् ॥ ३५ ॥

न्वयाच्चेति । अहङ्कारे नात्मधर्मः अयावदात्मभावित्वादेहवदि-
त्यर्थः ॥ ३२ ॥

इतश्चाहङ्कारस्यानात्मधर्मत्वमित्याह आत्मधर्मत्वेति । अस्तु तर्हि
नित्यत्वमपीत्यत आह नित्यत्व इति ॥ ३३ ॥

ननु यावद्व्यभावित्वाभावेऽपि इयामत्वादेधर्मत्वं दृश्यते तसादह-
ङ्कारस्यानित्यत्वेऽपि नित्यात्मधर्मत्वमुपपद्यत इति शङ्कते स्यादिति । परि-
दूरति तन्नेति । आम्रादिद्रव्यस्य परिणामित्वेन गुणान्तरोदयसम्भवात्तेन
स्वाभाविकस्यापि गुणस्य नित्यनिवृत्तिः सम्भवति । ब्रह्मणस्तु कूटस्थृत्वेन
गुणान्तराभावात्तद्वर्मस्याहङ्कारस्य न निवृत्तिः सम्भवति । ततश्चात्मनो
नित्यत्वात्तद्वर्मस्याहङ्कारस्यापि नित्यत्वमेवेति भावः ॥ ३४ ॥

पूर्वमहङ्कारस्यानित्यत्वान्नित्यात्मधर्मत्वमनुपपद्यमित्युक्तमिदानीमा-
त्मनो नित्यत्वादनित्याहङ्कारधर्मित्वमयुक्तमित्याह अहङ्कारस्येति । आग-
मापायिनोऽहङ्कारस्य निष्ठा स्थितिर्यसिद्धसावागमापायिनिष्ठस्तस्य भाव-
त्वत्वं तस्मादित्यर्थः ॥ ३५ ॥

अस्त्वनित्यत्वं कमुपालभेमहि प्रमाणोपपत्त्वादिति चेत्वन् ।

सदाविलुप्तसाक्षित्वं स्वतःसिद्धं न पार्यते ।

अपहौतुं घटस्येव कुशाग्रीयधियात्मनः ॥ ३६ ॥

एतस्माच्च हेतोरहङ्कारस्यानात्मधर्मत्वमवसीयताम् ।

प्रमाणैश्चावगम्यत्वाद्वटादिवदहंशेः ।

यतो राङ्गिः प्रमाणानां स कथं तैः प्रसिध्यति ॥ ३७ ॥

धर्मधर्मिणोश्चेतरेतरविस्त्रित्वादसङ्गतिः ।

धर्मिणश्च विस्त्रित्वात् हृश्यगुणसङ्गतिः ।

मारुतान्दोलितज्वालं शैत्यं नाभिं सिसृप्तति ॥ ३८ ॥

इदानीं सौगतमतमाशङ्कतेऽस्त्विति । निरस्यति तवेति । सति देहे तावदात्मनः प्रत्यभिज्ञाया स्थायित्वावगमादनित्यत्वे चाकृताभ्यागमकृत-विप्रणाशादिदोषप्रसङ्गाज्ञातिसरणादिर्दर्शनान्मुख्येऽर्थे बाधाभावात्प्रत्यभिज्ञायाः सादृश्यनिवन्धनत्वकल्पनानुपपत्तेश्च निलयत्वमात्मनः स्वतःसिद्धं निहोतुं न शक्यत इत्यर्थः ॥ ३६ ॥

प्रमाणैश्चेति । अहमहङ्कारः प्रमेयत्वादृशेरात्मनो घटादिवद्भवति । यथा प्रमाणगम्यो घटकरकादिरात्मनो धर्मो न भवति तद्वदहङ्कारोऽप्यात्मनो धर्मो न भवतीत्यर्थः । नन्वात्मापि प्रमाणगम्य एवेत्यत आह यत इति । राङ्गिः सिद्धिः । प्रमाणानां सिद्धेः प्रागेव सिद्धत्वेनात्मनोऽप्रमाणसाधकत्वात् प्रमाणाधीना तदिसिद्धिरित्यर्थः ॥ ३७ ॥

पूर्वं दर्शनक्रियां प्रत्यात्मनः कर्तृत्वात्तक्त्वमत्वाच्चाहङ्कारस्य न तयोर्धर्मधर्मिभाव इत्युक्तम् । इदानीं तु चिदचिद्रूपत्वेन शीतोष्णवद्विरुद्ध-स्वभावत्वात् तयोर्धर्मधर्मिभाव इत्याह धर्मधर्मिणोश्चेति । यथा शैत्यमग्नेर्धर्मो न भवति विरोधात्तद्वदहङ्कारोऽप्यात्मधर्मो न भवति विरोधादेवेत्यर्थः ॥ ३८ ॥

तस्माद्विस्त्रभ्यमुपगम्यताम् ।

द्रष्टृत्वं दृश्यता चैव नैकसिन्नेकदा क्वचित् ।

दृश्यदृश्यो न च द्रष्टा द्रष्टुर्दर्शी दृशिर्न च ॥ ३९ ॥
सर्वसंव्यवहारलोपश्च प्राप्नोति । यस्मात् ।

द्रष्टापि यदि दृश्याया आत्मेयात्कर्मतां धियः ।

यौगपद्यमदृश्यत्वं वैयर्थ्यं चामुयाच्छ्रुतिः ॥ ४० ॥
कुतः । यस्मात् ।

नालुमद्वैर्दृश्यत्वं दृश्यते द्रष्टृता कुतः ।

स्याच्चेद्वृगेकं निर्दृश्यं जगद्वा स्यादसाक्षिकम् ॥ ४१ ॥

उक्तयुक्तिवलाद्रष्टृत्वदृश्यत्वे व्यवस्थिताधिकरणे एवेत्युपसंहरति त-
स्मादिति । परं च सत्येतदपि सिद्धमियाह दृश्यदृश्य इति । स्वद-
श्येन विज्ञानेन स्वयमात्मा दृश्यो न भवति दृशिश्च विज्ञानं स्वद्रष्टार-
मात्मानं न विषयीकरोतीति चैतद्वयं सिद्धं भवतीत्यर्थः । यद्वा । तस्य
दृश्यत्वासम्भवादिति हेतुमाह दृश्यदृश्य इति । द्रष्टुर्दृश्यत्वं वदता
स्वेन दृश्येन दर्शनेन वा वक्तव्यमन्यस्याभावात् । तत्र न तावत्स्वेन दृ-
श्यत्वं सम्भवति स्वात्मनि क्रियाविरोधान्नापि दृश्येन दृश्यत्वं सम्भवति
जडस्य चेतनविषयीकरणायोगात् । नापि दृशिना विज्ञानेन दृश्यत्वं स-
म्भवति तस्य विषयगोचरस्य विषयिगोचरत्वायोगात्ततश्च न द्रष्टुर्दृश्य-
त्वमित्यर्थः ॥ ३९ ॥

द्रष्टुर्दृश्यत्वे दृशेश्च द्रष्टृदर्शित्वे दोषमाह सर्वसंव्यवहारेति । यदि
द्रष्टात्मा स्वदृश्याया धियः कर्मतामियात्तदा द्रष्टापि दृश्यत इति
स्यात् । तथा च बुद्ध्यात्मनोर्मयोरपि युगपदेकैकस्यैव द्रष्टृत्वं दृश्यत्वं
च स्यात्तथा च सति द्रष्टृत्वादेवोर्मयोरदृश्यत्वं दृश्यदृश्यत्वे चात्मनः
कृदस्थद्रष्टात्मविषयायाः श्रुतेवैयर्थ्यं स्यादित्यर्थः ॥ ४० ॥

वैयर्थ्यमेवोपपादयितुमाह कुत इति । लुप्तद्वैर्धेयादेवेव दृश्यत्वनि-

उक्तयुक्तिं हृषीकर्त्तुमागमोदाहरणोपन्यासः ।

आर्तमन्यहृषेः सर्वं “नेति नेतीति”चासकृत् ।

वदन्ति निर्गुणं ब्रह्म कथं श्रुतिसुपेक्ष्यते ॥ ४२ ॥

“महाभूतान्यहङ्कार” इत्येतत्क्षेत्रमुच्यते ।

न हशेद्वैतयोगोऽस्ति विश्वेश्वरमतादपि ॥ ४३ ॥

अधुना प्रकृतार्थोपसंहारः ।

एवमेतद्विस्तुरुग्जेयं मिथ्यासिङ्गमनात्मकम् ।

मोहमूलं सुदुर्बोधं द्वैतं युक्तिभिरात्मनः ॥ ४४ ॥

यमादात्मनोऽपि दृश्यत्वे दृष्टिलोपः स्यात् । तथा च “न हि द्रष्टुर्वृष्टेः” इत्यादिश्चुतेवैयर्थ्ये प्रसन्न्येतेत्यर्थः । ननु जानन्तं मां जानामीत्यनुभवाद्वद्धुरपि दृश्यत्वं दृश्यस्य च द्रष्टृत्वमित्याशङ्काह स्याच्चेद्वृगेकमिति । तथा-सति दृश्यस्य द्रष्टृत्वाविरोधाद्रपृस्वभावतापत्तौ सर्वं द्रष्टृरूपमेवासी-दिति दृश्यशून्यो द्रष्टैवावशिष्येत । तथा चेद्वद्धुरपि दृश्यताविरोधाद्वृश्य-स्वभावतापत्तौ सर्वं दृश्यमेवासीदिति द्रष्टृशून्यं जगदेवावशिष्येते-त्यर्थः ॥ ४१ ॥

उक्तन्यायस्य प्रशिथिलमूलत्वपरिहाराय मूलप्रमाणं दर्शयति उक्तयु-क्तिमिति । उदाहित्य इत्युदाहरणं वाक्यं तदुपन्यास इत्यर्थः । आर्तम-न्यदिति । “नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा” इत्युपक्रम्य “अतोऽन्यदार्तम्” इति द्रष्ट्रात्मव्यतिरिक्तस्य सर्वस्य दृश्यजातस्य विनाशित्वेन नित्यात्मधर्म-त्वनिराकरणान्वेति नेतीति मूर्त्तमूर्त्तद्वयनिषेधाच्च सर्वदृश्यासंस्पर्शित्व-मात्मनः प्रदर्शयन्ती श्रुतिर्नोपेक्ष्येत्यर्थः ॥ ४२ ॥

उक्तेऽर्थे स्मृतिमपि प्रमाणमाह महाभूतानीतिः । महाभूतादिद्वृत्यन्तं सर्वं क्षेत्रमेवेति भगवताप्युक्तत्वादात्मा समस्तप्रपञ्चशून्यं इत्यवगम्यत इत्यर्थः ॥ ४३ ॥

एवं श्रुतिस्मृतिमूलयुक्तिसङ्गावादहङ्कारादिः सर्वोऽपि द्वैतप्रपञ्च आत्मनः सकाशाद्विलक्षण इत्युपसंहरतीत्याह अधुना प्रकृतार्थेति । हि-

कुतो मिथ्यासिद्धत्वं द्वैतस्येति चेत् ।

न पृथग्नात्मना सिद्धिरात्मनोऽन्यस्य वस्तुनः ।

आत्मवत्कल्पितस्तस्मादहङ्कारादिरात्मनि ॥ ४५ ॥

तस्मादज्ञानविजृस्मितमेतत् ।

हश्याः शब्दादयः कूपा द्रष्टृ च ब्रह्म निर्गुणम् ।

अहं तदुभयं विभ्रङ्गान्तिमात्मनि यच्छ्रति ॥ ४६ ॥

तत एवेयमभिन्नस्यात्मनो भेदबुद्धिः ।

हृगेका सर्वभूतेषु भाति हश्यैरनेकवत् ।

जलभाजनभेदेन मयूखस्त्रिवभेदवत् ॥ ४७ ॥

रुक्षपृथगित्यर्थः । नन्वात्मनः पृथक्त्वेऽपि द्वैतं साह्वयानामिव पारमार्थिकं स्यादित्यत आह मिथ्यासिद्धमिति । तथाप्यन्यथाख्यातिप्रभृतीनामिव मिथ्यात्वं स्यादित्यत आह अनात्मकमिति । अनात्मकं सत्स्वभावरहितमित्यर्थः । सत्यात्मकार्यस्य कथमेवंविधत्वमित्यतआह मोहमूलमिति । तदेव कथमित्यत आह सुदुर्बोधमिति । प्रमाणयुक्तिभ्यां दुर्निरूपमित्यर्थः ॥ ४८ ॥

एतदेवोत्तरश्लोकेनोपपाद्यत इत्याह कुतो मिथ्यासिद्धत्वमिति । न पृथगिति । सद्गूपाज्ञानस्वभावादात्मनोऽनन्यत्वादेव न पृथक्सत्त्वाप्रतीती जडस्य सम्भवतः । नापि प्रत्यगात्माभेदेन प्रत्यगात्मवत्सिद्धिर्जडाजडयोरभेदायोगात् । तस्मादहङ्कारादिरात्मनि कल्पित इत्यर्थः ॥ ४९ ॥

फलितमाह तस्मादिति । द्वश्यत्वेन द्रष्टृत्वेन सत्यत्वेनानुत्त्वेनात्यन्तविविक्तयोरात्मानात्मनोर्वस्तुतः सम्भेदाभावेऽप्यहङ्कारोपाधौ द्रयोः प्रतिबिम्बितत्वादर्पणतले प्रतिबिम्बितयोर्लोहितमुखयोर्लोहितं मुखमिति परस्परसम्भेदाध्यासवङ्गान्त्यैव कर्तृत्वादिसम्बन्धप्रतिभास इत्यर्थः ॥ ४६ ॥

न केवलमनात्मसम्बन्ध एवाहंनिबन्धनः प्रतिदेहमात्मनो भेदोऽपि तन्निबन्धन एवेत्याह तत एवेयमिति । मयूखस्त्रिवीरज्जिममाली ॥ ४७ ॥

यथोक्तार्थस्य प्रतिपत्तये दृष्टान्तः ।

मित्रोदासीनशत्रुतं यथैकस्यान्यकल्पनात् ।

अभिन्नस्य चितेस्तद्वज्जेदोऽन्तःकरणात्रयः ॥ ४६ ॥

अपहारो यथा भानोः सर्वतो जलपात्रकैः ।

तत्क्रियाकृतिदेशाभिस्तथा बुद्धिभिरात्मनः ॥ ४७ ॥

न च विरुद्धधर्माणामेकत्रानुपपत्तिः । किं कारणम् ।

कल्पितानामवस्तुत्वात्स्यादेकत्रापि सम्भवः ।

कमनीयाऽशुचिः स्वादीत्येकस्याभिव योषिति ॥ ५० ॥

अन्तःकरणोपाधिनिवन्धनो भेद इत्यत्र दृष्टान्तान्तरमाह यथोक्तार्थेति । यथैकस्यैव देवदत्तस्य पुरुषान्तरकल्पनावशान्मित्रोदासीनशत्रुत्वमेवमित्तस्यापि चैतन्यस्य बुद्ध्युपाधिनिवन्धनो भेदो न स्वतो नापि परत इत्यर्थः । चितेरित्यर्थविवक्षया धातुनिर्देशः । ततश्चाभिन्नस्य चितेरिति पुलिङ्गसमभिव्याहार उपपद्यते ॥ ४८ ॥

ननु स्वमहिमप्रतिष्ठस्य पूर्णस्य चैतन्यस्य सर्वान्तःकरणप्रतिविस्त्रितत्वं तद्वर्त्तवत्वं चायुक्तमित्याशङ्काह अपहार इति । यथा खदेशस्थस्यैवादित्यस्य जलपात्रेण स्वगतत्वेनापहारस्तत्क्रियादिश्च भवति तद्वत्स्वमहिमप्रतिष्ठस्यापि चैतन्यस्यान्तःकरणप्रतिविस्त्रितत्वं तत्क्रिया तद्वत्ध्यानादिक्रिया तदाकृतिः स्वच्छत्वपरिच्छिन्नत्वादि तदेशेन हृदयप्रदेशेन च सम्बन्धश्च सम्भवतीत्यर्थः ॥ ४९ ॥

ननु सर्वभूतेष्वेक एव चेदात्मा तर्हि तस्य युगपदेव परस्परविरुद्धसुखदुःखरागदेष्वभ्रान्तिसम्यग्ज्ञानाद्याश्रयत्वं प्रसञ्जेत तच्चानुपपत्तं तत्कथमुक्तं “हगेका सर्वभूतेष्विति” तत्राह न च विरुद्धेति । विरुद्धधर्माणामप्यविद्यापरिकल्पितत्वादेकस्मिन्धर्मिणि समावेशो नानुपपत्तः । यथैकस्मिन्धपि लीदेहे वस्तुभेदमन्तरेणापि वासनावशात्कामुकपरिवाजकशुनां कमनीयाशुचिस्वादिति विरुद्धधर्मपरिकल्पना तद्वित्यर्थः ॥ ५० ॥

न चायं क्रियाकारकफलात्मक आभास ईषदपि परमा-
र्थवस्तु सृशति तस्य मोहमात्रोपादानावात् ।

अभूताभिनिवेशेन स्वात्मानं वञ्चयत्ययम् ।

असत्यपि द्वितीयेऽर्थे सोमशर्मपिता यथा ॥ ४१ ॥
वस्तुयाथात्म्यानवबोधपटलावनद्वाक्षः सन् ।

सुभ्रूः सुनासा सुमुखी सुनेत्रा चारुहासिनी ।

कल्पनामात्रसम्मोहाद्रामेत्यालिङ्गतेऽशुचिम् ॥ ४२ ॥

विरुद्धधर्माणामात्मनि सम्भवे तस्यासङ्गत्वव्याघात इत्यत आह न
चायमिति । अनिर्वचनीयाक्षानपरिकल्पितद्वैतप्रपञ्चसम्बन्धेनात्मनोऽस-
ङ्गत्वं न व्याहन्त्यते वस्तुतस्तपश्चाभावात् । न ह्यविद्यापरिकल्पितनी-
लिमगुणेन गगनं नीलीक्षियते । ततश्च नासङ्गत्वव्याघात इत्यर्थः । अभूता-
भिनिवेशेनेति । असत्यपि द्वैतप्रपञ्चे मिथ्याभिनिवेशेनैवाहं सुखी दुःखीति
स्वमात्मानमयं लोको वञ्चयतीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तः सोमशर्मपितेति ।
कश्चिदतिदरिद्रो ब्रह्मचारी बह्वाशी भिक्षमाणः कदाचिद्वृभिक्षकाले स-
कुमुष्ठिं बद्धा निर्वैदात्कास्मिश्चित्पर्वते वृक्षच्छायायां शयान एवं मनोर-
थयति स । सकुमुष्ठिबन्धनं मुक्त्वा तेन काश्चन गाः क्रीता वर्धयि-
त्यामि । ताश्च पञ्चषड्वस्तरादनेकानुहः प्रसविष्यन्ति । ततो यथेष्टु कर्ष-
यिष्यामि । ततो धनधान्यादि समग्रं भविष्यति । ततो दासीदासादिवहुलं
गृहं संपादयिष्यामि । ईदर्शीं संपदं दृष्टा योग्यतमः कश्चित्स्वकन्यां
महां प्रदास्यति पश्चाद्यथाविद्यानं गार्हस्थ्यमनुभविष्यामि । ततो वंश-
करं पुत्रमुत्पाद्य सोमशर्मैति नाम कृत्वा पश्चात्कुदुम्बसौख्यानुभवसमये
रुदन्तं मातरमनुगतं सोमशर्माणं स्वकार्यपारवद्यात्तमनादत्य गच्छन्तीं
स्वां भार्या दृष्टा पुत्रनिमित्तकोपेन स्वां भार्यामिताडयत् । ततो भिक्षा-
पात्रं करघाताद्विधाऽपतत् । सक्तवश्च वायुवेगादपासरन् । पश्चादहो कष्टं
नष्टोऽस्मि मन्दभागयोऽहं सक्तवश्च ममापागच्छर्णिक करिष्यामीति प्र-
बुद्धः सन्पिता व्यलपत् । तत्तदेवदृष्टान्तत्वेनोदाहरतीत्यर्थः ॥ ५१ ॥

कल्पनाया अयथावस्तुव्यवहारहेतुत्वे दृष्टान्तान्तरमाह वस्तुया-

सर्वस्यानर्थजातस्य जिहासितस्य मूलमहङ्कार एव तस्या-
त्मानात्मोपरागात् । न तु परमार्थत आत्मनोऽविद्यया
तत्कार्येण वा सम्बन्धोऽभूदस्ति भविष्यति वा तस्याप-
रिलुप्तहृष्टिस्वाभाव्यात् ।

दृश्यानुरक्तं तद्वृष्टृ दृश्यं द्रष्टुनुरज्जितम् ।

अहंवृत्योभयं रक्तं तन्नाशेऽद्वैततात्मनः ॥ ५३ ॥

इह केचिच्चोदयन्ति योऽयमन्वयव्यतिरेकाभ्यामनात्मत-
योत्सारितोऽहङ्कारो वाक्यार्थप्रतिपत्तये सोऽयं विपरी-
तार्थः संवृत्तो यसादहं ब्रह्मासीति ब्रह्माहम्पदार्थयोः

थात्म्येति ॥ ५२ ॥

यदुक्तं “अहं तदुभयं विभ्रङ्गान्तिमात्मनि यच्छतीति” तत्प्रपञ्चयितु-
माह सर्वस्येति । आत्मनः कूटस्थानिर्विभागचैतन्यमात्रशरीरस्य द्वैतानर्थ-
सम्बन्धहेतुरविद्यानिर्भितशरीरोऽहङ्कार एव कुतस्तस्याहङ्कारस्य द्वैतेनान-
र्थेनात्मना चोपरक्तत्वेन द्वैतस्यात्मनि प्रापकत्वादित्यर्थः । नन्वहङ्कारव्य-
तिरेकैषैवात्मनः सर्वैरपि सम्बन्धसम्भवादनर्थः स्यादित्याशङ्क्य जाना-
म्यनुभवामीत्यनर्थरूपसम्बन्धः कालत्रयेऽन्यहङ्कारव्यतिरिक्ताधिष्ठानचै-
तन्ये न सम्भवतीत्याह न तु परमार्थत इति । दृश्यानुरक्तमिति । दृश्यैः
शब्दादिभिरनुरक्तं सम्बद्धमन्तःकरणं स्वात्मनि प्रतिविम्बितचैतन्याभा-
सात्तेषां द्रष्टु भवति । तदेव च द्रष्टात्मचैतन्यानुरज्जितं सन्तस्य चैतन्यस्य
दृश्यमवभास्यमिव भवति तदेवमुक्तन्यायेनाहंवृत्योभयमपि द्रष्टु दृश्यं
चेत्येतदनुरक्तमहमिदं जानामीति । तेनात्यन्तविक्तिर्योद्रष्टुदृश्ययोः स-
म्बन्धहेतुरहङ्कार एवेति तन्निवृत्तावात्मनोऽद्वैतत्वं युक्तमित्यर्थः ॥ ५३ ॥

ननु तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थप्रतिपत्त्यर्थं त्वंपदार्थशोधनत्वेनाहङ्कारस्या-
नात्मत्वमुक्तं तदयुक्तं तस्यानात्मत्वेऽहं ब्रह्मासीति श्रूयमाणसामाना-
धिकरण्यानुपपत्तिप्रसङ्गादिति शङ्कत इह केचिदिति । ननु न सामाना-

सामानाधिकरण्यश्चवणादनात्मार्थेन सामानाधिकरण्यं
प्राप्नोति वक्तव्या च प्रत्यगात्मनि तस्य वृत्तिरिति सो-
च्चते प्रसिद्धलक्षणागुणवृत्तिभिः ।

नाज्ञासिषमिति प्राह सुषुप्तादुन्तितोऽपि हि ।
अयोदाहादिवत्तेन लक्षणं परमात्मनः ॥ ५४ ॥
प्रत्यक्त्वादतिसूहमत्वादात्महृष्यनुशीलनात् ।
अतो वृत्तीर्विहायात्या व्यहंवृत्योपलक्ष्यते ॥ ५५ ॥

धिकरण्यथवणानुपपत्तिरहंशब्दस्य प्रत्यगात्मवाचित्वोपपत्तेरित्याशङ्का-
तर्हि तस्य तत्र वृत्तिप्रकारो वाच्य इत्याह वक्तव्या चेति । तत्र तावद-
हंशब्दस्य प्रत्यगात्मनि प्रसिद्धया सुख्यया वृत्या लक्षणया वृत्या गुण-
वृत्या च या वृत्तिस्तां दर्शयन्परिहरति सोच्यते इत्यादिना । तत्र लक्ष-
णावृत्तिं तावदृश्यति नाज्ञासिषमिति । सुषुप्त्यवस्थायामहङ्काराभावेऽपि
नाहमज्ञासिषमिति केवलात्मन्यहंशब्दस्य प्रयोगदर्शनादहं ब्रह्मासील-
त्राप्यहङ्कारसङ्घोवेऽप्यहंशब्दस्य सुख्यार्थपरिग्रहे प्रमाणान्तरविरोधात्-
त्तसम्बद्धार्थान्तरे प्रत्यगात्मनि जहल्लक्षणावृत्या वृत्तिराशीयते य-
थायो दहतीत्यत्रायःशब्दस्य सुख्यार्थपरिग्रहे दग्धृत्वप्रतीतिविरोधान्मु-
ख्यार्थपरित्यागेन सुख्यार्थसम्बद्धार्थान्तरे च वहौ जहल्लक्षणया वृत्तिरा-
शीयते तद्वित्यर्थः ॥ ५४ ॥

इदानीमहंशब्दस्यात्मनि गुणवृत्तिमाह प्रत्यक्त्वादिति । स्वव्यतिरिक्त-
सकलानात्मापेक्ष्यान्तरत्वाद्व्यव्यत्वे सति स्पर्शादिरहितत्वेन सूक्ष्मत्वा-
दश्मयकोशमारभ्यात्महृष्यनुशीलनाच्चाहङ्कारगुणानामात्मनि विद्यमा-
नत्वाद्वादिविषयवृत्तीर्विहायाहंवृत्या तच्छब्देन चोपलक्ष्यते इत्यर्थः ।
यद्वा । आत्महृष्यनुशीलनादात्मनः स्वरूपभूतया दृष्ट्यानुशीलनात्त-
दाभासोदयैन निरन्तरं सम्बन्धादित्यर्थः ॥ ५५ ॥

आत्मना चाविनाभावमथवा विलयं ब्रजेत् ।
 न तु पक्षान्तरं यायादतश्चाहंधियोच्यते ॥ ५६ ॥
 कीदृक्पुनर्वस्तु लक्ष्यम् ।
 नामादिभ्यः परो भूमा निष्कलोऽकारकोऽक्रियः ।
 स एवात्मवत्तामात्मा स्वतःसिद्धः स एव नः ॥ ५७ ॥
 अज्ञानोत्थबुद्ध्यादिकर्तृत्वोपाधिमात्मानं परिगृह्यैवान्व-
 यव्यतिरेकाभ्यामहं सुखीदुःखी चेत्यहङ्कारादेरनात्मधर्म-
 त्वमुक्तं केवलात्माभ्युपगमेऽशक्यत्वात्फलाभावाच्च । अ-
 येदानीमविद्यापरिकल्पितं साक्षित्वमाश्रित्य कर्तृत्वाद्य-
 शेषपरिणामप्रतिषेधायाह ।

इदानीमन्तःकरणविशिष्टेऽहंशब्दस्य मुख्यवृत्त्यापि द्वृत्तिरस्तीत्याह
 आत्मना चेति । अहङ्कारे हि स्वस्थितावात्मना चाविनाभावं प्राप्नुयाद-
 न्यथा तस्य नाश एव न पुनः पक्षान्तरमस्ति न पुनर्विद्यमानस्यैवात्मव्य-
 तिरेकेण क्षणमव्यवस्थानमत्तिः । तथा चाहंशब्देनात्मोच्यत इत्यर्थः ।
 अहंधियाहंधीहेतुनाहंशब्देनेति यावत् ॥ ५६ ॥

एवमहंशब्दवाच्यत्वं दर्शितमिदानीं प्रश्नपूर्वकं लक्ष्यं दर्शयति की-
 दृगिति । नामादिभ्यः प्राणान्तेभ्यः परोऽन्यो यत्र नान्यत्पश्यतीत्यारभ्य
 स भूमेत्युक्तलक्षणोऽत एव क्रियाकारकतत्साध्यफलशून्यः सर्वेषामात्म-
 वतामात्मा स एव लक्ष्य इत्यर्थः । ननु प्रमाणान्तरसिद्धस्य लक्ष्यत्वाङ्ग-
 ह्वाणः प्रमाणान्तरसिद्धभावात्कथं लक्ष्यत्वमित्याशङ्क्ष लक्ष्यत्वे शब्दव्य-
 तिरेकेणैव सिद्धत्वं प्रयोजकं न तु प्रमाणान्तरसिद्धत्वम् । तच्चास्माकम-
 स्तीत्याह स्वतःसिद्ध इति ॥ ५७ ॥

पूर्वे द्रष्टव्यदृश्यव्यतिरेकयोः प्रदर्शनेनाहङ्कारादेरनात्मत्वमुक्तमिदा-
 नीं साक्ष्यन्वयसाक्ष्यव्यतिरेकयोः प्रदर्शनेन द्रष्टृत्वादिव्यतिरेकः प्रदर्शयत
 इत्याह अज्ञानोत्थेति । अज्ञानोत्थबुद्ध्यादिलक्षणः कर्तृत्वोपाधिर्यस्य तं

एष सर्वधियां नृत्तमविलुप्तैकदर्शनः ।

वीक्षतेऽवीक्षमाणोऽपि निमिषत्तद्वोऽध्रुवम् ॥ ५६ ॥

ननु सर्वसिद्धान्तानामपि स्वस्वदृष्ट्यपेक्षयोपपन्नत्वादित-
रेतरहृष्ट्यपेक्षया दुःस्थितसिद्धिकत्वान्नैकत्रापि विश्वासं
पश्यामो न च सर्वतार्किकैरदूषितं समर्थितं सर्वता-
र्किकोपद्रवापसर्पणाय वर्त्म सम्भावयामः । उच्यते ।
विस्त्रब्दैः सम्भाव्यतामनुभवमात्रशरणत्वात्सर्वतार्किक-
प्रस्थानानाम् । तदभिधीयते ।

इमं ग्राश्चिकमुद्दिश्य तर्कज्वरभृशानुराः ।

त्वाच्छ्रुरस्कवचोजालैर्मौहयन्तीतरेतरम् ॥ ५७ ॥

द्रष्ट्यरमात्मानमादायेत्यर्थः । किमित्यविद्याभ्यारोपितं रूपमङ्गीकृतमित्यत
आह केवलेति । शुद्धचैतन्यस्यान्वयव्यतिरेकव्यवहारायोग्यत्वाद्यवहार-
साध्यफलाभावाचेत्यर्थः । अथेदानीमिति । परिणामिबुद्ध्युपाधिप्रयुक्त-
द्रष्ट्यन्वयव्यतिरेकेणानाद्यविद्योपाधिप्रयुक्तं साक्षित्वमाश्रित्य कर्तृत्वादि-
ग्रतिषेधः क्रियत इत्यर्थः । एष सर्वधियां नृत्तमिति । एवमात्माविलुप्तै-
कदर्शनोऽपरिणाम्यद्रव्यचित्स्वभावः सर्वासां धियां नृत्तं निमिषज्जडं
वीक्षते तथा स्वयं ध्रुवोऽध्रवं वीक्षत इत्यर्थः । वीक्षत इत्युक्तत्वात्परि-
णामित्वप्रसक्तावाह अवीक्षमाणोऽपीति । कर्तृत्वशून्य एव स्वात्मोप-
रकं स्वरूपैर्णवादित्यवद्वभासयतीत्यर्थः ॥ ५८ ॥

उत्तरश्लोकव्यावर्त्यमाशङ्कामाह ननु सर्वेति । सर्वेषां सिद्धान्ताना-
मन्योन्यपराहतत्वान्न कुत्रापि विश्वासः कर्तुं शक्यत इत्यर्थः । ननु सर्व-
वादिनां कुत्रचित्संप्रतिपत्तिसम्भवात्तत्र विश्वासोऽस्तिव्यत आह
न चेति । श्लोकमवतारयन्परिहरति उच्यत इति । अनुभवस्तावत्सर्ववा-
दिसंप्रतिपत्तिस्तत्र न कस्यापि विप्रतिपत्तिः । स चासाकमात्मा तत्र स-
वैर्विश्वासः कर्त्तव्यः । सर्वैरभ्युपगतत्वादित्यर्थः । इममिति । अनुभवमेव

अत्रापि चोदयन्ति । अनुभवात्मनोऽपि विक्रियाभ्युपग-
मेऽनभ्युपगमेऽपि दोष एव । यसादाह ।

वर्षातपाभ्यां किं व्योम्नश्चर्मण्येव तयोः फलम् ।

चर्मोपमश्चेत्सोऽनित्यः खतुल्यश्चेदसत्समः ॥ ६० ॥

बुद्धिजन्मनि पुंसश्च विकृतिर्यद्यनित्यता ।

अथाविकृतिरेवायं प्रभातेति न युज्यते ॥ ६१ ॥

अस्य परिहारः ।

ऊर्ध्वं गच्छति धूमे खं भिद्यते स्विन्न भिद्यते ।

न भिद्यते चेत्सास्तुत्वं भिद्यते चेद्विदास्य का ॥ ६२ ॥

प्राञ्छिकं गुणदोषसाक्षिणं मध्यस्थमुद्दिश्य सर्वे वादिनोऽसुकत्वादसुक-
त्वादिति हेतुजालैरितरेतरं मोहयन्ति । तसात्तसिन्नाञ्छिके नाविश्वास
इत्यर्थः ॥ ५९ ॥

अनुभवरूपेऽप्यात्मनि विवादं दर्शयञ्जाङ्कतेऽत्रापीति । विकारहेतौ
सत्यपि विकार्यस्यैव चर्मणो विकारो दृश्यते न त्वविकार्यस्य व्योम्नस्तथा
च सति भवदभिमत आत्मापि चर्मवद्विकार्यो नभोवदविकार्यो चोभ-
यथापि दोष एवेत्याह वर्षातपाभ्यामिति । असत्समः । अप्रमातृत्वप्र-
सङ्ग इत्यर्थः ॥ ६० ॥

एतदेव स्पष्टयति बुद्धिजन्मनीति । घटादिविषयज्ञानोत्पत्तौ यद्यात्मा
विक्रियते तर्हनित्यत्वं स्यान्न विक्रियते चेत्प्रमातृत्वाभाव इत्यर्थः ॥ ६१ ॥

प्रतिबन्दीन्यायेनाक्षेपं परिहरति अस्य परिहार इति । धूम ऊर्ध्वं ग-
च्छति सति खमाकाशमवकाशानाय भिद्यते विदीर्णं भवति वा न
वा । न भवति चेद्धूमस्य स्यास्तुत्वं नोर्ध्वगतिः स्याद्धवति चेत्कास्य
भिदा । न काचिद्विभागलक्षणा क्रिया । समवायित्वाभावात् । ततश्च भे-
दादिविकारमन्तरेणौवाकाशमवकाशस्वरूपेणैव दृश्यत इत्यर्थः ॥ ६२ ॥

इत्येतत्प्रतिपत्त्यर्थमाह ।

अविक्रियस्य भोक्तृत्वं स्यादहंबुद्धिविभ्रमात् ।

नौयानविभ्रमाद्यद्वन्नगेषु गतिकल्पनम् ॥ ६३ ॥

यथोक्तार्थाविष्करणाय दृष्टान्तान्तरोपादानम् ।

यथा जात्यमणेः शुभ्रा ज्वलन्ती निश्चला शिखा ।

सन्निध्यसन्निधानेषु घटादीनामविक्रिया ॥ ६४ ॥

अयमत्रांशो विवक्षित इति ज्ञापनायाह ।

यदवस्या व्यनक्तीति तदवस्थैव सा पुनः ।

भण्यते न व्यनक्तीति घटादीनामसन्निधौ ॥ ६५ ॥

एतावता किमुक्तं भवतीत्यत आह इत्येतदिति । अहंबुद्धिरहंप्रत्य-
यस्तन्निमित्तो विभ्रमोऽहंबुद्धिविभ्रमस्तसात्सुखदुःखादिपरिणामित्वेन
भोक्तृत्वःकरणेनाभेदाध्यासादहं भोक्तेति विभ्रमो भवेत् । यथा नौया-
ननिमित्तो विभ्रमो नौयानविभ्रमस्तसात्तीरस्येषु नगेषु गमनरहितेषु ग-
च्छन्ति वृक्षा इत्यध्यवसायस्तद्वदित्यर्थः ॥ ६३ ॥

कूरस्थरूपेणैव परमात्माद्वारादिद्वैतप्रपञ्चमवभासयति न विकार-
मापद्यत इत्यत्र विभ्रमदृष्टान्तव्यतिरेकेण वास्तवदृष्टान्तोऽप्यस्तीत्याह
यथोक्तार्थेति । जातौ भवो जात्यस्तस्य मणेः शिखा प्रकाश्यघटादिसन्नि-
धावसन्निधावप्यविक्रिया विकारशून्या तद्वदात्मापीत्यर्थः ॥ ६४ ॥

ननु तत्र शिखायाः स्वरूपेणाविक्रियत्वमसंप्रतिपन्नमित्याशङ्का तद्व-
र्षयति अयमत्रेति । अयमत्र दृष्टान्ते दार्थान्तिकोपयोगी विवक्षितोऽश
इति प्रतिक्षापनायेत्यर्थः । यदवस्थेति । यदवस्थावती शिखा व्यनक्तीति
भण्यते तदवस्थावत्येव न व्यनक्तीत्यपि भण्यते घटाद्यसन्निधानात्ततश्च
प्रकाश्यसन्निध्यसन्निधिभ्यां व्यनक्तिः न व्यनक्तीति व्यपदेशो न तु वि-
कारतदभावाभ्याम् । तस्मात्स्वरूपेणाविक्रियत्वं सिद्धमित्यर्थः ॥ ६५ ॥

तत्र च ।

सर्वधीव्यञ्जकस्तद्वित्परमात्मा प्रदीपकः ।

सन्निध्यसन्निधानेषु धीवृत्तीनामविक्रियः ॥ ६६ ॥

न प्रकाशक्रिया काचिदस्य स्वात्मनि विद्यते ।

उपचारात्क्रिया सास्य यः प्रकाशयस्य सन्निधिः ॥ ६७ ॥

मैवं शंकिष्ठाः सांख्यराज्ञानोऽयमिति । यतः ।

यथा विशुद्ध आकाशे सहसैवाभ्रमण्डलम् ।

भूत्वा विलीयते तद्वदात्मनीहाखिलं जगत् ॥ ६८ ॥

तस्मादेष कूटस्थो न द्वैतं मनागपि स्पृशति । यतः ।

द्वष्टान्तगतमर्थे दार्थनितिके समर्पयति तत्र चेति । परमात्मा प्रकाशो-
ऽपि तद्वद्वीवृत्तीनां सन्निध्यसन्निधाने निर्विकार एव सर्वधीव्यञ्जको
न व्यङ्ग्य इति चोच्यत इत्यर्थः ॥ ६६ ॥

एतदेव प्रपञ्चयति न प्रकाशेति । ननु प्रकाशक्रियाभावे धीवृत्तीः प्र-
काशयतीति कर्तृत्वव्यपदेशो न स्यादित्याशङ्क्य जन्यक्रियाभावेऽप्या-
दित्यादीनामिव प्रकाशयसन्निध्युपाधिकः प्रकाशयतीति कर्तृत्वव्यपदेश
उपचाराद्वयवतीत्याह उपचारादिति ॥ ६७ ॥

नन्वनात्मैव संसरति नात्मा । आत्मा तु कूटस्थविक्षानधातुः समस्त-
वृद्धिवृत्तिसाक्षी सकलसंसारधर्मातीत इति सांख्यसिद्धान्तोऽयं भ-
वता सिद्धान्तत्वेन स्वीकृत इत्याशङ्क्य ततो वैषम्यं दर्शयितुमाह मैव-
मिति । यथा विशुद्ध इति । अस्य द्वैतेन्द्रजालस्यात्माज्ञाननिर्वृत्तत्वादा-
त्ममात्रं जगदिति वेदान्तसिद्धान्तः । न चैवमभ्युपगम्यते सांख्यैरन्यदेव
किंचिदद्वैतनं त्रिगुणं प्रधानं तदेव जगतः कारणं तच्च स्वतन्त्रं प्रपञ्चश्च
पारमार्थिक इति सांख्याभ्युपगमात्ततो महदस्ति वैषम्यमित्यर्थः ॥ ६८ ॥

भूत्वा विलीयत इत्युक्तत्वात्प्राग्विलयादात्मसंस्पर्शोऽभ्युपगम्यत इति
शङ्कां परिहर्त्तुमाह तस्मादेष इति । कुतो न स्पृशतीत्याशङ्क्य श्लोकेन हे-

शब्दाद्याकारनिर्भासाः क्षणप्रध्वंसिनीर्दशा ।
 नित्योऽक्रमहगत्यैको व्याप्तोतीव धियोऽनिशम ॥६९
 एवं च सति बुद्धेः परिणामित्वं युक्तम् ।
 अतीतानागतेहत्यान्युगपत्सर्वगोचरान् ।
 वेत्यात्मवन्न धीर्यस्माहेनेयं परिणामिनी ॥ ७० ॥
 ततश्चैतत्सिद्धम् ।
 अपश्यन्पश्यतीं बुद्धिमशृण्वन् शृण्वतीं तथा ।
 निर्यत्वोऽविक्रियोऽनिच्छन्निच्छन्तीं चाप्यलुभृक् ॥७१
 द्विष्टनीमद्विषन्नात्मा कुप्यन्तीं चाप्यकोपनः ।
 निर्दुःखो दुःखिनीं चैव निःसुखः सुखिनीमपि ॥७२॥
 अमुद्यमानो मुद्यन्तीं कल्पयनीमकल्पयन् ।
 सरनीमस्मरश्चैव शयानामस्वपन्मुहुः ॥ ७३ ॥

तुमाह यत इति । एवंविशिष्टा बुद्धिवृत्तीर्नित्योऽक्रमद्वकपरमात्मैक एव
 द्वशा स्वरूपचैतन्येन व्याप्तोतीव यसात्तस्माद्यमात्मा समस्तद्वैतसंस्प-
 र्शरहित इत्यर्थः ॥ ६९ ॥

कस्तर्हि धटादिश्चानाकारेण परिणमत इत्यत आह एवं चेति । आ-
 त्मनः समस्तद्वैतसंस्पर्शित्वे सति बुद्धेः परिणामित्वं युक्तमित्यर्थः ।
 बुद्धेः परिणामित्वे हेतुमाह अतीतानागतेहत्यानिति । अतीताश्चानाग-
 ताश्चेहत्याश्चातीतानागतेहत्यास्तान् । सर्वे च ते गोचराश्चेति सर्वगो-
 चरास्तान् । बुद्धिरात्मवद्युगपद्यस्मान्न वेत्ति तस्मात्क्रमद्वृत्वादियं च
 परिणामिनीति क्रमवत्कतिपयसिद्धकार्यदर्शनान्यथानुपपत्त्या क्रमव-
 त्कतिपयपरिणामः कल्पयत इत्यर्थः ॥ ७० ॥

आत्मनः पुर्नदर्शनश्रवणादिविक्रियारहितस्य दर्शनश्रवणादिविक्रि-
 यावदशेषबुद्धिसाक्षित्वमपि सिद्धमित्याह ततश्चेत्यारभ्य श्लोकपञ्च-
 केन अपश्यन्निति ॥ ७१ ॥

समक्षपरोक्षयोर्विषयमेदात्कोपदेषयोर्विशेषो द्रष्टव्यः ॥ ७२ ॥ ७३ ॥

सर्वाकारां निराकारः स्वार्थोऽस्वार्थो निरिङ्गनः ।
निस्त्रिकालस्त्रिकालस्यां कूटस्यः क्षणभङ्गराम ॥७४॥
निरपेक्षश्च सापेक्षां पराचीं प्रत्यगद्वयः ।
सावधिं निर्गतेयतः सर्वदेहेषु पश्यति ॥ ७५ ॥
एतस्माच्च कारणादयमर्थो व्यवसीयताम् ।

दुःखी यदि भवेदात्मा कः साक्षी दुःखिनो भवेत् ।
दुःखिनः साक्षिताऽयुक्ता साक्षिणो दुःखिता तथा ॥७६॥
पूर्वस्यैव व्याख्यानार्थमाह ।

नर्ते स्याद्विक्रियां दुःखी साक्षिता का विकारिणः ।
धीविक्रियासहस्राणां साद्यतोऽहमविक्रियः ॥ ७७ ॥
एवं सर्वस्मिन् व्यभिचारिण्यात्मवस्त्रेवाव्यभिचारीत्यनु-
भवतो व्यवस्थापनायाह ।

प्रमाणतन्त्रिभेष्वस्या नोच्छ्रित्विर्मम संविदः ।
मत्तोऽन्यद्रूपमाभाति यत्त्स्यात्क्षणभङ्गि हि ॥ ७८ ॥

स्व एवार्थो यस्य स स्वार्थः । अनेन ममत्वेन गृहीतः पुत्रादिरथो
यस्याः साऽस्वार्थाः । निरिङ्गनोऽपरिस्पन्दः ॥ ७४ ॥ ७५ ॥

दुःखादीनां साक्षित्वादप्यात्मनो न दुःखाद्याकारपरिणामो युक्त इत्या-
ह एतस्माच्चेति । ननु दुःख्येव साक्षी भवेदित्यत आह दुःखिन इति ॥७६॥

दुःखिनः साक्षित्वं कथमयुक्तमित्याकाङ्क्षायां तत्र हेतुरुच्यत इत्याह
पूर्वस्येति । दुःखित्वं नाम विकारित्वम् । विकारिणः साक्षित्वमनुपप-
न्नम् । आत्मा च समस्तवृद्धिवृत्तिसाक्षी । तस्माद्विरस्त्वसमस्तपरिणाम
इत्यर्थः ॥ ७७ ॥

न केवलं युक्तिमात्रसिद्धमेतत्किन्तु विद्वदनुभवसिद्धमिलाह एवं

उत्पत्तिस्थितिभङ्गेषु कुम्भस्य वियतो यथा ।

नोत्पत्तिस्थितिनाशाः सुर्वुद्गेरेवं ममापि च ॥ ७९ ॥

सुखदुःखतस्म्बन्धानां च प्रत्यक्षत्वात् अद्वामात्रग्राह्य-
मेतत् ।

सुखदुःखादिसम्बद्धां यथा दण्डेन दण्डिनम् ।

राधको वीक्षते बुद्धिं साक्षी तद्वदसंहतः ॥ ८० ॥

एतसाच्च हेतोर्धियः परिणामित्वं युक्तम् ।

यैनैवास्या भवेद्योगः सुखकुम्भादिना धियः ।

तं विदन्ती तदैवान्यं वेत्ति नातो विकारिणी ॥ ८१ ॥

सर्वस्मिन्निति । प्रमाणतत्त्विभेषु प्रमाणतदाभासेषु बुद्धिपरिणामेषु व्यभिचारिषु तदनुयायिनः संविदूपस्य साक्षिरूपस्य मम नोच्छित्तिः सम्भवति । उच्छेदसाक्षित्वेनापि स्फुरणात्ततो मध्यतिरिक्तं यन्मत्सम्बन्धितया प्रतीयते तदुच्छिद्येत नात्मेत्यर्थः ॥ ७८ ॥

उक्तमेवार्थं दृष्टान्तेनोपपादयति उत्पत्तीति । बुद्धेरेवमिति । बुद्धेरूपत्यत्यादौ ममोत्पत्त्यादिर्नास्तीत्यर्थः ॥ ७९ ॥

सुखदुःखादिपरिणामानामनात्मधर्मत्वमप्यनुभवसिद्धमित्याह सुख-
दुःखेति । सुखदुःखादेरहङ्कारसम्बन्धोऽहं सुखीत्यादिप्रत्यक्षसिद्धमि-
त्याह सुखदुःखादिसम्बद्धामिति । यथा दण्डेनासंहतस्तदस्थ एव सन्क-
शिद्वायकः साधको दृष्टा दण्डिनं वीक्षते तद्वदयमपि साक्षी सुखादि-
धर्मविशिष्टां बुद्धिं सुखादिभिरसंहतस्तदस्थ एव सन्वीक्षत इत्यर्थः ॥ ८० ॥

बुद्धेः परिणामित्वेनातीतानागतेहत्यानिति सूचितं कमद्रष्टृत्वं कति-
पयद्रष्टृत्वं च प्रपञ्चयति एतस्माच्चेति । यदा बुद्धिर्बाह्येन कुम्भादिनान्त-
रेण सुखादिना च सम्बद्धा सती कुम्भादिकं वेत्ति तदैव पदादिकं दुः-
खादिकं च न वेत्ति ततो बुद्धिर्विकारिणीत्यर्थः ॥ ८१ ॥

अस्याश्च क्षणभङ्गुरत्वे स्वयमेवात्मा साक्षी । न हि कू-
टस्यावबोधमन्तरेण बुद्धेरेवाविर्भावतिरोभावादिसिद्धि-
रस्ति ।

परिणामिधियां वृत्तं नित्याक्रमहगात्मना ।

षड्गावविक्रियामेति व्याप्तं खेनाङ्गुरो यथा ॥ ८२ ॥

सत आत्मनश्चाविकारित्वे युक्तिः ।

स्मृतिस्वप्नप्रबोधेषु न कश्चित्प्रत्ययो धियः ।

दृशाऽव्याप्तोऽस्त्यतो नित्यमविकारी स्वयं दृशिः ॥ ८३ ॥

एवं तावत्पराभ्युपगतप्रक्रियाप्रस्थानेन निरस्ताशेषवि-

केन तर्हि प्रमाणेन बुद्धेः परिणामित्वमवगम्यत इत्याशङ्काह अस्या-
श्चेति । अस्याः क्षणभङ्गुरत्वे स्वयमात्मैव साक्षी प्रमाणमित्यर्थः । न तु
बुद्धिः स्वयमेव स्वभावाभावौ साधयेत्किं साक्षिणेत्याशङ्का स्वभावस्य
स्वग्राह्यत्वे कर्मकर्तृविरोधप्रसङ्गात्स्वाभावस्य स्वयमेव साधकत्वे सुषु-
स्यभावप्रसङ्गादात्मैव सर्वकल्पनाधिष्ठानतया साधक इत्यपरोक्षत्वमि-
त्याह न हि कूटस्थेति । यद्वा । बुद्धेः परिणामित्वे तद्विषयस्यात्मनोऽपि
परिणामिता स्यादित्यत आह अस्याश्चेति । बुद्धिपरिणामसाक्षित्वादात्मा
न परिणामीत्यर्थः । कथं बुद्धिपरिणामसाक्षित्वमात्मन इत्यत आह न
हीति । परिणामिधियामिति । यथाकाशेन व्याप्त एवाङ्गुरो जायते तद्व-
न्नित्याक्रमहगात्मना व्याप्तमेव परिणामिधियां वृत्तं स्वरूपं षड्गाववि-
क्रियां प्राप्नोति । तस्मादात्मैव बुद्धिपरिणामसाधक इत्यर्थः ॥ ८२ ॥

एवं बुद्धेर्विकारित्वमुपपाद्येदानीमविकारित्वमात्मन उपपादयति सत
आत्मनश्चेति । धियः प्रत्ययेषु स्मृतिविपर्यासप्रमाणात्मकेषु मध्ये कश्चि-
दपि प्रस्ययश्चैतन्येनाव्याप्तो नास्ति । ततः समस्तबुद्धिवृत्तिसाक्षित्वा-
दात्मा कूटस्थ एवेत्यर्थः ॥ ८३ ॥

“एष सर्वधियां नृत्तम्” इत्यारभ्य सांख्यसिद्धान्तमवलभ्य बुद्धिरेव

कारैकात्म्यं प्रतिपादितमुपपत्तिभिः । अथाधुना श्रौतों
प्रक्रियामवलम्ब्योच्यते ।

अस्तु वा परिणामोऽस्य हशेः कूटस्थरूपतः ।

कल्पितोऽपि मृषैवासौ दण्डस्येवाप्सु वक्ता ॥ ८४ ॥

षट्सु भावविकारेषु निषिद्धेष्वेवमात्मनि ।

दोषः कश्चिदिहासकुं न शक्यस्तार्किकश्चभिः ॥ ८५ ॥
प्रकृतमेवोपादाय बुद्धेः परिणामित्वमात्मनश्च कूटस्थलं
युक्तिभिरुच्यते ।

प्रत्यर्थं तु विभिद्यन्ते बुद्धयो विषयोन्मुखाः ।

न भिदावगतेस्तद्वत्सर्वास्ताश्चिन्निभा यतः ॥ ८६ ॥

स्वसम्बद्धार्थं एव ।

परिणामिनी नात्मा स तु कूटस्थ इति दर्शितम् । इदानीमात्मनः परिणा-
माभ्युपगमेऽपि तस्य मायामयत्वान्न कश्चिद्दोष इति स्वसिद्धान्तमवल-
म्ब्याह परं तावदिति । अस्तु वेति । आन्तरो बाह्यश्चात्मनः परिणामः क-
लिपितोऽप्यज्ञीकृतोऽप्यस्तु । तथापि तस्यात्मनः कूटस्थरूपत्वादसाववि-
द्यानिवन्धनं एव न तु परमार्थतः । तस्मान्न कश्चिद्विरोध इत्यर्थः ॥ ८४ ॥

एवमात्मनः षड्विकाररहितत्वप्रतिपादनेन कर्तृत्वभोकृत्वादिस-
र्वानर्थसम्बन्धोऽपि तस्य निराकृतो द्रष्टव्य इत्याह प्रदृस्विति ॥ ८५ ॥

प्रकृतमेवोपादाय श्रौतमेव मतमालम्ब्येत्यर्थः । सांख्यसिद्धान्तमेवा-
बलम्ब्येति केचित् । प्रत्यर्थं त्विति । यथा प्रतिविषयं बुद्धयः स्वतो भि-
द्यन्ते तद्वद्वगतेश्चैतन्यस्य न भेदोऽस्ति चिदाकारत्वात्सर्वासां बुद्धिवृ-
त्तीनाम् । तस्माद्दृष्टपदादिबुद्धुपाधिभेदपरामर्शमन्तरेण स्वतो भेदानवग-
मादुपाधिपरामर्शमन्तरेणाविभाव्यमानभेदस्येव नभसः स्वत एकत्वमेवं
चैतन्यस्येत्यर्थः ॥ ८६ ॥

बुद्धेः परिणामलक्षणधर्मसम्बन्धप्रतिपादनायोक्तरश्शेक इत्याह स्व-

सावशेषपरिच्छेदिन्यत एव न कृत्स्ववित् ।
नो चेत्परिणमेहुद्धिः सर्वज्ञा स्वात्मवद्वेत् ॥ ८७ ॥
अतोऽवगतेरेकत्वात् ।

चण्डालबुद्धेयद्वृष्ट तदेव ब्रह्म बुद्धिद्वक् ।

एकं तदुभयोज्योतिर्भास्यभेदादनेकवत् ॥ ८८ ॥

कस्मात् ।

अवस्थादेशकालादिभेदो नास्यनयोर्यतः ।

तस्माजगद्धियां वृत्तं ज्योतिरेकं सदेश्वते ॥ ८९ ॥

सर्वदेहेष्वात्मैकत्वे प्रतिबुद्धपरमार्थतत्त्वस्याप्यप्रतिबुद्धदेह-
सम्बन्धादशेषदुःखसम्बन्ध इति चेत्तन्न ।

बोधात्मागपि दुःखित्वं नान्यदेहोत्थमस्ति नः ।

बोधादृद्धर्वं कुतस्तत्स्याद्यत्र स्वगतमप्यसत् ॥ ९० ॥

सम्बद्धार्थ इति । बुद्धिः परिणामिनीति यतोऽत एव कतिपयपरिच्छेद-
दिनी भूत्वा न कृत्स्वविद्वति । यदि न परिणमेत्तदा सर्वज्ञास्यात् ।
ततः परिणामिनी बुद्धिरित्यर्थः ॥ ८७ ॥

अवगतेरेकत्वमस्तु ततः किमित्यत आह अतोऽवगतेरिति । आत्मैक्यं
पूर्वमुपपादितं सिद्धतीत्यर्थः । अनेकत्वप्रतीतेरन्यथासिद्धिमाह भा-
स्येति ॥ ८८ ॥

भेदस्य वास्तवत्वं कस्मात्त्र स्यादित्याशङ्क्य भेदकाभावादिति परिह-
रति कस्मादित्यादिना । आदिशब्देन भेदका गुणादयो गृह्णन्ते तेषामव-
स्थादीनां साक्षिभेदकत्वमित्यर्थः ॥ ८९ ॥

ननु यद्येहस्ये मनसि यस्य ब्रह्मत्वं भाति ततो देहान्तरस्ये मनसि तद-
भावात्तद्रुदुःखादिसम्बन्धादुःखी स्यादिति शङ्कते सर्वदेहेष्विति।समस्त-
कल्पनार्बीजभूताश्चानोत्थितेऽप्यन्यगतत्वेन कल्पनात्त्र तदुःखेन दुःखित्वं

न चेयं स्वमनीषिकेति ग्राह्यम् । कुतः । श्रुत्यवष्टम्भात् ।

शब्दाद्याकारनिर्भासा हानोपादानधर्मिणी ।

भास्येत्याह श्रुतिर्दृष्टिरात्मनोऽपरिणामिनः ॥ ९१ ॥
का त्वसौ श्रुतिः ।

द्वष्टेर्दृष्टारमात्मानं न पश्येद्देश्यमानया ।

विज्ञातारमरे केन विजानीयाद्वियां पतिम् ॥ ९२ ॥

ब्रह्मात्मैक्यापरोक्षेण सूलाह्नाने वाधिते दुःखित्वसम्भावनापि नास्ये-
वान्यस्य तद्रूपःखित्वस्य स्वगतदुःखित्वस्य च वाधितत्वादिति परि-
हरति तत्रेति । यत्र यस्मिन्नात्मनि पूर्वं स्वगतत्वेन भातमपि दुःखमि-
दानीमहं ब्रह्मासीति बुद्ध्या वाधितं तत्र कथं पूर्वमन्यगतत्वेन भात-
मिदानीं मम स्यादित्यर्थः । यत्र प्राक्तनमिति पाठे यदन्यगतं दुःखित्वं
प्रागप्यन्यसिद्धान्तदविद्याविजृमितं तत्कथमविद्यायां निवृत्तायामन्यसि-
द्धान्तमनि वा स्यादित्यर्थः ॥ ९० ॥

बुद्धिरेव परिणामिनी कूटस्थ आत्मेति योऽयमर्थः प्रतिपादितः स
तु तार्किकैरिच न केवलं तर्कावष्टम्भादसामिः प्रतिपाद्यते किन्तु श्रुत्य-
वष्टम्भादित्याह न चेयमिति । शब्दाद्याकारेति । श्रुतिर्दृष्टिमन्तःकरणबु-
द्धिमाहेत्यन्वयः । कथमाहेत्यत आह भास्येत्याहेति । शब्दाद्याकारनि-
र्भासवती हानोपादानधर्मिणी भूत्वात्मनः प्रकाशयेत्याचष्टे न तु तयात्मा
प्रकाश्य इत्याहेत्यर्थः । यद्वा । दृष्टिर्द्विधा पारमार्थिक्यपारमार्थिकी च ।
तत्र पारमार्थिकी दृष्टिरात्मनः स्वरूपमित्याचष्टे । यान्या शब्दाद्याकार-
निर्भासवती जन्मविनाशवती च दृष्टिः सा स्वरूपभूतया हृष्ट्या भास्ये-
त्याह न तु तया स्वरूपभूता दृष्टिर्भास्येत्याहेत्यर्थः ॥ ९१ ॥

अर्थमुपवर्ण्य श्रुतिमवतारयति का त्वसाविति । “न द्वष्टेर्दृष्टारं
पश्येः” “विज्ञातारमरे केन विजानीयादू” इति च वाक्यद्वयमत्र प्रमा-
णमित्यर्थः ॥ ९२ ॥

यस्मात्सर्वप्रमाणोपपन्नोऽयमर्थस्तस्मादतोऽन्यथावादिनो
जात्यन्धा इवानुकम्पनीया इत्याह ।

तदेतदद्वयं ब्रह्म निर्विकारं कुबुद्धिभिः ।

जात्यन्धगजदृष्ट्येव कोटिशः परिकल्प्यते ॥ ९३ ॥
प्रमाणोपपन्नस्यार्थस्यासम्भावनात्तदनुकम्पनीयत्वसि-
द्धिः । तदेतदाह ।

यद्युद्धिशेषणं हृष्टं नात्मनस्तदनन्वयात् ।

स्वस्य कुम्भादिवत्सादात्मा स्यान्निर्विशेषणः ॥ ९४ ॥
अतश्चात्मनो भेदासंस्पर्शो भेदस्य मिथ्यास्वाभाव्यादत
आह ।

एवं श्रुतिस्मृतिविद्वत्प्रत्यक्षानुमानादीनां सम्भवादविश्वासो न वेदा-
न्तसिद्धान्ते करणीय इत्यभिप्रेत्याह यस्मादिति । जात्यन्धगजदृष्ट्येवेति ।
यथा जात्यन्धाः स्वस्वस्पर्शगृहीतहस्तपादाद्यवयवेष्ययं गजोऽयं गज
इति तत्रतत्रावयवेषु गजभावं कल्पयन्ति तद्वत्स्वस्वदुस्तर्केदूषितवु-
द्धिभिश्वार्वाकादैस्तर्काभासदृष्टप्रकारेण कूटस्थमद्वितीयं ब्रह्माप्यन्यथा
कल्पयत इत्यर्थः ॥ ९३ ॥

न्यायेन स्वसिद्धान्तव्यवस्थापकाः कथं शोच्याः स्युरित्याशङ्का श्रु-
तिन्यायाभ्यां निर्णीतस्यार्थस्य तर्काभासैरसम्भवकरणाच्छोच्यत्वमि-
त्याह प्रमाणोपपन्नस्यार्थस्येति । श्रुतिन्यायाभ्यां निर्णीतमर्थमाह तदेत-
दाहेति । यथा घटाकाशः करकाकाश इत्यत्राकाशविशेषणीभूतघटा-
दिभिरनन्वयादाकाशस्य निर्विशेषत्वमेवं घटो भातीत्यादौ भानविशेष-
णीभूतघटादीनां भानैक्याभावाद्भानस्वभावस्यात्मनो निर्विशेषत्वं सि-
द्धमित्यर्थः ॥ ९४ ॥

आत्मनो भेदाभासासंस्पर्शे हेत्वन्तरमाह अवगत्यात्मन इति । यद्वा ।
विशेषणानामात्मासंस्पर्शित्वेऽप्यन्यत्वेन स्वरूपेण सम्भवोऽङ्गीकृत इति

अवगत्यात्मनो यस्मादागमापायि कुरुभवत् ।

साहङ्कारमिदं विश्वं तस्मात्तस्यात्कचादिवत् ॥१५॥
सर्वस्यैवानुमानव्यापारस्य फलमियदेव यद्विवेकग्रहणम् ।
तदुच्यते ।

बुद्धेरनात्मधर्मत्वमनुमानात्मसिद्ध्यति ।

आत्मनोऽप्यद्वितीयत्वमात्मत्वादेव सिद्ध्यति ॥१६॥
यद्यप्यथं ग्रहीतृग्रहणग्राद्यगृहीतितत्फलात्मक आब्रह-
स्तम्बपर्यन्तः संसारोऽन्वयव्यतिरेकाभ्यामनात्मतया नि-
र्मात्यवदपविद्धः । तथापि तु नैवासौ स्वतःसिद्धात्मव्यति-

शङ्काव्यावृत्यर्थमाह अवगत्यात्मन इति । अवगत्यात्मनः सकाशात्साह-
ङ्कारमिदं विश्वं कुरुभवदागमापायि उत्पत्तिविनाशवदत एव कुरुभव-
दागमस्वरूपं ततः केशोण्डकादिवद्वाद्यमित्यर्थः । यद्वा । यस्मादात्मनः
सकाशात्साहङ्कारमिदं विश्वं कुरुभवदागमापायितया सिद्ध्यति तद्विश्वं
ततः केशोण्डकादिवत्स्वरूपं न भवतीत्यर्थः ॥१५॥

ननु तर्हात्मनोऽन्वयव्यतिरेकलक्षणानुमानव्यापाराधीनसिद्धिकत्वा-
दात्मनः स्वप्रकाशत्वाभ्युपगमो भज्येतेत्यत आह सर्वस्यै-
वानुमानव्यापारस्य बुद्धादिप्रपञ्चविवेचकत्वमेव फलं नात्मस्वरूपबोध-
कत्वम् । ततो न स्वप्रकाशत्वभङ्ग इत्यर्थः । तर्हात्मनोऽद्वितीयत्वगोच-
रात्प्रमाणात्स्वप्रकाशत्वभङ्ग इत्याशङ्काह आत्मनोऽप्यद्वितीयत्वमिति ।
द्वितीयाभाव एव तत्र प्रमाणगोचरः । अद्वितीयत्वं तु स्वरूपमेव तदा-
त्मत्वादात्मस्वभावबलात्स्वत एव सिद्ध्यति स्वरूपस्य स्वप्रकाशत्वा-
दित्यर्थः ॥१६॥

सांख्यसिद्धान्तसाम्यमाशङ्क्य ततो वैषम्यं दर्शयति यद्यपीत्यादिना ।
गृह्यतेऽनेनेति ग्रहणं प्रमाणम् । गृहीतिरर्थज्ञानम् । तत्फलमर्थाविच्छिन्नं
स्फुरणम् । तथाभूतस्य संसारस्यात्मासंस्पर्शित्वमात्मनोऽसंसारित्वम् ।

रिक्तानात्मप्रकृतिपदार्थव्यपाश्रयः सांख्यानामिव । किं तर्हि । स्वतःसिङ्गानुदितानस्तमितकूटस्थात्मप्रज्ञानमात्र-शरीरप्रतिविम्बिताविचारितसिङ्गात्मानवबोधाश्रय एव तदुपादानत्वात्तस्येतीममर्थं निर्वक्तुकाम आह ।

ऋते ज्ञानं न सन्त्यर्था अस्ति ज्ञानमृतेऽपि तान् ।

एवं धियो हिस्त्योत्तिर्विविच्यादनुमानतः ॥ १७ ॥ यस्मात्माणप्रमेयव्यवहार आत्मानवबोधाश्रय एव तस्मात्सिङ्गमात्मनोऽप्रमेयत्वं नैव हि कार्यं स्वकारणमति-लंघ्यान्यत्राकारक आस्पदमुपनिबधाति । अत आह ।

व्यवधीयन्त एवामी बुद्धिदेहघटादयः ।

आत्मत्वादात्मनः केन व्यवधानं मनागपि ॥ १८ ॥

संसारस्य च प्रधानकार्यत्वेन तदाश्रयत्वं च सांख्याः स्वीकुर्वन्ति । वर्यं त्वात्मन्यध्यस्तानिर्वचनीयाज्ञानविजृम्भिततया तदाश्रयः संसारः प्रत्य-गात्मनि परिकल्पित इत्यभ्युपगच्छामः । तस्मान्न साम्यमित्यर्थः । यद्वा । अनुदितानस्तमितकूटस्थात्मप्रज्ञानमात्रशरीरप्रतिविम्बितश्चासाविचारितसिङ्गात्मानवबोधाश्रयश्चेति विग्रहः । ऋते ज्ञानमिति । जानातीति ज्ञानं द्रष्टा तं विना न सन्ति न प्रतीयन्ते चाहङ्कारादयोऽर्थात्स्तान्विनापि द्रष्टस्ति प्रतीयते च । तस्मादर्थानां सत्त्वाप्रतीत्योर्नित्यसापेक्षत्वाचेभ्यः स्वयंज्योतिःस्वरूपं निरपेक्षसिद्धिकमात्मानं घटद्रष्टारं घटादिवानुमानतो विविच्याद्विविकं कुर्यात् । ततश्च दृश्यप्रपञ्चादात्मनि निरुद्येसति प्रपञ्चस्य स्वातन्त्र्येण सिङ्गसम्भवादात्माज्ञानोपादानत्वेन तदाश्रयत्वमर्थात्सिध्यतीत्यर्थः ॥ १७ ॥

एतेनात्मनोऽप्रमेयत्वमपि साधितं भवतीत्याह यस्मादिति । व्यवधीयन्त इति । बुद्धिसिद्धेरात्मचैतन्याभासोदयपेक्षत्वात्तदनपेक्षस्वतःसि-

स्वयमनवगमात्मकत्वादनवगमात्मकात्मं च मोहमात्रोपादानत्वात् ।

प्रमाणमन्तरे ऐषां बुद्ध्यादीनामसिद्धता ।

अनुभूतिफलार्थित्वादात्मा ज्ञः किमपेक्षते ॥ ९९ ॥
वस्थमाणे तरेतराध्याससिद्ध्यर्थमुक्तव्यतिरेकानुवादः ।

घटबुद्धेर्घटाच्चार्थाद्वृष्टुर्घटद्विभिन्नता ।

अहम्बुद्धेरहंगम्याहुःखिनश्च तथा हशेः ॥ १०० ॥

द्वात्मस्वभावपेक्षया बुद्धेर्व्यवधानम् । देहस्य पुनर्बुद्ध्यपेक्षत्वादिन्द्रियापेक्षत्वाच्च ततोऽपि व्यवधानम् । घटादीनां पुनर्देशकालादिसन्निधानापेक्षत्वाद्बुद्ध्याद्यपेक्षत्वाच्च देहादपि व्यवधानम् । नैवमात्मनो व्यवधानमस्ति । व्यवहितं च प्रमाणगम्यम् । तस्मादात्मनोऽप्रमेयत्वं सिध्यतीत्यर्थः ॥ ९८ ॥

बुद्ध्यादीनां व्यवहितत्वे स्वयमेव हेतुमाह स्वयमिति । यद्वा । व्यवहितानां प्रमाणाधीनसिद्धिकत्वे हेतुमाह स्वयमिति । अनवगमात्मकत्वादस्फुरणस्वभावत्वादित्यर्थः । अनुभूतिफलार्थित्वादिति । अनुभूतिरेव फलमनुभूतिफलं तदर्थित्वात् । स्वतस्तद्विहितानां प्रमाणाद्यपेक्षास्ति । तस्माद्यवधानमित्यर्थः । नन्वात्माण्युपनिषत्प्रमाणमपेक्षत इत्याशङ्का चित्स्वभावत्वादश्चाननिबुद्धिव्यतिरेकेण प्रमित्यन्तरं नापेक्षत इत्याह आत्माज्ञ इति ॥ ९९ ॥

आत्मानात्मनोरुक्तन्यायेनात्यन्तविविक्तस्वभावयोः संयोगसमवायतादात्म्यादिसम्बन्धासम्भवादन्तरेण च सम्बन्धं प्रकाशयप्रकाशकभावयोगादाध्यासिकसम्बन्धो वाच्यः । तस्य चाध्यासस्य विद्यमानभेदयोस्तद्ग्रहपूर्वकत्वादुक्त एव व्यतिरेकः पुनर्विवक्षिताध्याससिद्ध्यर्थमनूद्यत इत्याह वक्ष्यमाणेति । दृश्याद्वृष्टुरिवाहङ्कारदशायामकर्मकतया भासमानसाक्षिचेद्याहुःखिनः साक्षिचैतन्यस्यापि व्यतिरेकः साधित इत्यर्थः ॥ १०० ॥

एवमेतयोरात्मानात्मनोः स्वतः परतः सिद्धयोलौकिक-
रज्जुसर्पाध्यारोपवद्विद्योपाश्रय एवेतरेतराध्यारोप इ-
त्येतदाह ।

अभ्रयानं यथा मोहाच्छशभृत्यध्यवस्थति ।

सुखित्वादीन्धियो धर्मास्तद्वदात्मनि मन्यते ॥ १०१ ॥

दग्धृत्वं च यथा वहेत्यसो मन्यते कुर्धीः ।

चैतत्यं तद्वदात्मीयं मोहात्कर्त्तरि मन्यते ॥ १०२ ॥

सर्व एवायमात्मानात्मविभागः प्रत्यक्षादिप्रमाणवर्तमन्य-
नुपनिपतितोऽविद्योत्सङ्गवत्येव न परमात्मव्यपाश्रयो-
ऽस्याश्चाविद्यायाः सर्वानर्थहेतोः कुतो निवृत्तिरिति चे-
त्वदाह ।

दुःखराशेर्विचित्रस्य सेयं भ्रान्तिश्चिरननी ।

मूलं संसारवृक्षस्य तद्वाधस्तत्त्वदर्शनात् ॥ १०३ ॥ -

एवं व्यतिरेकं प्रददर्श्य तद्व्रहनिवन्धनोऽध्यासः प्रददर्श्यत इत्याह एव-
मेतयोरिति । अभ्रयानमिति ॥ १०१ ॥

एवमात्मन्यनात्मधर्माध्यासमिधायानात्मन्यात्मधर्माध्यासं सदृष्टा-
न्तमाह दग्धृत्वमिति ॥ १०२ ॥

उत्तरश्लोकपूर्वपादत्रयेण पूर्वोक्तार्थोऽनुद्यत इति तात्पर्यमाह सर्व
एवायमित्यारभ्य न परमात्मव्यपाश्रय इत्यन्तेन । अविद्योत्सङ्गवर्ती ।
अविद्याश्रय इत्यर्थः । इदानीं चतुर्थपादव्यावर्त्यो शङ्कामाह अस्याश्रेति ।
श्लोकमवतारयति तदाहेति । चिरतनी भ्रान्तिरविद्या सा मूलमत ए-
वाश्रयस्तस्याश्चाद्वैतसाक्षात्कारान्निवृत्तिरित्यर्थः । नन्वद्वैतसाक्षात्कार-
स्याविद्यानिवर्त्तकत्वं क्वापि न दृश्यत इति शङ्कित्वाधिष्ठानसाक्षात्कार-
स्याध्यासबाधकस्य लोके दृष्टत्वादत्राप्यनुमेयमित्याह तद्वाधस्तत्त्वदर्श-
नादिति ॥ १०३ ॥

तद्वाधस्तत्त्वदर्शनादिति कुतः सम्भाव्यत इति चेदत
आहागोपालाविपालपण्डितमियमेव प्रसिद्धिः ।

अप्रमोत्थं प्रमोत्थेन ज्ञानं ज्ञानेन बाध्यते ।

अहिरज्ज्वादिवद्वाधो देहाद्यात्ममतेस्तथा ॥ १०४ ॥
लौकिकप्रमेयवैलक्षण्यादात्मनो नेहानधिगताधिगमः प्र-
माणफलम् ।

अविद्यानाशमात्रं तु फलमित्युपचर्यते ।

नाज्ञातज्ञापनं न्यायमवगच्येकरूपतः ॥ १०५ ॥

यस्मादात्मानवबोधमात्रोपादानाः प्रमात्रादयस्तस्मात् ।

न विदन्त्यात्मनः सत्तां द्रष्टृदर्शनगोचराः ।

न चान्योन्यमतोऽमीषां ज्ञेयत्वं भिन्नसाधनम् ॥ १०६ ॥

कुतः सम्भाव्यत इत्यादिना । मिथ्याज्ञानसम्यग्ज्ञानयोर्बाध्यबाध-
कत्ववन्मिथ्याज्ञानप्रतिपन्नसम्यग्ज्ञानप्रतिपन्नयोरप्यहिरज्ज्वोर्बाध्यबाध-
कमावः संप्रतिपन्न इत्याह अहिरज्ज्वादिवदिति । दार्षान्तिकमाह देहा-
द्यात्मेति । देहाद्यात्मज्ञानयोर्देहात्मनोश्च बाध्यबाधकमावः सम्भवती-
त्वर्थः ॥ १०४ ॥

न तु तत्त्वदर्शनादित्युक्तत्वात्प्रमाणजनितप्राकरूपविषयत्वमात्मनो-
ऽभ्युपगतं ततः स्वतःसिद्धत्वहानिरित्याशङ्काश्च लौकिकेति । लौकिकस्य
प्रमेयस्य यथानधिगताधिगतिः प्रमेयपरिच्छित्तिः फलं भवति नैवमा-
त्मनः प्रकाशस्वरूपत्वात्सादव्यस्ताज्ञानव्यावृत्तिरेव तस्य फलमि-
त्वर्थः ॥ १०५ ॥

आत्मव्यतिरिक्तस्यात्मवेद्यत्वादपि न तदधीनाधिगम आत्मेत्याह य-
स्मादिति । द्रष्टृदर्शनगोचरा द्रष्टा दर्शनं गोचराश्च ते तावत्स्वात्मानं
स्वयमेव न जानन्ति जडत्वात् । नाप्यन्योन्यमतस्तेषां स्वव्यतिरिक्तात्म-
वेद्यत्वमेव । तस्मान्न तदधीनाधिगतिरात्मेत्यर्थः ॥ १०६ ॥

द्रष्टादेरसाधारणरूपज्ञापनायाह ।

बाह्य आकारवान् ग्राह्यो ग्रहणं निश्चयादिमत् ।

अन्वयहमिति ज्ञेयः साक्षीत्वात्मा भ्रुवः सदा ॥१०७॥
सर्वकारकक्रियाफलविभागात्मकसंसारशून्य आत्मेति
कारकक्रियाफलविभागसाक्षित्वादात्मनस्तदाह ।

ग्राहकग्रहणग्राह्यविभागे योऽविभागवान् ।

हानोपादानयोः साक्षी हानोपादानवर्जितः ॥१०८॥

द्रष्टादिव्यतिरिक्त आत्मा नास्मार्कं प्रसिद्धं इति परमतमाशङ्क्यं ल-
क्षणं तस्योपपादनायाह द्रष्टादेरिति । वाहाः परागभूत आकारवान्पृथुवु-
द्धोदरत्वादिधर्मवान्ग्राह्यः । तदुक्तं वार्त्तिकेऽपि—“विभिन्नो बहिरा-
भाति जातिरूपक्रियादिमान् । विभिन्नोऽनुभवादेव ज्ञातुर्वानात्म स गो-
चरं”इति । एकस्मिन्नेव ज्ञातरि निश्चयस्मृत्यादिविभागवस्त्वेन ज्ञातुर्कर्तृकं
यदाभाति तद्विषयम् । तदुक्तं—“स्मरणादिविभागेन ज्ञातयैकत्र यत्पृ-
थक् । प्रथतेऽनेकरूपाभ्यं तद्वानं ज्ञातुर्कर्तृकमिति” । अहंशृणोम्यहं ति-
श्चिनोम्यहं स्मरामीति च निश्चयादिषु व्यभिचारिषु योऽहंरूपेणान्वेति
प्रत्यभिज्ञया एकत्वेनानुसन्धीयते स द्रष्टा । तदुक्तं—“स्मृतिनिश्चिति-
संशीतिरागादिहिरुगात्मसु । अहंरूपेण योऽन्वेति स प्रमाता परो मत”
इति । साक्षी यः पुनरेषां त्रयाणां भावाभावसाधकः सुषुप्तिकैवल्या-
दिष्वन्वयी कृटस्थनित्यः स परैरपि बलादभ्युपेयोऽन्यथा द्रष्टादेरसिद्धे-
रिति भावः ॥ १०७ ॥

साक्षित्वेनासंसारित्वमप्यात्मनः प्रसाधितमित्याह सर्वकारकक्रि-
येति । सर्वकारकक्रियाफलविभागात्मकसंसारशून्य आत्मेति । गम्यत इ-
तिशेषः । यद्वा । इतिशब्दो हेत्वर्थः कारकक्रियाफलविभागसाक्षित्वादि-
त्युत्तरेण सम्बन्ध्यते । ग्राहकेति । ग्राहकादीनां त्रयाणां विभागेषु त्रिष्वपि
स्फुरणरूपेणाविभागवान्यस्तेषां हानोपादानयोर्भावाभावयोः साक्षी स
तत्साक्षित्वादेव स्वयं हानोपादानलक्षणसंसारवर्जित एव भवती-
त्वर्थः ॥ १०८ ॥

ग्राहकादिनिष्टैव ग्राहकादिभावाभावविभागसिद्धिः क-
स्मानेति चेत्तदाह ।

स्वसाधनं स्वयं नष्टो न नाशं वेत्यभावतः ।

अत एव न चान्येषामतोऽसौ भिन्नसाक्षिकः ॥१०१॥

ग्राहकादेरन्यसाक्षिपूर्वकत्वसिद्धेः स्वसाक्षिणोऽप्यन्यसा-
क्षिपूर्वकलादनवस्थेति चेत्तन्न साक्षिणो व्यतिरिक्तहेत्वन-
पेक्षत्वादत आह ।

धीवक्त्रापेक्षते सिद्धिमात्मान्यस्मादविक्रियः ।

निरपेक्षमपेक्षैव सिद्ध्यन्यन्ये न तु स्वयम् ॥११०॥
यतो ग्राहकादिष्वात्मभावोऽविद्यानिबन्धन एव तस्मा-
दन्वयव्यतिरेकाभ्यां विभज्यानात्मनः स्वयम् ।

ननु ग्राहकादिविभागसिद्धिहेतुत्वेन साक्षिणः सिद्धिरुच्यते ग्राहका-
दिविभागोऽपि ग्राहकादिभिरेव सिध्येत्ततः किं साक्षिणेत्याशङ्कते ग्रा-
हकादीति । निरस्यति तदाहेति । ग्राहकादीनामन्यतमो नष्टः पदार्थः स्व-
नाशं स्वसाधनं च यथा भवति तथा स्वयं न वेत्ति स्वस्याभावादेवात
एवान्येषामपि ग्रहणादीनां नाशं न वेत्ति । नाशश्च प्रतीयते । तस्माग्राह-
कादिव्यतिरिक्तात्मसाक्षिक एवासावित्यर्थः ॥ १०९ ॥

ननु स्वग्राहकस्यापि ग्राहत्वे साक्षिणोऽपि ग्राहत्वं ततश्चानवस्थे-
त्याशङ्क्त तस्याजडत्वेन स्वतःसिद्धावन्यानपेक्षत्वान्मैवमिति परिहरति
ग्राहकादेरित्यादिना । धीवक्त्रापेक्षत इति । बुद्ध्यादिर्यथा जडत्वात्स्वसि-
द्धिमन्यस्मादपेक्षते नैवमात्मा स्वप्रकाशः स्वसिद्धिमन्यस्मादपेक्षत इ-
त्यर्थः । अन्येषां सर्वेषामात्मग्राहत्वेनात्मग्राहकत्वायोगाच्च नान्यग्राह-
त्वमात्मन इत्याह निरपेक्षमिति ॥ ११० ॥

इदानीं पूर्वप्रसाधितस्येतरेतराध्यासस्य फलमुपसंहरति यत इति ।
उत्पत्तीति । जगत उत्पत्तिस्थितिनाशेषु य ईश्वरोऽविकारयाऽवगत्या-

उत्पत्तिस्थितिनाशेषु योऽवगत्यैव वर्तते ।

जगतोऽविकारयावेहि तमस्मीति न नश्वरम् ॥ १११ ॥

स्वतःसिद्धात्मचैतन्यप्रतिबिम्बिताविचारितसिद्धिकात्मा-
नवबोधोत्थेतरेतरस्वभावापेक्षसिद्धत्वात्स्वतश्चासिद्धेर-
नात्मनो द्वैतेन्द्रजालस्य ।

न स्वयं स्वस्य नानात्मं नावगत्यात्मना यतः ।

नोभाभ्यामप्यतः सिद्धमद्वैतं द्वैतवाधया ॥ ११२ ॥

यथोक्तार्थप्रतिपत्तिरूपत्वाकारकादिर्न चात्मनः ।

नित्यावगतिरूपत्वाकारकादिर्न चात्मनः ।

अस्थूलं नेतिनेतीति न जायत इति श्रुतिः ॥ ११३ ॥

अवगतिरूपेण वर्तते तमहमस्मीत्यवेहि विजानीहि न तु नश्वरं प्रमा-
त्रादिरूपमित्यर्थः । भुरिगनुष्टवियं जगतोऽविकारयाऽवेहीत्यक्षराधि-
क्यात् । तथा च पिङ्गलाचार्यः सर्वच्छन्दोविषयमाह । “न्यूनाधिकेनै-
केन निचृद्धुरिजाविति” । तचैतल्लोकवेदसाधारणमिति भरताचार्यः
प्राह ॥ १११ ॥

तमस्मीत्यवेहि न नश्वरमित्युक्तत्वादात्मव्यतिरिक्तमपि वस्त्वङ्गीकृत-
मित्याशङ्क्य तस्य स्वतः परतश्चासिद्धेः प्रत्यगात्माश्रयानिर्वाच्यानाद्यवि-
द्याविजृमितत्वाचैवमित्याह स्वतःसिद्धेति । चैतन्यप्रतिबिम्बितं स्फु-
रितमितरेतरस्वभावापेक्षसिद्धत्वादिति । प्रतियोगिनो भेदेन सिद्धौ ध-
र्मिणस्ततो भेदेन सिद्धिस्तसिद्धौ च प्रतियोगिनो भेदसिद्धिरिति परस्प-
राश्रयत्वादित्यर्थः । न स्वयमिति । स्वस्य द्वैतेन्द्रजालस्य स्वयमेव स्वेनैव
नानात्मं न सिद्धं जडत्वात् । नाप्यवगतिरूपेण जडाजडयोरैक्यायोगात् ।
नोभाभ्यामपि संयोगसमवायादिसम्बन्धासम्भवात् । अतो दुर्मिरूपसि-
द्धिकत्वाद्वैतेन्द्रजालस्याद्वैतमेव परमार्थत इत्यर्थः ॥ ११२ ॥

आत्मनः कर्तृत्वाद्यभावे श्रुतिवाक्यमुदाहरतीत्याह यथोक्तेति ॥ ११३ ॥

सर्वस्यास्य ग्राहकादेहैतप्रपञ्चस्यात्मानवबोधमात्रोपादानस्य स्वयं सेहुमशक्यत्वादात्मसिद्धेश्चानुपादेयत्वात् ।

आत्मनश्चेन्निवार्यन्ते बुद्धिदेहघटादयः ।

षष्ठगोचरकल्पास्ते विज्ञेयाः परमार्थतः ॥ ११४ ॥
कुतो न्यायबलादेवं निश्चितं प्रतीयते । यस्मात् ।

नित्यां संविदमात्रित्य स्वतःसिद्धामविक्रियाम् ।

सिद्धायन्ते धियो बोधास्तांश्चात्रित्य घटादयः ॥ ११५ ॥
यस्मान् क्याचिदपि युक्त्यात्मनः कारकत्वं क्रियात्मं फलत्वं चोपपद्यते तस्मादात्मवस्तुयाथात्म्यानवबोधमात्रोपादानत्वात्मभसीव रजोधूमतुषारनीहारनीलत्वाद्यध्यासो यथोक्तात्मनि सर्वोऽयं क्रियाकारकफलात्मकसंसारोऽहम्ममत्वयलेच्छादिमिथ्याध्यास एवेति सिद्धमिमर्थमाह ।

बुद्ध्यादिदैतप्रपञ्चस्यात्मव्यतिरिक्तासाधकत्वात्तस्य जडस्य स्वतःसिद्ध्यनुपत्तेरात्मचैतन्यस्य जडं प्रति संकमयितुमशक्यत्वेन तस्मादपि सिद्धेष्वपादियितुमशक्यत्वाज्जडस्य मिथ्यात्वं बलादापतीत्याह सर्वस्येति । आत्मनश्चेदिति । आत्मनः स्वरूपत्वेन तदीयत्वेन च बुद्ध्यादयस्तस्मात्रिवार्यन्ते चेदसत्कल्पा भवन्तीत्यर्थः ॥ ११४ ॥

नु बुद्ध्यादेहैतप्रपञ्चस्यापरोक्षतया प्रतिभासमानस्य कथं षष्ठगोचरकल्पत्वमित्याक्षिपति कुत इति । परिहरति यस्मादिति । अपरोक्षतया स्वतःप्रकाशमानसंविदैक्याध्यासाङ्गीवृत्तीनां सिद्धिरापरोक्षयं तत्र प्रतिबिम्बत्वाच्च घटादीनामपरोक्षप्रतिभासो न तु वास्तवस्तस्मात्पष्ठगोचरकल्पत्वं युक्तमित्यर्थः ॥ ११५ ॥

प्रपञ्चमिथ्यात्वमुपसंहरति यस्मान् क्याचिदपीत्यादिना । यथोक्तात्मनि क्रियाकारकादिशूल्य आत्मनीत्यर्थः । अहंमिथ्यामिशापेनेति । अवि-

अहम्मिथ्याभिशापेन दुःख्यात्मा तभुहुत्सया ।

इतः श्रुतिं तथा नेतीत्युक्तः कैवल्यमास्थितः ॥ ११६ ॥
तस्यास्य सुमुक्षोः श्रौताह्वचसः स्वप्ननिमित्तोत्सारितनि-
द्रस्येवेयं निश्चितार्था प्रमा जायते ।

नाहं न च ममात्मत्वात्सर्वदानात्मवर्जितः ।

भानाविव तमोध्यासोऽपहवश्च तथा मयि ॥ ११७ ॥
सोऽयमेवं प्रतिपन्नस्वभावमात्मानं प्रतिपन्नोऽनुक्रोशति ।

यत्र त्वस्येति साटोपं कृत्स्नद्वैतनिषेधिनीम् ।

प्रोत्सारयन्तीं संसारमप्यश्रौषं न किं श्रुतिम् ॥ ११८ ॥

यमानाहङ्कारात्मनाभिशापेनापवादेन दुःखी सन्नात्मा तद्वोधनेच्छया
मातृकल्पां श्रुतिमितः प्राप्तस्तथा च “नेतिनेत्यात्मा ऽगृह्यो न हि गृह्यत”
इत्यादिलक्षणया निराकृतापवादोऽध्यस्ताहंकारादिकं विहाय स्वस्थः कै-
वल्यमास्थित इत्यर्थः ॥ ११६ ॥

तर्हि श्रुत्याचार्यादिप्रपञ्चस्य वास्तवत्वमभ्युपेयम् । मिथ्यात्वे वाणपधू-
मादिवत्प्रमाजनकत्वानुपपत्तिरित्याशङ्क्यासत्यादपि प्रमोत्पर्ति सदृशा-
न्तमाह तस्यास्येति । नाहं न चेति । भानौ तमोध्यास इवाहङ्कारादयः
प्रत्यगात्मन्यध्यस्ता एव न तु परमार्थतः सन्ति तस्य चैतन्यमात्रस्वरूप-
त्वाच्चतस्त्रिवृत्तौ निर्विशेष आत्मेति सुमुक्षोः प्रमा जायत इत्यर्थः । ननु
कथं निर्विशेष आत्मेति प्रमा जायते निवृत्तिलक्षणस्य विशेषस्य विद्य-
मानत्वादित्यत आह अपहवश्चेति । अहंकारादिर्यथात्मन्यध्यस्तस्तथा त-
दपहवोऽपि तस्मिन्नध्यस्त एव कालत्रयेऽपि तस्मिन्नहंकारादेरसत्त्वादेव
परमार्थतो निवृत्यनुपपत्तेऽरित्यर्थः ॥ ११७ ॥

एवं श्रुतिस्मृतिवचनाकर्णेनमात्रान्निरस्तेऽपि संसारे वैषयिकसुखल-
वचिग्रलब्धचेतस्तथा एतावन्तं कालं प्रमत्तोऽहमासमहो कष्टमिति वि-
दुषोऽनुक्रोशं दर्शयति सुमुक्षणां प्ररोचनाय सोऽयमिति । “यत्र त्वस्य

इत्योमित्यवबुद्धात्मा निष्कलोऽकारकोऽक्रियः ।

विरक्त इव बुद्ध्यादेरेकाकित्वमुपेयिवान् ॥ ११९ ॥

इति श्रीनैष्कर्म्यसिद्धौ सम्बन्धाख्यायां द्वितीयोऽध्यायः ॥

सर्वमात्मैवाभूतत्केन कं पश्येदि" ति समस्तसंसारनिषेधिनीं श्रुतिं कि-
महं नाश्चासिषमिति स्वात्मानं विनिन्दीत्यर्थः ॥ ११८ ॥

इदानीं विद्याफलं दर्शयन्नध्यायमुपसंहरति इत्योमिति । निष्कलो-
ऽकारकोऽक्रिय इति श्रुत्याचार्योक्तमर्थमनुभवन्नभ्यसितुर्ज्ञानमिनयति
इत्योमिति । अर्थादोक्तारस्यैव ब्रह्मप्रतिपत्तिसाधनत्वमिति दर्शितं भवति ।
विरक्त इवेति । यथा हि कञ्चिद्विरक्तः पुत्रमित्रकलत्रादिलक्षणात्संसा-
रदुःखादुत्थाय स्वयमेकाकी वर्तते तद्वद्यमप्यात्मा सकलसंसारहेतु-
भूताहुद्यादेरुत्थाय स्वयमेकल एव स्वमहिन्नि तिष्ठतीत्यर्थः ॥ ११९ ॥

इति श्रीज्ञानोक्तममिश्रविरचितायां नैष्कर्म्यसिद्धिचन्द्रिकायां

द्वितीयोऽध्यायः समाप्तः ॥ २ ॥

तृतीयोऽध्यायः ।

सर्वोऽयं प्रभितिप्रमाणप्रमेयप्रमातृलक्षण आब्रहस्त-
म्बपर्यन्तो मिथ्याध्यास एवेति बहुश उपपत्तिभिरतिष्ठ-
पम् । आत्मा च जन्मादिषड्गावविकारवर्जितः कूटस्य-
वोध एवेति स्फुटीकृतम् । तयोश्च मिथ्याध्यासकूटस्यात्म-
नोर्नान्तरेणाज्ञानं सम्बन्धोऽन्यत्र चोदनापरिग्रापितात् ।
यथा “इयमेवर्गमिथ्यः साम्” इति । तच्चाज्ञानं स्वात्ममात्रनि-
मित्वं न सम्भवतीति कस्यचिक्षिस्मित्विषये भवतीत्य-

श्रीगणपतिसरस्वतीसद्गुरुभ्यो नमोनमः । हरिः । ॐ । वर्त्तिष्यमा-
णस्याध्यायस्यातीताध्यायेन संगतिं दर्शयितुं वृत्तं कीर्तयति सर्वोऽय-
मिति । पदार्थपरिशोधनाय विचारनान्तरीयकतया सर्वस्य प्रपञ्चस्य
मिथ्यात्वं दर्शितमित्यर्थः । इदानीं साक्षात्यतिपादितमर्थान्तरं दर्शयति
वर्त्तिष्यमाणविचारोपयोगित्वात् आत्मा चेति । तर्हि पदार्थशोधनस्य
सम्यड्गिष्पादितत्वाद्विदितपदपदार्थस्य च स्वयमेव वाक्यार्थज्ञानोत्पत्तेः
किमर्थस्तृतीयाध्यायारम्भ इत्यत आह तयोश्चेति । अध्यस्यमानाधिष्ठा-
नयोः शुक्लिष्पयोरिवाधिष्ठानविषयाज्ञानव्यतिरेकेण सम्बन्धासम्भवा-
दज्ञानं तावदहमिदं ममेदमिति प्रतीयमानात्मानात्मसम्बन्धघटकमभ्यु-
पेयम् । तस्य चाज्ञानस्य निवृत्तिव्यतिरेकेण पुरुषार्थोपरिसमाप्तेस्तत्त्विवृ-
त्तेश्च वक्ष्यमाणन्यायेन वाक्याधीनत्वाद्वाक्यव्याख्यानायारम्भो घटत
इति भावः । अधिष्ठानाध्यस्यमानयोरज्ञानव्यतिरेकेणापि सम्बन्धो दृश्यत
इत्याशङ्क्याह अन्यत्रेति । निवर्त्याज्ञानस्य निवर्त्तकज्ञानेन समानाश्रयवि-
षयत्वनियमस्येदं रजतमियं शुक्लिष्पियादौ दर्शनादिहापि ब्रह्मज्ञानेना-
त्माज्ञानस्य समानाश्रयविषयत्वं दर्शनीयमिति तत्साधनायोपक्रमते
तच्चाज्ञानमिति । अज्ञानं स्वसत्ताप्रतीत्योः स्वयमेव प्रयोजकं न भवति

भ्युपगत्तव्यम् । इह च पदार्थद्वयं निर्वारितमात्मानात्मा च । तत्रानात्मनस्तावनाज्ञानेनाभिसम्बन्धः । तस्य हि स्वरूपमेवाज्ञानं न हि स्वतोऽज्ञानस्याज्ञानं घटते । सम्भवदप्यज्ञानस्वभावेऽज्ञानं कमतिशयं जनयेत् । न च तत्र ज्ञानप्राप्तिरस्ति येन तत्प्रतिषेधात्मकमज्ञानं स्यात् । अनात्मनश्चाज्ञानप्रसूतत्वात् । न हि पूर्वसिद्धं सत्ततो

नित्यपरतन्त्रत्वात्तस्मात् तस्याश्रयविषयौ निरूप्यमाणौ ज्ञानेन समानाश्रयविषयत्वे एव भविष्यत इति भावः । तावता कथमेकाश्रयविषयत्वमित्यत आह इह चेति । इह वेदान्तशास्त्र इत्यर्थः । अस्त्वेवं तथापि कथं सम्यग्ज्ञानेनैकाश्रयविषयत्वमित्याशङ्का परिशेषादित्याह तत्रानात्मन इति । अभिसम्बन्ध आश्रयाश्रयित्वलक्षणो नास्तीत्यर्थः । तत्र हेतुः तस्य हीति । अज्ञानस्वरूपत्वेऽप्यज्ञानाश्रयत्वमस्तु को विरोध इत्यत आह न हीति । अज्ञानात्मकमज्ञानाश्रयो न भवति । अज्ञानान्तरवच्छुक्तिरूप्यादिवचेति भावः । अज्ञानाश्रयत्वप्रयुक्तसंशयविपर्यासाश्रयत्वादर्शनादप्यनात्मनो घटादिवज्ञानाश्रयत्वमित्याह सम्भवदीपति । अनात्मनो जडस्वभावत्वात्संशयविपर्यासाद्यतिशयानाश्रयत्वमित्यर्थः । अज्ञानसम्यग्ज्ञानयोरेकाधिकरणत्वनियमात्सम्यग्ज्ञानानधिकरणस्यानात्मनो नाज्ञानाधिकरणत्वसम्भव इत्याह न च तत्रेति । अज्ञानकार्यत्वादप्यनात्मनो न तदाश्रयत्वमित्याह अनात्मनश्चेति । अज्ञानस्य स्वभावपर्यालोचनायामपि न तस्याहङ्काराद्यनात्माश्रयत्वं युक्तमित्याह न हीति । कारणतया पूर्वसिद्धमज्ञानं तत एवाज्ञानालृब्धात्मकस्याहङ्कारादेस्तदेवाज्ञानमाश्रित सेत्स्यतः स्वाश्रयत्वेनाभिमतस्याश्रयि न भवति तेनाश्रयेणाश्रयि न भवितुर्महति कार्योदयात्प्रागेव तस्याश्रयत्वैव सिद्धत्वादित्यर्थः । यद्या । पूर्वोक्तमेव प्रपञ्चयति न हीति । कारणतया पूर्वसिद्धस्याज्ञानस्य तत्र लब्धात्मलाभत्वादनात्माख्यस्य कारणस्य कार्याश्रयत्वमनुपपन्नमिति । किंचाधेयाकारनिरपेक्षाकारान्तरेणाधारस्याधारता दृष्टा न चेहाज्ञानान-

लब्धात्मलाभस्य सेत्स्यत आश्रयस्याश्रयि संभवति । तदनपेक्षस्य च तस्य निःस्वभावतात् । एतेभ्य एव हेतुभ्यो नानात्मविषयमज्ञानं सम्भवतीति ग्राह्यम् । एवं तावनानात्मनोऽज्ञानित्वं नापि तद्विषयमज्ञानम् । पारिशेष्यादात्मन एवास्त्वज्ञानं तस्याज्ञोऽसीत्यनुभवदर्शनात् । “सोऽहं भगवो मन्त्रविदेवासि नात्मविद्” इति श्रुतेः । न चात्मनोऽज्ञानस्वरूपता तस्य चैतत्यमात्रस्वाभावापेक्षस्यानात्मन आकारान्तरमस्ति येनाज्ञानाश्रयत्वमुपपदेतेत्याह तदनपेक्षस्य चेति । ननु मा भूदज्ञानस्यानात्माश्रयो विषयस्तु किं न स्यादित्यत आह एतेभ्य इति । विषयस्याप्याश्रयवदज्ञानस्वरूपघटकत्वादज्ञानात्मकस्य चानात्मनोऽज्ञानवदेव तद्विषयत्वेन घटकत्वायोगात्तमसीव तमोन्तरस्य तत्रातिशयत्वाभावादज्ञानं विनापि तदवभासकज्ञानानुदयादेव तदनवभाससिद्धेरज्ञानकार्यत्वादेव तस्य रूप्यादिवदज्ञाननिवर्त्तकसम्यग्ज्ञानविषयत्वायोगात्पूर्वमेवाश्रयविषयघटितया सिद्धादज्ञानासेत्स्यतः पूर्वसिद्धस्य विषयभावायोगात्सम्यग्ज्ञाननिरसनीयाकारातिरिक्तज्ञानविषयत्वयोग्याकारान्तरासम्भवाच नानात्मविषयमज्ञानं सम्भवतीत्यर्थः । पारिशेष्यादात्माश्रयमात्मविषयं चाज्ञानं सिद्धमित्युपसंहरति एवं तावदिति । अनुभवसिद्धं चैतदित्याह तस्येति । आगमोऽप्यन्तप्रमाणमित्याह सोऽहमिति । अनात्मनोऽज्ञानाश्रयविषयत्वयोरभिहितदोषाणामात्मन्यसम्भवादप्येवमेवाभ्युपेयमित्याह न चेति । आत्मनश्चेतनत्वेनानात्मवदज्ञानस्वरूपत्वाभावादज्ञानाश्रयत्वं सम्भवतीत्यर्थः । अज्ञानजन्योऽतिशयोऽप्यात्मनि सम्भवतीत्याह अतिशयश्चेति । स्वयंप्रकाशत्वान्नित्यशुद्धबुद्धाद्वितीयाकारेण प्राप्तप्रकाशस्याप्रकाशत्वं तद्विपरीतस्फुरणं च ज्ञानविषयरिलोपः सोऽप्यात्मनि सम्भवतीत्यर्थः । तथापि तस्य कूटस्थित्वादागन्तुकमज्ञाननिवर्त्तकं सम्यग्ज्ञानं नोपपद्यत इत्यत आह ज्ञानग्रासेश्चेति । तत्र हेतुः तस्येति । अविद्यातत्कार्यान्तःकरणादिवृत्तिषु

दतिशयश्च सम्भवति ज्ञानविपरिलोपो ज्ञानप्राप्तेश्च स-
म्भवस्तस्य ज्ञानकारित्वात् । न चाज्ञानकार्यत्वं कूट-
स्थात्मस्वाभाव्यादज्ञानानपेक्षस्य चात्मनः स्वत एव स्व-
रूपसिद्धेर्युक्तमात्मन एवाज्ञत्वम् । किंविषयं पुनस्तदा-
त्मनोऽज्ञानम् । आत्मविषयमिति ब्रूमः । नन्वात्मनोऽपि
ज्ञानस्वरूपत्वादनन्यत्वाच्च ज्ञानप्रकृतित्वादिभ्यश्च हेतुभ्यो

प्रमाणाप्रमाणरूपचैतन्याभासहेतुत्वेन ज्ञानकारित्वादात्मन इत्यर्थः । अ-
नात्मन इवाज्ञानकार्यत्वलक्षणदोषोऽपि नास्तीत्याह न चाज्ञानकार्यत्व-
मिति । तस्याकार्यत्वमुभयवादिसम्मतमिति भावः । यच्चोक्तं तदनपेक्षस्य
तस्य निःस्वभावत्वादिति तदप्यत्र नास्तीत्याह अज्ञानानपेक्षस्य चेति ।
अज्ञानस्य जडत्वात्त्साधकोऽजडबोधस्वभाव आत्मा तदन्तर्गताकार-
निरपेक्षकारसिद्ध इत्यर्थः । भवत्वेवमात्मनोऽज्ञानाश्रयत्वं तद्विषयत्वं तु
न युक्तं ज्ञानेच्छादीनां लोके भिन्नाश्रयविषयत्वदर्शनात्प्रतीयमानाकारे-
णाज्ञानं प्रत्याश्रयत्वमप्रतीयमानाकारेण विषयत्वमित्याकारभेदस्यैकसि-
द्धेकरसे वस्तुन्यसम्भवाचेत्याक्षिपति किंविषयमिति । समाधत्त आत्म-
विषयमिति । मामहं जानामि मामहं न जानामीति च ज्ञानाज्ञानयोरेका-
श्रयविषयत्वस्यापि लोके दर्शनादहमितिसाधारणाकारेण प्रतीयमाना-
कारस्याप्यात्मनोऽद्वितीयानन्दाकारेणाप्रतीयमानस्यानुभवसिद्धत्वादहं
मनुष्य इति विभ्रमेऽहमिति साधारणाकारेण प्रतीयमानस्य देहव्यति-
रिक्तासाधारणस्वभावेनाप्रतीयमानत्वस्य पैरप्यभ्युपेयत्वादज्ञानस्यैका-
श्रयविषयतायां न कश्चिद्दोष इति भावः । उक्तमेवार्थं हेत्वन्तरावष्टमे-
नाक्षिपति नन्वात्मनोऽपीति । ज्ञानाज्ञानयोस्तमःप्रकाशयोरिव परस्पर-
विरुद्धस्वभावत्वाज्ञानस्वभावस्यात्मनो नाज्ञानाश्रयत्वम् । तदाश्रयत्वे
तद्विवर्तकत्वायोगात्थाश्रयाश्रयिभावस्य भेदगर्भत्वादद्वितीये चात्मनि
तदयोगादज्ञानविवर्तकप्रमाणज्ञानकारणत्वाच्चात्मनस्तद्विवर्तकपुष्कल-
कारणवतः सवितुरिवानन्धकाराश्रयत्वस्यासम्भवादसङ्गत्वनित्यमुक्तवा-

नैवाज्ञानं घटते । घटत एव । कथम् । अज्ञानमात्रनि-

दिभ्यश्च हेतुभ्यो नाज्ञानाश्रयत्वसम्भव इत्यर्थः । समाधत्ते घटत इति । पूर्वोक्तेषु हेतुषु जीवत्सु समाधानं दुर्घटमित्याक्षिपति कथमिति । तत्र ज्ञानस्वभावत्वज्ञानप्रकृतिकत्वादीनां दूषणानां सर्वैरपि समाधातुं शक्यत्वात्तान्युपेक्ष्यानन्यत्वादित्येतत्समाधत्ते अज्ञानमात्रनिमित्तत्वात्तद्विभागस्येति । यद्वा सर्वैर्षामपि दूषणानां समाधानत्वेनायमेव ग्रन्थो योजयितुं शक्यते । तथा हि । तत्र तावद्यदुक्तं ज्ञानस्वभावत्वादात्मनोऽज्ञानं नोपयद्यते विरोधादिति तत्र किं प्रमाणज्ञानस्वभावत्वं किं वानादिनिधनसाक्षिचैतन्यस्वभावत्वमिति विकल्प्याद्यं प्रत्याह अज्ञानमात्रेति । तस्य प्रमातृप्रमेयप्रमितिलक्षणविभागघटितस्वभावस्य प्रमाणज्ञानस्याज्ञानमात्रनिमित्तत्वेनानादिसिद्धात्मस्वभावत्वासम्भवात् । न हि कलिपतमकलिपतस्य स्वभावः सर्पात्मतेव रज्जवा इत्यर्थः । द्वितीयमपि प्रत्याह अज्ञानमात्रेति । साक्षिचैतन्यस्याज्ञानस्य च भास्यमासकत्वेनाविरोधात्साक्षिण्यध्यासलक्षणसम्बन्धमन्तरेण च तद्वास्यत्वायोगात् । भास्यभासकविभागस्योक्तन्यायेनात्मसम्बन्धज्ञानमात्रनिमित्तत्वात् । लोकेऽपि यद्यदधीनसत्ताप्रतीतिकं तत्सिद्धेवाध्यस्तं दृष्टम् । यथा रज्जवाः सर्पात्मता रज्जवामेवाध्यस्ता तद्वादत्माधीनसत्ताप्रतीतिकमज्ञानमात्मन्येवाध्यस्तमित्यर्थः । यदुक्तमाश्रयाश्रयिभावस्य भेदगम्भीर्त्वादद्वितीये ब्रह्मणिनायमुपपन्न इति तदपि निरस्यति अज्ञानमात्रेति । परमार्थतोऽद्वितीयत्वेऽपि स्वसिद्धाध्यस्ताज्ञानमात्रनिमित्तत्वादाश्रयाश्रयित्वविभागस्य रज्जवाः सर्पात्मतावत्तस्याज्ञानाश्रयत्वाविरोध इत्यर्थः । यदुक्तं ज्ञानप्रकृतित्वादसङ्गत्वान्नित्यमुक्तत्वाच्चात्मनोऽज्ञानमनुपपन्नमिति तदपि निरच्छेऽज्ञानमात्रेति । रज्जुसर्पयोः प्रकृतिविकारभागस्येवाज्ञानात्मनोः प्रकृतिविकारभागस्याज्ञानमात्रनिमित्तत्वाज्ञानप्रकृतित्वेनैवाज्ञानाश्रयत्वमात्मनः सम्भवति । असङ्गत्वनित्यमुक्तत्वादेत्र वास्तवस्वभावस्याज्ञानमात्रशरीरेण सम्बन्धादिविभागेनाविरोधात्तद्वट एवात्मन्यज्ञानमिति भावः । एवं सर्वविभागानर्थनिदानमज्ञानमतस्त्रिवृत्तये तृतीयाध्यायाभ्याय-

मित्रत्वात्तद्विभागस्य सर्पात्मतेव रज्जवाः । तस्मात्तदपनुत्तौ
द्वैतानर्थाभावः । तदपनोदश्च वाक्यादेव तत्पदपदार्था-
भिज्ञस्य । अतो वाक्यव्याख्यानायाध्याय आरभ्यते ।
तत्र यथोक्तेन प्रकारेण तत्त्वमस्यादिवाक्योपनिविष्टपद-
पदार्थयोः कृतान्वयव्यतिरेकः ।

यदा ना तत्त्वमस्यादेवैत्यास्मीत्यवगच्छति ।

प्रध्वस्ताहम्ममो नैति तदा गीर्मनसोः सृतिम् ॥ १ ॥

रम उपपन्न इत्यभिप्रेत्योपसंहरति तस्मादिति । भवत्वेवं तथापि द्विती-
याध्यायोक्तयुक्तिभिरेव द्वैतस्य मिथ्यात्वावधारणादात्मनश्च तदधिष्ठा-
नस्य सत्यतयाधिगतत्वात्तत एवानर्थद्वैतस्य नित्यनिवृत्युपपत्तेः किं वा-
क्यव्याख्यानेनेति तजाह तदपनोदश्चेति । युक्तीनां प्रमाणानुग्राहकतया
स्वातन्त्र्येणानिश्चायकत्वाद्वाक्यादेव सम्यग्नानद्वारेण तदपनोद इति
भावः । अवधारणेनानुमानादिप्रमाणान्तरं व्यावर्त्तयति । ननु तर्हयमे-
वाध्याय आरभ्यतां किमतीतेन द्वितीयाध्यायेनेत्यत आह तत्पदेति ।
तस्मिन्वाच्ये यानि पदानि ये च पदार्थस्तानि ग्रसिद्धलक्षणगुणवृत्ति-
भिस्तांश्चतुर्विधान्वयव्यतिरेकाभ्यामभिजानत एव भवति वाक्यार्थज्ञा-
नम् । अतस्तत्प्रतिपादको द्वितीयोऽध्यायोऽस्याध्यायस्य हेतुः । अतोऽन-
न्तरं हेतुमतोऽस्यारम उपपन्न इति भावः । यदा । वाक्यादेव चेत्तदप-
नोदोवाक्यमेवोच्यतां किं तत्र पदार्थनिरूपणेन वक्ष्यमाणेनेति तत आह
तत्पदेति । एवं सप्रयोजनत्वादनवगतार्थत्वाच्चाध्यायारम्भमुपपादित-
मुपसंहरति अत इति । चिकीर्षितव्याख्यानप्रयोजनप्रदर्शनपरमुत्तरस्त्रो-
कमधिकारिविशेषाकाङ्क्षां पूरयन्वतारयति तत्रेति । यदा नेति । ना
पुरुषः प्रध्वस्ताहम्ममः शोधिततत्त्वं पदार्थौ भूत्वा तत्त्वमस्यादिवाक्यादह-
मस्मि परं ब्रह्मेति वाक्यार्थमवगच्छति तदा गीर्मनसोर्वाङ्गनसयोः सृतिं
नैति न प्रतिपद्यते सर्वव्यवहारातीतो भवतीत्यर्थः ॥ १ ॥

यदैव तदर्थं त्वमर्थेऽवैति तदैवावाक्यार्थतां प्रतिपद्यते गीर्मनसोः सृतिं न प्रतिपद्यत इति । कुत एतदध्यवसी-यते । यस्मात् ।

तत्पदं प्रकृतार्थं स्यात्त्वम्पदं प्रत्यगात्मनि ।

नीलोत्पलवदेताभ्यां दुःख्यनात्मत्ववारणे ॥ २ ॥

एवं कृतान्वयव्यतिरेको वाक्यादेवावाक्यार्थं प्रतिपद्यत इत्युक्तमतस्तद्वाख्यानाय सूत्रोपन्यासः ।

सामानाधिकरणं च विशेषणविशेष्यता ।

लक्ष्यलक्षणसम्बन्धः पदार्थप्रत्यगात्मनाम् ॥ ३ ॥

उक्तमर्थं कीर्त्यंस्तद्वेनोत्तरश्लोकमवतारयति यदैवेति । यस्मिन्नेव क्षणे तदर्थं तत्पदस्यार्थमद्वितीयानन्दं ब्रह्म त्वमर्थे त्वंपदस्यार्थे बुद्ध्यादिसाक्षिणि परिशोधितेऽवैति जानाति तत्त्वंपदयोरैक्यं प्रतिपद्यते तदैव तस्मिन्नेव क्षणे देशकालसाधनान्तरनिरपेक्षामवाक्यार्थतां भेदसंसर्गवाक्यार्थविलक्षणामखण्डैकरसतां प्रतिपद्य सर्वव्यवहारातीतो भवतीत्यन्नको हेतुरित्यर्थः । तत्त्वमसिवाक्ये तत्पदं विधित्सितप्रकृताद्वितीयब्रह्मपरं त्वम्पदं चोदित्यमाने प्रत्यगात्मनि वर्तते । ततश्चैताभ्यां द्वाभ्यामन्योन्यनियम्यनियामकतयावस्थिताभ्यां विधित्सितब्रह्मभावादेव प्रत्यगात्मनि दुःखित्वमनात्मनो वाधितत्वाच्च ब्रह्मणेऽनात्मत्वं च व्यावर्त्तते । यथा नीलमुत्पलमित्युक्तेरुत्पलस्यानीलत्वं नीलस्यानुत्पलत्वं च व्यावर्त्तते न तत्र देशकालसाधनान्तराद्येक्षा तद्विद्वापीत्याह तत्पदमिति ॥ २ ॥

लोके गामानय दण्डेनेति भिन्नविभक्तिनिर्दिष्टानामन्वयलक्षणो भेदो वाक्यार्थो नीलमुत्पलमित्यभिन्नविभक्तिनिर्दिष्टानां संसर्गात्मकश्चेति वाक्यार्थो द्विविध एव दृश्यते न तु तदतिरिक्ताखण्डैकरसतालक्षणो वर्तते । तत्कथं तदभिप्रायेणावाक्यार्थतां प्रतिपद्यत इत्युच्यत इत्याशङ्क्य तत्प्रतिपादयितुं प्रतिपत्तिसौकर्याय प्रथमं तावदुत्तरश्लोकः सूत्र-

अस्मिन् सूत्रे उपन्यस्ते कश्चिच्चोदयति योऽयं वाक्यार्थ-
प्रतिपत्तौ पूर्वाध्यायेनान्वयव्यतिरेकलक्षणे न्यायः सर्व-
कर्मसद्यासपूर्वकोऽभिहितः किमयं विधिपरिग्रापितः
किं वा स्वरसत एवात्र पुमान्प्रवर्तते इति । किञ्चातः । शृणु ।
यद्यात्मवस्तुसाक्षात्करणाय विधिपरिग्रापितोऽयं न्याय-
स्तदावश्यमात्मवस्तुसाक्षात्करणाय व्यावृत्तशुभाशुभक-
र्मराशिरेकाग्रमना अन्वयव्यतिरेकाभ्यां यथोक्ताभ्यामा-
त्मदर्शनं करोति । अपरिसमाप्यात्मदर्शनं ततः प्रच्यव-

स्थानीय उपन्यस्त इत्याह एवमिति । सामानाधिकरणं चेति । तत्त्वम-
स्यादिमहावाक्यस्थपदधर्मः सामानाधिकरणं प्रथमं भवति । सति च
तस्मिन्सामानाधिकरणे वाच्यपदार्थयोः परस्परविशेषणविशेष्यभा-
वेनान्वयः स्यात् । सति च तस्मिन्विरोधस्फूतौ वाच्यपदार्थयोर्वाक्य-
तात्पर्यविषयस्य च प्रत्यगात्मनो लक्ष्यलक्षणसम्बन्धः । एवं च यथाक्र-
मेण पदतदर्थप्रत्यगात्मनां सामानाधिकरणं प्रथमं विशेषणविशेष्यता
लक्ष्यलक्षणसम्बन्धश्च भवतीत्यर्थः ॥ ३ ॥

नन्वज्ञाननिवृत्तेद्युपलब्धत्वात्त्वाधनज्ञानस्याविधेयत्वाज्ञानं प्रति च
श्रवणादेरन्वयव्यतिरेकसिद्धसाधनत्वाज्ञानार्थितामात्रेण यस्यकस्यचि-
द्विधि विनापि श्रवणादौ प्रवृत्त्युपपत्तेः शास्त्रीयस्य विशिष्टाधिकारिणो
भावादधिकारिणः प्रमितिजनको वेद इति न्यायाच्च तत्त्वमस्यादिवा-
क्यस्य न प्रमितिजनकत्वमतस्तद्व्याख्यानायायं सूत्रोपन्यासो व्यर्थं
इत्याशयवान्कश्चित्प्रत्यवतिष्ठत इत्याह अस्मिन्नित्यादिना । वाक्यार्थ-
ज्ञानसाधनविषयायाः प्रवृत्तेविधिप्रयुक्तत्वे दोषमाह यद्यात्मवस्त्वति ।
यावदसम्भावनाविपरीतभावनारहितफलपर्यन्तज्ञानोत्पत्तिस्तावदधि-
कारिणा मुमुक्षुणा ज्ञानसाधनान्यवद्यानुष्ठेयानीत्यर्थः । नन्वनुष्ठानमा-
त्रमेवालं किमिति फलपर्यन्तमनुष्ठानमित्यत आह अपरिसमाप्येति ।
विध्यतिलङ्घनात्प्रत्यवायी स्यादित्यर्थः । रागप्रयुक्तत्वे कश्चिदपि दोषो

मान आरूढपतितो भवति । यदि पुनर्यहच्छातः प्रव-
र्तते तदा न कश्चिद्दोष इति । विधिपरिग्रापित इति ब्रूमो
यत आह ।

शमादिसाधनः पश्येदात्मन्यात्मानमञ्जसा ।
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां त्यक्त्वा युष्मदशेषतः ॥ ४ ॥
युष्मदर्थे परित्यक्ते पूर्वोक्तैर्हेतुभिः श्रुतिः ।
वीक्षापन्नस्य कोऽस्मीति तत्त्वमित्याह सौहृदात् ॥ ५ ॥
अत्रापि चोदयन्ति तांख्याः । शरीरेन्द्रियमनोबुद्धि-

नात्मीत्याह यदि पुनर्यहच्छात इति । रागत इत्यर्थः । ज्ञानसाधनवि-
षया प्रवृत्तिर्विधिप्रयुक्तैवेति पक्षं स्वीकुर्वन्परिहरति विधीति । विधिं
विनापि श्रवणादौ प्रवृत्तिरूपपादितेत्याशङ्का तदुत्तरत्वेन श्लोकमवतार-
यति यत आहेति । शामादीति । “शान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः समा-
हितो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्येद्” इत्यादिवाक्ये ज्ञानस्य विधेयत्वाद्य-
त्पश्येत्तच्छान्त्यादिगुणयुक्तो भूत्वेति ज्ञानसाधने विधेः पर्यवसाना-
“च्छ्रोतव्यो मन्तव्य” इति च विधानाच्छ्रोतव्यादेवैष्टोपायत्वेऽपि निय-
मादृष्टिविशिष्टतया ज्ञातसाधनत्वस्यावश्याभ्युपेयत्वादेवंविशिष्टाधिका-
रिणः सम्भवान्नोक्तदोष इत्यर्थः । केनोपायेनेत्यत आह अन्वयव्यतिरे-
काभ्यामिति ॥ ४ ॥

ननु किमन्वयव्यतिरेकाभ्यामेव वाक्यनिरपेक्षाभ्यामात्मदर्शनमिति
नेत्याह युष्मदर्थेति । युष्मदर्थेऽहंकर्तुरिदिमंशप्रभृतिदेवेन्द्रियादिपर्यन्ते
पूर्वाध्यायोक्तैर्हेतुभिरनात्मकतया परित्यक्ते सत्यद्वितीयपरमानन्दस्व-
रूपस्यात्मनोऽनाद्यज्ञानव्यवहितत्वात्कोऽहमित्यनिर्धारितासाधारणात्म-
स्वभावतया पर्यालोचनासमाकुलस्याधिकारिणो मातृकल्पा श्रुतिस्वं
तदेवासीति सौहृदादज्ञाननिरसनायाहेत्यर्थः ॥ ५ ॥

आत्मानात्मविवेके सत्यप्यज्ञाननिरुत्तये वाक्यं प्रवर्तत इत्युक्तम् ।

ष्वनात्मस्वात्मेति निःसन्धिबन्धनं मिथ्याज्ञानमज्ञानं त-
न्निबन्धनो ह्यात्मनोऽनेकार्थसम्बन्धस्तस्य चान्वयव्यति-
रेकाभ्यामेव निरस्तत्त्वान्निर्विषयं तत्त्वमस्यादिवाक्यं प्रा-
प्नम् । तस्माद्वाक्यस्य चैष महिमा योऽयमात्मानात्मनो-
र्विभाग इति तन्निराकरणायेदमुच्यते ।

भेदसंविदिदं ज्ञानं भेदाभावश्च साक्षिणि ।

कार्यमेतदविद्याया ज्ञात्मना त्याजयेद्वचः ॥ ६ ॥

ज्ञात्मना त्याजयेद्वच इत्युपश्रुत्याह कश्चित् । मिथ्याज्ञान-
व्यतिरेकेणात्मानवबोधस्याभावार्तिं वाक्येन निवर्त्यते ।

तस्मिन्नर्थे सांख्यानां चोद्यमुत्थापयति अत्रेति । निःसन्धिबन्धनमिति ।
अहमित्यैक्यप्रातिपदिकार्थत्वेन ज्ञानं तदेव मिथ्याविषयत्वान्मिथ्याज्ञानं
तदेव चाज्ञानं नान्यदनाद्यस्तीत्यर्थः । अनर्थहेतुतया प्रसिद्धमज्ञानमन्य-
दस्तीत्यत आह तन्निबन्धन इति । अस्त्वेवं ततः किमित्यत आह तस्य
चेति । अतो निर्विषयत्वपरिहारायान्वयव्यतिरेकाभ्यां सहितस्य मिथ्या-
ज्ञाननिरसनेनात्मानात्मविवेककरणं वाक्यस्य कृतं नानाद्यज्ञाननिरसन-
मित्याह तस्मादिति । इदानीमेतदुत्तरत्वेन श्लोकमवतारयति तन्निराक-
रणायेति । यदिदमात्मानात्मविवेकविज्ञानं तद्देदसंविद्वद्ग्रमितिफलम् ।
एकधैवानुदृष्ट्यमित्यादिना च साक्षिणि वाक्यतात्पर्यविषये भेदाभावः
श्रूयते । तस्मादिदं विवेकविज्ञानं भेदशून्ये वस्तुनि भेदज्ञानत्वादविद्या-
कार्यं भ्रमरूपम् । ततश्च तत्र वाक्यजन्यं तस्माद्वाक्यं ज्ञात्मनाद्वितीयबो-
धाकारवृत्तिद्वारेण ज्ञात्मतावन्मात्रतया सकार्यमेतदज्ञानं त्याजयेन्निवर्त्त-
यतीत्येतदाह भेदसंविदिति ॥ ६ ॥

अनाद्यग्रहणव्यतिरेकेण भावरूपानाद्यविद्या न विद्यत इति चोद्या-
न्तरमुत्थापयति ज्ञात्मनेति । अनर्थहेतुतया निवर्त्तनीयत्वमप्यात्माज्ञा-

अज्ञानं हि नाम ज्ञानाभावस्तस्य चावस्तु स्वाभाव्याकुतः संसारकारणत्वं न द्यसतः सज्जन्मेष्यते “कुतस्तु खलु सोम्यैवं स्यादिति” “कथमसतः सज्जायेत” इति श्रुते-रिति । अत्रोच्यते ।

न स्यासिद्धमित्याह तस्य चेति । एतदुत्तरत्वेन श्लोकमवतारयति अत्रो-च्यत इति । धर्मिग्रहणप्रतियोगिस्मरणलक्षणबुद्धिजन्मनः प्रागेव सुषु-प्त्यवश्यायां सर्वार्थविषयमज्ञानमनुभूयत एतावन्तं कालं न किञ्चिदज्ञा-सिषमित्युत्थितस्य परामर्शदर्शनादननुभूते च तदयोगाद्धर्मिग्रतियोगि-ज्ञानं विना ज्ञानाभावस्यानुभवितुमशक्यत्वादुत्थितस्य च ज्ञानाभावा-नुमानस्य लिङ्गाभावात्स्मरणाभावस्य चानैकान्तिकत्वेनालिङ्गत्वाद्भावरू-पमज्ञानमित्यर्थः । तर्ह्यज्ञानस्य सर्वार्थविषयत्वाङ्गीकारादात्मैकविषयत्वं पूर्वोक्तमपगतमित्यत आह एकेनैवेति । नामरूपात्मकप्रपञ्चलक्षणः सर्वो-र्थः प्रलय इव सुषुप्तावज्ञातसन्मात्रावशेषं प्रलीयते ततश्च प्रबोधसमये पुनरुद्भवतीति हि वेदान्तसिद्धान्तः । “यदा सुषुप्तः स्वप्नं न कंचन पश्यत्यथास्मिन्प्राण एवैकधा भवति तदैनं वाक्सर्वैर्नामभिः सहाप्येति” इत्यारभ्य “स यदा प्रतिबुध्यते यथाग्रेज्वलतः सर्वा दिशो विस्फुलिङ्गा विप्रतिष्ठेवेवमेवैतस्मादात्मनः सर्वे प्राणा यथायतनं विप्रतिष्ठन्ते प्रा-णेभ्यो देवा देवैभ्यो लोका” इति स्वाप्नप्रबोधयोः प्रलयप्रभवश्रवणात्क-लिपतस्य च द्वैतस्य शुक्लिरजतादेरिव प्रतिभासमात्रशरीरस्य प्रतिभास-दशायां स्वकल्पनाधिष्ठानसन्मात्रातिरेकेण स्वरूपेणावस्थानासम्भवाच्च। तथा च सुषुप्तिदशायामेवैनैव सता सर्वस्य सत्त्वं स एव च सन्ननादे-रज्ञानस्य विषयाकाङ्क्षस्वभावस्य विषयस्तोऽन्यस्य तत्कलिपतस्य तद्वि-षयत्वानुपपत्तेः । ततः सन्नेव सुषुप्तावज्ञात इत्यात्मैकविषयत्वमज्ञानस्य नापगतमित्यर्थः । यद्वा । जाग्रहशायामपि सर्वोऽर्थो घटपटादिलक्षणः स्वबुद्धिजन्मनः प्रागज्ञात इत्यर्थस्य संप्रतिपञ्चत्वादर्थस्य च ज्ञातत्वे प-श्रात्तद्विषयज्ञानोदयायोगज्ञानानुदयसद्भावे चार्थस्य व्यवहार्यतास-म्भवात्सामान्याकारेण ज्ञातत्वेऽप्यज्ञाताकारस्य ज्ञातत्वायोगादज्ञाता-

अज्ञात एव सर्वोऽर्थः प्राग्यतो बुद्धिजन्मनः ।

एकेनैव सता संश्च सन्नज्ञातो भवेत्ततः ॥ ७ ॥

सन्नज्ञातो भवेत्तत इत्युक्तमधस्तनेन श्वोकेन । कोऽसौ
सन्नज्ञात इत्यपेक्षायां तत्स्वरूपप्रतिपादनायाह ।

प्रमित्सायां य आभाति स्वयं मातृप्रमाणयोः ।

स्वमहिम्ना च यः सिद्धः सोऽज्ञातार्थोऽवसीयताम् ॥ ८ ॥

अत्र केचिदाहुः । यत्किञ्चिदिह वाक्यं लौकिकं वैदिकं
वा तत्सर्वं संसर्गात्मकमेव वाक्यार्थं गमयति । अतस्त-
त्त्वमस्यादिवाक्येभ्यः संसर्गात्मकमहं ब्रह्मेति विज्ञाय ता-
वन्निदिध्यासीत यावद्वाक्यार्थात्मकः प्रत्यगात्मविषयो

कारस्य चानुवादायोगज्ञानाभावविलक्षणभावरूपाङ्गानेनावृत इत्याह
अज्ञात एवेति । ननु सर्वस्याङ्गातत्वे तद्विषयप्रमाणेन विना तन्निवृत्य-
सम्भवादात्मवत्प्रमेयत्वं सर्वस्य प्रसन्न्यत इत्याशङ्का सर्वविशेषानुगतस-
ञ्जावस्यैवाङ्गातत्वात्प्रमेयत्वमपि तस्यैवेत्याह एकेनैवेति ॥ ७ ॥

भवत्वेवम्भूतमज्ञानं तस्य कथं प्रतीतिरित्यत आह प्रमित्सायामिति
पदार्थानां प्रमित्सादशायां यः प्रमातृप्रमाणयोः प्रमातृप्रमाणे च स्फु-
रति प्रमाता स्फुरति प्रमाणमिति स्फुरणात्मना योऽवभासते तदभावे
च तदभावसाक्षितया सुषुप्त्यादौ स्वभावादेव स्फुरति सोऽयमज्ञा-
तोऽर्थः । तेन च स्वतःसिद्धसाक्षिच्चैतन्यसिद्धमज्ञानं प्रमाणनिवर्त्यस्य
प्रमाणसिद्धत्वानुपपत्तेरित्यर्थः ॥ ८ ॥

तत्त्वमस्यादिवाक्याद्वाक्यार्थतां प्रतिपद्यत इति यदुक्तं तदयुक्तमु-
पायान्तराद्वाक्यार्थप्रतिपत्तेरित्याक्षिपति अत्र केचिदाहुरिति । श-
ब्दस्य संसर्गबुद्धिजनकत्वस्वाभाव्याज्ञ तेनावाक्यार्थप्रतिपत्तिरित्यर्थः ।
कुतस्तर्व्यवाक्यार्थप्रतिपत्तिरित्यत आह अत इति । शाब्दज्ञानाभ्यास-
जनितवृतीयज्ञानादेवावाक्यार्थप्रतिपत्तिरित्यर्थः । वाक्यं ज्ञानं मोक्ष-

इव वोधोऽहं ब्रह्मेति समभिज्ञायते । तस्मादेव विज्ञाना-
त्कैवल्यमान्नोतीति तन्निराकरणायेदमुच्यते ।

सामानाधिकरण्यादेवं तरखयोरिव ।

व्यावृत्तेः स्याद्वाक्यार्थः साद्वान्वत्त्वमर्थयोः ॥ ९ ॥
कुतोऽवाक्यार्थोऽवसीयत इति चेत्त्प्रतिपत्त्यर्थं विशेष-
णविशेषयोः सामर्थ्योक्तिः ।

निर्दुःखित्वं त्वमर्थस्य तदर्थेन विशेषणात् ।

प्रत्यक्ता च तदर्थस्य त्वम्पदेनास्य सन्निधेः ॥ १० ॥

साधनमपि न भवतीत्याह तस्मादिति । सामानाधिकरण्यादेरिति । य-
द्यपि नीलं महत्सुगन्ध्युत्पलमित्यादौ पदानां सामानाधिकरण्यस्य पदा-
र्थानामन्योन्यविशेषणविशेष्यभावस्य च संसर्गात्मकवाक्यार्थपर्यवसा-
यित्वं दृश्यते तथा घटाकाशो महाकाश इत्यादौ पदसामानाधिकर-
ण्यस्य पदार्थानां विशेषणविशेष्यभावस्य च पदार्थवाक्यार्थयोर्लक्ष्यल-
क्षणभावेनाखण्डार्थपर्यवसायित्वं न दृश्यते । तथापि घटविशिष्टाकाश-
तदनवच्छिन्नाकाशयोः परस्परसंसर्गे विरोधादविरोधाय घटाकाशो प-
रिच्छिन्नत्वांशं महाकाशो च महत्त्वधर्मं व्यावृत्य लक्षणयाकाशस्वरू-
पमात्रपर्यवसायित्वं तत्र पदानां दृष्टमेवं तत्त्वमस्यादिवाक्यगतपदसा-
मानाधिकरण्यात्तत्त्वमर्थयोर्विशेषणविशेष्यभावाच्च संसर्गप्राप्तौ विरोधा-
त्तत्त्वमर्थगतदुःखित्वस्य तदर्थगतपारोक्ष्यस्य च व्यावृत्तेरखण्डैकरसस्य
वस्तुनो वाक्यप्रतिपिपादयित्वस्य पदाभ्यां लक्षणाद्वाक्यादेवास्माक-
मवाक्यार्थप्रतिपत्तिसम्भवान्न तत्प्रतिपत्तेर्निर्दिध्यासनापेक्षेत्यर्थः ॥ ९ ॥

नन्वेकपदस्य वाक्यस्याभावाद्ब्रह्मनां पदानामेकार्थत्वे पौनरुक्त्यप्रसङ्गा-
दपुनरुक्तार्थानामखण्डार्थपर्यवसायित्वानुपपत्तेः संसर्ग एव वाक्यार्थ
इत्याक्षिपति कुत इति । अन्यव्यावृत्तिमुखैनैकार्थपर्यवसायिनां पदानां
लक्ष्यार्थभेदेऽपि व्यवच्छेदभेदादपुनरुक्तार्थसम्भवात्सम्भवत्येव वाक्या-
दवाक्यार्थप्रतिपत्तिरित्युत्तरश्लोकेन दर्शयतीत्याह तत्प्रतिपत्त्यर्थमिति ।
निर्दुःखित्वमिति । त्वमर्थस्य चैतन्यस्य प्रसिद्धत्वादुद्दिश्यमानस्य वि-

उक्तं सामानाधिकरणं विशेषणविशेष्यभावश्च संक्षेपतो
उथ लक्ष्यलक्षणव्याख्यानायाह ।

कूटस्थबोधप्रत्यक्षमनिमित्तं सदात्मनः ।

बोद्धृताहंतयोहेतुस्ताभ्यां तेनोपलक्ष्यते ॥ ११ ॥

बुद्धेः कूटस्थबोधप्रत्यक्षमनिमित्ते बोद्धृताप्रत्यक्षे ये त्वसा-
धारणे तयोर्विशेषवचनम् ।

धीयमानतत्पदार्थेनाद्यानन्दलक्षणेन विशेषणात्तद्विरुद्धदुःखित्वं नि-
रस्ते तद्विपरोक्षत्वेन प्रतीयमानस्य तत्पदार्थस्य विशेष्यवाचिना त्वंपदेन
सन्निधेस्तपदपारोक्ष्यव्यावृत्त्या प्रत्यक्ता भवति । तत्र कुतः पौनरुत्तयं कु-
तश्चाखण्डार्थप्रतिपत्तिरित्यर्थः । यद्वा । त्वम्पदेन त्वंशब्दः पदं यस्य
स त्वम्पदस्तेन त्वमर्थेन विशेषणादित्यर्थः ॥ १० ॥

सामानाधिकरणं चेत्यसिन्सूत्रश्लोके संक्षेपतस्तावत्पूर्वार्थो व्या-
ख्यातः । अथेदानीमुत्तरार्थव्याख्यानं क्रियत इत्याह उक्तमिति । उत्त-
रत्रापि सामानाधिकरणविशेषणविशेष्ययोर्विशेषो व्याख्यात इत्यभि-
प्रेत्य संक्षेपत इत्युक्तम् । कूटस्थेति । गिरिशृङ्गवन्निश्चलतया तिष्ठतीति
कूटस्थः । कूटस्थश्चासौ बोधश्चेति कूटस्थबोधः । स चासौ प्रत्यक्तेति
कूटस्थबोधप्रत्यक्तस्य भावस्तत्त्वम् । तदिदिं कूटस्थबोधप्रत्यक्त्वमा-
त्मनो लक्ष्यमनिमित्तं निहेतुकं स्वाभाविकमत एवात्मनः सदास्तीत्यर्थः ।
यद्वा । सदात्मनः परमार्थस्यास्तीत्यर्थः । भवत्वेवमेतावता प्रकृते लक्ष्य-
लक्षणव्याख्याने किमायातमिल्यत आह बोद्धृतेति । प्राकृताया बुद्धेः
स्वभावतो बोधशून्यायाः कूटस्थबोधो बोद्धृताया हेतुर्विद्विरिचायसो
दग्धृतायास्तथात्मनः प्रत्यक्त्वं च पराचीनाया बुद्धेरहन्तायाः परागव्या-
वृत्तरूपताया हेतुः । तेन हेतुहेतुमल्लक्षणेन सम्बन्धेन बुद्धिगतबोद्धृता-
हन्ताभ्यामात्मा लक्ष्यते । तदेवंबुद्धिविशिष्टस्य त्वम्पदवाच्यस्य लक्ष-
णत्वं केवलस्य लक्ष्यत्वं चोपपन्नमित्यर्थः ॥ ११ ॥

ननु बुद्धेबोद्धृताप्रत्यक्त्वे यदि प्रत्यक्तैतन्यगतबोद्धृताप्रत्यक्त्वनिमित्ते

बोद्धृता कर्तृता बुद्धेः कर्मता स्यादहंतया ।

तयोरैवं यथा बुद्धौ पूर्वयोरेवमात्मनि ॥ १२ ॥

यथा बुद्धौ पूर्वयोरेवमात्मनीत्यतिदेशेन बुद्धिसाधर्म्यविधानानानात्मप्रसक्तौ तदपवादार्थमाह ।

धर्मधर्मित्वभेदोऽस्याः सोऽपि नैवात्मनो यतः ।

प्रत्यरज्योतिरतोऽभिन्नं भेदहेतोरसम्भवात् ॥ १३ ॥

भेदहेत्वसम्भवं दर्शयन्नाह ।

स्यातां तर्हि बुद्धिगतवोद्धृत्वप्रत्यक्त्वयोरात्मगतवोद्धृत्वप्रत्यक्त्वाभ्यां विशेषो वाच्यः । अन्यथा हेतुहेतुमद्भावायोगादित्याशङ्का बुद्धेरसाधारणे ये बोद्धृत्वप्रत्यक्त्वे तयोर्धिशेषमाह बुद्धेरिति । बोद्धृतेति । बुद्धेवोद्धृता नाम विविधविषयाकारविज्ञानपरिणामकर्तृत्वं न त्वात्मवत्कूटस्थबोधरूपता । तस्याः प्रत्यक्ता त्वहंतयाहंस्तेषेण व्यवधानेन चैतन्यं प्रति कर्मता स्यान्न त्वात्मन इवाशेषविशेषव्यावृत्तं निरूपचरितं प्रत्यक्त्वं कृतिपयदेहेन्द्रियादिविषयापेक्षया तस्याः प्रत्यक्त्वादित्यर्थः । तर्हि बुद्धिगतयोर्बोद्धृताप्रत्यक्त्वयोरत्यन्तभेदव्यैक्यमात्मनीत्याशङ्का नेत्याह तयोरिति । बुद्धेरपीह बोद्धृतैव प्रत्यक्त्वं ग्रतियोगिनोर्बोद्ध्याकारवाह्याकारयोर्भेदान्द्रियवद्यपदिश्यते तद्वात्मन्यपि हि पूर्वयोर्बुद्धिगतवोद्धृत्वादिहेत्वोः कूटस्थबोधप्रत्यक्त्वयोर्न वास्तवभेद इत्यर्थः ॥ १२ ॥

यथा बुद्धेवोद्धृताप्रत्यक्त्वे एवं कूटस्थबोधप्रत्यक्त्वयोः परस्परमात्मनीत्यतिदेशादात्मा धर्मी ते च धर्माविति भेदशङ्कायां तन्निरासायोत्तरश्लोक इत्याह यथा बुद्धाविति । धर्मधर्मित्वभेदो वैद्याया बुद्धेरेव प्रयुज्यते । आत्मनस्त्ववेद्यस्य सिद्धान्तैकदेशिभिरभ्युपगतत्वेन सम्भावितोऽपि स भेदो न सम्भवतीति यतोऽतः प्रत्यरज्योतिरेकरसं भेदज्ञानसामग्र्यमावादित्यर्थः ॥ १३ ॥

हेत्वसिद्धिमाशङ्काह भेदेति । बोधप्रत्यक्त्वयोराकारभेदानुपलस्माच्योरन्योन्यव्यभिचारादर्शनाच्च भेदहेतुर्त सम्भवतीत्यर्थः । अत्र वैधर्म्य-

न कस्याच्चिदवस्थायां बोधप्रत्यक्षयोर्भिदा ।

व्यभिचारोऽथवा हष्टो यथाहंतद्विदोः सदा ॥ १४ ॥

यस्मादज्ञानोपादानाया एव बुद्धेर्भेदो नात्मनस्तस्मादेतत्सिद्धम् ।

कूटस्थबोधतोऽद्वैतं साक्षात्त्वं प्रत्यगात्मनः ।

कूटस्थबोधाद्वृद्धी धीः स्वतो हीयं विनश्वरी ॥ १५ ॥

अथाधुना प्रकृतस्यैव परिणामिनः कूटस्थस्य च लक्षणमुच्यते ।

विशेषं कञ्चिदाश्रित्य यत्स्वरूपं प्रतीयते ।

प्रत्यभिज्ञाप्रमाणेन परिणामी स देहवत् ॥ १६ ॥

दृष्टान्तमाह यथाहंतद्विदोरिति । यथाहङ्कारतत्साक्षिणोर्जडाजडत्वेन भास्यभासकत्वेन भेदो यथा च सुषुप्त्यादौ साक्षिणि विद्यमानेऽप्यहङ्कारस्य व्यभिचारस्तथा न बोधप्रत्यक्षयोरित्यर्थः ॥ १४ ॥

उत्तरश्लोकेन फलितं कथयतीत्याह यस्मादिति । प्रत्यगात्मनः कूटस्थबोधस्वभावात्सर्वधीष्वेकत्वं सर्वत्रापरोक्षस्वभावत्वं च सिद्धमित्यर्थः । यद्वा । साक्षात्त्वमद्वितीयत्वं द्वितीयशूल्यत्वं सिद्धं कूटस्थबोधत्वेन द्वितीयसम्बन्धायोग्यत्वादित्यर्थः । ननु बुद्धेबौद्धत्वेऽपि द्वैतसम्बन्धवदात्मनोऽपि द्वैतसम्बन्धः किं न स्यादित्याशङ्का मैवं तस्याः स्वतो बोद्धताभावादित्याह कूटस्थबोधादिति । बुद्धेबौद्धत्वं कूटस्थबोधप्रसादादेव न स्वत इत्यर्थः । कुत एतदित्याह स्वतो हीति । अनित्यत्वान्न नित्यबोधात्मकत्वमित्यर्थः ॥ १५ ॥

एवं परिणामिनाहङ्कारेण कूटस्थात्मा लक्ष्यत इत्युक्तं तयोर्लक्षणज्ञासायां तदिदानीमुच्यत इत्याह अथाधुनेति । तत्र तावत्परिणामिनो लक्षणमाह विशेषमिति । घटं जानामि पटं जानामि सुख्यहं दुःख्यह-मिति विशेषवत्त्वेऽपि य एवाहं दुःखी स एवाहमिदानीं सुखीति प्रत्य-

सामान्याच्च विशेषाच्च स्वमहिम्नैव यो भवेत् ।
व्युत्थायाप्यविकारी स्यात्कुम्भाकाशादिवत्तु सः १७
आत्मनो बुद्धेश्च बोधप्रत्यगात्मत्वमभिहितं तयोरसाधार-
णलक्षणाभिधानार्थमाह ।

बुद्धेर्यत्यगात्मत्वं तत्स्याद्वैहाद्युपाश्रयात् ।

आत्मनस्तु स्वरूपं तत्त्वभसः सुषिता यथा ॥ १८ ॥

बोद्धत्वं तद्वदेवास्याः प्रत्ययोत्पत्तिहेतुतः ।

आत्मनस्तु स्वरूपं तत्त्विष्टन्तीव महीभृतः ॥ १९ ॥

भिन्नया यदेकत्वेन प्रतीयते वाल्ययौवनावस्थाभेदेऽपि तदनुगतदेह-
वदनुवृत्तः स परिणामीत्यर्थः ॥ १६ ॥

कूटस्थस्य लक्षणं निर्दिशति सामान्याच्चेति । अनुवृत्तव्यावृत्तसाक्षि-
त्वादहम्हमित्यनुवृत्ताकारादहं सुख्यहं दुःखीति व्यावृत्ताकाराच्च यः
स्वमहिम्ना स्वभावबलाद्युत्थायावस्थितः यद्वा तस्माद्युत्थाय स्वमहि-
म्नैव स्वप्रकाशतवैव यः प्रतीयते स कूटस्थ इत्यर्थः । अत्र दृष्टान्तः कु-
म्भाकाशादिवदिति । यथा कुम्भाद्यवच्छिन्नत्वेनावभासमानोऽप्याकाशः
कुम्भादिविकारैर्विकारवाच्च भवति स्वभावबलात्मेभ्यो व्युत्थाय व्यव-
स्थितस्तद्वित्यर्थः ॥ १७ ॥

एवं लक्ष्यलक्षणयोर्बुद्ध्यात्मनोर्लक्षणमभिहितमधुना तयोरसाधारणे
ये रूपे उपदिष्टे बोधप्रत्यगात्मत्वे तयोर्विशेषतो लक्षणाभिधानायोत्तर-
श्लोक इत्याह आत्मन इति । तत्र तावद्बुद्ध्यात्मनोः प्रत्यक्त्वे विशेषमाह
बुद्धेरिति । बुद्धेः प्रत्यक्त्वं देहाद्यपेक्षं “य आत्मा सर्वान्तरः” इति श्रु-
तेरात्मनः प्रत्यक्त्वं स्वभाविकमाकाशस्य सुषिरत्ववदित्यर्थः ॥ १८ ॥

इदानीं तयोर्बोद्धत्वे विशेषमाह बोद्धत्वमिति । बुद्धेर्बोद्धत्वं बोधक-
तृत्वोपाधिकम् आत्मनस्तु स्वभाव एव नान्योपाधिकमित्यर्थः । अत्र
दृष्टान्तः तिष्ठन्तीव महीभृत इति । जङ्गमेषु प्रासगतिनिवृत्यपेक्षया ति-

तयोः कूटस्थपरिणामिनोरात्मानवबोध एव सम्बन्ध-
हेतुर्न पुनर्वास्तवः कश्चिदपि सम्बन्ध उपपद्यत इत्याह ।

सम्यक्संशयमिथ्यात्मैर्द्वारेवेयं विभज्यते ।

हानोपादानतामीषां मोहादध्यस्यते हशौ ॥ २० ॥

कुतः कूटस्थात्मसिद्धिरिति चेद्यतः ।

न हानं हानमात्रेण नोदयोऽपीयता यतः ।

तस्मिद्विः स्यात् तद्वीने हानादानविधर्मके ॥ २१ ॥

ष्टतेः प्रयोगो न तथा तिष्ठन्ति मर्हीभृत इति किन्तु स्वभावसिद्धाच-
लत्वविवक्षया तद्वित्यर्थः ॥ १९ ॥

ननु लक्ष्यलक्षणयोरात्माहङ्कारयोः सम्बन्धोऽस्ति वा न वा । अस्ति
चेदात्मनः सविशेषत्वं नास्ति चेन्न लक्ष्यलक्षणभाव इत्याशङ्क्य मैवमा-
ध्यासिकसम्बन्धाभ्युपगमेन दोषद्वयपरिहारादित्याह तयोरिति । सम्य-
गिति । सम्यग्धीः संशयधीर्मिथ्याधीरित्येवमादिभिर्मैर्धीरेव विभज्यते
विशेष्यते । अतस्तेषां धीर्धर्माणामेव हानोपादानता सदसत्त्वं स्यात् ।
तत्साक्षिण्यात्मनि मोहादनाद्यश्चानवशादारोप्यते । ततो न वस्तुतः स-
विशेषत्वं नापि सम्बन्धाभावेनात्मनो लक्ष्यत्वाद्यभाव इत्यर्थः ॥ २० ॥

बुद्धुपाधिसम्बन्धमन्तरेणात्मनोऽपि बोद्धुत्वाद्यदर्शनात्कूटसत्त्वं न
सिध्यतीति शङ्कोच्चरत्वेन श्लोकमवतारयति कुत इति । बुद्धितद्वृत्तीनां
हानमभावस्तत्त्वावश्च हानमात्रेण सिद्ध्यति । तदुदयस्तसद्भावः सोऽपीय-
ता सद्भावमात्रेण न सिध्यति । यतस्तयोः सिद्धिस्तद्वीने बुद्धितद्वृत्तिरहिते
हानोपादानधर्मशून्ये साक्षिण्यध्यस्ततया तच्चैतन्याभासोदयाच्चद्रुतवि-
कारमन्तरेण भवति ततो न कूटस्थत्वव्याहृतिरित्यर्थः । अथवा यत्सिद्धं
तत्प्रमाणेनैव सिद्धं ततः स्वप्रकाशत्वं नात्मनः सम्भवतीति शङ्कोच्चरत्वेन
श्लोकमवतारयति कुत इति । हानोपादानादीनां जडत्वेन स्वयं सेद्धुम-
शक्यत्वाच्चैतत्स्वभावानालिङ्गितस्वयंप्रकाशात्मनिमित्तैव तेषां सिद्धि-
रिति स्वयंप्रकाशत्वमात्मनः सम्भवतीत्यर्थः ॥ २१ ॥

एवम् ।

आगमापायिहेतुभ्यां धूत्वा सर्वाननात्मनः ।

ततस्तत्त्वमसीत्येतद्वन्यसमदि निजं तमः ॥ २२ ॥

इत्यादि पुनः पुनरुच्यते ग्रन्थलाघवाहुद्विलाघवं प्रयोज-
कमिति । तत्र यद्यपि तत्त्वमस्यादिवाक्यादुपादिस्तिता-
द्वितीयात्मार्थवत्यारोक्ष्यसद्वितीयार्थः प्रतीयते । तथापि तु
नैवासार्वर्थः श्रुत्या तात्पर्येण प्रतिपिपादयिषितः प्राग-
येतस्य प्रतीतत्वादितीमर्थमाह ।

तदित्येतत्पदं लोके बहुर्थप्रतिपादकम् ।

अपरित्यज्य पारोक्ष्यमभिधानोत्थमेव तत् ॥ २३ ॥

ततो वाक्यमेवान्वयव्यतिरेकसहकृतमशाननिवर्त्तकं न त्वन्वयव्य-
तिरेकावेवेत्युक्तमर्थमुपसंहरति एवमिति । तत्त्वमसीत्येतद्वाक्यं पूर्वम-
न्वयव्यतिरेकाभ्यामात्मानात्मविवेकं कृत्वाप्यवस्थितस्य पश्चात्सकलसं-
सारस्य कारणमशानं निवर्त्तयतीत्यर्थः ॥ २२ ॥

“यदा ना तत्त्वमस्यादेवात्मना त्याजयेद्वचः” इत्यादिना पूर्वमप्यनेक-
धैतदुक्तमतः पुनरुक्तिः स्यादित्याशङ्काह इत्यादीति । अत्यन्तसूक्ष्मत्वेन
बुद्धावारोपयितुमशक्यार्थस्य युगपदेव बहुता ग्रन्थेन प्रतिपादने बुद्धिगौ-
रवं भवति लघुता ग्रन्थेन बहुशः प्रतिपादने बुद्धिलाघवं बुद्धिसौर्कर्यं
भवतीत्येतत्प्रयोजकं पुनः पुनः प्रतिपादनं न दोषायेत्यर्थः । भवत्वेवमु-
क्तरग्रन्थेन किं चिवियत इत्यत आह तत्र यद्यपीति । तत्त्वमस्यादिसा-
मानाधिकरणं निमित्तीकृत्य पदद्वयेन लक्षणावृत्त्योपपादयितुमिष्टप्रत्य-
गद्वयपदार्थवन्मुख्यया वृत्त्या प्रतीयमानपारोक्ष्यसद्वितीयत्वयोरपि वा-
क्यप्रमेयत्वमाशङ्का प्रतिपिपादयिषितार्थविवेधात्तप्रतिपादने पुरुषार्था-
भावाद्वाक्यबोधादर्वागपि प्रतीयमानत्वाच्च न तस्य वाक्यप्रमेयत्वमित्यु-
क्तरश्लोकाभ्यां प्रतिपाद्यत इत्यर्थः । तदित्येतत्पदमिति । तदित्येतत्पदं व्य-

त्वमित्यपि पदं तद्वत्साक्षान्मात्रार्थवाचि तु ।

संसारितामसन्त्यज्य सापि स्यादभिधानजा ॥ २४ ॥
विरुद्धोहेशनत्वाच्च पारोक्ष्यदुःखित्योरविवक्षितत्वमि-
त्याह ।

उद्दिश्यमानं वाक्यस्य नोहेशनगुणान्वितम् ।

आकाङ्क्षितपदार्थेन संसर्गं प्रतिपद्यते ॥ २५ ॥

वहितदेशकालत्वाद्युपाधिकं पारोक्ष्यमपरित्यज्यानुगतसामान्यादेवभा-
वाद्वानामर्थानां पारोक्ष्यतया प्रतिपत्त्युपाधौ प्रतिपादकं लोके वृष्टम् ।
तस्मात्पारोक्ष्यमभिधानोत्थमेव शब्दादापाततः प्रतीयते न च वस्तुसं-
स्पर्शं भवति नापि प्रतिपिपादयिषितम् ॥ २३ ॥

तथा तत्पदवत्त्वमित्यपि पदं स्वप्रवृत्तेः प्रागेव शब्दात्सद्धां संसा-
रितामसन्त्यज्य साक्षान्मात्रार्थवाचि भवत्यव्यवहिततया नित्यमपरोक्षता-
स्वभावमात्रे श्रोतरि बुद्धिमुक्तादयति । अतः सापि संसारिता अभि-
धानजा आपाततः शब्दोत्थानवस्तुसंस्पर्शिनी नापि शब्दग्रतिपाद्या त-
त्वतिपत्तेः प्रागेव सिद्धत्वात्तत्पतिपादने पुरुषार्थभावात्पतिपिपादयि-
षितवाक्यार्थविरोधाद्वेत्यर्थः ॥ २४ ॥

इतश्च पारोक्ष्यसंसारित्वयोरविवक्षितत्वमित्याह । विरुद्धोहेशेति । उहे-
शनं प्रसिद्धरूपनिर्देशानं विरुद्धमुद्देशनमनयोरिति विरुद्धोहेशनौ पदार्थौ
तयोर्भावस्तत्त्वं तस्मादपि तद्वत्योर्विरुद्धरूपयोरविवक्षितत्वमुक्तरस्तोके-
नोच्यत इत्यर्थः ॥ उद्दिश्यमानमिति । तत्त्वमसिवाव्यगतमुद्दिश्यमानं
त्वंपदार्थत्वमिति । वस्तुहेशनगुणेनोहेशनदशायां प्रतीयमानेन संसारित्व-
गुणेनान्वितं विशिष्टमाकाङ्क्षितपदार्थेन विधितिस्तेन सकलसंसारर-
हितेन संसर्गमन्वयं न प्रतिपद्यते । एवं तत्पदार्थोऽप्युद्दिश्यमानः पा-
रोक्ष्यादिविरुद्धगुणान्वितो नित्यापरोक्षप्रत्यगात्मना त्वंपदार्थैनान्वयं न
प्रतिपद्यते । तेनोभयत्रापि विरुद्धधर्मयोरविवक्षितत्वमिति श्लोकार्थः २५

यत एतदेवमतोऽनुपादित्सितयोरपि तत्त्वमर्थयोर्विशेष-
णविशेष्यभावो भेदसंसर्गरहितवाक्यार्थलक्षणायैवेत्य-
पसंहारः ।

तदो विशेषणार्थत्वं विशेषत्वं त्वमस्तथा ।

लक्ष्यलक्षणसम्बन्धस्तयोः स्यात्प्रत्यगात्मना ॥ २६ ॥
कथं पुनरविवक्षितविरुद्धनिरस्यमानस्य लक्षणार्थत्वम् ।

लक्षणं सर्पवद्रज्जवाः प्रतीचः स्यादहं तथा ।

तद्वाधेनैव वाक्यार्थं वेत्ति सोऽपि तदाश्रयात् ॥२७॥

न तु नीलमुत्पलमित्यादौ विशेषणविशेष्यभावस्य विशिष्टपरता दृष्टा ।
इहापि तथैवाभ्युपगन्तव्यमित्याशङ्का प्रतिपिपादयिषितार्थविरोधा-
न्मन्त्राः क्रोशन्तीत्यादौ लक्षणपरत्वस्यापि दर्शनादिहापि तथाभ्युपेयमि-
त्याह यत एतदेवमिति । भवतु तथापि किं विशेषणं किं वा विशेषमि-
त्यत आह तदो विशेषणार्थत्वमिति । तदस्तपदार्थस्य विशेषणत्वं तथा
त्वमस्त्वंपदार्थस्य विशेष्यत्वम् । त्वंपदार्थस्याहमिति सामान्यतः प्रसि-
द्धत्वादेहेन्द्रियादिविशेषेषु च विप्रतिपत्तेरद्वितीयब्रह्मात्मावगतित एव
पुरुषार्थपर्यवसानाजिज्ञासानिवृत्तेस्त्वंपदार्थस्तपदार्थैन विशेष्यते ।
तत्र च विरोधस्फूर्तौ पदार्थाभ्यामखण्डैकरसः प्रत्यगात्मा लक्ष्यत इ-
त्यर्थः । यद्वा । तत्त्वमर्थयोरुभयोरप्यन्योन्यापेक्षया विशेषणत्वं विशेष्यत्वं
च भवति त्वमो विशेषणार्थत्वं विशेष्यत्वं तदस्तथेत्यस्याप्युपलक्षणार्थ-
त्वादस्य श्लोकस्येत्यर्थः ॥ २६ ॥

न तु गङ्गायां घोषः प्रतिवसतीत्यादौ गङ्गाशब्दस्य तीरलक्षकन्वेन त-
द्राच्यस्य जलप्रवाहस्य नाविवक्षितत्वं विशिष्टतीरावगतिप्रयोजकत्वा-
न्नापि विरुद्धताविनाभावसम्बन्धात् । अत एव न लक्ष्यबुद्ध्या निरस्यमा-
नत्वमिह पुनरहङ्कारस्य लक्षकत्वे त्रितयमपि नास्त्यपुरुमर्थत्वेनाविवक्षि-
तत्वादनृतादिस्वभावेन विरुद्धत्वालुक्ष्यश्चानाद्वाध्यत्वाच्च तत्कथमस्य
लक्षकत्वमित्याक्षिपति कथं पुनरिति । अत्रोत्तरमाह लक्षणमिति ।

इयं चावाक्यार्थप्रतिपत्तिरन्वयव्यतिरेकाभिज्ञस्यैव । य-
स्मात् ।

यावद्यावन्निरस्यायं देहादीन्प्रत्यगच्छति ।

तावत्तावत्तदर्थोऽपि त्वमर्थं प्रविविष्टति ॥ २८ ॥
कस्मात्युनः कारणादेहाद्यनात्मतप्रतिपत्तावेवात्मा तद-

योऽयं सर्पः सा रज्जुरिति प्रयोगे सर्पः स्वरूपेण विवक्षारहितोऽध्यस्त-
त्वादेव परमार्थसम्बन्धशून्यो रज्जुबुद्ध्या निरस्यमानोऽपि स्वाधिष्ठानभू-
ताया रज्जवाः यद्वदुपलक्षणं भवति प्रतिभासमानसर्पाकारानुवादमन्तरे-
णानवभासमानरज्जवाकारस्यासवाक्यादवगमानुपपत्तेस्तद्वदहङ्कारो विव-
क्षारहितः सम्बन्धशून्यो वाध्यमानोऽप्यनवभासमानाद्वितीयप्रत्यगात्मन-
स्तसिद्धिध्यस्तो लक्षणं भवति । अहमिति विपर्यासगृहीतस्य प्रत्यगात्मन-
स्तदनुवादव्यतिरेकेण वाक्यात्तत्वतः प्रतिपादनायोगादित्यर्थः । फलि-
तमाह तथा तद्वाधेनेति । यथा रज्जुप्रतिपत्त्या सर्पो रज्जुरिति वाक्यार्थं
सर्पाश्रयात्सर्पवाधयैव प्रतिपद्यते एवं सोऽपि प्रत्यगात्माहं ब्रह्मेति वा-
क्यार्थमहङ्काराश्रयादहङ्कारवाधयैव प्रतिपद्यते । तसाऽहङ्कारं पदयोर्वै-
यधिकरण्यं नाशङ्कितव्यमितिभावः ॥ २७ ॥

एवं वाक्यादवाक्यार्थप्रतिपत्तिर्भवतीत्युक्तम् । कथं तर्हि श्रुतवाक्या-
दपि केचित्तथा न प्रतिपद्यन्ते इत्यत आह इयं चेति । आत्मैव सर्वाव-
स्यास्वन्वयी व्यभिचारिणश्च देहेन्द्रियादय इत्यन्वयव्यतिरेकानुसंधा-
नेन निवृत्तप्रतिवन्धानामेवावाक्यार्थपतिपत्तिरितरेषां तदभावान्नोपप-
द्यते न तु वाक्यस्यासामर्थ्यादित्यर्थः । देहेन्द्रियप्राणमनोबुद्ध्यव्याकृता-
न्ताननात्मन आत्मत्वेन गृहीतानन्वयव्यतिरेकाभ्यामुपायाभ्यां मुमुक्षुः
स्थूलदेहादारभ्य यथायथा निरस्यति तथातथा तत्पदार्थोऽपि त्वंप-
दार्थीभेदावगत्यनुसारितया प्रवेष्टुभिच्छति विरोधिनः परिच्छेदाभिमा-
नस्य निरस्तत्वादिति श्लोकमवतारयति यसादिति ॥ २८ ॥

नन्वारोपितसर्पादिनिवृत्तौ तदधिष्ठानस्य रज्जवादेः प्रतिपत्तिरेव लोके

र्थमात्मत्वेनाभिलिङ्गते न विपर्यय इति । उच्यते ।
प्रत्यगात्मानवबोधस्यानात्मस्वाभाव्यात्तदभिनिर्वृत्तश्चार्यं
बुद्ध्यादिदेहान्तस्तस्मिन्नात्मत्वमविद्याकृतमेवात्मत्वमिवा-
नात्मत्वमपि साविद्यस्यैव । यतो निरविद्यो विद्वानवा-
क्यार्थरूप एव केवलोऽवशिष्यते तस्मादुच्यते ।

देहादिव्यवधानत्वात्तदर्थं स्वयमप्यतः ।

पारोक्ष्येणैव जानाति साक्षात्त्वं तदनात्मनः ॥ २९ ॥

दृश्यते न तु रज्ज्वादेरर्थान्तरात्मना प्रतिपत्तिस्तत्कथमिह देहादेरात्म-
भावनिवृत्तौ तदधिष्ठानस्य त्वमर्थस्य तदर्थताप्रतिपत्तिः । प्रतिपत्तौ वा
ब्रह्मकार्यतया देहादेर्ब्रह्मात्मत्वादेहाद्यात्मत्वप्रतिपत्तावेव ब्रह्मत्वप्रति-
पत्तिः किं न स्यादित्याक्षिपति कस्मादिति । समाधत्त उच्यते इत्या-
दिना । आत्माविद्यायास्तावज्जडस्वभावत्वादृश्यत्वाऽज्ञाननिवर्त्यत्वाच्चा-
नात्मत्वं स्वाभाविकम् तत्कार्यत्वाच्च देहादेरप्यनात्मत्वं केवलकूटस्थब्रह्म-
कार्यत्वानुपपत्तेः । तथात्मनश्चिद्गूपत्वात्कूटस्थत्वात्स्वयंप्रकाशत्वाच्च ब्रह्म-
त्वं स्वाभाविकम् । तेन तस्य देहादावात्मत्वप्रतीतेरेव ब्रह्मभावप्रच्युतिः ।
तत्रिवृत्तौ तु स्वाभाविकब्रह्मरूपतामेवासौ प्रतिपद्यते इत्यर्थः । तथाप्यना-
त्मनां स्वरूपेणावस्थितत्वान्नात्मनिकानर्थनिवृत्तिः स्यात् “द्वितीयादै
भयं भवति” इति श्रुतेरित्याशङ्काश्चाह आत्मत्वमिवेति । देहादीनामात्मभाव-
वदनात्मस्वरूपमप्यविद्यावत एव भवति रजतादिवत्तेषां स्वरूपेण सं-
सृष्टरूपेण चात्मन्यध्यस्तत्वात् । तस्माद्वाक्यार्थप्रतिपत्तेरविद्यानिवृत्तौ
सर्वानर्थानिवृत्तिरित्यर्थः । उभयमप्यविद्याकृतमिति कथमवगम्यते इत्या-
शङ्क्य विद्योदये पूर्णमेवावशिष्यते इत्युक्तत्वादित्याह यतो निरविद्य
इति । उक्तेऽर्थे श्लोकमवतारयति तस्मादिति । यस्मादेहादिलक्षणव्यव-
धानात्मत्वं स्वात्मभूतमपि तत्पदार्थं ब्रह्म पारोक्ष्येणैव जानाति व्यवहि-
तमनात्मभूतमिव प्रतिपद्यते । तस्मेषामन्वयव्यतिरेकाभ्यामनात्मत्वावग-
मात्मसारात्मत्वमपरोक्षात्मरूपत्वं तत्पदार्थस्य भवतीत्यर्थः । अथवा यत

यथोक्तार्थप्रतिपत्तिसौकर्याय हृषान्तोपादानम् ।

प्रत्यगुद्भूतपित्तस्य यथा बाह्यार्थपीतता ।

चैतन्यं प्रत्यगात्मीयं बहिर्वृद्धश्यते तथा ॥ ३० ॥

यस्मादेवमतो विशुद्धमवसीयताम् ।

पदान्युद्भूत्य वाक्येभ्यो हृन्वयव्यतिरेकतः ।

पदार्थाल्लिंगकतो बुद्धा वेत्ति वाक्यार्थमञ्जसा ॥ ३१ ॥

कुतः पुनः सामान्यमात्रवृत्तेः पदस्य वाक्यार्थप्रतिपत्ति-
हेतुलमिति । बादम् ।

एवमतः स्वात्मभूतमपि तदर्थमशोधितत्वम्पदार्थो देहादिव्यवधानात्पा-
रोक्ष्येणैव जानाति देहाद्यनात्मप्रतिपत्तेः साक्षात्त्वमपरोक्षत्वं जानाती-
त्वर्थः ॥ २९ ॥

ननु कथं स्वात्मभूतस्य स्वात्मनि प्रकाशमाने पारोक्ष्यतया प्रतिभास
इति तत्राह यथोक्तेति । अहमित्यभिमन्यमानशरीरैकदेशे समुद्भूतपि-
त्तस्य पुंसस्तद्रूतपीतता यथा पीतः शङ्ख इति बाह्यार्थोपरक्ततया बहि-
रिव भासत एवं प्रत्यगात्मनोऽपि तदर्थस्य बाह्याव्याकृताद्युपरागाद्व-
द्विष्ठवद्वभासत इत्यर्थः ॥ ३० ॥

यत उक्तन्यादेन तत्त्वमस्यादिवाक्यस्याखण्डार्थपर्यवसानमविरुद्धं
तस्माद्वाक्यान्निःशङ्खं यथोक्तार्थो निश्चीयतामित्युपसंहरति यस्मादिति ।
पदानां वाक्येभ्यः समुद्धारो नाम प्रयोगभेदेषु पदानामावापोद्वापाभ्यां
तत्त्वपदार्थेषु शक्त्यवधारणं तत्कृत्वा पदार्थान्वयव्यतिरेकाभ्यां लो-
कतो वृद्धव्यवहारतश्च पदशक्तिप्रतियोगिनो बुद्धा वाक्यतात्पर्यानुसा-
रेण वाक्यार्थं प्रतिपद्यत इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

ननु सामान्यमात्रे गृहीतसम्बन्धस्य पदस्य वाक्यार्थबोधकत्वं नोपप-
द्यते वाक्यार्थविशेषत्वात् । न हन्यत्र गृहीतसम्बन्धस्य पदस्यान्यत्रबुद्धि-
जनकत्वं सम्भवतीत्याक्षिपति कुतः पुनरिति । पदस्य सामान्यवाचकत्वे-
ऽपि विशेषस्य वाक्यतात्पर्यविषयत्वं न विरुद्धत इति समाधत्ते बाद-

सामान्यं हि पदं ब्रूते विशेषो वाक्यकर्तृकः ।

श्रुत्यादिप्रतिबङ्गं सद्विशेषार्थं भवेत्यदम् ॥ ३२ ॥

अन्वयव्यतिरेकपुरःसरं वाक्यमेव सामानाधिकरण्यादिनाऽविद्यापटलप्रधंसद्वारेण मुमुक्षुं स्वाराज्येऽभिषेचयति न त्वन्वयव्यतिरेकमात्रसाध्योऽयमर्थं इत्याह ।

बुद्ध्यादीनामनात्मत्वं लिङ्गादपि च सिध्यति ।

निवृत्तिस्तावता नेतीत्यतो वाक्यं समाश्रयेत् ॥ ३३ ॥
न केवलमनुमानमात्रशरणोऽभिलिप्तिमर्थं न प्राप्नोतीत्यनर्थं चाप्नोतीत्याह ।

मिति । विशेषो वाक्यकर्तृकः । वाक्यतात्पर्यविषय इत्यर्थः । न तु कथं न विश्वध्यते पदसमुदायात्मकं हि वाक्यं पदानि च सामान्यमात्रविषयाणि ततस्तत्समुदायात्मकं वाक्यमपि सामान्यमात्रविषयं स्यात् विशेषार्थविषयमित्यत आह श्रुत्यादीति । यदपि स्वतः सामान्यमात्रविषयं पदम् । तथापि श्रुतिलिङ्गवाक्यादिभिर्नियन्त्रितं सदन्विताभिधानसमयेऽन्वयविशिष्टार्थं तात्पर्यतो वर्तते यथा सर्वान्त्राह्याणान्मोजयेदित्युक्ते सर्वशब्दो निमन्त्रितब्राह्मणविषयो भवति । अन्यथा विशिष्टव्यवहारासिद्धेरित्यर्थः ॥ ३२ ॥

चतुर्विधान्वयव्यतिरेकाभ्यां शोधितपदार्थस्याखण्डार्थप्रतीतिसिद्धेर्वाक्यमनर्थकमित्याशङ्का प्रमाणमन्तरेण युक्तिमात्रादज्ञानस्यानिवृत्तेस्तनिवृत्तये वाक्यमेव समाश्रयणीयमित्युक्तमर्थं निगमयति अन्वयव्यतिरेकेति । बुद्ध्यादीनामिति । बुद्ध्यादीनामनात्मत्वं युक्तिः सिध्यति न तु तेषां कारणाज्ञाननिवृत्तिद्वारेण निवृत्तिस्तावता सिध्यति तस्या अप्रमाणत्वेनाज्ञाननिवर्तकत्वायोगात् । तस्मातनिवृत्तये प्रमाणभूतं वाक्यमेव समाश्रयणीयमित्यर्थः ॥ ३३ ॥

इतश्च वाक्यमेव समाश्रयणीयमज्ञाननिवृत्तय इत्याह न केवल-

अनाहत्य श्रुतिं मोहादतो बौद्धास्तमस्तिः ।

आपेदिरे निरात्मत्वमनुमानैकचक्षुषः ॥ ३४ ॥

न चानादरे कारणमस्ति । यस्मात्सर्वत्रैवानादरनिमित्तं
ग्रमाणस्य ग्रमाणान्तरप्रतिपन्नप्रतिपादनं वा विपरीतप्र-
तिपादनं वा संशयितप्रतिपादनं वा न वा प्रतिपादन-
मिति—न चैतेषामन्यतमदपि कारणमस्ति । यत आह ।

मानान्तरानवष्टव्यं निर्दुःख्यात्मानमञ्जसा ।

बोधयन्ती श्रुतिः केन न ग्रमाणमितीर्थते ॥ ३५ ॥

न च संशयितव्यमवगमयति । यतः ।

मिति ॥ ३४ ॥

ग्रमाणभूतस्य वाक्यस्य लोके मूलग्रमाणपेक्षादर्शनाद्वेदस्यापौरुषेय-
तया च तदसम्भवात्तत्प्रतिपादितेऽर्थेऽस्माकमनादर इति सुगतमतमा-
शङ्कानादरे कारणाभावान्मैवमित्याह न चेति । कुतोऽनादरे कारणं ना-
स्तीत्याशङ्का “नद्यास्तीरे फलानि सन्ति” “वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता” इत्या-
दिवत्प्रमाणान्तरसिद्धिर्थप्रतिपादनस्य वा “अम्बुनि मञ्जन्त्यलावूनि ग्रा-
वाणः पुवन्ते” “आदित्यो यूपः” इत्यादिवत्प्रमाणान्तरविरुद्धार्थप्रतिपाद-
नस्य वा “स्थाणुर्वा पुरुषो वा को हि तद्वेद यद्यमुष्मिल्लोकेऽस्ति वा न वा”
इत्यादिवदनवधारितवस्तुप्रतिपादनस्य वा समुद्रघोषभेरीशब्दहुंफडौ
षडित्यादिवदप्रतिपादनस्य वात्राभावादित्याह यस्मात्सर्वत्रैवेति । कुत-
स्तेषामन्यतमन्नास्तीत्यवगम्यत इत्यत आह यत आहेति । “वायुर्वै क्षेपिष्ठा
देवता” “अग्निर्हिंमस्य भेषजम्” इत्यादिवन्मानान्तराधिगतस्याप्रतिपाद-
नान्नानुवादलक्षणमप्रामाण्यमित्यर्थः । मानान्तरानधिगतत्वे हेतुः निर्दुः-
खीति । अहं दुःखीत्यादिवत्संसारातीतत्वस्य मानान्तरानधिगतत्वादेवा-
दित्यो यूप इत्यादिवदपरीतप्रतिपादनलक्षणमप्यप्रामाण्यं नाशङ्कनीय-
मित्याह आत्मानमञ्जसेति । आत्मनः स्वरूपेणाबाध्यत्वादिति भावः ॥ ३५ ॥

तर्हि संशयितावगमकत्वादप्रामाण्यमित्यत आह न च संशयितव्य-

सर्वसंशयहेतौ हि निरस्ते कथमात्मनि ।
जायेत संशयो वाक्यादनुमानेन युप्मदि ॥ ३६ ॥

अपिच ।

यत्र स्यात्संशयो नासौ ज्ञेय आत्मेति पण्डितैः ।
न यतः संशयप्राप्निरात्मनोऽवगतित्वतः ॥ ३७ ॥

अनवबोधकत्वं तु दूरोत्सारितमेव । यत आह ।
बोध्येऽप्यनुभवो यस्य न कथञ्चन जायते ।
तं कथं बोधयेच्छात्मं लोष्टं नरसमाकृतिम् ॥ ३८ ॥

मिति । कुत इत्यत आह यत इति । सर्वसंशयानां हेतौ युप्मद्यद्वङ्कारप्र-
मुखेऽनात्मनि चतुर्विधान्वयव्यतिरेकलक्षणानुमानेन निरस्ते सति वा-
क्यादात्मनि कथं संशयो जायेतेत्यर्थः ॥ ३६ ॥

पूर्वं प्रमाणस्वभावपर्यालोचनया संशयो न भवतीत्युक्तम् । इदानीं प्र-
मेयभूतात्मस्वभावपर्यालोचनयापि न संशयसंभव इत्याह अपि चेति ।
यत्रेति । यत्र संशयः स्यादसावात्मेति न ज्ञेय इत्युक्तं तत्र हेतुमाह न
यत इति । आत्मनो निःसामान्यविशेषस्य स्वयंप्रकाशत्वेन नित्यापरोक्ष-
तया संशयायोग्यत्वादध्यारोपितदृश्यप्रपञ्चस्य तस्मिन्संशयालम्बनत्व-
सम्भवेऽपि विशिष्टरूपत्वेनानात्मत्वात्स्वरूपे तावन्मात्रे संशयो न भव-
तीत्यर्थः ॥ ३७ ॥

तर्हि तस्याप्रतिपादकत्वादप्रामाण्यमस्तित्वत्यत आह अनवबोधकत्व-
मिति । ननु श्रुतवाक्यस्यापि बोधोत्पत्त्यदर्शनादनवबोधकत्वं दूरोत्सा-
रितमिति न शक्यते वकुमित्याशङ्का गाढमूढचेतस्त्वेन प्रतिपत्तियोग्य-
मपि विषयमप्रतिपद्यमानस्यानविकारित्वादधिकारिणः प्रमितिजनको
वेद इति न्यायाच्च श्रुतवाक्यस्यापि बोधो न जायते न तु वाक्यस्या-
नवबोधकत्वादतो नानवबोधकत्वलक्षणमप्रामाण्यमित्याह बोध्येऽपीति ।
सुखेन बोद्धुं योग्येऽपि यस्य बोधो न जायते तं कथं शास्त्रं बोधयेदि-

अन्वयव्यतिरेकपुरः सरं वाक्यमेवावाक्यार्थरूपमात्मानं प्रतिपादयतीत्यस्य पक्षस्य द्रढिम्ने श्रुत्युदाहरणमुप-न्यस्यति ।

जिग्राणीममहं गन्धमिति यो वेत्त्यविक्रियः ।

स आत्मा तत्परं ज्योतिः शिरसीदं वचः श्रुतेः ॥३१॥ यथा ‘तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि’ इत्यस्य शेषत्वेनान्वयव्यतिरेकश्रुतिर्थथा ‘य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यते’

त्यर्थः । बोधेऽपीति पाठे स्वप्रकाशबोधस्वरूपात्मन्यपि यस्यानुभव आपरोक्षं न जायत इत्यर्थः ॥ ३८ ॥

अन्वयव्यतिरेकलक्षणस्य तर्कस्य पदार्थशोधनद्वारेण वाक्यार्थप्रतिपत्ति-हेतुत्वमुक्तम् । तत्राविशेषेण पुरुषोत्प्रेक्षारूपाणां तर्काणां तद्वेतुत्वप्रसक्तौ वाक्यार्थप्रतिपत्तिनियमो न स्यात् पुरुषोत्प्रेक्षारूपाणां निरङ्गुशत्वादित्याशङ्क्य प्रतिवेदान्तं सृष्टिस्थितिप्रलयनियमनप्रवेशार्थवादसूचितानामेव तर्काणां तद्वेतुत्वं न तु पुरुषोत्प्रेक्षारूपाणामिति दर्शयति अन्वयव्यतिरेकेति । छन्दोगानां महावाक्यं तच्छेष्टभूतन्यायप्रदर्शकावान्तरवाक्यं च श्लोकेन दर्शयति जिग्राणीममिति । अहमिमं गन्धं जिग्राणीति व्यवस्थितं प्रमातारं यो वेत्तीति व्यभिचारिणीनां गन्धादिवृत्तीनां तदाश्रयस्य च प्रमातुर्यः साक्षी तमव्यभिचारिणं त्वं पदार्थमन्वयव्यतिरेकाभ्यां विविच्य परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते स उत्तमः पुरुष इति तत्पदार्थरूपतामस्याचष्ट इत्यर्थः ॥ ३९ ॥

यथा छन्दोगानां तत्त्वमसीतिमहावाक्यशेषत्वेनावस्थात्रयसाक्षिणो उन्वयव्यतिरेकश्रुतिरूपाहता तथा वाजसनेयिनामप्यहं ब्रह्मास्मीति महावाक्यशेषत्वेन “योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु दृश्यन्तर्ज्योतिः पुरुषः” इत्यादिवाक्यं श्रूयते तथा प्रतिवेदान्तमित्थमन्वयव्यतिरेकश्रुतयो द्रष्टव्यस्तेन न शुष्कतर्काणामिहानुप्रवेश इत्यभिप्रेत्याह यथेति । पूर्वश्लोकेनाथ यो वेदेदं जिग्राणीति स आत्मा गन्धाय ग्राणमित्यन्तस्य तत्त्वमसीति-

इत्याद्या “अथ यो वेदेदं जिग्नाणि” इत्यन्ता । तथा “अहं ब्रह्मास्मि” इत्यस्य शेषः ।

अहमः प्रत्यगात्मार्थो निरस्ताशेषयुष्मदः ।

ब्रह्मणीति श्रुतिन्याया योऽयमित्यादिनाऽसङ्कृता ॥४०॥

कथं पुनरयमर्थोऽवसीयते अहंव्याजेनात्रात्मार्थो बुबो-
धयिषित इति । यतः ।

एष आत्मा स्वयंज्योती रविसोमाग्निवाक्षु सः ।

इतेष्वस्तं हगेवास्ते भासयंश्चित्तचेष्टितम् ॥ ४१ ॥

महावाक्यशेषभूतस्यार्थमिधायाद्युनानेन श्लोकेनाहं ब्रह्मास्मीति महा-
वाक्यशेषभूतस्य योऽयं विज्ञानमय इत्यादिवाक्यस्यार्थमाह अहम इति ।
“अहं ब्रह्मास्मि” इति महावाक्यगताहम्पदस्य लिलक्षयिषितवाक्यार्थानु-
रोधेन निरस्ताशेषयुष्मदो व्यावर्त्तिताशेषानात्मजातस्य प्रत्यगात्मा ल-
क्ष्योऽर्थं इति “योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तज्योतिः पुरुषः” इति
श्रुतिश्चतुर्विधान्वयव्यतिरेकलक्षणन्यायोपेता तात्पर्येणाचष्ट इत्यर्थः ।
यद्वा । निरस्ताशेषयुष्मदः शोधिततत्त्वं पदार्थस्य मुमुक्षोरित्यर्थः ।
अथवा । निरस्ताशेषयुष्मद इति हेतौ पञ्चमी । निरस्ताशेषयुष्मत्वा-
दित्यर्थः ॥ ४० ॥

क्या पुनरुपपत्त्याहंशब्दो वाच्यार्थं परित्यज्य लक्षणया कूटस्थात्मनि
प्रवर्त्तत इत्युत्तरश्लोकापेक्षामाह कथमिति । वाक्यशेषान्यथानुपपत्त्ये-
त्युत्तरश्लोकमवतारयति यत इति । एष इति । “अस्तमित आदित्ये
याज्ञवल्क्य चन्द्रमस्यस्तमिते शान्तेऽश्लोकान्तायां वाचि किञ्च्योतिरेवायं
पुरुष इति” इत्युपक्रम्यादित्यादिवाहाभ्यन्तरज्योतिषामुपरम “आत्मै-
वाऽस्य ज्योतिर्भवतीत्यात्मनैवायं ज्योतिषास्ते पल्ययते कर्म कुरुते वि-
पल्येति” इति च बुद्ध्यादिसाक्षिणः कूटस्थत्वेन प्रतिपादितत्वादि-
त्यर्थः ॥ ४१ ॥

निर्णेनेक्ति च पृष्ठो मुनिः ।

आत्मनैवेत्युपश्रुत्य कोऽयमात्मेत्युदीरिते ।

बुद्धेः परं स्वतोमुक्तमात्मानं मुनिरभ्यधात् ॥ ४२ ॥

यसाच्चात्मात्राहंव्याजेन प्रत्यज्ञात्रो जिग्राहयिषितस्त-
सादहंवृत्तिः स्वरूपस्य विलयेनैव वाक्यार्थावगमाय
कारणतं प्रतिपद्यते इतीमर्थमाह ।

अहं वृत्त्यैव तद्वाय समादेषोऽवगच्छति ।

मन्त्सरूपलयेनातः कारणं स्यादहंकृतिः ॥ ४३ ॥

अत एव च यः प्रतिज्ञातोऽर्थो “नाहंग्राह्ये न तद्वीनः”

आत्मनैवायं ज्योतिषास्त इत्युक्त आत्मशब्दस्य च कोशपञ्चके साधा-
रणत्वात् “कतम आत्मा” इति जनकेन पृष्ठो याज्ञवल्क्यो मुनिः “योऽयं
विज्ञानमयः प्राणेषु” इति देहेन्द्रियाणि व्युदस्य हृदीस्याधिदैवं रूपं व्युदस्य
विज्ञानमयशब्देनोपातां चुद्धिमन्तरिति व्युदस्य जडविशेषोपादानतया
प्राप्तमव्याकृतं ज्योतिरिति व्युदस्य जडविशेषेषु प्रतिविम्बितं चैतन्यं
पूर्णत्वात्पुरुष इति व्युदस्य तेभ्यः परं प्रत्यगात्मानमहंशब्दार्थं यतोऽति-
शयेन निश्चित्य दर्शयति ततोऽप्युक्तार्थोऽवसीयतामिति श्लोकमवतारय-
ति निर्णेनेक्ति चेत्यादिना । निर्णेनेक्ति अतिशयेन निर्णेजयतीत्यर्थः ॥ ४२ ॥

नन्वहङ्कारस्य लक्षणतया स्वरूपेणावस्थितत्वाल्लक्ष्यस्याद्वितीयत्वासि-
द्धिरवस्थित्यभावे च लक्षणभावादेव तदसिद्धिरित्यावङ्ग्य लक्ष्यस्वरू-
पावरोधेन लक्ष्यवृच्छुत्पादनसमय एवाहङ्कारस्य तत्रारोपितस्य विलया-
न्नोक्तदेष इत्युत्तरश्लोकतात्पर्यमाह यसाच्चेति । यसादेष मुमुक्षुरहं
ब्रह्मास्मीत्यहङ्कारेणैव ब्रह्म प्रतिपद्यते ततोऽहङ्कारस्वरूपबाधयैवाहङ्कारो
वाक्यार्थप्रतिपत्तिकारणं भवति सर्पे रज्जुरितिवदिति श्लोकयो-
जना ॥ ४३ ॥

तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थं प्रत्यक्षादिविरोधो नास्तीति द्वितीयाद्याये य-
त्प्रतिज्ञातं तदित्यमुपपादितमिदानीमुपसंहित्यत इत्याह अत एवेति ।

इत्यादिः स युक्तिभिरुपपादित इति कृतोपसंहिते ।

गृहीताहम्पदार्थश्चेत्कसाज्ज्ञो न प्रपद्यते ।

प्रत्यक्षादिविरोधाच्चेत्प्रतीच्युक्तिर्न युष्मदि ॥ ४४ ॥

पूर्वस्यैव पदार्थस्य विस्पष्टार्थमाह ।

पराञ्चयेव तु सर्वाणि प्रत्यक्षादीनि नात्मनि ।

प्रतीच्येव प्रवृत्तं तत्सदसीति वचोऽज्जसा ॥ ४५ ॥

तस्मात्प्रमाणप्रमेयेभ्यो हीयमानोपादीयमानेभ्यो-
ऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां मुञ्जेषीकावदशेषबुद्धिविक्रियासाक्षि-
तयात्मानं निष्कृष्टं तत्त्वमस्यादिवाक्येभ्योऽपूर्वादिलक्ष-
णमात्मानं विजातीयात् । तदेतदाह ।

अहं दुःखी सुखी चेति येनायं प्रत्ययोऽध्युवः ।

अवगात्यन्त आभाति स म आत्मेति वाक्यधीः ॥४६॥

प्रतिपन्नाहम्पदार्थप्रतिपत्तौ किमित्यहं ब्रह्मास्मीति वाक्यार्थं न प्रतिप-
द्यत इत्युक्ते पूर्ववाद्याहं प्रत्यक्षादीति । उत्तरमाह प्रतीचीति । तत्त्वम-
स्याद्युक्तिः प्रतीचि प्रत्यगात्मनि नयुष्मदि प्रत्यक्षादि तु सुखदुःखा-
दिविशिष्टबुद्धयुपाधिके वर्तते न प्रतीचीति ततो भिन्नविषयत्वेन प्रत्य-
क्षाद्यागमयोर्विरोधाभावाच्छोधिताहम्पदार्थोऽहं ब्रह्मास्मीत्यवाक्यार्थं
प्रतिपद्यत एवेत्यर्थः ॥ ४७ ॥

प्रतीच्युक्तिर्न युष्मदीति श्लोकभागः प्रपञ्चयत इत्याह पूर्वस्यैवेति ।
पराञ्चित्वा पराविषयाणीत्यर्थः ॥ ४८ ॥

यस्माच्छोधितपदार्थस्यावाक्यार्थप्रतिपत्तौ न मानान्तरविरोधस्तस्मा-
त्तदर्थे ततः प्रतिपत्तिर्धेष्टत एवेत्युपसंहरति तस्मादिति । अवस्थात्रयसं-
स्तुष्टस्वभावेभ्यः प्रत्यगात्मानं निष्कृष्टं महावाक्यादपूर्वमनपरमनन्तर-
मित्याद्यतदारोपनिवर्तकवाक्यैः “सत्यं ज्ञानमनन्तम्” इत्यादिस्वरूपवि-
शेषप्रतिपादकवाक्यैश्च प्रमितं ब्रह्म प्रत्यक्षत्वेन जातीयादित्यर्थः । अहं दुः-

प्रमाणान्तरानवष्टव्यं निरस्ताशेषकार्यकारणात्मकद्वैतप्र-
पञ्चं सत्यज्ञानानन्दलक्षणमात्मानं तत्त्वमस्यहंब्रह्मासी-
त्यादिवाक्यं सशंयितमिथ्याज्ञानाज्ञानप्रध्वंसमुखेन सा-
क्षादपरोक्षात्करतलन्यस्तामलकवत्प्रतिपादयत्येवैयसकृ-
दभिहितम् । तत्र केचिदाहुः—तत्त्वमस्यादिवाक्यैर्य-
थावस्थितवस्तुयाथात्म्यान्वाख्याननिष्टैर्न यथोक्तोऽर्थः
प्रतिपत्तुं शक्यतेऽभिधाश्रुतित्वात्तेषाम् । न हि लोके-
ऽभिधाश्रुतेः प्रमाणान्तरनिरपेक्षाया नद्यास्तीरे फलानि
सन्तीत्यादिकायाः प्रामाण्यमभ्युपगतम् । अतो नियो-
गमुखेनैवाभिधाश्रुतेः प्रामाण्यं युक्तं प्रमाणान्तरनिरपे-
क्षात्वान्वियोगस्य । अस्य परिहारार्थमशेषप्रत्यक्षादिप्रमे-
यत्वनिराकरणद्वारेणातीन्द्रियार्थविषयत्वादभिधाश्रुतेः

खीति दुःखित्वादिप्रत्यय आगमापायित्वादधृतोऽवगत्यन्तः प्रमित्यन्तो
येन साक्षिणाभाति स एव सर्वज्ञः परमेश्वरो ममात्मेति वाक्यार्थधी-
र्भवतीत्यर्थः ॥ ४६ ॥

एतदेवमनुवदति प्रमाणान्तरेति । उत्तरश्लोकद्वयव्यावर्त्त्यमाशङ्का-
माह तत्र केचिदिति । ननु किमिति सिद्धवस्त्वनुवादनिष्टैः प्रतिपत्तुं न
शक्यत इत्यत आह अभिधाश्रुतित्वादिति । विधिपद्मरहितवाक्यत्वादि-
त्यर्थः । अस्याप्यनधिगतार्थगत्यन्तत्वात्प्रामाण्यमस्त्वत्याशङ्काह न हि
लोक इति । सिद्धार्थविषयवाक्यस्य नद्यास्तीरे फलानि सन्तीत्यादिव-
त्सापेक्षत्वेनाप्रामाण्यं भवतीति यतस्ततः कार्यपरत्वं वाक्यस्याभ्युपेयं
कार्यार्थस्य प्रमाणान्तरायोग्यत्वात्प्रमाणान्तरायोग्यविषयस्य च वेदस्य
निरपेक्षग्रामाण्यसम्भवादित्युपसंहरति अत इति । उत्तरश्लोकयोस्तात्प-
र्यमाह अस्य परिहारार्थमिति । न हि सिद्धार्थविषयत्वं प्रमाणान्तरसापे-
क्षत्वे प्रयोजकं लोके गामानयेत्यादिग्रवर्त्तकवाक्येष्वपि तदर्थनात् ।

प्रामाण्यं सुप्तपुरुषप्रबोधकवाक्यस्येव वक्तव्यमित्यय-
मारम्भः ।

नित्यावगतिरूपत्वादन्यमानानपेक्षणात् ।

शब्दादिगुणहीनत्वात्संशयानवतारतः ॥ ४७ ॥

तृष्णानिष्ठीवनैर्नामा प्रत्यक्षाद्यैः प्रमीयते ।

प्रत्यगात्मत्वहेतोश्च स्वार्थत्वादप्रमेयतः ॥ ४८ ॥

श्रुतिरपीममर्थं निर्वदति ।

दिव्यक्षितपरिच्छिन्नपराग्रूपादिसंश्रयात् ।

विपरीतमतो हृष्ट्या स्वतोऽवुद्धं न पश्यति ॥ ४९ ॥

ततश्च सिद्धवस्तुनिष्ठं कार्यनिष्ठं वा यद्वाक्यं पौरुषेयं तन्मानान्तरसा-
पेक्षं दृष्टमिति पौरुषेयत्वमेव सापेक्षत्वे प्रयोजकम् । इह पुनर्वेदान्तेषु
तदभावान्मानान्तरायोग्यविषयत्वाच्च सुतरां मानान्तरानपेक्षत्वम् । सु-
प्तपुरुषप्रबोधकवाक्यस्येव बोध्यपुरुषमात्रविषयतया तदनवबोधनिव-
र्त्तनेन प्रामाण्यं चोपपन्नमिति भावः । उक्तेऽर्थे श्लोकमवतारयति अय-
मारम्भ इति । स्वभावतोऽवगतिरहितस्य मानान्तरानपेक्षा हृष्टा । आत्म-
नः कूटस्थस्यावगतिरूपत्वेन मानान्तरानपेक्षत्वात्प्रत्यगात्मत्वादेव व्यव-
धानभावात्स्वार्थत्वादेवान्योपभोग्यताभावादविषयत्वेन च प्रमेयतायो-
ग्यत्वाच्छ्लोकादिप्रवृत्तिविषयशब्दादिगुणरहितत्वादहमस्मि न वेति संदे-
हरहितात्मस्वभावत्वेनानुमानादिप्रवृत्त्योग्यत्वाद्वाहकप्रवृत्त्युत्तरका-
लीनदिव्यक्षाप्रयुक्तकरणव्यापारजन्यतया तृष्णाकार्यभूतैः प्रत्यक्षादिकै-
रात्मा न विषयीक्रियत इत्यर्थः ॥ ४७ ॥ ४८ ॥

प्रत्यक्षाद्यविषयत्वप्रतिपादकश्रुतितात्पर्याभिधायक उक्तरश्लोक इ-
त्याह श्रुतिरपीति । हृश्यदेशादिपरिच्छिन्नपराग्भूतरूपादिविषयत्वात्प्र-
त्यक्षहेष्टथा तद्विपरीतमहृश्यमपरिच्छिन्नं प्रत्यग्भूतं रूपादिरहितं
स्वप्रकाशमात्मानं न पश्यतीत्यर्थः । यद्वा । दिव्यक्षिताहृश्यात्परिच्छि-

न्यायसिद्धमतो वक्ति द्वैर्द्वैष्टारमात्मनः ।

न पश्येत्यगात्मानं प्रमाणं श्रुतिरादरात् ॥ ५० ॥

अनुमानाविषयत्वेऽन्यदपि कारणमुच्यते ।

प्रत्यक्षस्य पराक्तान्न सम्बन्धग्रहणं यतः ।

आत्मनोऽतोऽनुमित्यास्यानुभवो न कथञ्चन ॥ ५१ ॥

एवमयं प्रमातृप्रमाणप्रमेयव्यवहारः सर्व एव पराचीन-

विषय एव न प्रतीचीनमात्मानमवगाहयितुमलम् ।

एवं च सत्यनेनैव यथोक्तोऽर्थोऽवसानुं शक्यत इत्याह ।

प्रमाणव्यवहारोऽयं सर्व एव पराग्यतः ।

सुविचार्याप्यतोऽनेन युष्मद्येव दिव्यक्षते ॥ ५२ ॥

ज्ञातपराग्भूताद्रूपाद्याश्रयाच्चातो ब्राह्मदर्विपरीतमात्मानं प्रत्यक्षरूपतया
दृश्या कोऽपि न पश्यतीत्यर्थः ॥ ४९ ॥

इत्थमर्थमुपवर्ण्य तत्र श्रुतिमवतारयति न्यायसिद्धमिति । यतो रू-
पादिदीनत्वमतो “न द्वैर्द्वैष्टारं पश्ये:” इत्यादिका प्रमाणभूता श्रुति-
द्वैर्द्वैष्टारमात्मनः स्वस्य च तं प्रत्यग्भूतमात्मानं न पश्येत्यित्युक्ति-
सिद्धं तात्पर्यतो वक्तीत्यर्थः । यद्वा । द्वैरात्मनः स्वरूपद्वैष्टारं न पश्ये-
दित्यर्थः ॥ ५० ॥

अनुमानविषयत्वे निराकृते सत्यर्थापत्त्यादिविषयत्वमपि निराकृत-
मेव भवतीति मन्यमान आह अनुमानेति । प्रत्यक्षस्येति । प्रत्यक्षस्या-
विनाभावलक्षणसम्बन्धग्राहकस्य पराक्तवात्सामान्यविशेषवदनात्मव-
स्तुगोचरतया तद्वितात्माविषयत्वादनुमानादप्यात्मा नानुभूयते
नाप्यर्थापत्त्यादिमित्यर्थः ॥ ५१ ॥

एवमुक्तयुक्तिभिरात्मनः प्रमाणान्तरागोचरत्वं निश्चेतत्वमित्युपसंह-
रति एवमिति । यथोक्तोऽर्थः । आत्मनः प्रमाणान्तराविषयत्वमित्यर्थः ।
अनेन युष्मद्येवेति । प्रत्यक्षादिना युष्मद्यनात्मन्येव दिव्यां करोती-
त्यर्थः ॥ ५२ ॥

यस्माल्लौकिकप्रत्यक्षादिप्रमाणानधिगम्योऽहंब्रह्मासीति
वाक्यार्थस्तस्मात् ।

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां निरस्याप्राणतो यतः ।

वीक्षापनस्य कोऽसीति तदसीति श्रुतिर्जगौ ॥ ५३ ॥

सोऽयमन्वयव्यतिरेकन्याय एतावानेव यद्वसानो
वाक्यार्थस्तदभिज्ञस्याहंब्रह्मासीत्याविर्भवति । द्रष्टृहश्य-
विभागेनागमापायिसाक्षिविभागेन च श्रुत्यभ्युपगमतः
संक्षिप्योच्यते ।

हश्यत्वाद्वटवद्देहो देहवचेन्द्रियाण्यपि ।

मनश्चेन्द्रियवज्ज्ञेयं मनोवन्निश्चयादिमत् ॥ ५४ ॥

अतो वेदान्तानामात्मनि प्रामाण्यमित्येतदपि सिद्धमित्युपसंहरति य-
सादिति । देहादिप्राणपर्यन्तमनात्मजातमन्वयव्यतिरेकाभ्यामनात्मतया
निरस्य कोऽस्म्यहमित्यात्मस्वरूपजिज्ञासोस्तत्स्वरूपप्रतिपादनाय तत्त्व-
मसिवाक्यं प्रवृत्तमित्यर्थः ॥ ५३ ॥

अवाक्यार्थज्ञानसाधनपदार्थविवेकहेतुभूतयोरन्वयव्यतिरेकयोः पूर्वा-
ध्यायोदितयोः पुनः संक्षेपतः प्रदर्शनायोक्तरो ग्रन्थ इति तात्पर्यं वक्ष्य-
न्प्रथमं तयोरव्यवहितं विषयं निर्देशति सोऽयमिति । एतावानेव । ताव-
त्पर्यन्त इत्यर्थः । कियत्पर्यन्त इत्यत आह यद्वसान इति । अवसीयते
निश्चीयतेऽनेनेत्यवसानो योऽयमन्वयव्यतिरेकन्यायोऽवसानो निश्चाय-
कोऽस्य वाक्यार्थस्येति यद्वसानः । असम्भावनाविपरीतभावनानिरा-
सेन वाक्यार्थनिश्चयस्यान्वयव्यतिरेकन्यायाधीनत्वाद्यद्वसानो वाक्या-
र्थोऽन्वयव्यतिरेकाभिज्ञस्याहंब्रह्मासीत्याविर्भवति स वाक्यार्थनिर्णयोऽ-
न्वयव्यतिरेकानुसन्धानपर्यन्त इत्यर्थः । यद्वा । यस्य पदार्थस्याव-
सानो निर्णयः पुष्कलकारणं वाक्यार्थस्येति यद्वसानो वाक्यार्थस्तद-
भिज्ञस्य न्यायतः पदार्थाभिज्ञस्याहंब्रह्मासीत्याविर्भवति स पदार्थनि-

तथा सकलकार्यकारणागमापायिविभागसाक्षित्वेनापि ।
प्रागसद्याति पश्चात्सतत्त्वं यायादसत्त्वथा ।

अनात्माभिजनं तत्स्याद्विपरीतः स्वयं हशिः ॥ ५५ ॥
तत्र घटादीनां हश्यानामनात्मतं द्रष्टात्मपूर्वकं प्रत्यक्षे-
णैव ग्रमाणेनोपलभ्यानामनश्चासाधारणान्धर्मानवधार्य-
तैर्देश्यत्वागमापायादिभिर्धर्मैः शरीरेन्द्रियमनोनिश्चया-
दिवृत्तीरनात्मतया व्युदस्याहंवृत्तिमतोऽपि हश्यत्वाविशे-
षाद्रष्टपूर्वकत्वमवसीयते । तदेतदाह ।

घटादयो यथा लिङ्गं स्युः परम्परयाहमः ।

हश्यत्वादहमप्येवं लिङ्गं स्याद्रष्टुरात्मनः ॥ ५६ ॥

ण्यो न्यायानुसन्धानपर्यन्त इत्यर्थः । इदानीमुत्तरश्रन्थसन्दर्भस्य तात्पर्य-
माह द्रष्टुद्देश्येति । हश्यत्वाद्विद्वदेह इति । घटवदनात्मेत्यर्थः । निश्चया-
दिमदन्तःकरणम् ॥ ५४ ॥

इदानीं द्वितीयमन्वयव्यतिरेकं दर्शयति तथेति । प्रागिति । जने: प्राग-
सद्भूत्वा पश्चात्सद्याति सत्त्वं प्राप्नोति सत्त्वं भूत्वा प्रध्वस्तमसत्त्वं प्रा-
ग्मुयादित्येतदनात्माभिजनमनात्मस्वाभाव्यम् । तत्साक्षी पुनस्त्वाद्विपरीत
आगमापायशूल्यः कूटस्थ इत्यर्थः । यद्वा । जाग्रदाद्यवस्थात्रये यद्भूत्वा
भवति भूत्वा च न भवति तदनात्माभिजनमनात्मस्थानम् । तस्माद्विपरी-
तोऽवस्थात्रयसाक्षी सदैव भूत्वागमापायशूल्यः कूटस्थ इत्यर्थः ॥५५॥

इदानीं द्रष्टुकोटिनिविष्टतया पैररात्मत्वेनाभिमन्यमानस्याहङ्कारस्या-
नात्मतं साधयति तत्रेति । असाधारणधर्मा हश्यत्वागमापायरूपादि-
मत्त्वादयः । घटादय इति । देहाद्वाहा घटादयो विषया देहादिविशि-
ष्टस्य द्रष्टुर्लिङ्गं भवन्ति । एवं देहोऽपीन्द्रियविशिष्टस्य सोऽपि मनसस्त-
दपि बुद्धेः साप्यहङ्कारस्य यथालिङ्गं भवति एवमहङ्कारोऽपि हश्य-
त्वात्सत्वव्यतिरिक्तद्रष्टुर्लिङ्गमित्यर्थः ॥ ५६ ॥

ननु द्रष्टृदर्शनहश्यानां जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तेष्वागमापायदर्श-
नाद्यत्साक्षिकौ तेषामागमापायौ स आगमापायविभा-
गरहित आत्मा यथा यन्निबन्धनौ जगतः प्रकाशाप्र-
काशौ सप्रकाशाप्रकाशविभागरहितः सूर्य इति । यदा
चैवं तदा वाक्यावगमस्यार्थस्यानुदितानस्तमितविज्ञान-
मात्रस्वभावस्यानुमानेनैव प्रतिपन्नत्वात्पुनरपि वाक्यस्य
निर्विषयत्वप्रसङ्गः । नैष दोषः । लिङ्गव्यवधानेन तत्प्रति-
पत्तेः । ननु साक्षादपरोक्षादात्मस्वभावेनानामनो हानो-
पादानयोः सम्बन्धग्रहणात्कमतिशयं वाक्यं कुर्यात् ।
मैवं वोचः । लिङ्गाधीनत्वात्मत्वातिपत्तेः । न हि लिङ्गव्य-

एवमन्वयव्यतिरेकयोरात्मावगतिहेतुत्वे प्रपञ्चिते पुनरपि वाक्यस्य
निर्विषयत्वं प्राप्तमिति सांख्यमतमुत्थापयति ननु द्रष्टृदर्शनहश्याना-
मिति । सप्रकाशाप्रकाशविभागरहितः सूर्य इति । प्रतिक्षणं जायमान-
प्रकाशरहितः सूर्य इत्यर्थः । लिङ्गजनितविज्ञानस्य व्यवहिततया परो-
क्षतया वस्तुग्राहकत्वादपरोक्षतया ग्रहणाय वाक्यमेवापेक्ष्यत इति स-
माधत्ते नैष दोष इति । यद्वा । सामान्योपाधौ गृहीतव्यासिकेन लिङ्गेन
व्यासिं प्रति सम्बन्धभूतसामान्यतिरस्त्वततयात्मनोऽग्रहणादतिरस्त्वत-
स्वरूपमात्रग्रहणाय वाक्यमेवापेक्ष्यत इति समाधत्ते नैष दोष इति ।
ननु द्रष्टृदर्शनहश्यानां सर्वेषामनात्मनामागमापाययोः साक्षादपरोक्ष-
स्वभावेनैव साक्षिणा साक्ष्यसाक्षिभावसम्बन्धस्य गृहीतत्वात्तयोः सा-
क्ष्यत्वेन साक्ष्यनुमानमपि साक्षादपरोक्षस्वभावेनैव भवेत् । तस्मादपरोक्ष-
ज्ञानार्थमपि न वाक्यापेक्षा स्यादिति पुनश्चोदयति ननु साक्षादिति । द-
ष्टान्तदार्षीन्तिकान्वितसाधारणकारस्यैवानुमानप्रमेयत्वादन्यथानुमा-
नानुदयात्ततश्च साधारणकारतिरस्त्वत्वेनानुमानादात्मप्रतिपत्तिर्न तु
निर्विशेषासाधारणकारेण साक्षात्प्रतिपत्तिः । तस्मादपरोक्षज्ञानोत्पत्तये
वाक्यापेक्षेति समाधत्ते मैवं वोच इति । नन्वसाधारणकारेण सा-

वधानेनात्मप्रतिपत्तिः साक्षात्प्रतिपत्तिर्भवति “यमेवैष
वृणुते तेन लभ्य” इति श्रुतेः । अत आह ।

लिङ्गमस्ति तनिष्ठत्वात् स्याद्वाक्यार्थबोधकम् ।

सदसद्वित्तितात्मायमतो वाक्यात्मतीयते ॥ ५७ ॥

ननु यदि व्यावृत्तसदसद्विकल्पजालं वस्त्रभीष्टं वाक्याङ्ग-
वतस्तथापि तूत्सार्यते वाक्यविषया तृष्णा—यसादन-
रेणापि वाक्यश्रवणं निरस्ताशेषविकल्पमागोपालावि-
पालपण्डितं सुषुप्ते वस्तु सिद्धमतो नार्थो वाक्यश्रवणेन ।
नैतदेवम् । किं कारणम् । सर्वानर्थबीजस्यात्मानवबो-
धस्य सुषुप्ते सम्भवात् । यदि हि सुषुप्तेऽज्ञानं नाभवि-

क्षात्प्रतिपत्तिर्मा भूर्त्कं तयेसाशङ्कासाधारणाकारेण साक्षादधिगति-
मांक्षसाधनमिति श्रूयत इत्याह यमेवैष इति । यमेव केवलं नि-
र्विशेषणमेवात्मानमेष साधको वृणुते निरन्तरं तन्निष्ठतया भजते
तेन परमात्मनायमनात्मानेन साधकेन लभ्यः कथं तस्यैष आत्मा स्वां
तनुं तस्य साधकस्य प्रकृतः प्रत्यगात्मा स्वामसाधारणां समस्तविशेषण-
निर्मुक्ततया निर्विकल्पां तनुं विवृणुते विवृतां करोति स्पष्टमभिव्यञ्ज-
यतीत्यर्थः । यद्वा । यमेव साधकमेवैष परमेश्वरो मामयं जानात्वित्यनु-
गृह्णाति तेन साधकेनायं लभ्यः । शेषं पूर्ववत् । उक्तेऽर्थे स्लोकमवतार-
यति अत आहेति । लिङ्गस्यास्तित्वनिष्ठत्वादस्ति कश्चिदात्मेति ध-
र्मिसङ्ग्रावमात्रनिष्ठत्वात्सदसदादिविकल्पशून्यासाधारणस्वभावबोधकं
न भवति ततस्त्वप्रतिपत्तिर्वाक्यादेवेत्यर्थः ॥ ५७ ॥

ननु गोपालाविपालपण्डितपर्यन्तानां ग्राणिनामशेषविकल्पहीनव-
स्तुनः सुषुप्ते वाक्यमन्तरेण सिद्धत्वात्पुनर्वाक्यवैयर्थ्यमापतितमिति
शङ्कते नन्वित्यादिना । कार्योपाधिभेदस्य विलीनत्वेऽपि सर्वानर्थहेत्व-
शानस्य सुषुप्तेऽपि विद्यमानत्वात् वाक्याधिगम्यं निर्विकल्पकं वस्तु
तत्र सिद्धमिति परिहरति नैतदिति । अशानसङ्ग्रावमेव विपक्षे बाधक-

व्यदन्तरेणापि वेदान्तवाक्यश्रवणमनननिदिध्यासना-
न्यहं ब्रह्मासीत्यध्यवसायात्सर्वप्राणभृतामपि स्वरसत
एव सुषुप्तप्रतिपत्तेः सकलसंसारोच्छ्रितिप्रसङ्गः । न च
कैवल्यात्पुनरुत्थानं न्यायमनिर्मात्क्षणप्रसङ्गात् । न चाच्य एव
सुषुप्तोऽन्य एवोत्थित इति शक्यं वकुं नाद्राक्षमहं सु-
षुप्तेऽन्यत्किञ्चिदपीत्युत्थितस्य प्रत्यभिज्ञादर्शनात् । तस्मा-
दवश्यं सुषुप्तेऽज्ञानमभ्युपगत्व्यम् । ननु यदि तत्राज्ञा-
नमभविष्यद्राग्नेष्वधटाज्ञानादिवत्यक्षमभविष्यद्यथे ह
लोके घटं न जानासीत्यज्ञानमव्यवहितं प्रत्यक्षम् । अ-
त्रोच्यते । न । अभिव्यज्जकाभावात् । कथमभिव्यज्जका-
भाव इति चेच्छृणु ।

बाह्यां वृत्तिमनुत्पाद्य व्यक्तिः स्यान्नाहमो यथा ।

नर्तेऽन्तःकरणं तद्वच्छान्तस्य व्यक्तिराज्ञसी ॥ ५८ ॥

कथनेन साधयति यदि हीति । नन्वस्तु सुषुप्तौ समूलसंसारोच्छेद इ-
त्याशङ्का मैवं पुनरुत्थानदर्शनादित्याह न च कैवल्यादिति । ननु सुषुप्तौ
मुक्त एव पुनरुत्थानं चान्यस्यैवेताशङ्का सुषुप्तोत्थितयोः प्रत्यभिज्ञयैक-
त्वाभिगमान्मैवमित्याह न चाच्य इति । ननु सुषुप्त्यवस्थायां साक्षिवेद्यं
चेदज्ञानमभ्युपगम्यते तर्हि तत्कालेऽपि ब्रह्माज्ञानमिति विशेषाकारेण
व्यवहार्यं स्याद्राग्नेष्वधटाज्ञानानां साक्षिवेद्यानां जाग्रत्यपरोक्षत्वेन व्य-
वहारयोग्यत्वदर्शनादित्याशङ्कते ननु यदीति । निर्विकल्पकानुभवसि-
द्धस्याप्यस्य स्फुटाभिव्यज्जकोपाधेरन्तःकारणस्याभावात् स्फुटप्रतिपत्ति-
र्यथाहङ्कारस्य निर्विकल्पकानुभवसिद्धस्य वाह्यधटादिविषयवुद्धिवृत्य-
तुदये स्फुटप्रतिपत्तिर्न सम्भवति तद्वदिति श्लोकमवतारयन्परिहरति
अत्रोच्यत इत्यादिना ॥ ५८ ॥

कश्चिदतिक्रान्तं ग्रतिस्मृत्यं “दृश्यत्वादहमप्येवं लिङ्गं स्याद्वृष्टुरात्मन्” इति निर्युक्तिकमभिहितमित्याह । किं कारणम् । अहंतज्ज्ञात्रोर्विवेकाग्रसिद्धेर्यथेह घटदेवदत्तयोर्ग्राह्यग्राहकत्वेन स्फुटतरो विभागः ग्रसिद्धो लोके न तथेहाहङ्कारतज्ज्ञात्रोर्विभागोऽस्तीति तस्मादसाध्वेतदभिहितमिति । अत्रोच्यते ।

दाव्यदाहकतैकत्र यथा स्याद्विदारुणोः ।

ज्ञेयज्ञातृकैवं स्यादहंज्ञात्रोः परस्परम् ॥ ५९ ॥

एवं तावदविद्योत्थस्यान्तःकरणस्य बाह्यविषयनिमित्त-

उत्तरश्लोकस्य नातीतानन्तरश्लोकेन सम्बन्धः किन्तु दृश्यत्वादहमप्येवमित्यनेनैव सम्बन्धं कथयस्तद्व्यावर्त्त्यमाशङ्कामाह कश्चिदतिक्रान्तमिति । अहं पश्यामीत्यहम एव दृश्यस्य द्रष्टृत्वानुभवादहंद्रष्टृर्विभागो नास्ति । तस्मादहमो घटवद्वृश्यत्वेनैव स्वव्यतिरिक्तद्रष्टृनुमापकत्वमनुपपत्तिमित्यर्थः । यद्यप्यहं पश्यामीत्यत्र ग्राहकत्वं ग्राहकत्वं चैकाश्रयं प्रतीयते । तथाप्यन्यत्रानयोर्विभिन्नाधिकरणत्वदर्शनाच्चिद्रातोरहङ्कारव्यतिरेकेण सुषुप्त्यादौ द्रष्टृत्वदर्शनादहङ्कारस्य च सुखदुःखादिवेद्यधर्मविशिष्टस्य घटादिवद्वृष्ट्वानुपपत्तेग्राहकत्वमेव न ग्राहकत्वम् । ग्राहकत्वं ह्यहङ्कारात्मनोरैक्याध्यासादात्मगतमेव विशिष्टगतत्वेन प्रतीयते यथा केवलं वहिगतमेव दग्धृत्वं वहिविशिष्टदाह्यकाष्ठगतत्वेन प्रतीयते । तस्माद्ग्राहकानुमापकत्वमुपपद्यत इति परिहरति अत्रोच्यत इति । दाहेति ॥ ५९ ॥

ननु यदि घटादिवदहङ्कारोऽपि साक्षिचैतन्यविषयस्तर्हि विषयत्वाविशेषाद्वादाविवाहङ्कारेऽपीमं पश्यामीतिवन्ममबुद्धिः किं न स्यादहं पश्यामीत्येव कुतः प्रतीतिस्तथा घटादावप्यहमितिबुद्धिः किं न स्यान्ममेतिबुद्धिरेव कुत इत्याशङ्का तदुपपादयन्त्रुतरश्लोकमवतारयितुं तदुपयोगिवृत्तमर्थं तावदनुवदति एवमिति । बाह्याः शब्दादयो विषयास्त्राच्च-

रूपावच्छेदायाहंवृत्तिर्व्याप्तियते । तयावच्छिन्नं सत्कूटस्य-
प्रत्यगात्मोपादानावबोधरूपस्याव्यवधानतया विषयभावं
प्रतिपद्यते इति । तत्र तयोर्ज्ञात्रहन्तारूपयोरवभासकाव-
भास्यत्वसम्बन्धव्यतिरेकेण नान्यत्सम्बन्धान्तरमुपपद्यते ।
अहन्तारूपं त्वात्मसात्कृत्वाहङ्कर्त्तुं परिधायोपकार्यत्वोप-
कारकत्वक्षमः सन् बाह्यविषयेणोपकारिणापकारिणा
वात्मात्मीयं सम्बन्धं प्रतिपद्यते । तदभिधीयते ।

इदंज्ञानं भवेज्ञातुर्ममज्ञानं तथाहमः ।

अज्ञानोपाधिनेदं स्याद्विक्रियातोऽहमो मम ॥ ६० ॥

मित्तं रूपमन्तःकरणस्य तदाकारपरिणामस्तेन तस्यावच्छेदाय जाना-
मीति तद्विशेषितत्वायाहंवृत्तिरहमित्याकारा जायतेऽन्यथा स्वपरवेद्य-
योर्विशेषाभावप्रसङ्गादित्यर्थः । तथाप्यन्तःकरणस्य कथं प्रतीतिरित्यत
आह तयावच्छिन्नमिति । कूटस्थो यः प्रत्यगात्मा तदुपादानस्तज्जन्यो यो-
ऽवबोधरूपोऽहंवृत्यवच्छिन्नान्तःकरणप्रतिविवितश्चिदाभासस्तदधीन-
त्वात्मस्य जन्यत्वं तस्येन्द्रियव्यवधानमन्तरेणाहंवृत्यवच्छिन्नमन्तःकरणं
विषयत्वं प्रतिपद्यते इत्यर्थः । तथापि घटादिवदात्मीयतया किमिति
नावभासत इत्याशङ्क्योपकार्योपकारकलक्षणसम्बन्धान्तराभावादित्याह
तत्र तयोरिति । घटादीनामात्मीयत्वेनावभासस्तर्हि कथमित्याशङ्क्य स-
म्बन्धान्तरसम्भवादित्याह अहन्तारूपमिति । अहङ्कारात्मकमन्तःकरण-
मात्मसात्कृत्वाहंपरिच्छेदं चात्मन्यध्यस्य व्यवस्थितः प्रत्यगात्मा तत एव
हेतोर्घटाद्युपकारापकारविषयत्वयोग्यो भवति । तत एव घटादिविषयैरा-
त्मीयत्वेन सम्बन्धं प्रतिपद्यते । तत एव स्वस्वामिलक्षणसम्बन्धान्तरस्य
विद्यमानत्वाद्घटादीनां ममेतिबुद्धिविषयत्वमित्यर्थः । उपपादितेऽर्थे
श्लोकमवतारयति तदभिधीयते इति । ज्ञातुः साक्षिण इदमिति ज्ञानं
साक्षात्स्वावभास्येऽन्तःकरणेऽहंवृत्यवच्छिन्ने स्यात्स्वैव चाहमोऽह-
ङ्कारात्मापन्नस्याहङ्कर्त्तुकस्य ममेति ज्ञानं घटादिषूपकार्योपकारकभाव-

एकस्यैव ज्ञातुरन्तर्बाह्यनिमित्तभेदाद्विभिन्नेऽपि विषय इ-
दम्ममेतिज्ञानं द्वैरूप्यं जायत इत्युक्तम् । अत्रोपक्रियमा-
णापक्रियमाणस्यैव ज्ञातुर्विषये ममप्रत्ययो भवति विप-
र्यये चेदंप्रत्यय इति कथमवगम्यते । अवगम्यतामन्वय-
व्यतिरेकाभ्याम् । तत्कथमित्याह ।

अनुपक्रियमाणत्वान्तं ज्ञातुः स्यादहं मम ।

घटादिवदिदं तु स्यान्मोहमात्रव्यपाश्रयात् ॥ ६१ ॥

लक्षणसम्बन्धाद्वतीत्यर्थः । कुतोऽयं विभाग इत्यत आह अज्ञानेति ।
अज्ञानमुपाधिर्यस्येतज्ञानोपाधिश्चैतन्याभासस्तेनेदमिति प्रत्ययः स्याद-
तःपरं वाह्योपकारादिसम्बन्धवशाद्हमो ममेति विक्रियज्ञानपरिणामः
स्यादित्यर्थः । यद्वा । अहङ्कारापन्नस्य ज्ञातुर्धटादौ विषय इदमिति म-
मेति च ज्ञानद्वयमुत्पद्यते । तत्रेदमिति ज्ञानमज्ञानमात्रोपाधिकं ममेति
ज्ञानमहमो विक्रियातः स्यादुपकारकमपकारकमित्यहङ्कारविक्रियोपा-
धिकमित्यर्थः ॥ ६० ॥

उक्तविभागे प्रमाणदर्शनायोत्तरश्लोक इति वृत्तं कीर्त्यन्नाह एक-
स्यैवेति । अन्तर्बाह्यनिमित्तभेदादन्तर्निमित्तं चैतन्याभासो वाह्यनिमि-
त्तमुपकारादिविषयज्ञानपरिणामस्तद्देवाद्विभिन्नेऽपि विषयेऽन्तःकरणे
घटादौ चेदमिति ममेति च ज्ञानद्वयं जायत इत्युक्तमित्यर्थः । यद्वा ।
एकस्मिन्नेव घटादौ विषये ज्ञातुरेकस्यैवज्ञानमात्रोपाधिवशाद्विमिति
ज्ञानमुपकारकमपकारकमित्यहङ्कारविक्रियावशान्ममेदमिति च ज्ञान-
द्वयं जायत इत्युक्तमित्यर्थः । अत्रेति । अहङ्कारोपाधिकस्य घटादिवि-
षये स्वस्वामित्वलक्षणसम्बन्धान्ममप्रत्ययो भवति—अज्ञानमात्रोपाधि-
कस्यान्तःकरण इदंप्रत्ययो भवतीति कथमवगम्यत इत्यर्थः । अथवोप-
कारापकारविषयभावं प्रतिपन्नस्य विशिष्टस्य ज्ञातुरूपकारापकारसाधन-
त्वविशिष्टे ममप्रत्ययो भवति केवलस्य ज्ञातुः केवले घटादादिवद्प्रत्यय
इति कुतोऽवगम्यत इत्यर्थः । अनुपक्रियमाणत्वादिति । ज्ञातुः साक्षि-

मोहतत्कार्याश्रयत्वाज्ज्ञातृत्वविक्रिययोः पूर्वत्रेदंममज्ञा-
नान्वयः प्रदर्शितः । अथाधुना तत्प्रतिरेकेण व्यतिरेक-
प्रदर्शनार्थमाह ।

विक्रियाज्ञानशून्यत्वान्वेदं न च ममात्मनः ।

उत्थितस्य सतोऽज्ञानं नाहमज्ञासिषं यतः ॥ ६२ ॥

आत्मानात्मविवेकस्येयत्ताप्रदर्शनार्थमाह ।

वाक्यप्रत्यक्षमानानाभ्यामियानर्थः प्रतीयते ।

अनर्थकृत्तमोहानिर्वाक्यादेव सदात्मनः ॥ ६३ ॥

णोऽहङ्कारेणानुपक्रियमाणत्वादनपक्रियमाणत्वाच्चाहमहङ्कारो घटादि-
वन्मम न भवति ममप्रत्ययविषयो न भवति—मोहमात्रमेव व्यापाश्रयो
यस्य चिदाभासस्य तदत्त्वादिदं तु स्यादिदमित्यवभास्यत्वमात्रमेव
स्यादित्यर्थः । उपकारकत्वादिशून्ये हाहङ्कारे तत्साक्षिण इदमित्येव
प्रत्ययस्य दर्शनात्तादशे घटादाविदिमित्येव प्रत्ययः स्यादुपकारकत्वादि-
धर्मसहिते ममप्रत्ययः स्यादिति द्रष्टव्यम् ॥ ६१ ॥

अज्ञानतत्कार्यव्यतिरेक इदं ममेति च ज्ञानद्रव्यव्यतिरेकं प्रदर्शयितु-
मुत्तररक्षोक इति वक्ष्यन्प्रदर्शितमन्वयमनुवदति मोहेति । यसादज्ञानो-
पाधिमात्मनोऽहङ्कारसाक्षित्वं यसाच्च तत्कार्यपरिणाम्यन्तःकरणसम्ब-
न्धोपाधिकमात्मनः परिणामाश्रयत्वं तसादज्ञानतत्कार्योपाधिङ्कारेणा-
त्मनोऽहङ्कारे घटादौ चेदं ममेति च ज्ञानद्रव्यं भवतीत्यर्थः । विक्रियेति ।
सुषुप्तौ शब्दाद्याकारपरिणामलक्षणविक्रियाभावादज्ञानाभावाचेदंज्ञानं
ममज्ञानं च न वक्ष्यत इत्यर्थः । ननु कथमज्ञानशून्यत्वं सुषुप्तेऽप्यज्ञानस्य
साधितत्वादित्याज्ञानं तत्राश्वोऽहमिति स्फुटतरव्यवहाराभावात्तथो-
च्यत इत्याह उत्थितस्येति । उत्थितस्यैव सतो नाहमज्ञासिषमित्यज्ञानं
सम्भवतीति—यत इत्याकाङ्क्षितपदपूरणेन योजना ॥ ६२ ॥

आत्मानात्मविवेकस्येयत्ता नाम सर्वानात्मविविक्साक्षिस्वरूपावग-
तिपर्यन्तता तत्प्रदर्शनायोक्तररक्षोक इति सम्बन्धमाह आत्मानात्मेति ।

द्वितीयाध्यायादौ ओतृचतुष्यमुपन्यस्तम् । तत्र कृत्स्ना-
नात्मनिवृत्तौ सत्यां यः प्रत्यगात्मन्यवाक्यार्थतां प्रतिपद्यते
स क्षपिताशेषान्तरायहेतुरिति न तं प्रति वक्तव्यं किञ्चि-
दप्यवशिष्यते । योऽपि वाक्यश्रवणमात्रादेव प्रतिपद्यते
तस्याप्यतीन्द्रियशक्तिमत्त्वान्त्र किञ्चिदप्यपेक्षितव्यमस्ति ।
यश्च आविततत्त्वमस्यादिवाक्यः स्वयमेवान्वयव्यतिरेकौ
कृत्वा तदवसान एव वाक्यार्थं प्रतिपद्यतेऽसावपि य-
श्चार्थं प्रतिपन्नं इति पूर्ववेदोपेक्षितव्यः । यः पुनरन्वय-
व्यतिरेकौ कारणित्वापि पुनःपुनर्वाक्यं आव्यते यथाभू-
तार्थप्रतिपत्तये तस्य कृतान्वयव्यतिरेकस्य सतः कथं
वाक्यं आव्यत इति । उच्यते ।

नवसंख्याहतज्ञानो दशमो विभ्रमाद्यथा ।

न वेत्ति दशमोऽसीति वीक्ष्माणोऽपि तान्नव ॥६४॥

वाक्येति । वाक्यं त्वम्पदार्थशोधकं “कतम आत्मा” “कोऽयमात्मा”, इत्यादिकं प्रत्यक्षमन्वयव्यतिरेकजन्यमात्मानात्मविवेकानुभवनं तात्यां प्रमाणाभ्यामियानर्थः सकलानात्मविविक्तः कूटस्थः प्रत्यगात्मा प्रतीयतेऽनुभूयत इत्यर्थः । तर्हि तत्त्वमस्यादिवाक्यमनर्थकं प्राप्तमित्यादाङ्ग्यं मैवं तस्यैव मूलाज्ञाननिवर्त्तकत्वादित्याह अनर्थकृदिति ॥ ६३ ॥

ननु यदि तत्त्वमस्यादिवाक्यं तमोनिवर्त्तकं तर्हि सकृत्प्रवृत्तमेव प्रत्यक्षवत्स्वकार्यं कुर्यादित्याशङ्ग्यं क्षपिताशेषप्रतिबन्धेऽधिकारिविशेषे तथैवास्त्वत्यभ्यनुज्ञायाक्षपितप्रतिबन्धेऽधिकारिविशेषे प्रतिबन्धक्षयमपेक्ष्यान्वयव्यतिरेकसहकृतं पुनःपुनराश्राव्यमाणं स्वकार्यं कुर्यादिति द्वाषान्तेन प्रतिपादयन्तरात्मोक्तसंदर्भस्य तात्पर्यमाह द्वितीयाध्यायेति । तत्र द्वाषान्तं तावदर्शयति नवसंख्येति । यथा दशसंख्याकाः पुरुषाः समुद्दिष्टसमिदाहरणादिप्रयोजनाः संभूय ग्रामादरण्यं गतास्ततस्ततः परि-

अथ दृष्टान्तगतमर्थे दार्ढान्तिकार्थे समर्पयिष्यन्नाह ।

अपविद्वद्योऽप्येवं तत्त्वमस्यादिना विना ।

वेत्ति नैकलमात्मानं नान्वेष्यं चात्र कारणम् ॥ ६५ ॥
नान्वेष्यं चात्र कारणमित्युक्तं तत्कस्मादिति चोदिते प्र-
त्याहान्वेषणासहिष्णुत्वात् । तत्कथमित्याह ।

सेयं भ्रान्तिर्निरालम्बा सर्वन्यायविरोधिनी ।

सहते न विचारं सा तमो यद्विवाकरम् ॥ ६६ ॥
तस्याः खल्वस्या अविद्याया भ्रान्तेः सम्यग्ज्ञानोत्पत्ति-

कम्य निवर्त्तिसमिदाहरणादिप्रयोजनाः प्रत्याहृत्यैकत्र मिलिताः सन्तः
सर्वे वयं समागता न वेति विमृश्य परिगणनाय प्रवृत्तः कश्चित्स्वाति-
रिक्ताद्वय पुरुषान्वीक्षमाणोऽपि तद्वत्नवसंख्यैवापहृतज्ञानो दशमो-
ऽसीत्यासवाक्यश्रवणं विना स्वात्मानं दशमोऽसीति विभ्रमाद्यथा न
वेच्चीत्यर्थः ॥ ६४ ॥

अपविद्वेति । एवमपि संसारित्वेनाभिमतः प्रत्यगात्मा साक्षात्परमा-
त्मस्वभावोऽपि सज्ज्ञानापहृतस्वभावत्वात्तत्त्वमस्यादिवाक्यमन्तरेणा-
हमस्मि परं ब्रह्मेति न प्रतिपद्यत इत्यर्थः । ननु स्वयंप्रकाशाद्यात्मनि
कथमज्ञानमुपपद्यत इत्याशङ्का दुर्निरूपत्वेन प्रतिभासमात्रशरीरत्वाद्वे-
तुर्नान्वेषणीय इत्याह नान्वेष्यं चात्र कारणमिति ॥ ६५ ॥

सेयमिति । येयमात्मनः स्वरूपाप्रतिपत्तिर्विपरीतकर्तृत्वादिप्रतिप-
त्तिश्च सेयं भ्रान्तिर्लोकसिद्धपदार्थवत्कृत्सकारणशून्याऽत एव निराल-
म्बोच्चितालम्बनशून्या सर्वन्यायविरोधिनी च लोकप्रसिद्धपदार्थान्तर-
वत्सत्त्वायां स्थितौ प्रतीतौ च ये न्यायास्तेषां विरोधिन्यत एव विचार-
न्यायाद्यातं न सहते यथा तमः स्वनिवर्त्तकप्रकाशं न सहते तद्विदि-
त्यर्थः ॥ ६६ ॥

तर्हि सकार्यज्ञानस्य प्रमाणज्ञाननिवर्त्त्यत्वाप्रत्यक्षादिमानान्तरादपि
निवृत्तिसम्भवात्पुनरपि वाक्यानुपयोग इत्यत आह तस्याः खल्वित्या-

द्वारेण निवृत्तिः ।

बुभुत्सोच्छेदिनी चास्य सदसीत्यादिना हृष्टम् ।

प्रतीचि प्रतिपत्तिः स्यान्वासौ मानान्तराङ्गवेत् ॥ ६७ ॥

कथं पुनर्वाक्यं प्रतिपादयत्येवेति चेद् हृष्टान्तोक्तिः ।

जिज्ञासोर्दशमं यद्वन्वातिक्षम्य ताम्यतः ।

त्वमेव दशमोऽसीति कुर्यादेवं प्रमां वचः ॥ ६८ ॥

सा च तत्त्वमस्यादिवाक्यश्रवणजा प्रमोत्पन्नत्वादेव न च

नैवमिति प्रत्ययान्तरं जायते । तदेतहृष्टान्तेन प्रतिपादयति ।

दशमोऽसीति वाक्योन्था न धीरस्य विहन्यते ।

आदिमध्यावसानेषु न नवस्वस्य संशयः ॥ ६९ ॥

दिना । सर्वसंसारविभ्रमाधिष्ठानस्य प्रत्यगात्मनो मानान्तरायोग्यत्वा-
त्तप्रतिपादकवाक्यजन्यमेव ज्ञानं तन्निवर्तकमिल्यर्थः ॥ ६७ ॥

ननु प्रमाणान्तरादशक्यामधिगर्ति वाक्यं कथं कर्तुं शक्यादित्या-
क्षिप्य हृष्टान्तप्रदर्शनेन समाधत्ते कथमित्यादिना । नवातिरेकेण दशमं
जिज्ञासोस्ताम्यतः क्षिप्यतस्त्वमेव दशमोऽसीति वचो यथा प्रमां
कुर्यादेवं तत्त्वमस्यादिमहावाक्यमपि ब्रह्मजिज्ञासोः प्रमां कुर्यादि-
त्यर्थः ॥ ६८ ॥

ननु दशमस्त्वमसीति वाक्यादुत्पन्ना धीः प्रमाणान्तरबाधाभावात्प्र-
माणं भवतु तत्त्वमस्यादिवाक्यजन्या तु द्वैतप्रत्ययैः पूर्वोत्पन्नैरुत्तरका-
लीनैर्वा बाधात्प्रमा न भविष्यतीत्याशङ्क्य समस्तद्वैतप्रत्ययबाधेनैवोत्पन्न-
त्वाद्व पूर्वकालीनैर्वाध्यते—उत्तरकाले तु तद्विरुद्धप्रत्ययान्तरमेव नो-
त्पद्यत इत्येतहृष्टान्तेन प्रतिपादयति सा चेति । दशमोऽसीति । दशम-
ज्ञानोत्पत्तेः पूर्वं तत्समकालमुत्तरकालं वा नवसु बालेषु परिगणयतः
संशयाभावादशमोऽसीति वाक्यादुद्ध्रितप्रतीतिरूपजायत इत्यर्थः ॥ ६९ ॥

एवं तत्त्वमसीत्यसाद्वैतनुत्पत्त्यगात्मनि ।

सम्यग्ज्ञातत्त्वमर्थस्य जायेतैव प्रमा हृदा ॥ ७० ॥

प्रत्यगात्मनि प्रमोपजायत इत्युक्तं तत्र चोच्यते । किं यथा घटादिप्रमेयविषया प्रमा कर्त्रादिकारकभेदानपहवेन जायते तथैवोत्ताशेषकारकग्रामोपमर्देन कर्तुः प्रत्यगात्मनीति । उच्यते ।

प्रत्यक्तास्य स्वतोरुपं निष्क्रियाकारकाफलम् ।

अद्वितीयं तदिद्धा धीः प्रत्यगात्मेव लक्ष्यते ॥ ७१ ॥

दार्ढान्तिकमाह एवमिति । सर्वस्य कसान्न जायत इत्याशङ्क्य पदार्थपरिशोधनाभावादित्याह सम्यग्ज्ञातत्त्वमर्थस्येति । सम्यग्ज्ञातत्त्वमर्थस्य शोधितत्त्वमपदार्थस्येति यावत् ॥ ७० ॥

ननु सा किमद्वैतप्रमा कर्त्रादिकारकानुपमर्देन जायते किं वा तदुपमर्देन । प्रथमे नाद्वैतसिद्धिः कर्त्रादिद्वैतावस्थानात्-द्वितीये त्वद्वितीयत्वप्रमानुदय इति शङ्कते प्रत्यगात्मनि प्रमोपजायत इत्युक्तमिति । अपरं मेयस्य प्रत्यगात्मनः समस्तक्रियाकारकफलशून्याद्वितीयस्वरूपत्वात्तत्त्वमापि तदनुरूपा समस्तप्रमात्रादिप्रपञ्चोपमर्देनोपजायत इति मत्वा सर्वान्तरं निष्क्रियमकारकमफलमद्वयमात्मनः स्वाभाविकं रूपमित्तत्वविद्याध्यारोपितमिति श्लोकेन दर्शयति उच्यते इति । विद्योत्पत्तेः प्राक्प्रमात्रादि सम्भवति । उत्पन्नविद्यस्याविद्यानिवृत्तौ प्रमात्राद्यसम्भवान्नाद्वैतविरोधः-नाष्यद्वैतप्रमानुदयस्तदुत्पत्तेः प्रागारोपितरूपेण प्रमात्रादीनां सम्भवादिति भावः । ननु कर्थं प्रत्यगात्मनः क्रियाकारकादिशून्यस्वरूपत्वं तस्य कर्तृत्वेन भोक्तृत्वेन च प्रतीयमानत्वादित्याशङ्क्य तत्प्रतीतेरन्तःकरणोपाधिविशिष्टविषयत्वान्न विरोध इत्याह तदिद्धेति । तदिद्धा चैतन्याभासदीसेत्यर्थः ॥ ७१ ॥

यस्मादेवम् ।

विपश्चितोऽप्यतस्तस्यामात्मभावं वितन्वते ।

ददीयःस्विन्द्रियार्थेषु क्षीयते ह्युत्तरोत्तरम् ॥ ७२ ॥

आह । यदि वाक्यमेव यथाभूतार्थावबोधकमथ कस्य हेतोरविद्योत्थापितस्य कर्तृत्वादैरुपदेश इत्युक्ते प्रतिविधीयते ।

भ्रान्तिप्रसिद्ध्यानुद्यार्थं तत्त्वम्भ्रान्तिबाधया ।

अयं नेत्युपदिश्येत तथैवं तत्त्वमित्यपि ॥ ७३ ॥

इममर्थं हृष्टानेन बुद्धावारोप(ह)यति ।

स्थाणुः स्थाणुरितीवोक्तिर्न नृबुद्धिं निरस्यति ।

व्यनुवादात्तथैवोक्तिभ्रान्तिं पुंसो न बाधते ॥ ७४ ॥

व्यवहारगोचराणां विदुषां तस्यां बुद्धौ त्वात्मविभ्रमोऽपि तस्याः प्रयगात्मचैतन्याभासानुविद्धतां गमयतीत्याह यस्मादेवमिति । बुद्धिप्रतिविभितचैतन्याभासव्यवधनादात्मविभ्रमस्य विरलत्वदर्शनादप्येतदवगन्तव्यमित्याह ददीयःस्विति । बुद्धेऽरुतरेषु शरीरादिवाहापदार्थेत्वात्मभावो विवेकिनामपचीयत इत्यर्थः ॥ ७२ ॥

आहेति । येन वा पश्यति येन वा शृणोति द्रष्टा श्रोता मन्ता कर्ता बोद्धा विज्ञानात्मा पुरुषः पिप्पलं स्वाद्वत्तीति च त्वरपदाभिधेये जीवे कर्तृत्वादिसंसारधर्मोपदेशः कस्मादित्यर्थः । एतदुत्तरश्लोकेन समाधीयत इत्याह उक्ते प्रतिविधीयत इति । भ्रान्तीति । स्थाणुर्वा पुरुषो वेति संदिग्धे पुरुष एवेति विपर्यस्ते वा विषये भ्रान्तस्य श्रोतुः प्रसिद्धपुरुषानुवादेन योऽयं पुरुषः सोऽयं स्थाणुर्वा पुरुष इति पुरोवर्त्तिनस्तत्त्वमारोपितपुरुषकारबाधेन यथोपदिश्यते तथाविद्याध्यारोपितकर्तृत्वाद्यनुवादेन जीवस्यापि याथात्म्यं तद्वादासेन बोध्यत इत्यर्थः ॥ ७३ ॥

एतदेव व्यतिरेकमुखेन दर्शयति इममिति । व्यनुवादाद्विगतानुवा-

यस्माच्छ्रोतुप्रसिद्धानुवाद्येव त्रिमितिपदं तस्मादुद्दिश्यमा-
नस्यत्वाद्दुःखिवादेरविवक्षितत्वमेव । विधीयमानत्वे हि
सति विरोधप्रसङ्गो न तु विधीयमानानूद्यमानयोरिति ।
स्वप्रधानयोर्हि पद्योर्विरोधाशङ्का सामान्यालिङ्गितत्वा-
त्तयोर्न विपर्यये ।

अनालिङ्गितसामान्यौ न जिहासितवादिनौ ।

व्युत्थितौ तत्त्वमौ तस्मादन्योन्याभिसमीक्षणौ ॥७५॥

दादारोपितपुरुषाकारानुवादाभावादेकविषयत्वेन विरोधास्फुरणात्केव-
लमयं स्थाणुरिति बुद्धिः पुरुषवृद्धिं न निवर्त्यति यथा तथा तदसीति
तावन्मात्रोक्तावपि विरुद्धाकारानुवादाभावे संसारित्वनिराकरणमपि
स्फुटं न भवेदित्यर्थः ॥ ७४ ॥

ननु संसारित्वेन प्रत्यक्षमनुभूयमानस्त्वमपदार्थः कथमसंसारित्रहारु-
पेण प्रतिपाद्यत इत्याशङ्क्य ब्रह्मस्वरूपविधानाय केवलमनूद्यमानत्वेना-
विधेयत्वाद्विधेयस्त्वेणानूद्यमानस्य दुर्बलत्वाद्वाध्यत्वमेव न तु वाधकत्व-
शङ्कापीत्युपसंहरन्नाह यस्मादिति । पदार्थस्वभावपर्यालोचनया विरो-
धाभावमुक्त्वा पदस्वभावालोचनयाप्येवभित्याह स्वप्रधानयोरिति । स्व-
प्रधानयोः पद्योः किमिति विरोधाशङ्केत्यत आह सामान्यालिङ्गितत्वा-
दिति । गौरश्व इति स्ववाच्यसामान्ययोरपरित्यागात्तथाभूतयोः पद्योः
सामानाधिकरणं विस्थ्यते न विपर्यये । शेषशेषिभावेन वर्तमानयोस्तु
पद्योर्न विरोध इत्यर्थः । तदेतदाह अनालिङ्गितेति । अनालिङ्गिते परि-
त्यक्तेऽविवक्षिते सामान्ये स्वप्रवृत्तिनिमित्तभूते शब्दे वाच्ये याभ्यां
तत्त्वंशब्दाभ्यां तौ तत्त्वभावनालिङ्गितसामान्यौ तस्मात् तयोर्विरोध इ-
त्यर्थः । अनालिङ्गितसामान्यत्वं कस्मादित्यत आह न जिहासितवादि-
माविति । तौ तत्त्वशब्दौ प्रतिपादयिषिताखण्डाद्वितीयवाक्यार्थवि-
रोधाज्ञिहासितं पारोक्ष्यं सद्वितीयत्वं परिच्छब्दत्वं चास्मिन्प्रयोगे न ब-
द्धतो न प्रतिपादयतो यस्मादित्यर्थः । तदपि कुत इत्यत आह व्युत्थिता-

अपास्तसामान्यार्थत्वादनुवादस्थत्वाद्विधीयमानेन च सह
विरोधाद्वःखितादेरस्तु कामं जिहासितार्थयोरसंसर्गो य-
योपन्यस्तदोषविरहात्तत्वमर्थयोः संसर्गोऽस्तु नीलोत्य-
लवदिति चेत्वैवमयुपपद्यते । तस्मात् ।

तदर्थयोस्तु निष्ठात्मा द्वयपारोक्ष्यवर्जितः ।

नाद्वितीयं विनात्मानं नात्मा नित्यदशा विना ॥७६॥
अत्राह । किमिह जिहासितं किं वोपादित्सितमिति । उ-
च्यते । प्रत्यगात्मार्थविधायिनस्तम्पदादुभयं प्रतीयतेऽहं

विति । तौ तत्त्वंशब्दावन्योन्यमभिसमीक्ष्यमाणौ तस्मात्स्ववाच्यार्थसा-
मान्यरूपाद्युत्थितौ तात्पर्यविषयैकत्वानुरोधेन परस्परविरुद्धांशं परित्य-
ज्याविरुद्धांशमात्रे व्यवस्थितौ यस्मात्तसादित्यर्थः ॥ ७५ ॥

ननु वाच्यार्थयोः परोक्षसद्वितीयत्वयोः सामान्यार्थत्वेनापास्तत्वाद्वः-
खितादेरनूद्यमानस्थत्वाद्विधीयमानेन सह विरोधाच्च तयोर्वाच्यार्थयोः
संसर्गभावेऽपि लक्ष्यार्थयोः संसर्ग एवास्त्वति चोदयति अपास्तसा-
मान्यार्थत्वादिति । अपास्तौ च तौ सामान्यार्थौ चेत्यपास्तसामान्यार्थौ ।
तद्भावोऽपास्तसामान्यार्थत्वं । तथाभूतत्वाज्ञिहासितार्थयोरिति स-
म्बन्धः । श्लोकमवतारयन्परिहरति नैवमपीति । तयोस्तत्त्वम्पदयोर्ल-
क्षणभूतयोर्निष्ठा पर्यवसानं लक्ष्यभूत आत्मा द्वित्वपारोक्ष्यवर्जितोऽख-
ण्डैकरसः केवलस्तत्कथं प्रकृत्यर्थयोर्नीलोत्पलवद्विभागेनाप्रतिपत्तौ सत्यां
संसर्गः स्यादिति भावः । विभागेनाप्रतिपत्तिरपि कुत इत्यत आह ना-
द्वितीयमिति । अद्वितीयं तत्पदलक्ष्यं ब्रह्म न प्रत्यगात्मानं विना स्वरूपं
लभते । तथा सत्यद्वितीयत्वायोगात् । आत्मा च त्वम्पदलक्ष्यो नित्यसि-
द्धचैतन्यन्योत्तिषा तत्पदलक्ष्येण विना स्वरूपं न लभते । तथा सति
नित्यापरोक्षचिद्रूपत्वायोगात् । तदेवंविभागेनाप्रतीतेरखण्डैकरसार्थ-
निष्ठृत्वं तत्त्वम्पदयोरित्यर्थः ॥ ७६ ॥

ननु तत्त्वंशब्दस्य प्रत्यगात्ममात्राभिधायकत्वात्त्वमित्युक्ते तत्र हेयांशौ

दुःखी प्रत्यगात्मा च । तत्र च प्रत्यगात्मनोऽहं दुःखीत्य-
नेनाभिसम्बन्ध आत्मयाथात्म्यानवबोधहेतुक एव ।
अतोऽहमर्थोऽनर्थोपसृष्टलादज्ञानोत्थलाच्च हेय इति प्र-
त्यक्षहेतोरवसीयते । तदर्थे किं हेयं किं वोपादेयमिति ना-
वधियते । तत इदमभिधीयते ।

पारोक्ष्यं यत्तदर्थं स्यात्तद्वेयमहमर्थवत् ।

प्रतीचेवाहमोऽभेदः पारोक्ष्येणात्मनोऽपि मे ॥ ७७ ॥
कथं पुनस्तदर्थोऽद्वितीयलक्षणः प्रत्यगात्मोपाश्रयं सद्वि-

न सम्भवतीति चोदयति अत्राहेति । त्वंशब्दस्य न प्रत्यगात्ममात्राभिधा-
यकत्वं किंत्वहङ्कारविशिष्टात्माभिधायकत्वम् । अतस्त्वंशब्दाहुःखित्वादि-
र्धमविशिष्टोऽहङ्कारः प्रत्यगात्मा च प्रतीयते । ततश्च हेयांशः सम्भवतीति
परिहरति उच्यत इति । ननुभयं प्रतीयते चेदुभयमप्युपादेयमेवास्तु
किमित्येकतरस्यांशस्य हेयत्वं हेयत्वे वा प्रत्यगात्मांश उपादेयो दुः-
ख्यंशो हेय इति विनिगमने किं कारणमित्यत आह तत्र चेति । अनर्थेह-
तुत्वादसत्यत्वादहङ्कारस्य हेयत्वं वाक्यार्थान्वयितया साक्षिभागस्योपा-
देयत्वमित्यर्थः । ननु तदर्थं सर्वशब्दार्थंशस्य पुरुषार्थत्वादेयत्वं नास्तीति
मत्वा चोदयति तदर्थं इति । श्लोकमवतारयन्परिहरति तत इदमभिधी-
यत इति । अहमर्थवत्पारोक्ष्यस्य हेयत्वं कुत इत्याशङ्काशाननिबन्धन-
त्वादित्याह प्रतीचेवेति । अहमोऽहङ्कारस्य यथा प्रतीचा प्रत्यगात्मना स-
हाशाननिबन्धन एवाभेदस्तथा मे साक्षिस्वभावस्य परमात्मनोऽपि पा-
रोक्ष्येणाभेदस्तन्निबन्धन एव ततो हेयत्वमित्यर्थः । यद्वा । अहङ्कारस्य
प्रत्यगात्मना सह भेदवत्पारोक्ष्येण सह परमात्मनो मम भेदोऽस्ति त-
साद्वेयत्वमित्यर्थः ॥ ७७ ॥

ननु तत्पदार्थसामानाधिकरण्यात्वम्पदार्थगतदुःखित्वादिकं हेयमि-
त्युक्तं तदयुक्तं तत्पदस्य त्वम्पदार्थानवबोधकत्वेन वैयविकरण्यात्तस्मि-
न्नारोपितसंसारित्वनिवर्त्तकत्वानुपपत्तेः । न हि शुक्लिविषयज्ञानाद्रज्ञ-

तीयत्वं दुःखित्वं निरन्वयमपनुदतीति । उच्यते । न चै-
तयोर्निवर्त्तकनिवर्त्यभावं वयं ब्रूमः । कथं तर्हि । त्वमर्थे
प्रत्यगात्मनि प्रागनवबुद्धाद्वितीयता सानेनावबोध्यते ।
अतोऽनवबोधनिरासेन तदुत्थस्य सद्वितीयत्वस्य त्वमर्थ-
स्यस्य परोक्षत्वस्य च तदर्थस्यस्य निरसनात्र वैयधिकर-
ण्यादिचोद्यस्यावसरोऽस्तीति । तदिदमभिधीयते ।

तत्त्वमर्थेन सम्पृक्तो नानात्वं विनिवर्त्येत् ।

नापरित्यक्तपारोक्ष्यं त्वंतदर्थं सिसृप्सति ॥ ७६ ॥

कस्मात्पुनः कारणात्तदर्थोऽद्वितीयलक्षणस्त्वमर्थेन प्रत्य-

सर्पभ्रमो निवर्त्तते । अथ वैयधिकरण्यपरिहाराय तत्पदमपि त्वम्पदा-
र्थमवबोधयतीत्युच्येत तर्हि पौनरुक्तयबुद्धिसंकरपदान्तरवैयर्थ्यैकप-
दवाक्यत्वादिदोषाः प्रादुःष्टुरित्याक्षिपति कथं पुनरिति । समाधत्ते
उच्यत इति । त्वमर्थोपाधौ तच्छब्देनाद्वितीयब्रह्मरूपत्वविधानात्तदन-
वबोधनिवृत्या तत्कार्ये संसारित्वमपि निवर्त्तत इत्येतावद्वदामो न
त्वनयोः पद्योस्तदर्थयोर्वा साक्षात्त्रिवर्त्यनिवर्त्तकभावोऽस्तीति । तस्मान्न
त्वदुक्तवैयधिकरण्यादिदोषाणां प्रसक्तिरित्यर्थः । उक्तेऽर्थे श्लोकमव-
तारयति तदिदमभिधीयत इति । तच्छब्दार्थो विधीयमानस्त्वमर्थेनो-
द्वयेन सम्बद्धस्तदनवबोधनिवृत्या तद्वतं नानात्वं निवर्त्यति । एवं
त्वम्पदार्थोऽप्यपरित्यक्तपारोक्ष्यलक्षणं विरुद्धधर्मं तदर्थं ब्रह्म नैकत्वेन
प्रतिपद्यते । तेन तद्वत्तमपि पारोक्ष्यं नान्तरीयकतया निवर्त्यत इत्यर्थः ।
संपृक्ताविति पाठे तच्छब्दार्थस्य त्वमर्थेन संपृक्तौ संपर्के सति नानात्वं
निवर्त्तत इति योजना ॥ ७८ ॥

ननु वाक्यस्यैक्यतात्पर्यवत्वेन दुःखित्वादिनिवृत्तौ तात्पर्याभावादुभ-
यत्र तात्पर्ये वाक्यभेदप्रसङ्गात्त्रिवर्त्तकत्वमनुपन्नमित्यभिप्रेत्य शङ्कते
कस्मादिति । वाक्यतात्पर्यविषयैकत्वविरोधान्तरीयकी दुःखित्वादि-

गात्मना पृथगर्थः सन्नविद्योन्तं सद्वितीयत्वं निहन्तीति ।
उच्यते । विरोधात् । तदुच्यते ।

संसारिताद्वितीयेन पारोक्ष्यं चात्मना सह ।

प्रासङ्गिकं विरुद्धत्वात्तत्त्वम्भ्यां वाधनं तयोः ॥ ७९ ॥

तत्त्वमर्थयोस्तु वाधकत्वेऽन्यदपि कारणमुच्यते ।

अज्ञातपुरुषार्थत्वाच्छ्रौतत्वात्तत्त्वमर्थयोः ।

स्वमर्थमपरित्यज्य वाधकौ स्तां विरुद्धयोः ॥ ८० ॥

एवं तावद्यथोपक्रान्तेन प्रक्रियावर्त्तमना न प्रत्यक्षादिप्र-

निवृत्तिः स्यादिति समाधत्त उच्यत इति । अर्थमुपपाद्य श्लोकमवतारयति तदुच्यत इति । संसारित्वमद्वितीयेन सह विरुद्धते । पारोक्ष्यं-चापरोक्षेणात्मना सह विरुद्धते । एवं तयोः प्रतिपाद्यमानेनाद्वितीयेन प्रत्यक्त्वेन च विरोधादेकत्वपराभ्यां तत्त्वम्भ्यां तयोर्बाधनं प्रासङ्गिकं नान्तरीयकं स्यादित्यर्थः । प्रासङ्गिकविरुद्धत्वादिति पाठे प्रासङ्गिके च ते-अद्वितीयप्रत्यक्त्वभ्यां विरुद्धे चेति प्रासङ्गिकविरुद्धे तद्वावस्तत्त्वम् । प्रासङ्गिकत्वादारोपितत्वाद्विरुद्धत्वाच्च तयोर्बाधनं क्रियत इत्यर्थः ॥ ७९ ॥

ननु विरुद्धत्वाच्चेत्संसारित्वपारोक्ष्ययोस्तत्त्वमर्थाभ्यां वाधनं तर्हि विरुद्धत्वाविशेषात्तत्त्वमर्थयोरेव वाध्यत्वमितरयोर्बाधकत्वं किं न स्यादित्याशङ्क्य तयोर्बाधकत्वे कारणमुत्तरश्लोकेनोच्यत इत्याह तत्त्वमर्थयोरिति । तत्त्वमर्थयोरन्योन्यविशेषणविशेष्यभावस्याज्ञातत्वे सति पुरुषार्थत्वेन श्रुतितात्पर्यविषयत्वादितरयोस्तु तद्विपरीतार्थत्वात्तत्त्वमर्थावेव स्वमर्थमन्योन्यविशेषणविशेष्यभावलक्षणमपरित्यज्य यद्विरोधिनोः पारोक्ष्यदुःखित्वयोर्बाधकाविति युक्तमित्यर्थः ॥ ८० ॥

एवं तत्त्वमपदयोर्लक्षणावृत्या बोधकत्वे प्रत्यक्षादिविरोधो नास्तीति वृत्तं दर्शयति एवं तावदिति । इदानीं प्रत्यक्षादिविरोधमसन्तमभ्युपगम्य प्रसंख्यानपरतां चाक्यस्य ये मन्यन्ते तन्मतनिराकरणयोपन्य-

माणान्तर्विरोधगन्धोऽपि सम्भाव्यते । यदा पुनः सर्वप्रकारेणापि यत्माना नैवेमं वाक्यार्थं सम्भावयामः प्रत्यक्षादिप्रमाणान्तरविरोधत एव तस्मिन्नपि पश्च उच्यते ।

प्रत्यक्षादिविरुद्धं चेद्वाक्यमर्थं वदेत्क्वचित् ।

स्यात् तद्विष्टविधर्थं योषाभिवदसंशयम् ॥ ८१ ॥ यदा तु तत्त्वमस्यादिवाक्यं सर्वप्रकारेणापि विचार्यमाणं न क्रियां कटाक्षेणापि वीक्षते तदा प्रसंख्यानादिव्यापारो दुःसम्भाव्य इति । तदुच्यते ।

वस्त्रेकनिष्ठं वाक्यं चेन्न तस्य स्याक्लियार्थता ।

वस्तुनो ह्येकरूपत्वाद्विकल्पस्याप्यसम्भवः ॥ ८२ ॥ भिन्नविषयत्वाच्च न प्रमाणान्तरविरोधः । कथम् । उच्यते ।

स्यति यदा पुनरिति । तन्निराकरणत्वेन श्लोकमवतारयति तस्मिन्नपि पश्च इति । एवं सति वाक्यस्य वस्तुनिष्ठत्वमपहाय द्विष्टविधर्थमङ्गी-कृतं स्यादित्यर्थः ॥ ८१ ॥

अस्तु तर्हि तत्त्वमस्यादिवाक्यस्यापि प्रमाणान्तरविरुद्धत्वात्प्रसंख्यानद्वारेण वस्तुनिष्ठत्वमिति तत्राह यदा त्विति । उपक्रमोपसंहारादिभिर्विचार्यमाणं तत्त्वमस्यादिमहावाक्यं न क्रियापरं दृश्यते । तस्मादुपासनाविधिपरत्वं न स्यादित्यर्थः । उक्तेऽर्थे श्लोकमवतारयति तदुच्यते इति । वाक्यस्य केवलवस्तुनिष्ठत्वाद्वस्तुनश्च कूटस्थत्वेन क्रियासाध्यत्वायोगात्कूटस्थत्वादेव नित्यसिद्धं वोपासनादिक्रियासाध्यं वा तदिति विकल्पस्याप्यसम्भवात्तत्त्वमस्यादिवाक्यं न प्रसंख्यानविधिपरमित्यर्थः ॥ ८२ ॥

प्रमाणान्तरविरोधमभ्युपगम्यैतदुक्तं स एव नास्तीत्याह भिन्नविषय-

अपूर्वाधिगमं कुर्वत्रमाणं स्यात् चेन्न तत् ।
न विरोधस्ततो युक्तो विभिन्नार्थावबोधिनोः ॥ ८३ ॥
य एवमपि भिन्नविषयाणां विरोधं वक्ति सोऽत्रापि वि-
रोधं ब्रूयात् ।

नायं शब्दः कुतो यस्मादूपं पश्यामि चक्षुषा ।

इति यद्वत्तथैवायं विरोधोऽक्षजवाक्ययोः ॥ ८४ ॥

प्रमाणानां सतां न विरोधः श्रोत्रादीनामिव भिन्नवि-
षयत्वात् । यद्योश्चाभिन्नविषयत्वं तयोराखुनकुलयोरिव
प्रतिनियत एव बाध्यबाधकभावः स्यात् । अतस्त-
दुच्यते ।

त्वाच्चेति । तत्कथमित्यपेक्षायां श्लोकमवतारयति उच्यते इति । अपू-
र्वाधिगमं कुर्वत्रमाणात्तरानधिगतमर्थमेव गमयत्रमाणं भवति । न चे-
दनधिगतमर्थमवगमयेदधिगतमेवावगमयेदनुवादशुत्यादिवत्प्रमाणमेव
न भवति । तस्माद्विभिन्नार्थविषयत्वमेव प्रमाणानामङ्गीकार्यम् । ततश्च-
तत्त्वमस्यादिवाक्यप्रत्यक्षादिकयोः प्रमाणतयान्योन्यवार्त्तानभिज्ञयोर्न
विरोध इत्यर्थः ॥ ८५ ॥

भिन्नविषययोर्वाक्यप्रत्यक्षयोः परस्परवार्त्तानभिज्ञतया विरोधो ना-
स्तीत्युक्तमर्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयितुमाह य एवमपीति । यथा रूपप्राहक-
शब्दप्राहकयोश्चक्षुःश्रोत्रयोर्न कोऽपि विरोधः सम्भवत्येवं प्रत्यक्षागम-
योरपीत्यर्थः ॥ ८६ ॥

न तु सैवेयं ज्वालेति प्रत्यक्षं प्रभाविततिलिङ्गानुमानद्वोध्यते तथा प-
दार्थत्वेनाश्चरनुष्णत्वानुमानमुष्णत्वग्राहिप्रत्यक्षेण बाध्यते तथा न हिंस्या-
त्सर्वभूतानीत्यागमोऽशीषोमीयं पश्चुमालभेदेत्यागमान्तरेण बाध्यते त-
त्कथं प्रमाणानां विरोधाभाव इत्याशङ्क्य ययोऽनियोरेकपदार्थोपाधौ
विभिन्नस्वभावत्वालस्वनत्वं तयोर्वाध्यवाधकभावेऽपि न द्वयोः आ-

प्रत्यक्षं चेन्न शाब्दं स्याच्छाब्दं चेदक्षजं कथम् ।

प्रत्यक्षाभासः प्रत्यक्षे ह्यागमाभास आगमे ॥ ८५ ॥

न च प्रतिज्ञाहेतुदृष्टान्तन्याय इह सम्भवति शब्दादीनां
प्रत्येकं प्रमाणत्वादत आह ।

स्वमहिम्ना प्रमाणानि कुर्वन्त्यर्थावबोधनम् ।

इतरेतरसाचिव्ये प्रामाण्यं नेष्ठते स्वतः ॥ ८६ ॥

माण्यं वाध्यस्याभासत्वाद्वाधकस्यैव प्रमाणत्वादित्येतदाह प्रमाणानां
सतामिति । प्रत्यक्षं चेद्विति । यत्प्रत्यक्षसिद्धं न तच्छाब्देन वाध्यते वो-
ध्यते वा । तेन न तच्छाब्दं शब्दप्रमाणकम् । यच्च शाब्दं शब्दप्रमाणकं
तदपि न प्रत्यक्षेण वाध्यते वोध्यते वा । तेन न प्रमाणानां विरोधः । ययोः
पुनर्बाध्यवाधकभावस्तयोरन्यतरस्यैव प्रमाणत्वमितरस्याभासत्वाद्यथेयं
शुक्तिरिति प्रत्यक्षेऽभ्युपगते सतीदं रजतमिति प्रत्यक्षज्ञानं प्रत्यक्षाभास-
स्तथैकसिद्धिनागमेऽभ्युपगते तेनापहृतविषयोऽपर आगमाभास एवमाग-
मप्रत्यक्षयोः प्रत्यक्षानुमानयोश्च वाध्यवाधकप्रसिद्धिर्नेतरथेत्यर्थः ॥ ८५ ॥

न तु तत्त्वमस्यादिवाक्यमप्रमाणं प्रत्यक्षादिविरुद्धार्थत्वादादित्यो यूपो
यजमानः प्रस्तर इत्यादिवाक्यवदित्यनुमीयत इत्यत आह न च प्रति-
क्षेति । आदित्यो यूप इत्यादावादित्यादिपदार्थस्य पशुवन्धनाद्ययोग्यस्य
यूपे पशुं बधातीति शेषिवाक्यविरोधादप्रामाण्यं न तु प्रमाणान्तरवि-
रोधात् । प्रमाणानां स्वतःप्रामाण्यात्प्रमाणान्तरसंवादानपेक्षत्वात्स्वार्थ-
वबोधमात्रैव प्रामाण्योपपत्तेरन्यथानवस्थाप्रसङ्गाचेत्यर्थः । अथवा ।
प्रतिज्ञाहेतुदृष्टान्तानां यथान्योन्यापेक्षयैवार्थावबोधकत्वं तथा प्रत्यक्षानु-
मानादीनामपीत्याशङ्काह न च प्रतिक्षेति । प्रतिज्ञादीनां प्रमाणावयव-
त्वादन्योन्यापेक्षया बोधकत्वेऽपि प्रत्यक्षादीनां स्वत एव प्रमाणत्वान्ने-
तरेतरापेक्षा । इतरेतरापेक्षया प्रामाण्ये सति स्वतः प्रामाण्यभङ्गप्रस-
ङ्गादेकप्रमाणत्वप्रसङ्गाचेत्यर्थः ॥ ८६ ॥

न च सुखदुःखादिसम्बन्धोऽवगत्यात्मनः प्रत्यक्षादिग्र-
माणैर्गृह्यते येन विरोधः प्रत्यक्षादिग्रमाणैरुद्वाव्यते । क-
थम् । शृणु ।

दुःखितावगतिश्चेत्स्यान्न प्रमीयेत साम्बवत् ।

कर्मण्येव प्रमा व्याया न तु कर्त्तर्यपि क्वचित् ॥८७॥

अभ्युपगमेऽपि च प्रसंख्यानशतेनापि नैव त्वं सम्भा-
वितदोषान्मुच्यसे । अत आह ।

प्रमाणवद्वमूलत्वादुःखित्वं केन वार्यते ।

अद्युष्णावन्निवृत्तिश्चैत्रैरात्म्यं ह्येति सौगतम् ॥ ८८ ॥

पूर्वमात्मनो दुःखित्वादेः प्रमाणान्तरग्राहात्वमङ्गीकृत्य न तद्विरोधा-
त्तत्त्वमस्यादिवाक्यस्य प्रामाण्यभङ्गप्रसक्तिरित्युक्तम् । इदानीं प्रमाणा-
न्तरग्राहात्वमेव नास्तीत्याह न च सुखेति । प्रतिज्ञातार्थं हेतुत्वेन श्लोक-
मवतारयति कथं शृण्विति । सुखदुःखादिधर्माणामात्मसमवेतत्वे तेषा-
मात्मवत्त्रमागोचरत्वं न स्यात् । धर्मित्वेनात्मनः प्रमागोचरत्वमन्तरेण
तद्वर्माणां प्रमागोचरत्वायोगत् । आत्मा च न प्रमागोचरः प्रमायाः कर्म-
कगोचरत्वात्कर्मकर्तुविरोधप्रसङ्गाच्चेत्यर्थः ॥ ८७ ॥

पूर्वं प्रमाणानां भिन्नविषयत्वात्तदुःखित्वादेः प्रमाणगम्यत्वासम्भवाच्च
प्रमाणान्तरविरोधाभावात्प्रसंख्यानविधिपरत्वं वाक्यस्य नास्तीत्युक्तम् ।
इदानीं दुःखित्वादेः प्रमाणगम्यत्वं तद्विरोधाद्वाक्यस्य प्रसंख्यानपरत्वं
चाभ्युपगम्यापि दुःखित्वादिलक्षणात्संसारादनिमोक्षप्रसक्तिरित्याह अ-
भ्युपगमेऽपि चेति । आत्मनः संसारित्वस्य प्रमाणावगतत्वेन पारमा-
र्थिकत्वात्म केनापि तस्य निवृत्तिः सम्भवति यथाग्नेहण्णता न केनापि
वार्यते तद्विद्यर्थः । विपक्षे दोषमाह निवृत्तिश्चैत्रैरात्म्यमिति । दुःखि-
त्वादिपरिणामस्य परिणामिनिवृत्तिव्यतिरेकेणात्यन्तनिवृत्त्ययोगात्परि-
णामिनिवृत्तौ शून्यवादप्रसङ्ग इत्यर्थः । अथवा । यथाग्नेहण्णत्वं प्रामाणि-

अथ मतम् ।

निराकुर्यात्प्रसंख्यानं दुःखितं चेत्स्वनुष्ठितम् ।

प्रत्यक्षादिविरुद्धत्वात्कथमुत्पादयेत्प्रमाम् ॥ ८९ ॥

ननु प्रसंख्यानं नाम तत्त्वमस्यादिशब्दार्थान्वयव्यतिरेक-
युक्तिविषयबुद्ध्याम्रेऽनमभिधीयते तत्त्वानुष्ठीयमानं प्र-
भितिवर्धनया परिपर्णा प्रमितिं जनयति न पुनरैकाग्य-
वर्धनयेति । यथा शेषाशुचिनीडे स्त्रीकुण्ठे कामिनीति
निर्वस्तुकः पुरुषायासमान्नजनितः प्रत्यय इति । तत्र ।
यतः ।

अभ्यासोपचयाद्वेष्टस्यादैकाग्यमेव तत् ।

न हि प्रमाणान्यभ्यासात्कुर्वन्त्यर्थावबोधनम् ॥ ९० ॥

कमपि निवर्त्तते तद्वद्दुःखादिकमपि निवर्त्ततामिति शङ्कित्वाऽयुष्णत्वस्य
धर्मिनिवृत्तिव्यतिरेकेण निवृत्यदर्शनादिहापि दुःखित्वादेर्धर्मिनिवृत्ति-
व्यतिरेकेण निवृत्यसम्भवात्तेवै सह निवृत्तिर्वाच्या । तथा च सति शू-
न्यवादप्रसङ्ग इति परिहरति अश्युष्णवदिति ॥ ८८ ॥

नन्वनिराकृत्यैवात्मनः स्वरूपं दुःखित्वादिविपरीतप्रमामुत्पाद्य प्रसं-
ख्यानमेव दुःखित्वादिकं निराकरिष्यतीति शङ्कते अथ मतमिति ।
प्रसंख्यानस्य चित्तैकाग्यरूपस्याप्रमाणत्वात्प्रमाणत्वेऽपि प्रत्यक्षादिवि-
रोधान्मैवमिति परिहरति प्रत्यक्षादीति ॥ ८९ ॥

ननु प्रसंख्यानस्य प्रमोत्पादकत्वमनुपपन्नमिति कथमुच्यते तस्य
तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थज्ञानतदुपकरणयुक्त्यभ्यासरूपत्वेन प्रमितिवर्धक-
त्वोपपत्तेः श्रुतौ च “निदिध्यासितव्य” इत्यात्मदर्शनहेतुत्वेन तस्याङ्गी-
कारालोके च भावनप्रचयस्यावस्तुत्यपि प्रत्ययदार्ढ्यहेतुत्वदर्शनादिति
शङ्कते ननु प्रसंख्यानमिति । तदुत्तरत्वेन श्लोकमवतारयति तत्र यत
इति । प्रमाणाभ्यासोपचयस्य च पदार्थनिश्चयद्वारेण वाक्यार्थविषयास-

अभ्यासोपचिता कृत्स्नं भावना चेन्निवर्त्येत् ।
नैकान्तिकी निवृत्तिः स्याद्भावनाजं हि तत्फलम् ॥९१॥

अपि चाह ।

दुःख्यसीम्यपि चेष्टस्ता कल्पकोद्युपर्वृहिता ।
स्वत्यीयोऽभ्यासजा स्वास्थ्वी भावनेत्यत्र का प्रमा ॥९२
ननु शास्त्रात्सास्तुतं भविष्यति । नैवम् । यथावस्थित-

भावनाविपरीतभावनालक्षणप्रतिवन्धनिरासेनैवोपयोगान्विदिध्यासन-
स्य चैकाश्रयजनकत्वेन चित्तचिक्षेपलक्षणप्रतिवन्धनिरासकत्वात्समाहि-
तमनसश्च प्रमाणसामग्रीतः स्वत एव प्रमोत्पत्तेः प्रत्यक्षादेश्चाभ्यासापे-
क्षया प्रमितिजनकत्वादर्शनान्न साक्षात्प्रसंख्यानस्य प्रमोत्पादकत्वमि-
त्यर्थः ॥ ९० ॥

नन्वभ्यासजनिताया भावनायाः समस्तसांसारिकदुःखनिवर्तनेन
ब्रह्मरूपताप्राप्तिहेतुत्वं “स यथाकरुरस्मिंहोके पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य
भवति” इति श्रूयत इति शङ्कते अभ्यासोपचितेति । सत्यं श्रूयते । सा तु
प्राप्तिरात्यन्तिकी न भवति भावनाजन्यत्वेनानित्यत्वादिति परिहरति
नैकान्तिकीति ॥ ९१ ॥

किमु वक्तव्यमिति न्यायान्तरं दर्शयति अपि चाहेति । अनादिकाल-
प्रवृत्ताप्यहं सुखी दुःखीति भावना ध्वस्ता चेदल्पकालाभ्यासजनिता
ब्रह्मभावना निवर्त्तत इति किमु वक्तव्यं तथात्वेऽपि स्याद्युत्वे प्रमा-
णाभावादित्यर्थः ॥ ९२ ॥

ननु का प्रमेति कथमभिधीयते सगुणोपासनाफलत्वेन “न च पुन-
रावर्त्तत” इत्यनावृत्तेः श्रूयमाणत्वादिति शङ्कते ननु शास्त्रादिति । त-
त्रापि शास्त्रस्य पदार्थशक्त्याधानकारित्वायोगान्न च “न च पुनराव-
र्त्तत” इत्यादेरपि शास्त्रस्य नित्यत्वेऽपि वाच्यम् । तथा च
सति “नास्त्यकृतः कृतेन” इत्यादिश्रुतिसहकृतस्य भावनाजन्यत्वेनानित्य-
त्वानुमानस्य बलवत्तरत्वादनावृत्तिश्रुतेश्च शानद्वारापेक्षयापि सम्भवान्न

वस्तुयाथात्मावबोधमात्रकारित्वाच्छास्त्रस्य । न हि प-
दार्थशक्त्याधानकृच्छास्त्रम् । प्रसिद्धं च लोके ।

भावनाजं फलं यत्स्याद्यच्च स्यात्कर्मणः फलम् ।

न तत्स्याद्विति मनव्यं द्रविडेष्विव सङ्गतम् ॥१३॥

यद्यपि प्रत्यक्षादिप्रमाणोपात्तमात्मनो दुःखित्वम् । तथापि
तत्त्वमस्यादिवाक्योत्थप्रत्यय एव बलीयानिति निश्चयो
ऽव्यभिचारिग्रामाण्यवाक्योपात्तत्वात्प्रमेयस्य च स्वत एव
निर्दुःखित्वसिद्धेः । प्रत्यक्षादेस्तु सव्यभिचारित्वात्स-
म्भावनायाश्च पुरुषपरिकल्पनामात्रावष्टम्भत्वाच्चेति ।

च पुनरावर्तत इत्यस्य न नित्यत्वबोधकत्वमिति परिहरति नैवमिति ।
किं च भावनाजन्यफलस्यानित्यत्वं प्रसिद्धं तसादपि शास्त्रान्न नित्यत्वं
प्रतिपत्तुं शक्यत इत्यत्र श्लोकमवतारयति प्रसिद्धं चेति ॥ १३ ॥

पूर्वं प्रमाणानां परस्परविरोधाभावाद्वःखित्वस्य प्रमाणान्तरायोग्य-
त्वात्त्वमस्यादिवाक्यस्य मानान्तराविरुद्धार्थतया प्रसंख्यानपरत्वं नि-
राकृतम् । इदानीं दुःखित्वस्य प्रत्यक्षादिसिद्धतामभ्युपगम्यापि तत्त्वम-
स्याद्यागमजन्यज्ञानमेव मानान्तरसिद्धार्थवाधकं स्यादित्याह यद्यपीति ।
कुतस्तस्यैव वाधकत्वमपीत्यत आह अव्यभिचारीति । अपौर्वेयत्वेना-
सम्भाविताशेषपुरुषदोषवाक्यजन्यत्वादित्यर्थः । इतश्चागमजन्यज्ञानस्य
वाधकत्वमित्याह प्रमेयस्य चेति । आत्मनः सुषुप्त्यादौ स्वयंप्रकाशमान-
तया निर्दुःखित्वस्य सिद्धत्वाद्वःखित्वग्राहिप्रत्यक्षस्य वाध्यत्वमित्यर्थः ।
इतश्च तस्यैव वाध्यत्वमित्याह प्रत्यक्षादेस्त्वति । प्रत्यक्षादेः सम्भावित-
दोषत्वाद्वःखित्वग्राहिप्रत्यक्षस्य वाध्यत्वमित्यर्थः । यद्वा । सुषुप्त्यादावा-
त्मनि प्रकाशमानेऽपि दुःखित्वग्राहिप्रत्यक्षादेव्यभिचारित्वाद्वाध्यत्व-
मित्यर्थः । इतश्च दुःखित्वप्रतिपत्तिर्बाध्येत्याह सम्भावनायाश्चेति । आ-
त्मनो दुःखित्वस्य सम्भावनामात्रसिद्धत्वादपि तद्वाहिप्रत्यक्षादेव्याध्यत्व-

निर्दुःखित्वं स्वतःसिद्धं प्रत्यक्षादेश्च दुःखिता ।
को ह्यात्मानमनाहत्य विश्वसेह्यात्मानतः ॥ ९४ ॥
सम्बन्धार्थं एव ।

अपि प्रत्यक्षबाधेन प्रवृत्तिः प्रत्यगात्मनि ।

“पराञ्चि खानी”त्येतस्माद्वचसो गम्यते श्रुतेः ॥ ९५ ॥

अभ्युपगम्यैवमुच्यते न तु प्रमाणं सत्प्रमाणान्तरेण वि-
रुद्धत इत्यसकृदवोचाम । यत्रापि वाक्यप्रत्यक्षयोर्विरो-
धाशंका तत्रापि पुरुषमोहवशादेव सा जायते न तु पर-
मार्थत इति । अत आह ।

प्रमाणं चेज्जनयेद्वाक्यं प्रत्यक्षादिविरोधिनीम् ।

गौणीं प्रत्यक्षतां ब्रूयान्मुख्यार्थासम्भवाद्वृधः ॥ ९६ ॥

मित्यर्थः । ननु स्वतःसिद्धात्प्रत्यक्षादिसिद्धस्यैव प्रावल्यं किं न स्यादि-
त्यत आह को हीति । निर्दुःखित्वं निर्दोषागमवाक्यात्स्वत एव प्रतीयते
दुःखित्वं तु सम्भावितदोषात्प्रत्यक्षादेः परत एव प्रतीयते तत्र निर्दो-
षसदोषप्रमाणाभ्यां स्वतः परतः प्रतिपन्नयोर्निर्दोषप्रमाणेन स्वतःप्रति-
पन्नेऽविभ्रमः कर्तव्य इत्यर्थः ॥ ९४ ॥

पूर्वश्लोकसम्बन्धप्रन्थोक्तार्थं श्रुतिप्रतिपादनायोत्तरश्लोक इत्याह स-
म्बन्धेति । प्रत्यक्षबाधेन प्रत्यगात्मनि श्रुतेः प्रवृत्तिरित्येषोऽर्थः “पराञ्चि-
खानी” इत्येतस्माद्वचसो गम्यते । “तस्मात्पराङ्गपश्यति नान्तरात्मन्”
इति प्रत्यगात्मनः प्रत्यक्षाद्ययोग्यत्वकथनादित्यर्थः ॥ ९५ ॥

अभ्युपगमवादमिदानीं त्यजति अभ्युपगम्यैवमिति । ननु प्रमाणं सत्प्र-
माणान्तरेण न विरुद्धत इति कथमुच्यते तत्त्वमस्यादिवाक्यदुःखित्वा-
दिप्रत्यक्षयोर्विरोधदर्शनादित्याशङ्क्य तत्रापि प्रमाणवृत्त्यपरिक्षानादेव वि-
रोधाशङ्का पुरुषस्य जायते न तु परमार्थतस्तयोर्विरोधोऽस्तीत्याह यत्रा-
पीति । कथमेवं निश्चीयत इत्याशङ्क्य श्लोकमवतारयति अत आहेति ।

तस्यार्थस्य सुखप्रतिपत्त्यर्थमुदाहरणम् ।

अग्निः सम्यगधीतेऽसौ जहासोऽच्च अमच्चकः ।

यथा तद्वद्वृत्त्या लक्ष्यतेऽनर्हयापि सः ॥ ९७ ॥

कस्यात्पुनः कारणात्साक्षादेवात्मा नाभिधीयते किमन-
या कल्पनयेति तत्राह ।

त्वमित्येतद्विहायान्यन्न वर्त्मावबोधने ।

समस्तीह त्वमर्थोऽपि गुणलेशेन वर्त्तते ॥ ९८ ॥

अहं दुःखीत्यात्मनो दुःखित्वप्रत्यक्षतां गौणीं ब्रूयादन्तःकरणगतदुःखि-
त्वप्रत्यक्षतावहुणयोगात्प्रत्यगात्मनि वर्त्तत इति ब्रूयात् । स्वयंप्रकाशचैत-
न्यस्वभावस्यात्मनो दुःखित्वादिपरिणामित्वासम्भवेन तस्मिन्दुःखीति
प्रत्यक्षस्य मुख्यार्थतायोगात् । ततश्चैतन्यस्वभावस्यात्मनो ब्रह्मत्वबोधकेन
तत्त्वमस्यादिवाक्येन सह दुःखित्वप्रत्यक्षस्य न विरोध इत्यर्थः ॥ ९६ ॥

अहं दुःखीतिप्रत्ययेन गुणवृत्त्यात्मोच्यत इयेतदृष्टान्तेन प्रतिपादयती-
त्याह तस्यार्थस्येति । अद्यादिशब्देनाधेतुचेतनाभिधानानर्हेण माण-
वको लक्ष्यते यथा तद्वत्स्वयंप्रकाशचैतन्याभिधानानर्हयाहंवृत्त्यात्मा
लक्ष्यत इत्यर्थः ॥ ९७ ॥

ननु मुख्यया वृत्त्यात्मनोऽभिधायकं पदमस्ति न वा । नास्ति चेत्ते-
लक्ष्यत्वं स्वशब्दवाच्यस्यैव लोकेऽन्यपदलक्ष्यत्वदर्शनात् । अस्ति चेत्ते-
नैवाभिधीयतां किमनया लक्षणाकल्पनयेति शङ्कते कस्यात्पुनरिति । त-
दुत्तरत्वेन श्लोकमवतारयति तत्राहेति । त्वमहमित्येतत्पदं विहायात्मा-
वबोधने पदान्तरं न सम्भवति । तच्च त्वमहमादिपदं गुणलक्षणयोरन्य-
तरवृत्त्यैवात्मनि वर्त्तते न तु मुख्यया वृत्त्यात्माभिधायकं पदान्तर-
मस्ति । तथापि नालक्ष्यत्वप्रसङ्गो वाच्यत्वस्य लक्ष्यत्वाप्रयोजकत्वान्मु-
ख्यार्थसम्बन्धो विवक्षितार्थप्रतिपत्त्युपयोगित्वालक्ष्यत्वे प्रयोजको न तु
वाच्यत्वमुक्तप्रयोजकसङ्गावे वाच्यत्वाभावापराधेन लक्ष्यत्वाभावाद-
र्शनादात्मनश्च “यतो वाचो निवर्त्तन्त” इत्यादिश्रुतेर्जात्याद्यभावाच्च

कस्मात्पुनर्हेतोर्द्दर्शमित्येतदपि गुणलेशेन वर्तते न पुनः
साक्षादेवेति । विधूतसर्वकल्पनाकारणस्वाभाव्यादात्म-
नः । अत आह ।

व्योम्नि धूमनुषाराभ्रमलिनानीव दुर्धियः ।

कल्पयेयुस्तथा मूढाः संसारं प्रत्यगात्मनि ॥ ९९ ॥

ननु सर्वकल्पनानामप्यात्मन्यत्यन्तासम्भवे समानेऽहं-
वृत्तौ कः पक्षपाते हेतुर्येन वृत्त्यन्तराणि विधूयाहंवृत्त्यै-
वात्मोपलक्ष्यत इति । उच्यते ।

चिन्तिभेयमहंवृत्तिः प्रतीचीवात्मनोऽन्यतः ।

पूर्वोक्तेभ्यश्च हेतुभ्यस्तस्मादात्मानयोच्यते ॥ १०० ॥

निरपाधिकस्य वाच्यत्वानुपपत्तेस्त्वमहमादिशब्दवाच्यप्रमातृसाक्षि-
तया तत्सम्बन्धस्य भावादभीष्मसर्वप्रत्यक्त्वप्रतिपत्तिप्रयोजनभावात्म-
हमादिशब्दवाच्यान्तःकरणोपाधावेव स्फुटतरव्यवहारयोग्यत्वात्तद्वाच-
कशब्दैरात्मा लक्ष्यत इत्यर्थः । त्वंप्रमातार्थो यस्य शब्दस्य स त्वमर्थस्त्वं-
शब्द इति यावत् ॥ ९८ ॥

ननु त्वमहमादिपदानां प्रत्यज्ञानात्रवाचित्वात्साक्षादेवात्माभिधीयतां
किं तत्र लक्षणाकल्पनयेति शङ्कते कस्मात्पुनर्हेतोरिति । तत्र वाच्यवा-
चककल्पनानां कारणभूतगुणकियादीनां वस्तुतोऽभावादिति श्लोकम-
वतारयन्परिहरति विधूतेति । संसारशब्दप्रवृत्तिनिमित्तभूतं षष्ठ्यादि-
कमित्यर्थः ॥ ९९ ॥

नन्वहङ्कारस्येव देहघटादेरप्यात्मन्यधिष्ठाने कलिपतत्वाविशेषात्तद्वा-
चकैरपि शब्दैरात्मा कस्मान्न लक्ष्यत इत्याशङ्क्य श्लोकेनोन्तरमाह नन्वि-
त्यादिना । अहंवृत्तिर्हीत्मविवर्ततया तस्याःपिण्डवच्चिन्मयी भवति ।
आत्मनो यदन्यत्तस्माच्चिद्वितिरिक्पदार्थेभ्यः प्रतीचीव प्रत्यग्भूतेव भ-
वति । यद्वा । आत्मनः प्रत्यगात्मनः समनन्तरमन्यतो देहादिभ्यः प्रत्य-

वृत्तिभिर्युष्मदर्थाभिर्लक्ष्यते चेद्वृशिः परः ।
अनात्मतं भवेत्तस्य वितर्थं च वचः श्रुतेः ॥ १०१ ॥
यथोक्तेन ।

अनेन गुणलेशेन द्वयहङ्कर्तृकर्म या ।
लक्ष्यतेऽसावहंवृत्त्या नाज्जसात्राभिधीयते ॥ १०२ ॥
नाज्जसात्राभिधीयत इति को हेतुरिति चेत् ।
षष्ठीगुणक्रियाजातिरूढयः शब्दहेतवः ।
नात्मन्यन्यतमोऽभीषां तेनात्मा नाभिधीयते ॥ १०३ ॥

गभूतेव भवति । यद्वा । स्वसादन्यतोऽन्यसात्प्रतीचि प्रत्यगात्मनीव स-
र्वान्तरत्वं भातीति यसात्तसादात्मना चाविनाभावमित्यादिपूर्वोक्तहे-
तुभ्यश्च तच्छब्दैरेवात्मा लक्ष्यत इत्यर्थः ॥ १०० ॥

विषक्षे दोषमाह वृत्तिभिरिति । घटादिवृत्तिभिस्तदभिधानैश्चात्मनो
लक्ष्यत्वे घटादिवदनात्मत्वस्यैव प्रतीतिप्रसङ्गाद्वात्मत्वेन प्रतीतिर्न
स्यात्था चाहंग्रहास्मितत्त्वमस्यादिवाक्यानामेकत्वप्रतिपादकानां वै-
यर्थ्यमपुरुषार्थपर्यवसायित्वं च स्यादित्यर्थः ॥ १०१ ॥

उक्तार्थनिगमनपरं श्लोकमाकाङ्क्षितपदं पूरयन्नवतारयति यथोक्ते-
नेति । अहङ्कर्तारं प्रमातारं तत्कर्म च देहघटादिकमतीत्य या वर्तते
कूटस्थचिन्तिभायाहंवृत्तिस्तया । यद्वा । अतिशयेनाहंकर्तैव कर्म विषयो
यस्यास्तयासौ प्रत्यगात्मा लक्ष्यते । अत्रात्मन्यज्ञसा साक्षादभिधावा-
च्यत्वं यतो न सम्भवति तत इत्यर्थः । गुणलेशेनेति । हेतौ तृतीया ॥ १०२ ॥

ननु हेत्वभिधानमन्तरेणात्मनि नाभिधायकः शब्द इति न शक्यते
वकुमित्याशङ्का शब्दप्रवृत्तिनिमित्तानां सम्बन्धादीनामात्मन्यसम्भवो
हेतुरिति श्लोकेन परिहरति नाज्जसात्राभिधीयत इत्यादिना । षष्ठीति ।
यद्वाच्यः सम्बन्ध इत्यर्थः । क्वचित्प्रत्यर्थः सम्बन्धः शब्दप्रवृत्तिनिमित्तं
यथा राजपुरुष इत्यादिः । क्वचिद्गुणयोगो यथा शुक्लः पट इत्यादिः । क-
चित्क्रियायोगो यथा पाचक इत्यादिः । क्वचिज्ञातियोगो यथा गौरश्वः

यदि शब्दोऽभिधानाभिधेयत्वसम्बन्धाङ्गीकारेण नात्मनि
वर्तते कथं शब्दादहं ब्रह्मासीति सम्यग्बोधोत्पत्तिः ।
उच्यते ।

असत्ये वर्त्मनि स्थिता निरुपायमुपेयते ।

आत्मत्वकारणाद्विद्वा गुणवृत्त्या विबोधिताः ॥१०४॥
कथं पुनरभिधानमभिधेयेनानभिसम्बद्धं सदनभिधेये-
ऽर्थे प्रमां जनयतीति । शृणु यथानभिसम्बद्धमप्यनभि-
धेयेऽर्थेऽविद्यानिराकरणमुखेन बोधयतीत्याह ।

शयानाः प्रायशो लोके बोध्यमानाः स्वनामभिः ।
सहसैव प्रबुध्यन्ते यथैवं प्रत्यगात्मनि ॥ १०५ ॥

पुरुष इत्यादिः । क्वचिद्गूढिर्यथाकाशो घौरभ्रमित्यादिः । एतेषां शब्द-
प्रवृत्तिनिमित्तानामन्यतमस्याप्यात्मन्यसङ्गत्वादगुणत्वादविक्रियत्वाद-
सामान्यत्वात्प्रमाणान्तरायोग्यत्वेनागृहीतसम्बन्धत्वाच्चाभावात्राभिधेय
आत्मेत्यर्थः ॥ १०३ ॥

आत्मनः परमार्थतः पदेन वाच्यवाचकलक्षणसम्बन्धाभावे पदविषय-
त्वाभावाद्वाक्यात्सम्यग्बोधोत्पत्तिर्न स्यादित्याशङ्क्य परिहरति यदीत्या-
दिना । असत्य आरोपितरूपे वर्त्मन्युपाये शब्दलाभमनि स्थित्वावस्थाय
निरुपायं सत्त्वप्रतीतौ साक्षादुपायरहितमात्मतत्त्वमुपेयते प्राप्यते यथा
शाखाप्रे चन्द्रो यथा रेखाभिः सल्या वर्णा इत्यर्थः । तथापि प्रमाणान्त-
रसिद्धस्य लोके लक्ष्यत्वदर्शनात्स्य प्रमाणान्तरासिद्धस्य लक्षणयाप्यव-
गतिनौपपद्यत इत्याशङ्क्यात्मत्वादेव हेतोः स्वप्रकाशतया सिद्धत्वालक्ष-
णावृत्त्या तद्वगतिरुपपद्यत इत्याह आत्मत्वकारणादिति ॥ १०४ ॥

उपायमात्रस्योपेयेन सत्यसम्बन्धरहितस्य बोधकत्वेऽप्यभिधानस्यागृ-
हीतसम्बन्धस्य बोधकत्वं कापि न दृश्यत इति विशेषमाशङ्क्य सम्बन्ध-
ग्रहणमन्तरेणापि बोधकत्वं यथोच्यते तथा शृण्वित्याह कथं पुनरित्या-
दिना । यथा निद्रितः पुमानुत्तिष्ठ देवदत्तेस्यामन्त्रणशब्देनागृह्यमाणा-

न हि नाम्नास्ति सम्बन्धो व्युत्थितस्य शरीरतः ।
तथापि बुध्यते तेन यथैवं तत्त्वमित्यतः ॥ १०६ ॥
यथा च ।

बोधाबोधौ नभोऽस्पृष्टा कृष्णधीनीडगौ यथा ।
बाध्येतरात्मकौ स्यातां तथेहात्मनि गम्यताम् ॥ १०७ ॥

भिद्येयसम्बन्धेनैव बोध्यमानः प्रबुध्यते तद्वत्तत्वमस्यादिनाप्यविद्या
निद्रितः पुमानगृह्यमाणसम्बन्धेनैव बोध्यमानः प्रबुध्यत इत्यर्थः ॥ १०५ ॥
ननु नामभिः पूर्वसम्बन्धग्रहणमस्येव तसाद्गृहीतसम्बन्धानामेव तेषां
तत्रापि बोधकत्वमित्यत आह न हीति । शरीराद्यत्थितस्य देहेन्द्रिया-
भिमानरहितस्य सुषुप्तस्य स्ववाचकशब्दश्रवणसम्बन्धस्मरणयोरभावा-
त्तद्वावे च सति शरीरसम्बन्धे प्रतिबोधः प्रतिबोधे सति शरीरसम्बन्धः
अथवा प्रतिबोधे सति श्रवणं श्रवणाच्च प्रतिबोध इति परस्पराश्रयत्वग्र-
सङ्कादसर्यमाणसम्बन्धसैव बोधकत्वं सुषुप्तावज्ञीकर्तव्यम् । तस्माद्वाच-
कशब्दस्य वाच्य एव सम्बन्धशानापेक्षा न लक्ष्ये । अन्यत्र गृहीतसम्बन्ध-
स्यापि गङ्गाशब्दस्य सम्बन्धग्रहणं विनैव तीरादौ बुद्धिजनकत्वप्रदर्शना-
देवं शब्देऽपि गृहीतसम्बन्धानामपि तत्त्वमस्यादिशब्दानां लक्षणया-
खण्डैकरसपर्यवसायित्वं नानुपपन्नमिति भावः ॥ १०६ ॥

ननु भवत्वेवं शब्दादात्मनि ज्ञानोत्पत्तिस्तथापि निवर्त्यनिवर्त्तकाशान-
शानाश्रयत्वादात्मनः सविकारत्वं प्राप्तमित्याशङ्का दृष्टान्तेनैव तविराचष्टे
यथा चेति । अमूर्चत्वान्नीरूपमाकाशमिति बोधो नीलोत्पलदलवशील-
मित्यबोधस्तौ यथा नभो गगनमस्पृष्टा विकारमकृत्वैव बाध्यवाधकौ स्या-
ताम् । कथं तर्हि तयोरव्यन्तरेण विषयगतमितशयं निवर्त्यनिवर्त्तक-
भावः स्यादित्याशङ्काह कृष्णधीनीडगाविति । कृष्णाकारा धीः कृष्णधी-
स्तस्या नीडमालस्वनं चिषय इति यावत् । तद्रौतौ तद्विषयौ नीरूपं रू-
पवच्छेति विरुद्धाकाराकारितौ तावन्मात्रसैव यथा निवर्त्यनिवर्त्तकौ
भवतस्तथात्मानमविकृत्यैव संसार्यसंसारीति बोधाबोधौ निवर्त्यनिव-
र्त्तकौ स्यातमित्यर्थः ॥ १०७ ॥

“असत्ये वर्त्मनि स्थिता” इत्युपश्रुत्यातिविसितो महता सम्भवेण कश्चिच्चोदयति ।

नासनुपायो लोकेऽस्ति परमार्थविनिश्चये ।

नासहिङ्गाद्वि बाष्पादेः कश्चिदस्मिं प्रपद्यते ॥ १०८॥

इत्येवं चोदयेद्योऽपि जोषयेत्वं घटादिना ।

सदसन्ध्यां विभक्तोऽसौ पर्यायश्च न चानयोः ॥१०९॥

एवं कुचोद्यमुन्मूल्याथेदार्नोः प्रकृतमभिधीयते । प्रकृतं

ननु यस्य यद्यूपं मिथ्या तस्य तत्प्रयुक्तकार्यकरत्वं नास्ति यथा वाष्प-धूमस्य धूमत्वाभावान्न तत्प्रयुक्ताग्निगमकत्वमेवं श्रुत्याचार्यादेस्तद्वैषण मिथ्यात्वान्न तत्त्वयुक्तबोधेत्तत्त्वसम्भव इति चोदयतीत्याह असत्ये वर्त्मनि स्थित्वेत्युपश्रुत्येत्यादिना ॥ १०८ ॥

परिहरति इत्येवमिति । ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्य घटपटादेः ग्रप-श्चस्य मायामयत्वाङ्गीकारात्तस्य चार्थक्रियाकारित्वे तवाप्यविवादात्तु-च्छतायाश्च मयेव त्वयाप्यनङ्गीकाराद्वटादिनैव दृष्टान्तेन प्रीणातु भवा-नित्यर्थः । दृष्टान्तोऽप्यसंप्रतिपद्म इति मन्वानं प्रत्याह सदसन्ध्यामिति । न हि घटादिः सन्नात्तीत्यपि दर्शनान्नाप्यसन्नभावप्रतियोगित्वात्तः स-दसन्ध्यां विलक्षण इत्यर्थः । तर्हि क्रमेण सत्त्वमसत्त्वं चेत्याशङ्काह प-र्यायश्च न चानयोरिति । यस्मिन्धर्मिणि सत्त्वासत्त्वयोः क्रमेण समावेश इष्यते तस्य सत्त्वेऽसत्त्वे च न समावेशः सम्भवति वैयर्थ्याद्विरोधाद्य । उभयविलक्षणत्वे चानिर्वचनीयता बलादापतति । वाष्पधूमादेस्तत्वाप्त-सत्त्वादेवागमकत्वं प्रमेयत्वादिवद्व त्वसत्त्वादसत्यस्यापि प्रतिविम्बव-र्णदैर्घ्यादेग्मकत्वदर्शनात्सत्यस्यापि घटपटादेवन्यासस्य गमकत्वादर्श-नाच्छेति भावः ॥ १०९ ॥

वृत्तकीर्त्तनपूर्वकं वर्तिष्यमाणस्य तात्पर्यमाह एवमिति । कारणान्त-रमिति । अविद्यानिरासिङ्गानोत्पादकशब्दशक्त्यालोचनयागृहीतसम्ब-न्धस्यापि निवर्त्तकत्वं पूर्वमुदितमिदार्नी निवर्त्याविद्यास्वभावपर्यालो-

चानभिधेये कथमभिधाश्रुतिरविद्याध्वंस्यात्मनि ज्ञानं
जनयतीति । तत्रैव कारणात्तरमुच्यते ।

अतिदुःस्थोऽप्रबोधोऽत्र ह्यात्मैवास्य प्रबुद्धता ।

निभित्तमात्राद्यत्येषा नासाग्रे बदरं यथा ॥ ११० ॥

अनुदितानस्तमितकूटस्थबोधमात्रस्वाभाव्यादात्मनो दुः-
सम्भाव्योऽविद्यासङ्गाव इति चेन्नाविद्याप्रसिद्ध्यैव तत्स-
ङ्गावसिद्धेऽलूकनिशावदित्यत इदमुच्यते ।

— अहो धार्ष्यमविद्याया न कश्चिदतिवर्त्तते ।

प्रमाणं वस्त्वनाहत्य परमात्मेव तिष्ठति ॥ १११ ॥

यसादविद्याप्रसिद्ध्यैवाविद्यासङ्गावसिद्धिरत आत्मवस्तु-

चनयापि तदुपपन्नमित्युच्यत इत्यर्थः । अतिदुःस्थतामेवोपपादयति
आत्मैवेति । अनुदितानस्तमितप्रकाशस्वभाव आत्मन्यबोधः स्वप्रकाश-
स्वभावे सवितरीव तमःप्रतिभासव्यतिरेकेण वस्तुतो नोपपन्नस्तेन य-
त्किंचिन्निभित्तमासाद्य नासाग्रस्थवदरमिव व्येत्यपगच्छतीत्यर्थः ॥ ११० ॥

ननु तर्हुक्तयुक्तिबलात्त्र भवेदात्मन्यविद्येति चोद्यमुद्भाव्य प्रसिद्धत्वेन
तस्याः सङ्गावापहवायोगान्वित्यपरतन्त्रतया प्रतीतेः स्वातन्त्र्यायोगाज्ञ-
डाश्रयत्वस्य च निरस्तत्वादहमङ्गो मामन्यं च न जानामीति भासानु-
सारेणात्माश्रयत्वमेष्टव्यमिति परिहरति अनुदितेत्यादिना । उलूकनिशा-
वदिति । यथा प्रमाणतर्काभ्यां स्वप्रकाशस्वभावस्याङ्गो रात्रित्वासम्भ-
वेऽप्युलूकानामपरोक्षत्वादह एव रात्रित्वं तद्वत्प्रमाणतर्काभ्यामात्मन्य-
विद्यासङ्गावाभावेऽप्यपरोक्षत्वादस्तीत्यभ्युपेयमित्यर्थः । धार्ष्यमेवोप-
पादयति प्रमाणमिति । प्रमाणं वस्तु वृत्तं चानपेक्ष्य स्वयमेव परमार्थ-
वदवभासते तसादविद्याया धार्ष्यं विद्वानीश्वरोऽपि नातिवर्त्तिं श-
क्तोतीत्यर्थः ॥ १११ ॥

ननु प्रसिद्धबलाचेदात्मन्यविद्याभ्युपेयते तर्हि प्रसिद्धेः सार्थकत्वाय

वृत्तानुरोधेन न कथञ्चनापि तत्सम्भावनाप्यस्ति यत् आह ।

ज्ञानं यस्य निजं रूपं क्रियाकारकवर्जितम् ।

सम्भावनाप्यविद्यायास्तत्र स्याकेन हेतुना ॥ ११२ ॥

सोऽयमेवमनुदितानस्तमितावगतिमात्रशरीर आ-
त्मापि सन्नविचारितप्रसिद्धाविद्यामात्रव्यवहित एवातथै-
वेष्यते यतोऽतः ।

अनुमानादयं भावाद्वावृत्तोऽभावमाश्रितः ।

ततोऽप्यस्य निवृत्तिः स्याद्वाक्यादेव बुभुत्सतः ॥ ११३ ॥

भाववदभावादपि निवृत्तिरनुमानादेव किमिति न भ-
वतीति चेच्छृणु ।

वास्तव एव सज्जावः किं न स्यादित्याशङ्क्य युक्तिवलान्मैवमित्याह य-
स्यादित्यादिना । ननु ज्ञानस्य जन्यत्वात्परिणामादिक्रियावत्त्वाच्च कथ-
मात्मरूपत्वमित्यत आह क्रियाकारकेति ॥ ११२ ॥

ननु भवत्वेवमविद्यासज्जावः प्रसिद्धिवलादात्मनि तथापि कथं तत्रि-
वृत्तिरित्याकाङ्गयां पूर्वोक्तान्वयव्यतिरेकलक्षणानुमानोपकृताद्वाक्यादि-
ति श्लोकतात्पर्यकथनपूर्वकमवतारयति सोऽयमित्यादिना । पूर्वमात्म-
त्वेन गृहीतादेवेन्द्रियात्मकाङ्गावादन्वयव्यतिरेकलक्षणानुमानाद्वावृत्तो
देहादिरात्मा न भवतीति विविक्तत्वेनाधिगतोऽयमात्माभावरूपदेहा-
दिभ्यो व्यावृत्तत्वेनाधिगतत्वादेवाभावमाश्रितोऽभावरूपतामिवापन्नः ।
भवतीति शेषः । स्वरूपनिर्धारणाभावादतः सत्त्वेन प्रतिपन्नदेहादिभ्यो
व्यावृत्तस्य कोऽस्मीति बुभुत्सोरस्य वाक्याङ्गात्मत्वप्रतिपत्तौ सत्यां
विशेषस्वरूपनिर्धारणादभावाद्वावृत्तिः स्यात् । ततः । अन्वयव्यतिरेक-
सहकृताद्वाक्यादविद्यानिवृत्तेरित्यर्थः ॥ ११३ ॥

ननु देहाद्वावृत्तिर्यथानुमानात्मित्यस्त्रियते तद्वदभावो नात्मा वृश्यत्वा-

न व्यावृत्तिर्था भावाङ्गावैनैवाविशेषतः ।
 अभावादप्यभावत्वाद्यावृत्तिर्न तथेष्यते ॥ ११४ ॥
 यतो नानुमानेन व्याविज्ञाशेषक्रियाकारकफलात्मनि
 स्वाराज्येऽभिषेक्तुं शक्यते तस्मात् ।
 अविद्यानिद्रया सोऽयं प्रसुप्तो दुर्विवेकया ।
 भावाभावव्युदासिन्या श्रुत्यैव प्रतिबोध्यते ॥ ११५ ॥
 अत्राहानुदितानस्तमितविज्ञानात्ममात्रस्वरूपत्वाहुः स-
 म्भाव्या विद्येति । नैतदेवम् । कुतः । यत आह ।
 कुतो विद्येति चोद्यं स्यान्तैव प्राग्देवसम्भवात् ।
 कालत्रयापरिच्छत्वेन चोर्ध्वं चोद्यसम्भवः ॥ ११६ ॥

द्वेष्टदिविद्यभावाद्यावृत्तिरप्यनुमानात्मिद्वयति ततः कथमन्वयव्यतिरेकसहकृताद्वाक्यादात्मावगतिः स्यादित्युच्यते इति शङ्कोत्तरत्वेन श्लोकमवतारयति भावविद्यादिना । भावाद्वेष्टन्द्रियाद्यात्मलक्षणाद्यथात्मनो व्यावृत्तिर्न भावत्वाकारेणैव भवत्युभयोर्भावस्वभावत्वाविशेषात् किन्तु द्रष्टृदृश्यादिविद्यतुर्विधान्वयव्यतिरेकलक्षणानुमानबलादेव निश्चीयते एवमभावाद्वेष्टद्यात्मवैशुर्यादनुमानविषयीकृताद्यावृत्तिरनुमानेनैव न प्रतीयते नुमानविनिश्चिताभावत्वादेव । ततो भावाभावविलक्षणब्रह्मरूपत्वप्रतिपादकवाक्यादेवाभावव्यावृत्तिप्रतीतिरिति भावः ॥ ११४ ॥

फलितार्थमुपसंहरति यत इत्यादिना । दुर्विवेकया प्रमाणान्तरेण निवर्त्यितुमशक्ययेत्यर्थः ॥ ११५ ॥

पूर्वोक्तमनववोधमुद्भाव्य प्रकारान्तरेण परिहरति अत्राद्वेष्टादिना । किमनुदितायां विद्यायामविद्या न सम्भवतीति चोद्यमुतोदितायाम् । नायस्तदानीमात्मनोऽनुदितानस्तमितविज्ञानस्वभावत्यानवगमादेवंभूते कथमविद्येति चोद्यानवतारादविद्यानुभवविरोधाद्य । नापि द्वितीय आत्मन्यविद्या नासीदस्ति भविष्यतीत्यवगतेस्ताद्वश्चोद्यानवसरत्वादित्यर्थः ॥ ११६ ॥

यस्मात्त्वमस्यादिवाक्यमेवात्मनोऽशेषामविद्यां निरन्व-
यामपनुदति तस्मात् ।

अद्वातममनाहत्य ग्रमाणं सदसीति ये ।

बुभुत्सन्तोऽन्यतः कुर्युस्तेऽद्धणापि रसवेदनम् ॥११७॥
एवमप्रतिहतामहं ब्रह्मेति ग्रमां तत्त्वमस्यादिवाक्यं कुर्व-
दपि न प्रतिपाद्यतीति चेदभिमतं न कुतश्चनापि प्रति-
पत्तिः स्यादत आह ।

इदं चेदनृतं ब्रूयात्सत्यामवगतावपि ।

न चान्यत्रापि विश्वासो द्युवगत्यविशेषतः ॥ ११८ ॥
न चोपादित्सिताद्वाक्यार्थाद्वाक्यार्थान्तरं कल्पयितुं युक्तं
यस्मात् ।

प्रसंख्यानादीनां नाविद्यानिवर्तकत्वमित्युपसंहरति यस्मादिस्यादि-
ना । अद्वातमं साक्षादात्मतत्त्वप्रभितिसमर्थतया निश्चिततमं तत्त्वम-
स्यादिवाक्यमनाहत्य प्रसंख्यानादिनात्मतत्त्वं येऽवगान्तुमिच्छन्तः प्रव-
र्त्तन्ते ते चक्षुरिन्द्रियेण रसविशेषान्प्रतिपत्तुमिच्छन्तीत्यर्थः ॥ ११७ ॥

उक्तन्यायेन वेदान्तानां प्रामाण्योपपत्तावपि यदि वैयर्थ्यादप्रामाण्यं
ब्रूयात्तर्हि कृत्स्नस्यापि वेदस्य प्रत्यक्षादेश्चाप्रामाण्यं स्यादित्यतिप्रसङ्ग-
माह एवमिति । तत्त्वमस्यादिवाक्याद्विश्चिततात्पर्यावगतौ सत्यामपि
यदि कश्चिदिदमनृतमप्रामाण्यं ब्रूयात्सत्यात्मन्यन्यत्रापि कृत्स्नवेदेऽपि
प्रत्यक्षादौ चावगतौ सत्यामप्यविशेषादिश्वासो न स्यात् । ततश्च स्वतः-
प्रामाण्यं व्याहन्यत इत्यर्थः ॥ ११८ ॥

ननु न च वयमप्रामाण्यं वेदान्तानां ब्रूमः किन्त्वहं ब्रह्मास्मीत्युपासी-
तेत्युपासनाविधिपरत्वेन प्रामाण्यमिति तत्राह न चोपादित्सितादिति ।
अवगततत्त्वमपदार्थस्य यदि वाक्याद्वाक्यार्थान्तरं न जायेत तदा विधिप-
रत्वं कल्प्यम् । न चैतदस्ति विश्वातपदार्थस्याविकारिणो वाक्यात्प्रमित्य-

न चेदनुभवोऽतः स्यात्पदार्थावगतावपि ।
 कल्पं विध्यन्तरं तत्र न हन्योऽर्थोऽवगम्यते ॥११९॥
 न च यथाभिमतोऽर्थो यथोक्तेन न्यायेन नावसीयते ।
 कोऽसौ न्याय इत्याह ।

नामादिभ्यो निराकृत्य त्वमर्थं निष्परिग्रहः ।
 निःस्पृहो युष्मदर्थेभ्यः शमादिविधिचोदितः ॥१२०॥
 भङ्गकत्वा चान्नमयार्द्दंस्तान्पञ्चानात्मतयार्गलान् ।
 अहं ब्रह्मेति वाक्यार्थं वेत्ति चेन्नार्थं ईहया ॥ १२१ ॥
 न चेदेवमुपगम्यते वाक्यस्य प्रमाणस्य सतोऽप्रामाण्यं
 प्राप्नोति । तदाह ।

त्पत्तेरुक्तन्यायेन मुख्यार्थसम्भवे विधेः कल्पयितुमशक्यत्वाच्च न विधि-
 परत्वेन प्रामाण्यं वाच्यमित्यर्थः । इतश्च न विधिपरत्वं कल्पनीयमि-
 त्याह तत्र न हन्योऽर्थं इति । तत्त्वमस्यादिवाक्यप्रकरणे विधिपदाश्र-
 वणादित्यर्थः ॥ ११९ ॥

कथं तर्हि पदार्थावगतिहेतुतया वाक्यार्थप्रतिपत्युपयोगी न्याय इति
 तं दर्शयितुं न्यायस्य तावत्पदार्थसाधकत्वमस्तीत्याह न चेति । प्रश्नपू-
 र्वकं श्लोकद्वयमवतारयति कोऽसाविति । नामादिभ्यः प्राणान्तेभ्यश्चा-
 न्द्रोग्योपनिषद्ग्रन्थितेर्भ्य आत्मानं विविक्ततयाधिगम्याहमभिमानं वर्ज-
 यित्वा ममत्ववर्जनाच्च निष्परिग्रहः क्षेत्रपुत्रादिपरिग्रहरहितो युष्मद-
 र्थेभ्यो निःस्पृहस्तदुपभोगतृष्णावर्जितः शमाद्यधिकारिविशेषणसंपन्न-
 स्तैत्तिरीयकोपनिषद्वितिपादितान्नमयादिपञ्चकोशेष्वहंममाभिमानहीनः
 क्षपितसमस्तप्रतिबन्धतया ब्रह्मात्मतां प्रतिपद्यते चेतिकं तत्रोपासनादि-
 व्यापारेण कृत्यमित्यर्थः ॥ १२० ॥ १२१ ॥

एवमुक्ताधिकारिणो वेदान्ताः प्रभितिमुत्पादयन्तीत्युक्तमिदानीं तद-

यदर्थं च प्रवृत्तं यद्वाक्यं तत्र न चेच्छुतम् ।

प्रमामुत्पादयेत्स्य प्रामाण्यं केन हेतुना ॥ १२२ ॥

अथ मन्यसे ।

जानीयाचेत्प्रसंख्यानाच्छब्दः सत्यवचाः कथम् ।

पारोक्ष्यं शब्दो नः प्राह प्रसंख्यानात्त्वसंशयम् ॥ १२३ ॥

न च युक्तिशब्दावृत्तिलक्षणात्प्रसंख्यानाद्यथावप्तिपत्तिर्भविष्यतीति सम्भावयामः । यस्मात् ।

युक्तिशब्दौ पुराणस्य न चेदकुरुतां प्रमाम् ।

साक्षादावर्त्तनात्ताभ्यां किमपूर्वं फलिष्यति ॥ १२४ ॥

अथैवमपि प्रसंख्यानमन्तरेण प्राणान्धारयितुं न शक्नो-

नद्वीकारे तेषामप्रामाण्यं प्रसन्न्येतेति दोषमाह न चेदेवमित्यादिन ॥ १२२

ननु भवतु प्रामाण्यं तथापि तत्प्रसंख्यानविधिपरत्वेनैवेति शङ्कां दर्शयतीत्याह अथ मन्यस इति । उत्तरमाह शब्द इति । अन्यपरस्य वाक्यस्य प्रत्यक्षादिविरोधादद्वितीये ब्रह्मणि प्रामाण्यं न स्यादित्यर्थः । पुनः पूर्ववाद्याह पारोक्ष्यमिति । शब्दः संस्कृतपरोक्षार्थविषयत्वाद्यापरोक्ष्यहेतुः शब्दयुक्त्यभ्यासरूपं तत्प्रसंख्यानं निर्दिचिकित्सं ब्रह्मात्मत्वं साक्षादनुभावयिष्यतीति भावः ॥ १२३ ॥

तदुत्तरत्वेन श्लोकमवतारयति न च युक्तीति । युक्तिशब्दौ यदि पूर्वमपरोक्षप्रमाणं न कुर्वते परोक्षप्रमामेव कुरुतः पश्चात्कथमभ्यासात्तां कुर्वीयातां परोक्षतयानुमानाधिगतवह्यादावभ्यासादापरोक्ष्यादर्शनादित्यर्थः ॥ १२४ ॥

मनु “आवृत्तिरसक्षुदुपदेशाद्” इति सूत्रकारेण शब्दयुक्त्यभ्यासरूपप्रसंख्यानस्य स्वीकृतत्वात् तदन्तरेण वाक्यं बोधकमिति शङ्कित्वास्य ब्रह्मात्मवस्तुनो ज्ञानसाधनश्रवणमननादावेवावृत्तिः सूत्रकृता-

षीति चेच्छ्रवणादावेव सम्पादयिष्यामः । कथम् ।

प्रसंख्याने श्रुतावस्य न्यायोऽस्त्वाम्रेडनात्मकः ।

ईषच्छ्रुतं सामिश्रुतं सम्यक्श्रुत्वावगच्छति ॥ १२५ ॥

ननु प्रसंख्यानविधिमनभ्युपगच्छतः पारमहंसी चर्या बौद्धादिचर्यावदशास्त्रपूर्विका प्राप्नोति ततश्चारुदपतितत्वं न स्यादशेषकर्मणां च निवृत्तिर्न प्राप्नोतीति । उच्यते ।

भ्युपगता तत्रापाततोऽधिगतशब्दयुक्तीनामावृत्तिव्यतिरेकेण सम्यक्स्वरूपावधारणाभावादावृत्तेस्पृयोगो न तु श्रवणादिसाध्यविज्ञान इति परिहरति अथैषमित्यादिना ॥ १२५ ॥

ननु मुमुक्षोर्नित्यनैमित्तिकविधिप्रापितकर्मप्रवृत्तीनामनभ्युपगमात्प्रसंख्यानविध्यनभ्युपगमाच्च वैधस्य प्रवृत्यन्तरस्याप्यभावात्तदर्थतया नित्यनैमित्तिककर्मपरित्यागस्य वक्तुमशक्यत्वात्पाषण्डचर्यावन्निर्मूलैव परमहंसचर्या स्यादिति शङ्कते नन्विति । उत्पन्नविवेकेनानुष्ठितस्याचारस्याशास्त्रीयत्वे को दोष इत्याशङ्काह ततश्चेति । सकलश्रुतिस्मृतिपुराणेषु प्रसिद्धमारुदपतितत्वं न सिद्धतीत्यर्थः । आरुदपत्तितत्वं च स्यादिति पाठे विधिपरिप्रापितसकलकर्मपरित्यागादारुदपतितत्वं स्यादित्यर्थः । किं च प्रसंख्यानविध्यनभ्युपगमे नित्यनैमित्तिककर्मनिवृत्तिर्न सिद्धतीत्याह अशेषेति । प्रसंख्यानविध्यभ्युपगमोऽनवरतमनन्यचिन्ततया ज्ञानाभ्यासात्तद्विरुद्धनित्यनैमित्तिककर्मणां निवृत्तिर्भवति तदनभ्युपगमे तु यावज्जीवमग्निहोत्रमित्यादिश्रुतिचोदितकर्मणोऽनुष्ठेयत्वात्सर्वकर्मसंन्यासस्यावसर एव नास्तीत्यर्थः । एतदुत्तरत्वेन श्लोकमवतारयति उच्यत इति । त्वम्पदार्थविवेकाय श्रवणादिविधेभ्युपगमात्तदङ्गत्वेन च सर्वकर्मसंन्यासस्य श्रुतिस्मृत्योर्विद्वितत्वान्नोक्ताशास्त्रीयत्वा-

त्वमर्थस्यावबोधाय विधिरप्याश्रितो यतः ।
 तमन्तरेण ये दोषास्तेऽपि नायान्त्यहेतवः ॥ १२६ ॥
 इति सुरेश्वराचार्यकृतनैष्कर्म्यसिद्धिसम्बन्धोक्तौ
 तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

दिदोषप्रसक्तिरित्यर्थः ॥ १२६ ॥

इति श्रीज्ञानोन्नतममिश्रविरचितायां नैष्कर्म्यसि-
 द्धिचन्द्रिकायां तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

चतुर्थोऽध्यायः ।

ॐ पूर्वाध्यायेषु यद्वस्तु विस्तरेणोदितं स्फुटम् ।
 संक्षेपतोऽधुना वक्ष्ये तदेव सुखविहत्ये ॥ १ ॥
 संक्षेपविस्तराभ्यां हि मन्दोत्तमधिया नृणाम् ।
 वस्तुच्यमानमेत्यन्तःकरणं तेन भण्यते ॥ २ ॥
 आत्मानात्मा च लोके इस्मिन्प्रत्यक्षादिप्रमाणतः ।
 सिद्धस्तयोरनात्मा तु सर्वत्रैवात्मपूर्वकः ॥ ३ ॥
 अनात्मत्वं स्वतःसिद्धं देहाद्विन्नस्य वस्तुनः ।
 ज्ञानुरप्यात्मता तद्वन्मध्ये संशयदर्शनम् ॥ ४ ॥

श्रीगणपतिसरस्वतीसदुरुभ्यो नमः । हरिः ॐ । एवं प्रथमद्वितीय-
 तृतीयाध्यायैः क्रमेण समन्वयाविरोधवाक्यार्थज्ञानसाधनानि विचार्य-
 चतुर्थाध्यायेन फलविचारं प्राधान्येनारभमाण एष संक्षेपतः पूर्वाध्याय-
 त्रयस्यार्थं उक्त इत्यतः प्राक्तनस्य ग्रन्थस्यातीताध्यायत्रयेण पौनरुक्त्यं प-
 रिहरति पूर्वाध्यायेष्विति ॥ १ ॥

ननु विस्तरेणोक्तमपि न प्रतिपद्यन्ते चेत्कथं संक्षिप्योक्तं सुखं प्रति-
 पद्येतद्वित्यत आह संक्षेपविस्तरेति ॥ २ ॥

संदिग्धे न्यायः प्रवर्तत इति न्यायात्संदिग्धस्यैव विचार्यत्वात्तपरि-
 शोधयितुमविप्रतिपन्नमर्थं तावहर्शयति आत्मेति । ननु प्रत्यक्षादिप्रमा-
 णैरनात्मैव सिद्धो न पुनरात्मेत्याशङ्क्य द्रष्टुसिद्धिव्यतिरेकेण दृश्यस्या-
 सिद्धेमैवमित्याह तयोरिति ॥ ३ ॥

किलक्षणौ तर्हात्मानात्मानौ प्रसिद्धावित्यत्राह अनात्मत्वमिति ।
 दृश्या घटाद्योऽनात्मानो द्रष्टैवात्मेति प्रसिद्धमित्यर्थः । कुत्र तर्हि सं-
 शय इत्याह मध्य इति । घटादेः प्रत्यगात्मनश्चान्तराले शरीरेन्द्रियादौ
 कतमो द्रष्टैति वादिविप्रतिपत्तेः संशय इत्यर्थः ॥ ४ ॥

असाधारणास्तयोर्धर्मान् ज्ञात्वा धूमाग्निवहुधः ।
 अनात्मनोऽथ बुद्ध्यनान् जानीयादनुमानतः ॥ ५ ॥

इदमित्येव बाह्येऽर्थे ह्यहमित्येव बोद्धरि ।
 द्वयं हष्टं यतो देहे तेनायं मुद्यते जनः ॥ ६ ॥

केन पुनर्न्यायेनात्मानात्मनोरश्वमहिषयोरिव विभागः
 क्रियत इति । उच्यते ।

न्यायः पुरोदितोऽस्माभिरात्मानात्मविभागकृत ।
 तेनेदमर्थमुत्सार्य ह्यहमित्यत्र यो भवेत् ॥ ७ ॥

विद्यात्तत्त्वमसीत्यसाङ्गावाभावहृशं सदा ।
 अनन्तरमवाह्यार्थं प्रत्यक्ष्यं मुनिरञ्जसा ॥ ८ ॥

कथं तर्हि निर्णय इत्याह असाधारणानिति । इष्टत्वाजडत्वादयो ह्या-
 त्मनोऽसाधारणधर्मा दृश्यत्वजडत्वादयस्त्वनात्मधर्मास्ताङ्गात्वा धूमे-
 नाग्निमिव देहादीन्बुध्यन्तान्दश्यत्वादिलिङ्गकानुमानैरनात्मनो जानी-
 यादित्यर्थः ॥ ५ ॥

मध्ये संशयदर्शनमित्युक्तं किं तत्र संशयकारणमित्यत्राह इदमिति ।
 इदमित्येव घटादिवाह्यविषये बुद्धिर्भवति । अहमित्येव ज्ञातरि बुद्धिः ।
 शरीरे तु ममेदं शरीरमहं मनुष्य इति च बुद्धिद्वयमुपलभ्यते । तेन सं-
 शयो जायत इत्यर्थः ॥ ६ ॥

किं पुनस्तन्निर्णयकारणमित्याकाङ्क्षायां इष्टहश्यादिचतुर्विधान्वयव्य-
 तिरेकलक्षणो न्यायः पूर्वाध्यायेषूपपादित इत्याह केन पुनरित्यादिना ।
 तेनेदमिति । इदमनिदंरूपसंभित्वेऽहङ्कारे य इदमंशस्तं दृश्यत्वादिहेतु-
 भिरनात्मतयोत्सार्य यः परिशिष्टेऽनिदमंशस्तमात्मानमुक्तलक्षणं तत्त्व-
 मसीति वाक्याज्ञानीयादित्यर्थः ॥ ७ ॥

विद्यादिति ॥ ८ ॥

उच्यतां तर्हि क्या तु परिपाद्या वाक्यार्थं वेत्तीति । उ-
च्यते । अन्वयव्यतिरेकाभ्याम् ।

त्यक्तकृत्स्नेदमर्थत्वात्त्यक्तोऽहमिति मन्यते ।

नावगच्छाम्यहं यस्मान्निजात्मानमनात्मनः ॥ ९ ॥
अथ शरीरादिबुद्धिपर्यन्तः स सर्वोऽनात्मैवेति प्रमाणा-
द्विनिश्चित्य किमिति बुभुत्सातो नोपरमते । शृणु ।

अनुच्छिन्नबुभुत्सश्च प्रत्यग्धेतोरनात्मनः ।

दोलायमानचित्तोऽयं मुद्धते भौतवन्नरः ॥ १० ॥
अविलुप्तविज्ञानात्मन आत्मत्वादेव नित्यसान्निध्याहु-
भुत्सुः किमिति न प्रतिपद्यत इति । यस्मात् ।

कस्तर्हि वाक्यार्थप्रतिपत्तौ क्रम इत्याकाङ्क्षायां प्रथममन्वयव्यतिरे-
काभ्यां बुद्ध्यादीननात्मत्वेनोत्सार्य ततो विविक्तं प्रत्यगात्मानं तत्साक्षि-
णमधिगम्य वाक्याद्वात्मतां प्रतिपद्यत इति क्रममिप्रेत्याह उच्यता-
मित्यादिना । वाक्यापेक्षायां कारणं दर्शयितुमाह त्यक्तकृत्स्नेति । पूर्वं
देहादेवुद्ध्यन्तस्याहमित्यात्मत्वेन गृहीतस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यामनात्मतया
परित्यक्तत्वादहमात्मापि परित्यक्त इति मुमुक्षुर्मन्यते । कुरुः । यतोऽना-
त्मनः सकाशान्निष्कृष्य निजमात्मानं नाहमगच्छामि तस्मादहं नष्टो-
ऽसीति मन्यते ततस्तन्निर्धारणाय बुभुत्सोर्वाक्यापेक्षेत्यर्थः ॥ ९ ॥

उक्तमेवार्थं प्रश्नपूर्वकं विशद्यति अथेत्यादिना । अनुच्छिन्ना बुभुत्सा
बोद्धुमिच्छा यस्य स तथोक्तः । तत्र हेतुः प्रत्यग्धेतोरिति । अनात्मनः
सकाशात्प्रत्यगात्मनः प्रतिपत्तिहेतोः प्रतिपत्त्यर्थमिति यावत् । भौतो
भूतोपनिगृहीतो भ्रान्तस्तद्वित्यर्थः ॥ १० ॥

नन्वात्मनः स्वसत्त्वाप्रयुक्तप्रकाशकत्वादेशादिव्यवधानाभावाच्च ना-
प्रकाशो युक्तस्तत्कथं बुभुत्सानुपरम इति शङ्कते अविलुप्तेति । तदुत्तर-
त्वेन श्लोकमवतारयति यस्मादिति । यैश्चक्षुरादिभिः करणैर्विवेकोदया-

यैरद्राक्षीत्पुरात्मानं यमनात्मेति वीक्षते ।

हृष्टेर्द्रष्टारमात्मानं तैः प्रसिद्धैः प्रमित्सति ॥ ११ ॥

कस्मात्पुनर्हेतोः पराचीनाभिः शब्दाद्यवलेहिनीभिर्बु-
द्धिभिरात्मानमनात्मवत्त वीक्षत इति । उच्यते ।

चक्षुर्न वीक्षते शब्दमतदात्मत्वकारणात् ।

यथैवं भौतिकी हृष्टिर्नात्मानं परिपश्यति ॥ १२ ॥ ^{१२}

प्रत्यक्षादिप्रमाणस्वाभाव्यानुरोधेन तावत्तदर्शनकारण-
मुक्तम् । अथ प्रमेयस्वाभाव्यानुरोधेन प्रतिषेध उच्यते ।

धीविक्रियासहस्राणां हानोपादानधर्मिणाम् ।

सदा साक्षिणमात्मानं प्रत्यक्षात्माहमीक्षते ॥ १३ ॥

क पुनरियं विवेकबुद्धिः किमात्मन्युतानात्मनीति । कि-
च्चातो यद्यात्मनि कूटस्थत्वव्याधातोऽनात्मदर्शित्वात् ।
अथानात्मनि तस्या अप्यचैतन्यात् विवेकसम्बन्ध इति ।
उच्यते । “दात्यदाहकतैकत्र” इत्युक्तपरिहारात् ।

त्पूर्वे देहादिलक्षणमात्मानमद्राक्षीद्यमिदार्नीं विवेकोदये सत्यमत्मेति
मन्यते तमद्राक्षीदित्यन्वयः । तैः प्रसिद्धैः करणैः प्रमातुरपि साक्षिणं
प्रमातुमिच्छति यस्मात्सान्न प्रतिपद्यत इति सम्बन्धः ॥ ११ ॥

इन्द्रियाणामनात्मविषयत्वे कारणं प्रश्नपूर्वकं दर्शयति कस्मादित्या-
दिना । यथा चक्षुः शब्दं न पश्यत्यतदात्मत्वकारणादशब्दगुणद्रव्यप्र-
कृतिकत्वादेवं भौतिकान्तःकरणजनितं विज्ञानमन्तःकरणाप्रकृतिकमा-
त्मानं न पश्यतीत्यर्थः ॥ १२ ॥

नाहमीक्षत इति । आत्मनः समस्तबुद्धिवृत्तिभावाभावसाक्षितयावि-
षयत्वेन प्रत्यक्त्वादहमन्तःकरणं विषयिणं न पश्यतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

एवं द्रष्टृहश्यादिविवेकेनात्मानात्मविवेको दर्शितः । सेयं विवेकबुद्धिः
किमाश्रयेत्याक्षित्य समाधत्ते क पुनरित्यादिना । अनात्मदर्शित्वादना-

बुद्धावेव विवेकोऽयं यदनात्मतया भिदा ।
 बुद्धिमेवापमृद्धाति कदर्लीं तत्पलं यथा ॥ १४ ॥
 सोऽयमतत्त्वे तत्त्वहक् ।
 अनुमानप्रदीपेन हिता सर्वाननात्मनः ।
 संसारैकावलम्बित्या तदभावं धियेष्टति ॥ १५ ॥
 योऽयमन्वयव्यतिरेकजो विवेक आत्मानात्मविभागल-

त्माकारक्षानपरिणामाश्रयत्वाङ्गीकारादित्यर्थः। दात्यदाहकतैकत्रेति । “दात्यदाहकतैकत्र यथा स्याद्विदारुणोः” इत्यत्राहङ्कारात्मनोराध्यासिक-
 तादात्मयादहङ्कारस्याचेतनस्यापि ज्ञातृत्वमुपपादितं तेनाहङ्कारपरिणाम-
 लक्षणं विवेकज्ञानमात्मन्यध्यारोप्यते । तस्मान्नात्मनः कूटस्तत्वव्याधातो
 नापि केवलाचेतनस्य ज्ञानाश्रयत्वमित्यर्थः । चिशिष्टाश्रयोऽपि विवेक-
 [ज्ञानपरिणामो बुद्धुपादानकत्वाद्विद्विगत एवात्मन्यध्यारोप्यते परमि-
 त्याह बुद्धाविति । यदनात्मतया यस्या अनात्मतयात्मनः सकाशाङ्गेदो-
 ऽवगम्यते तस्यामेव बुद्धौ विवेक इत्यर्थः । कथं तर्हि तत्परिणामस्य
 तन्निवर्त्तकत्वमित्यत आह बुद्धिमेवेति ॥ १४ ॥

एवं तर्हि यथोक्तविवेकैव बुद्ध्यादिवैतप्रपञ्चस्य निवर्त्तितत्वात्किं
 वाक्येनेत्यत आह सोऽयमित्यादिना । आत्मानात्मनोर्यौ भेदेतरेतराभा-
 वौ तावप्यद्वैतविषयीतरूपत्वादतत्त्वम् । अतस्तथाभूता विवेकधीरपि
 भ्रान्तिरेव द्वैतलक्षणसंसारैकावलम्बनत्वात् । तेन वाक्यार्थज्ञानं विना
 तयैव भेदेतरेतराभावावलम्बनया न संसारनिवृत्तिरिति भावः ॥ १५ ॥

ननु वाक्येनाप्यनात्माकारपरिहारेणात्मनोऽसाधारणाकारसमर्पणमे-
 व क्रियते नाधिकमेवमन्वयव्यतिरेकाभ्यामप्यनात्मपरिहारेणात्मासाधा-
 रणस्वरूपपरिग्रहणात्तत एव मुक्तिः किं न स्यात्किं वाक्येनेत्याशङ्काह-
 योऽयमिति । यद्यपि देहाद्यनात्माकारपरिहारेणान्वयव्यतिरेकाभ्यामा-
 त्मा समर्प्यते । तथाप्यनात्मभ्यो भेदेन समर्पणाङ्गेदस्याखण्डैकरसग्रस्यगा-

क्षणोऽनात्मस्यः स्याणौ संशयावबोधवत्प्रतिपत्तिव्योऽय-
थावस्तु स्वाभाव्यान्मृगतृष्णिकोदकप्रबोधवदित्यत आह ।

संसारबीजसंस्थोऽयं तद्विद्या मुक्तिमिच्छति ।

शशो निमीलनेनेव मृत्युं परिजिहीर्षति ॥ १६ ॥

अस्यार्थस्य द्रढिम्ने श्रुत्युदाहरणम् ।

इममर्थं पुरस्कृत्य श्रुत्या सम्यगुदाहृतम् ।

“यच्चक्षुषे” ति विवेकं “न हृष्टेरि” ति च स्फुटम् ॥ १७ ॥

बुद्ध्यन्नामपविद्धैवं कोन्वहं स्यामितीक्षितुः ।

श्रुतिस्तत्त्वमसीत्याह सर्वमानातिगामिनी ॥ १८ ॥

त्यस्वभावत्वाभावात्तद्रिपर्यं ज्ञानं संशयविपर्यासज्ञानवदात्मासाधारण-
स्वभावावलम्बनं न भवति । तेन वाक्यजमद्वैतज्ञानमेव मुक्तिहेतुर्त्वं विवेक-
ज्ञानमित्यर्थः । संसारबीजेति । संसारबीजमज्ञानं तत्संश्ल एव विवेक-
दर्शी भेदज्ञानस्याज्ञानजन्यत्वादेवंविधस्तद्विद्या संसारगोचरथाविवेक-
द्विद्या मुक्तिमिच्छति सोऽयं नयननिमीलनेन मृत्युं परिजिहीर्षति यः
शशः स इव भवति । अतद्वेतुमेव तद्वेतुं मन्यत इत्यर्थः ॥ १६ ॥

एवं द्वैतग्राहकप्रत्यक्षादिप्रमाणानामविषयत्वमात्मनस्तकेणोपपाद्य त-
स्य ग्रंशिथिलमूलत्वपरिहाराय प्रमाणमुदाहृतुमाह अस्येति । “यच्चक्षु-
षा न पश्यति” “न हृष्टेर्द्वारां पश्येः” इत्यादिश्रुत्या सर्वप्रमाणानाम-
विषयत्वमात्मनो दर्शितमित्यर्थः ॥ १७ ॥

यदि प्रत्यक्षाद्यगम्यं केन तर्हि प्रमाणेनावसीयत इत्यत आह बुद्ध्यन्त-
मिति । एवं पूर्वोक्तान्वयव्यतिरेकाभ्यामनात्मनो निराकृत्य कोऽहमित्या-
त्मस्वरूपविवेषं बुभुत्सोः श्रुतिः सर्वमानान्यतीत्य तदगोचरं वस्त्वधि-
गन्तुं शीलमस्या अस्तीति सर्वमानातिगामिनी तद्वद्व त्वमसीति विवेक-
प्रस्वरूपमवगमयतीत्यर्थः ॥ १८ ॥

एष संक्षेपतः पूर्वाध्यायत्रयस्यार्थं उक्तः । सोऽयं न्यायो-
ऽपि वेदान्तार्थः शास्त्राचार्यप्रसादलभ्योऽप्यनपेक्षितशा-
स्त्राचार्यप्रसादोऽनन्यापेक्षसिद्धस्वभावत्वात्कैश्चिच्छृङ्खधा-
नैर्न प्रतीयते । तेषां सङ्क्षिप्तार्थमभिमतप्रामाण्योदाह-
रणम् ।

भगवत्पृज्यपादैश्च उदाहार्येवमेव तु ।

सुविस्पष्टोऽस्मदुक्तोऽर्थः सर्वभूतहितैषिभिः ॥ १९ ॥

किं परमात्मन उपदेश उतापरमात्मन इति । किञ्चातो
यदि परमात्मनस्तस्योपदेशमन्नरेणैव मुक्तत्वान्निरर्थक
उपदेशः । अथापरमात्मनस्तस्यापि स्वत एव संसार-

वृत्तकीर्तनपूर्वकं वर्त्तिष्यमाणग्रन्थस्य तात्पर्यमाह एष इत्यादिना
एवं वेदान्तार्थो न्यायोपेतोऽपि शास्त्राचार्यप्रसादलभ्योऽप्यनपेक्षितशा-
स्त्राचार्यप्रसादः स्वगुरुवृत्तप्राप्तवेदान्तार्थसंप्रदायो न भवत्यनन्यापेक्ष-
सिद्धस्वभावत्वात्केवलं स्वमनीषिकामात्रपरिकल्पितत्वादिति गुरुसंप्र-
दायावगतवेदान्तार्थश्रद्धालुभिः कैश्चिन्न प्रतीयते न संगृह्यते । ततस्तेषां
बुद्धिसङ्क्षिप्तायाभिमतप्रामाण्याचार्यस्य वाक्यं मयोदाहियत इत्यर्थः ।
यद्वा । वेदान्तार्थोऽविद्यादशायां शास्त्राद्यधीनोपि विद्योन्तरकालं स्वा-
त्मुभवसिद्धत्वादनपेक्षितशास्त्राचार्यप्रसाद एव । तथापि गुरुसंप्रदायाव-
गतवेदान्तार्थश्रद्धालुभिर्गुरुसंप्रदायदर्शनं विना न निश्चीयते । ततस्तेषां
सङ्क्षिप्तायोदाहरणमित्यर्थः । अथवा । वेदान्तार्थो न्यायोऽप्यनन्यापे-
क्षसिद्धस्वभावत्वादनपेक्षितशास्त्राचार्यप्रसादोऽपि शास्त्राचार्यप्रसाद-
लभ्य एवेति श्रद्धानैः कैश्चिद्गुरुसंप्रदायदर्शनं विना न निश्चीयते ।
अतस्तेषां सङ्क्षिप्ताय तत्प्रदर्शनं क्रियत इत्यर्थः ॥ १९ ॥

इदानीमुपदेशसाहस्र्यां भगवत्पादाचार्यैः पूर्वपक्षत्वेनोक्तमर्थमुदाह-
रति किं परमात्मन इति । एतदुत्तरत्वेन भाष्यकारीयमेव वचनं दर्श-

स्वभावत्वान्निष्फल उपदेशः । एवमुभयत्रापि दोषवत्त्वादत आह ।

“अविविच्योभयं वक्ति श्रुतिश्चेत्स्याद्वहस्तथा” ।

इति पक्षमुपादाय पूर्वपक्षं निशाच्य च ॥ २० ॥

तच्चेदमविवेकात्स्वतो विविक्तात्मने तत्त्वमसीत्युपदिष्टम् ।

युष्मदसद्विभागज्ञे स्यादर्थवदिदं वचः ।

यतोऽनभिज्ञे वाक्यं स्याद्विरेचिव गायनम् ॥ २१ ॥

यति अविविच्येति । उभयमिदमनिदंरूपमात्मानात्मलक्षणं वस्त्वविविच्याध्यस्यान्तःकरणकञ्चुकं परिधायाहमिति व्यवस्थितं प्रत्यगात्मानमुद्दिश्य यदि तत्त्वमसीत्युपदिशेच्छास्त्रं तथा सत्युपदेशः सम्भवतीति स्वीकारः स्याकेवलानात्मनः केवलपरमात्मनश्चोपदेशासम्भवस्य दर्शितत्वात्तौ पक्षौ पूर्वपक्षत्वेन निराकृत्येमं च पक्षं सिद्धान्तत्वेन स्वीकृत्य भगवत्पूज्यपादैरुदाहारीति सम्बन्धः । तदित्थं क पुनरियं विवेकबुद्धिरिति पूर्वपक्षीकृत्य दाद्यदाहकतैकत्रेति न्यायेन दुद्धावेव विवेकोऽयमिति यदसामिरुक्तं तदेतद्भाष्यकारैरपि निर्दर्शितमिति भावः ॥ २० ॥

एवं “ब्रह्म वा इदमग्र आसीत्तदात्मानमेवावेद्” इत्यादिवाक्यतात्पर्यालोचनया परमात्मन एवान्तःकरणकञ्चुकस्य तदविविक्तस्योपदेश इति दर्शितम् । तर्हात्मानात्मविवेकान्वयव्यतिरेकौ व्यर्थावित्याशङ्काह तच्चेदमिति । स्वतो वाक्यप्रवृत्तेः प्रागेवान्वयव्यतिरेकाभ्यां कार्यकारणसङ्गाताद्विविक्तो विवेचित आत्मा यस्य तस्मै तदिदं ब्रह्मात्मत्वं तत्त्वमसीत्युपदिष्टम् । तस्मादन्वयव्यतिरेकयोर्न वैयर्थ्यमित्यर्थः । तर्हान्वयव्यतिरेकाभ्यामेव विमुक्तत्वात्किर्मर्थमुपदेश इत्यत आह अविवेकादिति । अविवेकस्यानवबोधस्याज्ञानस्य स्थितत्वात्त्रिराकरणायोपदेश इत्यर्थः । विपक्षे दोषमाह यतोऽनभिज्ञ इति । पदार्थानभिज्ञस्य वाक्यं वाक्यार्थबोधकं न स्यादित्यर्थः ॥ २१ ॥

तस्य च युष्मदस्मद्भिरागविज्ञानस्य का युक्तिरूपायभावं प्रतिपद्यते । शृणु ।

“अन्वयव्यतिरेकौ हि पदार्थस्य पदस्य च ।

स्यादेतदहमित्यत्र युक्तिरेवावधारणे” ॥ २२ ॥

कथं तौ युक्तिरित्यत्राह ।

“नाद्राक्षमहमित्यस्मिन् सुषुप्तेऽन्यन्मनागपि ।

न वारयति द्वृष्टिं स्वां प्रत्ययं तु निषेधति” ॥ २३ ॥

“एवं विज्ञातवाच्यार्थे श्रुतिलोकप्रसिद्धितः ।

श्रुतिस्तत्त्वमसीत्याह आत्मोहापनुत्तये” ॥ २४ ॥

अन्वयव्यतिरेकौ पदपदार्थविवेककारणमिति यदस्माभिरुक्तं तदपि भगवत्पादाचार्यैः प्रदर्शितमित्याह तस्य चेति । पदपदार्थयोरन्वयव्यतिरेकवैतदिदमनात्मरूपमहमात्मेत्यसिद्धिवधारणे युक्तिरूपायः स्यादित्यर्थः । यद्वा । एतद्वक्ताररूपमेतत्साक्षिरूपमित्येतसिद्धिवधारणे युक्तिः स्यादित्यर्थः ॥ २२ ॥

आगमापायितदवध्यन्वयव्यतिरेकावपि पदार्थविवेकोपायत्वेनासदुक्तावाचार्यैरपि दर्शिताविति दर्शयति कथमिति । अहमिदानीमसिन्सु-
षुप्ते नात्मनोऽन्यदीषदद्राक्षमिति सुषुप्तादुत्थितः परामृशन्स्वात्मभूतां द्वृष्टिं न निवारयति परामर्शायेष्विक्षितपूर्वानुभवरूपत्वेन तत्र शितत्वात्किन्तु घटपटादिविषयप्रलयमेव निषेधति । तेनात्मैवाव्यभिचारी अनात्मा तु व्यभिचारीत्युक्तलक्षणान्वयव्यतिरेकौ दर्शितावित्यर्थः । अत्रेति पाठ आत्मन्यसिन्काले वेत्यर्थः ॥ २३ ॥

इत्थं कृतान्वयव्यतिरेकस्य वाक्यमेवैकत्वप्रतिपादकं नान्यदिति य-
दुक्तं तदाचार्यैरप्युक्तमित्याह एवमिति । “न हि द्रष्टुः” इत्यादिश्रुति-
लोकप्रसिद्धिद्वारेण विज्ञातवाच्यार्थे विविक्षितवाच्यार्थेऽनात्मनिरा-
सेनावगतवाच्यार्थ इत्यर्थः । विज्ञातवाक्यार्थ इति पाठे विज्ञातपदार्थ इ-
त्यर्थः । पदार्थस्वैव वाक्यार्थत्वात् ॥ २४ ॥

तत्र त्वमिति पदं यत्र लक्षणया वर्तते सोऽर्थं उच्यते ।

“अहंशब्दस्य या निष्ठा ज्योतिषि प्रत्यगात्मनि ।

सैवोक्ता सदसीत्येवं फलं तत्र विमुक्तता” ॥ २५ ॥

अन्यच्चान्वयव्यतिरेकोदाहरणम् । यथा ।

“छित्वा त्यक्तेन हस्तेन स्वयं नात्मा विशेष्यते ।

तथा शिष्टेन सर्वेण येनयेन विशेष्यते ॥ २६ ॥

विशेषणमिदं सर्वं साध्वलङ्करणं यथा ।

अविद्याध्यस्तमतः सर्वं ज्ञात आत्मन्यसङ्गवेत् ॥ २७ ॥

त्वम्पदलक्षणमपि यथोक्तमाचार्यैरपि दर्शितमित्याह तत्रेति । अहंशब्दस्यात्मवाचकस्य प्रत्यगात्मज्योतिषि लक्षणया या निष्ठा पर्यवसानं सैवोक्ता सदसीत्यपि वाक्ये विवक्षिता त्वम्पदार्थात्त्वत्पदलक्ष्यस्य न भेदोऽस्तीत्यर्थः । फलवत्त्वादप्येकत्वं एव श्रुतेस्तात्पर्यमाह फलं तत्रेति । अथवाऽहं ब्रह्मासीत्यत्राहंशब्दस्य लक्ष्यं वस्तु तदेव तत्त्वमसीत्यत्र त्वम्पदलक्ष्यमित्याह अहंशब्दस्येति । एवमहंशब्दलक्ष्ये वस्तुनि त्वम्पदलक्ष्ये सति किं फलमित्यपेक्षायामाह फलं तत्रेति ॥ २५ ॥

आत्मानात्मविवेकायान्वयव्यतिरेकौ प्रकारान्तरेणापि दर्शितावाचार्यैरित्युत्तरश्लोकपञ्चकस्य तात्पर्यमाह अन्यच्चेति । छित्वा त्यक्तेनेति । यथा छित्वा त्यक्तेन हस्तेन स्वयमात्मा शोभनहस्तो विरूपहस्त इति वा पूर्वं तेन विशेष्यमाणोऽपि न विशेष्यते तथा विशिष्टेन सर्वेण येनयेन स्थूलदेहसमवायिना श्रोत्रादिना सूक्ष्मदेहसमवायिना च दुःखित्वादिना पूर्वं विशेष्यते तेनतेनापि न विशेष्यत इत्यर्थः ॥ २६ ॥

ननु किमिति न तेन विशेष्यत इत्याशङ्क्ष विशेषणानामविद्याध्यस्तत्वेनासत्त्वादित्याह विशेषणमिदमिति । यथा सुवर्णादिलक्षणमलङ्करणं देहादिव्यतिरिक्तस्य देहाद्यध्यासवशादध्यस्तं तथैव तदपि सर्वं विशेषणमात्मनि यतोऽविद्याध्यस्तमतः शास्त्राचार्यप्रसादादहं ब्रह्मासीतिविज्ञात आत्मन्यसङ्गवेदित्यर्थः ॥ २७ ॥

तस्मात्यक्तेन हस्तेन तुत्यं सर्वं विशेषणम् ।

अनात्मत्वेन तस्माज्ज्ञो मुक्तः सर्वविशेषणैः ॥ २६ ॥

ज्ञातैवात्मा सदा ग्राह्यो ज्ञेयमुत्सृज्य केवलः ।

अहमित्यपि यद्राह्यं व्यपेताङ्गसमं हि तत् ॥ २७ ॥

दृश्यत्वादहमित्येष नात्मधर्मो घटादिवत् ।

तथान्ये प्रत्यया ज्ञेया दोषाश्चात्मामलो द्यतः” ॥ ३० ॥

सर्वन्यायोपसङ्ग्रहः ।

यसादविद्याध्यसं तस्मात्यक्तहस्तवदनात्मत्वे विशेषणम् । तस्मादात्मा निरस्तसमस्तविशेषण इत्याह तस्मात्यक्तेनेति ॥ २८ ॥

न तु विशेषणानां व्यभिचारित्वादनात्मत्वं चेत्कस्तर्वात्मेत्याशङ्का व्यभिचारिसर्वविशेषणसाक्षित्वेन यः सर्वदान्वितः स सर्वसाक्षी सर्वविशेषणपरित्यागेनात्मेति ग्राह्य इत्याह ज्ञातैवेति । केवलः । निरवयवः । नन्वात्मनः सर्वविशेषणवर्जितत्वमनुपपन्नमहमिति विशेषणपुरस्कारेणैव सर्वैर्ग्रहणादित्यत आह अहमित्यपीति । अहमित्यपि सर्वैर्यद्राह्यमहंरूपं व्यपेताङ्गसमं त्वक्तहस्तादिसमं सुषुप्त्यादौ व्यभिचारात् । समस्तविशेषणवर्जित आत्मेत्यर्थः ॥ २९ ॥

एवं व्यभिचारित्वेनाहङ्कारादीनां छिन्नहस्तवदनात्मत्वमतद्विशेषणत्वं चाभिधाय दृश्यत्वादप्यनात्मत्वमनात्मधर्मत्वं च तेषामाचार्यैर्नान्यदन्यत्प्रकरणे दर्शितमित्याह दृश्यत्वादिति । अहमित्येष परिणामवानहङ्कारो नात्मधर्मो दृश्यत्वाद्वदादिवदिति तस्य येऽन्ये परिणामप्रत्ययाः सुखदुःखादयो दोषा रागादयश्चेति तथा ज्ञेया दृश्यत्वान्नात्मधर्मा इति ज्ञेया इत्यर्थः ॥ ३० ॥

पुनरपि भगवत्पूज्यपादाचार्यैरस्तदुक्तो न्यायस्तत्त्वमसिप्रकरणेऽपि दर्शितः समस्तन्यायोपसंहारैः पञ्चमिः श्लोकैः प्रदर्शितः इत्याह सर्व-

“नित्यमुक्तत्वविज्ञानं वाक्याङ्गवति नान्यतः ।
 वाक्यार्थस्यापि विज्ञानं पदार्थसृतिपूर्वकम् ॥ ३१ ॥
 अन्वयव्यतिरेकाभ्यां पदार्थः सर्वते भ्रुवम् ।
 एवं निर्दुःखमात्मानमक्रियं प्रतिपद्यते ॥ ३२ ॥
 सदेवेत्यादिवाक्येभ्यः प्रमा स्फुटतरा भवेत् ।
 दशमस्त्वमसीत्यसाद्यथैवं प्रत्यगात्मनि” ॥ ३३ ॥
 वीक्षापन्नस्योदाहरणम् ।

न्यायेति । नित्यमुक्तत्वेति । अहं ब्रह्मासीत्यपरोक्षानुभवो वाक्यात्तत्त्वमस्यादिलक्षणाङ्गवति नान्यतः प्रसंख्यानाद्यनुष्ठानादिभ्यो वाक्यार्थस्य प्रमितेः पुष्कलकारणमाह वाक्यार्थस्येति । अखण्डाद्यापरोक्षवाक्यार्थज्ञानं ब्रह्मात्मरूपं तत्त्वं पदार्थस्मरणपूर्वकं भवितुमर्हति ॥ ३१ ॥

तत्त्वं पदार्थस्मरणं च पूर्वोक्तान्यव्यतिरेकाभ्यां वृद्धव्यवहारानुसारेण भवतीत्यर्थः । एव मुक्तप्रकारेण सर्वविशेषणरहितमात्मानं वाक्यादहं ब्रह्मासीति प्रतिपद्यत इत्याह एवमिति ॥ ३२ ॥

कथं पुनर्वाक्यात्प्रतिपद्यत इत्यत आह सदेवेति । “सदेव सोम्येदमग्र आसीत्” “सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म” इत्यादिवाक्येभ्योऽवगतं ब्रह्म यदा तत्त्वमसीत्याचार्यो वोधयेत्तदा विविक्तपदार्थस्याहं ब्रह्मासीतिप्रमितिर्जीयत इत्यर्थः । अत्र दृष्टान्तमाह दशमस्त्वमसीतीति । यथा दशमोऽसीति वाक्याङ्गान्तस्याहं दशमोऽसीति स्फुटा प्रमितिर्भवत्येवं तत्त्वमसीति वाक्यान्मुक्षोः प्रत्यगात्मनि ब्रह्मस्वरूपेऽहं ब्रह्मासीति प्रमितिर्भवतीत्यर्थः ॥ ३३ ॥

यदसाभिसृतीयेऽध्याये वीक्षापन्नस्य कोऽस्मीत्याद्यभिहितं यश्च नवसंख्यापहृतज्ञान इत्युदाहरणपूर्वकमपविद्वद्योऽप्येवमिति दार्शनिकमुक्तं तदपि न स्वोत्प्रेक्षामात्रमाचार्यैरपि दर्शितत्वादित्याह वीक्षाप-

“नवबुद्ध्यपहाराद्वि स्वात्मानं दशपूरणम् ।
 अपश्यन् ज्ञानुमेवेच्छेत्स्वात्मानं जनस्तथा ॥ ३४ ॥
 अविद्याबद्वच्छुद्धात्मामापहतधीः सदा ।
 विवितं हशिमात्मानं नेक्षते दशमं यथा” ॥ ३५ ॥
 सोऽयमेवमविद्यापटलावगुणितहृषिः सन् कथमुत्था-
 यत्त इत्याह ।

यथा स्वापनिभित्तेन स्वप्नहक्प्रतिबोधितः ।
 करणं कर्म कर्त्तारं स्वाप्नं नैक्षते स्वतः ॥ ३६ ॥
 अनात्मज्ञस्तथैवायं सम्यक् श्रुत्यावबोधितः ।

३७

गुरुशास्त्रं तथा मूढं स्वात्मनोऽन्यं न पश्यति ॥३७॥

ग्रस्येति । नवैव वयमिति संख्याभिनिवेशादपहृतदशमज्ञानो जनः स्व-
 व्यतिरिक्तान्वय पुरुषान्वीक्षमाणोऽपि यथा विभ्रमादात्मानं दशसंख्या-
 पूरकमज्ञानानो वेदितुमिच्छति तथाविद्याप्रतिबद्धसम्यग्दर्शनो विषया-
 मिषड्गलक्षणकामेन विषयाभिमुखमपहृतचित्तः समस्तद्वैतर्निर्मुक्तं सर्व-
 साक्षिणमपरोक्षमात्मानं दशममिव न प्रतिपद्यत इति श्लोकद्वयार्थः
 ॥ ३४ ॥ ३५ ॥

नन्वैवमविद्याप्रतिबद्धसम्यग्दर्शनस्य श्रुत्यादिदर्शनकारणानि किं
 सत्यान्युतासत्यानि । सत्यत्वेऽद्वैतव्याधातोऽसत्यत्वे च न सम्यग्दर्शन-
 कारणभित्याशङ्कोचरश्लोकाभ्यां दृष्टान्तप्रदर्शनपुरःसरं परिहारमाह
 सोऽयमित्यादिना । यथा स्वप्नहग्चोरव्याग्रादिकस्य स्वाविद्यापरिक-
 लिपतस्य दर्शननिभित्तभयवशात्सहसा प्रतिबुद्धः स्वप्नदशायां स्वाज्ञान-
 कलिपतं करणादिकं स्वतो विलक्षणं नेक्षते तथानादविद्यानिद्रापर-
 वशः स्वाविद्यापरिकलिपतश्रुत्याचार्यादिवशादहमसि परं ब्रह्मेति प्र-
 तिबुद्धः स्वातिरिक्तं श्रुत्याचार्यादिकं न पश्यति । तेन श्रुत्याचार्यादे-
 विद्याविवर्तत्वान्नाद्वैतव्याधातो नापि विद्यानुदयस्तथाभूतेभ्योऽपि वि-
 द्योदयस्य दर्शितत्वादिति भावः ॥ ३६ ॥ ३७ ॥

स किं सकलसंसारप्रविविक्तमात्मानं वाक्यात्प्रतिपद्यते
उत नेतीति । अत्र ब्रूमः । कूटस्थावगतिशेषमात्रवात्प्रति-
पत्तेरत आह ।

दण्डावसाननिष्ठः स्याद्दण्डसर्पो यथा तथा ।

नित्यावगतिनिष्ठं स्याद्वाक्याजगदसंशयम् ॥ ३८ ॥

कुत एतत् । यस्मात् ।

पश्यन्निति यदाहोचैः प्रत्यक्त्वमजमव्ययम् ।

अपूर्वानपरानन्तं त्वमा तदुपलक्ष्यते ॥ ३९ ॥

ननु भवत्वेवं बोधोत्पत्तिस्तथापि किं प्रपञ्चाद्देदेन ब्रह्मावबोध्यते उ-
त्तमेदेन । आद्येऽद्वैतव्याघातो द्वितीये च सप्रपञ्चत्वमित्याशङ्का प्रपञ्च-
स्यात्मन्यविद्याध्यारोपितत्वात् ततो भेदेन नाप्यभेदेनासौ बोध्यते कि-
न्त्वन्वयव्यतिरेकाभ्यां भावपरिहारेण तावन्मात्रतयेति दृष्टान्तेन दर्श-
यति स किमित्यादिना । कूटस्थावगतिशेषमात्रत्वात्प्रतिपत्तेरिति । कूट-
स्थावगतिरेव यथा शिष्यते तावन्मात्रैव प्रतिपत्तिर्न पुनः प्रपञ्चभावाभा-
वावलम्बिनीत्यर्थः । दण्डावसाननिष्ठः स्यादिति । दण्डरूपेणावसानं प-
र्यवसानं तदेव निष्ठा काष्ठा यस्य दण्डे परिकल्पितसर्पस्य स तथोक्तः ।
न हि तत्र सर्पस्य दण्डे भावरूपता बाध्यत्वात् । नापि तत्राभावः कल्पि-
तसर्पस्य प्रतियोगित्वेन काष्ठ्यभावात् । तदेवमन्वयव्यतिरेकाभ्यां भावा-
भावपरिहारेण यथा सर्पस्य दण्डतावन्मात्रत्वं तथा जगतोऽप्यवगति-
रूपब्रह्मात्रत्वमित्यर्थः ॥ ३८ ॥

उक्तेर्थे हेतुपरवेनोत्तरश्लोकमवतारयति कुत एतदिति । यस्मा-
दिति । अयं शब्दस्त्वया तदुपलक्ष्यते इत्यनेन सम्बद्ध्यते । “यद्वै तन्न प-
क्ष्यति पश्यन्वै तन्न पश्यति न हि द्रष्टुर्द्युर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशि-
त्वात् तु तद्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं पश्येद्” इति यश्चिरस्तसमस्त-
द्वैतं कूटस्थदृष्टिमात्मानं सुषुप्त्यवस्थायां दर्शयति तदेवापूर्वादिलक्षणं

तत्त्वमस्यादिवाक्योत्थविज्ञानेनैव बाध्यते । यस्मात् ।

अस्माद्यदपरं रूपं नास्तीत्येव निरुप्यते ।

अन्यथाग्रहणाभावाद्वीजं तत्त्वमप्बोधयोः ॥ ४० ॥

अस्यार्थस्य द्रष्टिन्न उदाहरणम् ।

“कार्यकारणबद्धौ ताविष्येते विश्वतैजसौ ।

प्राज्ञः कारणबद्धस्तु द्वौ तौ तुर्ये न सिध्यतः” ॥ ४१ ॥

वस्तु त्वम्पदेन लक्ष्यते यस्मात्तस्मात्तद्विपरीतं द्वैतजातमविद्याभ्यारोपितं विद्यया निवर्त्यमानमात्ममात्रावशेषमेव निवर्त्यत इति भावः ॥ ३९ ॥

निरस्तसमस्तद्वैतं वस्तु सुषुप्त्यवस्थायां स्वत एव सिद्धं चर्तिकं तत्त्वमस्यादिवाक्यजन्यविज्ञानेन तेन विनापि तस्य सिद्धत्वादित्याशङ्काह तत्त्वमस्यादीति । यस्मादविद्या पूर्वोक्तन्यायेन तत्त्वमस्यादिवाक्योत्थविज्ञानेनैव बाध्यते तस्मादविद्यानिवृत्तये वाक्यमपेक्षणीयमित्यर्थः । ननु यद्यविद्यानिवृत्तिस्तत्त्वमस्यादिवाक्योत्थविज्ञानेनैव क्रियते कथं तर्हि निर्विशेषं वस्तु सुषुप्त्यवस्थायां सिद्धमिति न तु तद्वितीयमस्तीत्यादिश्रुतोच्यत इत्याशङ्काह अस्माद्यदपरमिति । सुषुप्तिदशायामन्यथाग्रहणाभावाद्वैतरूपग्रहणाभावाद्वैतरूपजाग्रत्तत्वप्रयोरभावादसात्प्रकृतादात्मनोऽपरं रूपं नास्तीति “न तु तद्वितीयमस्ति” इत्यादिश्रुत्या निरुप्यते न तु तत्कारणस्याग्रहणाभावात्तच्चाग्रहणं स्वप्नप्रबोधयोर्बीजं तत्रास्त्वेव तेन तन्निर्वर्तकं वाक्यमपि सार्थकमित्यर्थः ॥ ४० ॥

वाक्यश्रवणे सत्येवाग्रहणं निवर्तते ततः प्राक्सुषुप्तेस्तानिवृत्तिर्नास्तीति यदुक्तं तत्र प्रमाणत्वेन गौडपादीयवाक्यमुदाहरति अस्येतादिना । कार्यमन्यथाग्रहणं कारणं तत्त्वाग्रहणं ताभ्यां बद्धौ संगृहीतौ जाग्रत्तत्वमामिनिनौ विश्वतैजसौ । प्राज्ञः पुनः सुषुप्त्यमिमानी कारणेनैव तत्त्वाग्रहणेनैव बद्धः । द्वावप्येतौ कार्यकारणपदार्थौ तुर्यावस्थायां न सिद्धतो न सम्भवत इत्यर्थः ॥ ४१ ॥

“अन्यथागृह्णतः स्वप्नो निद्रा तत्त्वमजानतः ।
विपर्यासे तयोः क्षीणे तुरीयं पदमन्मुते” ॥ ४२ ॥

तथा भगवत्पादीयमुदाहरणम् ।

“सुषुप्ताख्यं तमोऽज्ञानं वीजं स्वप्नप्रबोधयोः ।
आत्मबोधप्रदग्धं स्याद्वीजं दग्धं यथाभवम्” ॥ ४३ ॥

एवं गौडैर्द्राविडैर्नः पूज्यैरयमर्थः प्रभाषितः ।
अज्ञानमात्रोपाधिः सन्वहमादिहगीश्वरः ॥ ४४ ॥

तत्रान्यथाग्रहणवदन्यथाग्रहणबीजमग्रहणमनात्मधर्म
एवेत्याह ।

कदा पुनस्तुरीयपदप्राप्तिरित्याशङ्क्याह अन्यथेति । स्वप्नजागरितयो-
तत्त्वमन्यथागृह्णतः स्वप्नो विपरीतग्रहणम् । तत्त्वमजानतः सुषुप्त्यव-
स्थायां निद्रा तत्त्वाग्रहणं बीजाज्ञानम् । तत्र जाग्रत्स्वप्नावन्यथाग्रहणप्रधा-
नत्वात्कार्यस्थानम् । सुषुप्तिः केवलाग्रहणप्रधानत्वात्कारणस्थानम् । त-
योऽथ कार्यकारणस्थानयोर्विपर्यासे विपरीतग्रहणलक्षणे केवलाग्रहण-
लक्षणे च तत्त्वप्रतिबोधतः क्षीणे तुरीयं पदं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ४२ ॥

उपदेशसाहस्रामप्येतदुक्तमित्याह तथेति । सुषुप्ताख्यमिति । सुषुप्तं
तमोऽज्ञानमिति पर्यायाः । तदेवंशब्दवाच्यमज्ञानं स्वप्नप्रबोधयोर्वीजं स्वा-
त्मबोधेन प्रकर्षेण दग्धं सद्भवं न पुनः कामकर्मादिप्रसवार्थं स्यात् द-
ग्धबीजमिवेति वदन्सुषुप्तावज्ञानसङ्गावं तस्यात्मज्ञाननिवर्त्त्यत्वं च दर्श-
यतीत्यर्थः ॥ ४३ ॥

उपसंहरति एवमिति । गौडैर्गौडपादाचार्यैरसदाराच्यैः द्राविडै-
र्भगवत्पूज्यपादाचार्यैः । पञ्च द्राविडा इति केवलानामपि द्राविडत्वप्र-
सिद्धेः । कोऽसावर्थो भाषित इत्यत आह अज्ञानमात्रेति । ईश्वरः पर-
मात्मैवाज्ञानमात्रोपाधिरहङ्कारादीनां साक्षितया जीवत्वेनावस्थित इत्य-
सदुक्तं तेषामप्यभिमतमित्यर्थः ॥ ४४ ॥

ननु “तम आसीद्” “आसीदिदं तमोभूतम्” इति श्रुतिस्मृतिप्रसि-

इदं ज्ञानमहं ज्ञाता ज्ञेयमेतदिति त्रयम् ।
 योऽविकारो विजानाति परागेवास्य तत्त्वमः ॥ ४५ ॥
 यत एतदेवमतस्तस्यैव बीजात्मनस्तमसश्चित्तधर्मवि-
 शिष्टस्य स्वकार्यद्वितीयाभिसम्बद्धो न त्विकारिण आ-
 त्मन इत्याह दृष्टान्तेन ।

रूपग्रकाशयोर्यद्वस्तंगतिर्विक्रियावतः ।
 सुखदुःखादिसम्बन्धश्चित्तस्यैवं विकारिणः ॥ ४६ ॥
 तदेतदन्वयव्यतिरेकाभ्यां दर्शयिष्यन्नाह ।
 सम्प्रसादेऽविकारित्वादस्तं याते विकारिणि ।
 पश्यतो नात्मनः किञ्चिद्वितीयं स्पृशतेऽण्वपि ॥ ४७ ॥

स्य जगद्वीजस्याज्ञानस्य परमेश्वरशक्तिया तद्भेदात्कथं तस्य ज्ञाननि-
 वर्त्यत्वमित्यत आह तत्रेति । ज्ञानादित्रयमनापन्नविकारतया योऽवभा-
 सयति तस्य परागेव बहिरेव तमस्तस्यात्मनः स्वरूपं धर्मश्च न भवति
 जडत्वादृश्यत्वाच्च । आत्मशक्तित्वव्यपदेशश्चास्य सत्त्वाप्रतीसोस्तत्पर-
 तन्त्रत्वादेवेति भावः ॥ ४५ ॥

ननु सुखदुःखादिसम्बन्धवदज्ञानसम्बन्धोऽप्यात्मनः किं न स्यादिल्या-
 शङ्क्षाविकारित्वादेवात्मनः सुखदुःखसम्बन्धासम्भवान्मैवमिति दृष्टा-
 न्तेन दर्शयति यत एतदेवमित्यादिना । आत्मा विकाररहित एव जा-
 नाति यतस्ततश्चित्ताख्यपरिणामविशिष्टस्यैवाज्ञानस्य द्वितीयसम्बन्धो न
 त्वात्मनः । तस्य त्वज्ञानजनितचित्तोपाधिद्वारा भवति न तु स्वभावत इ-
 त्यर्थः । रूपग्रकाशयोरिति । सुखदुःखादिसम्बन्धोऽपि विक्रियावत एव
 भवितुमर्हति सम्बन्धत्वाद्यूपग्रकाशसम्बन्धवदित्यर्थः ॥ ४६ ॥

सति चित्तसम्बन्धे सुखदुःखादिसम्बन्धो नास्तीत्युक्तमर्थमन्वयव्य-
 तिरेकाभ्यां दर्शयितुमुत्तरस्त्रोक इत्याह तदेतदिति । संप्रसादे सुषुप्तिस-
 मये विकारिण चित्तेऽस्तं याते सत्यात्मनोऽविकारित्वात्कूटस्थदित्वा-

सोऽयं कूटस्थज्ञानमूर्तिरात्मा ।

यथा प्राज्ञे तथैवायं स्वप्नजागरितात्मयोः ।

पश्यन्नप्यविकारित्वाद्वितीयं नैव पश्यति ॥ ४६ ॥

एवं ज्ञानवतो नास्ति ममाहं मतिसंश्रयम(;) ।

भास्त्रमग्रदीपहस्तस्य ह्यन्धकार इवाग्रतः ॥ ४७ ॥

तत्र दृष्टान्तः ।

आ प्रबोधाद्यथा सिद्धिवैतादन्यस्य वस्तुनः ।

बोधादेवमसिद्धिं बुद्ध्यादेः प्रत्यगात्मनः ॥ ४० ॥

स एष विद्वान्हानोपादानशून्यमात्मानमात्मनि पश्यन् ।

सर्वमेवानुजानाति सर्वमेव निषेधति ।

भेदात्मलाभोऽनुज्ञा स्यान्निषेधोऽतत्स्वभावतः ॥ ४१ ॥

त्पश्यतोऽपि तस्यात्मनो नाणवपि द्वितीयं स्पृशते नात्मना सम्बन्धत
इत्यर्थः ॥ ४७ ॥

संप्रसाद इतिविशेषणादितरावस्थयोद्वितीयसम्बन्धोऽभिमत इत्या-
शङ्क्य तयोरप्यवस्थयोः परमार्थतस्तत्स्पर्शायावं दर्शयति सोऽयमित्या-
दिना । प्राज्ञावस्थायामिव स्वप्नजागरितयोरप्यात्मनो द्वितीयसंस्पर्शो
नास्तीत्यर्थः । अत्रान्तशब्दः स्वरूपवचनः ॥ ४८ ॥

अवस्थात्रयेऽपि कूटस्थ आत्मेति विजानतः फलमाह एवमिति । म-
माहमिति । यदिदं ज्ञानद्रव्यमन्तःकरणात्रयं तदेवंविदो नास्तीत्यर्थः ॥ ४९ ॥

आ प्रबोधादिति । द्वैतादन्यवस्तुविषयबोधपर्यन्तं द्वैतसिद्धिर्यथा तथा
बाधकबोधोदयादूर्ध्वं तस्यासिद्धिर्युक्तेत्यर्थः । यद्वा । बोधात्पूर्वं यथा
द्वैतादन्यस्याद्वितीयवस्तुनोऽसिद्धिरेवं बोधादूर्ध्वं प्रत्यगात्मनो बुद्धा-
दिसम्बन्धासिद्धिरित्यर्थः ॥ ५० ॥

विदुषोऽनुभवप्रकारमिदानीं दर्शयति स एष इति । कथमेतद्विरुद्ध-
मभिधीयत इत्यत आह भेदात्मेति । व्यवहारदृष्ट्या द्वैतप्रपञ्चस्य स्वरूप-
लाभोऽनुज्ञा तत्त्वदृष्ट्या तदभावो निषेध इत्यर्थः ॥ ५१ ॥

सर्वस्योक्तलादुपसंहारः ।

परमार्थात्मनिष्ठं यत्सर्ववेदान्तनिश्चितम् ।
तमोपनुद्धियां ज्ञानं तदेतलक्षितं मया ॥ ५२ ॥

एतावदिहोक्तम् ।

नेहात्मविन्मदन्योऽस्ति न मत्तोऽज्ञोऽस्ति कश्चन ।
इत्यजानन्विजानाति यः स ब्रह्मविदुत्तमः ॥ ५३ ॥

एवमात्मानं ज्ञात्वा किं प्रवर्त्तितव्यमुत निवर्त्तितव्य-
माहोस्तिन्मुक्तप्रग्रहतेर्ति । उच्यते ।

इदानीं प्रकरणमुपसंहरति सर्वस्येति । सर्ववेदान्तनिश्चितं स्वान्ता-
न्धकारनिवर्त्तकं यज्ञानं परमार्थवस्तुविषयं तदेतदसिन्प्रकरणे मया
कथितं नातः परं ज्ञातव्यमवशिष्यत इत्यर्थः ॥ ५२ ॥

सांख्यानामिव नानात्मवादशङ्कानिरासार्थं पुनरपि सङ्गृह्योक्तमर्थं द-
र्शयति एतावदिति । विजानातीत्युक्ते ज्ञानपरिणामित्वं प्राप्तमित्यत
आह अजानश्चिति । अपरिणामिना कूटस्थचैतन्येनैवानुभवतीत्यर्थः ।
यद्वा । स्वात्मानं विजानाति चेत्स्य कर्मत्वं कर्तृत्वं च स्यादिति विशि-
नष्टि अजानश्चिति । वृत्तिज्ञानात्कर्मत्वेनाजानन्नपि स्वरूपचैतन्येन स्वयं-
प्रकाशतया नुभवतीत्यर्थः । सोपाधिकचैतन्यानामुपाधिग्रधानत्वादुपा-
धिभेदवदेव परिकल्पिततया ज्ञानज्ञानानश्रयत्वायोगादपात्तसमस्तो-
पावेष्टरद्वैतचैतन्यस्यैव मम तदाश्रयत्वमिति भावः । इह लोके मत्तोऽन्यः
कश्चिदात्मविषयाज्ञानाश्रयो नास्ति नापि तद्विषयज्ञानाश्रयः किं त्वहमेक
एव ज्ञानज्ञानाश्रयो मत्तोऽन्यस्य चैतन्यस्याभावादित्यद्वैतमात्मानं वृ-
त्तिज्ञानेनाजानन्तस्वरूपचैतन्येन स्वयंप्रकाशतया विजानाति स ब्रह्म-
विदुत्तम इत्यक्षरयोजना ॥ ५३ ॥

एवं तत्त्वविचारं समाप्तं तत्त्वविदश्चर्यामिदानीं निरूपयन्मिक ब्रह्म-
विदा वर्णाश्रमवर्गेषु प्रवर्त्तितव्यमुत तेभ्यो निवर्त्तितव्यमथवा स्वच्छ-

ज्ञेयाभिन्नमिदं यस्माज्ज्ञेयवस्तुनुसार्यतः ।

न प्रवृत्तिं निवृत्तिं वा कटाक्षेणापि वीक्षते ॥ ५४ ॥

कुत एतज्ज्ञेयाभिन्नमिति । यतः ।

ग्रागात्मबोधाद्वोधोऽयं वाद्यवस्तूपसर्जनः ।

प्रधस्ताखिलसंसार आत्मैकालम्बनः श्रुतेः ॥ ५५ ॥

एवमवगतपरमार्थतत्त्वस्य न शेषशेषिभावस्तात्कारणस्योत्सारितत्वादित्याह ।

वास्तवेनैव वृत्तेन निरुणद्वि यतो भवत ।

निवृत्तिमपि मृद्गाति सम्यग्बोधः प्रवृत्तिवत् ॥ ५६ ॥

न्दं वर्त्तितव्यमिति पृच्छति एवमिति । ज्ञानस्य ज्ञेयाद्वैतचैतन्याभिन्नतया तदनुसारित्वाज्ज्ञेयस्य च प्रवृत्तिनिवृत्तिशून्यस्वभावत्वात्तद्वृपेण ब्रह्मविदोऽवस्थानं न तु प्रवृत्तिनिवृत्त्यादिसम्बन्धे इत्युत्तरमाह उच्यते इति ॥ ५४ ॥

ज्ञानस्य ज्ञेयाभिन्नत्वं कुत इत्याशङ्क्य तदुत्तरत्वेन श्लोकमवतारयति कुत एतदित्यादिना । “यत्र चान्यदिव स्यात्तत्रान्योऽन्यतपश्येद्यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येद्” इति श्रुतेरविद्यावस्थायां ज्ञानस्य भेदात्मलम्बनत्वं विद्योदयेनाशेषसंसारनाशे त्वात्मैकमात्रपर्यवसानमवसीयते इत्यर्थः ॥ ५५ ॥

ननु विदुषः प्रवृत्तिधर्माणामभावेऽप्यमानित्वाद्यो निवृत्तिधर्मा विद्यन्ते ऽतस्तद्विद्यशेष एवायं विद्वानित्याशङ्क्य तत्रापि वस्तुस्वभावात्प्रवर्त्तते न तु शास्त्रान्वियोज्यत्वकारणभूतार्थित्वहेत्वविद्यायास्तत्त्वज्ञानेन निवृत्तत्वादित्याह एवमिति । वास्तवेनैवेति । यतः सम्यग्बोधः प्रवृत्तिनिवृत्तिशून्यात्मवस्तुवृत्तानुरोधेन संसारं निवर्त्यत्यतो वैथप्रवृत्तिवद्वैधनिवृत्तिमपि निवर्त्यति । तस्माद्वस्तुस्वभावादेवामानित्वादौ विद्वान्वर्तते इत्यर्थः ॥ ५६ ॥

सकृदात्मप्रसूयैव निरुणद्युखिलं भवम् ।
 ध्वान्तमात्रनिरासेन न ततोऽन्यान्यथामतिः ॥ ५७ ॥
 देशकालाद्यसम्बद्धादेशादेमोहकार्यतः ।
 नानुत्पन्नमद्यर्थं वा ज्ञानमज्ञानमस्त्यतः ॥ ५८ ॥
 सम्यग्ज्ञानशिखिमुष्टमोहतल्कार्यरूपिणः ।
 सकृनिवृत्तेबाध्यस्य किं कार्यमवशिष्यते ॥ ५९ ॥

ननु यदि सम्यग्बोधः स्वोत्पत्तिमात्रेणैव संसारं निवर्तयेत्तदैवं स्यान्न
 त्वेतदस्ति तस्यानादिकालप्रवृत्तमिथ्याज्ञानतत्संस्कारनिरासायाभ्यासा-
 पेक्षत्वात्तदवसरे च निवृत्तिविधीनामपि सावकाशत्वादित्यत आह स-
 कृदिति । स्वोत्पत्तिमात्रेणाविद्यानिवर्तकत्वे गृहीतान्वयव्यतिरेकः स-
 म्यग्बोधः स्वोत्पत्तिमात्रेणाविद्यां निवर्तयंस्तदानीमेव मिथ्याज्ञानतत्सं-
 स्कारलक्षणं सकलमपि संसारं निवर्तयति न त्वभ्यासादिकमपेक्षत इ-
 त्यर्थः । कुतस्तदानीमेव मिथ्याज्ञानादिकं निवर्तयतीत्यत आह न ततो
 ऽन्येति । मिथ्याज्ञानादिरविद्याकार्यत्वाज्ञाविद्यातो विलक्षणस्तसाद-
 विद्यां निवर्तयन्वोद्यस्तदानीमेव मिथ्याज्ञानादिकं निवर्तयतीत्यर्थः ॥ ५७ ॥

ननु कथं सकृदेव सकलाज्ञाननिवर्तकं ज्ञानमुत्पद्यते यावता लोके
 प्रमाणज्ञानानां स्वदेशकालोपाधावेव स्वविषयाज्ञाननिवर्तकत्वं न तु
 सकलाज्ञाननिवर्तकत्वं दृश्यत इत्याशङ्क्याह देशकालेति । घटादीनां दे-
 शकालावस्थादिपरिच्छिन्नत्वाज्ञाडत्वाच्च तद्विषयज्ञानानां देशकालाद्यपे-
 क्षया तत्तदज्ञाननिवर्तकत्वेऽप्यात्मनोऽविद्याकार्यदेशकालादिभिरसंस्पृ-
 ष्टत्वात्स्वयंप्रभत्वाच्च तत्रानिवृत्तमज्ञानान्तरं तद्विवृत्तयेऽपेक्षितमनुत्पन्नं
 ज्ञानान्तरं वा नास्तीत्यर्थः । अनुत्पन्नं ज्ञानमद्यर्थमज्ञानं वा नास्ती-
 त्यन्वयः ॥ ५८ ॥

तस्मात्सम्यग्ज्ञानोत्पत्तौ सकलाज्ञाननिवृत्तेन शेषशेषिभाव इति यु-
 क्तमेवोक्तमित्युपसंहरति सम्यगिति । सम्यग्ज्ञानाग्निना दग्धाविद्यात-
 कार्यस्वभावस्यात्मनः कार्यं किंचिन्नावशिष्यते बाधयोग्यस्य सर्वस्य
 सङ्कृदेव निवृत्तत्वात् । ततश्च न शेषशेषिभाव इत्यर्थः ॥ ५९ ॥

वास्तवेनैव वृत्तेनाविद्यायाः प्रध्वस्तत्वान्न किञ्चिदवशि-
यत इत्युक्तः परिहारः । अथापरः साम्प्रदायिकः ।

निवृत्तसर्पः सर्पोन्त्यं यथा कम्पं न मुच्छति ।

विध्वस्ताखिलमोहोऽपि मोहकार्यं तथामवित् ॥ ६० ॥
यतः प्रवृत्तिबीजमुच्छिन्नं तस्मात् ।

तरोरुत्त्वात्मूलस्य शोषेणैव यथा क्षयः ।

तथा बुद्धामतत्त्वस्य निवृत्त्यैव तनुक्षयः ॥ ६१ ॥

अथालेपकपक्षनिरासार्थमाह ।

बुद्धाद्वैतसतत्त्वस्य यथेष्टाचरणं यदि ।

शुनां तत्त्वदृशां चैव को भेदोऽशुचिभक्षणे ॥ ६२ ॥

एवं सद्योमुक्तिपक्षमङ्गीकृत्य शेषशेषिभावः परिहतः सांप्रतं जीवन्मु-
क्तिपक्षेऽपि न शेषशेषिभाव इत्युत्तरग्रन्थस्य तात्पर्यमाह वास्तवेनैवेत्या-
दिना । सम्यग्बोधाद्वाधितसर्पविभ्रमस्य पुंसो यथा भयकम्पादिकं कं-
चित्कालमनुवर्तते तथा विदुषोऽपि वाधितोऽपि संसारः प्रारब्धकर्म-
फलभौगपर्यन्तमनुवर्तत इत्यर्थः ॥ ६० ॥

भवत्वेवं तथापि कथं शेषशेषिभावासम्भव इत्यत आह यत इति ।
विचिधवैधप्रवृत्तिबीजमविद्याकामादिकं सम्यग्ज्ञानादुच्छिन्नमिति यत-
त्ततश्च न शेषशेषिभावस्ततश्च निवृत्या प्रारब्धकर्मणो भोगेनैव निवृत्या
प्रातिभासिकस्य शरीरादेः क्षय इत्यर्थः ॥ ६१ ॥

ननु विदुषो दृश्यमानानां प्रवृत्तीनां विधिनिबन्धनत्वाभावेऽपि राग-
द्वेषादिनिबन्धनत्वं स्यात्था च न स्वैरचेष्टायां दोष इति प्राप्तमित्या-
शङ्क्य तन्निरासायोत्तरश्लोक इत्याह अथेत्यादिना । तत्त्वदृशां संस्कार-
वक्षाम्बुद्धत्वजात्युचितैव प्रवृत्तिर्न तु यर्त्कचिज्ञात्युचितैति यथा
त्वयेष्यते तथा प्रातिभासिकवर्णाश्रमोचितैव प्रवृत्तिस्तत्स्कारवशा-
द्भवति नेतरेत्यभ्युपेयं तस्मान्न स्वैरचेष्टाप्रसङ्ग इत्यर्थः ॥ ६२ ॥

कसान्न भवति । यसात् ।

अधर्माज्ञायतेऽज्ञानं यथेष्टाचरणं ततः ।

धर्मकार्ये कथं तत्स्याद्यत्र धर्मोऽपि नेष्टते ॥ ६३ ॥

प्रत्याचक्षणं आहातो यथेष्टाचरणं हरिः ।

“थस्य सर्वे समारम्भाः” “प्रकाशं चे” ति सर्वदक् ॥ ६४ ॥

तिष्ठनु तावत्सर्वप्रवृत्तिर्बीजधर्मसरं ज्ञानं मुमुक्षववस्थाया-
मपि न सम्भवति यथेष्टाचरणम् । तदाह ।

“यो हि यत्र विरक्तः स्यान्नासौ तस्यै प्रवर्तते ।

लोकत्रयविरक्ततान्मुमुक्षुः किमितीहते” ॥ ६५ ॥

ननु वर्णश्रमाभिमानस्यागन्तुकत्वात्स्वभावसिद्धत्वाच्च जात्यभिमा-
नस्य मनुष्यत्वजातिमात्रोचितैव प्रवृत्तिस्तसंस्कारवशार्थिकं न स्यादिति
विशेषहेतुर्वाच्य इत्याशङ्कोच्चरक्षोकेन परिहरति कसादित्यादिना ।
जन्मान्तरानुष्ठिताधर्मवशादभक्ष्यभक्षणादौ कर्त्तव्यतावुद्दिस्ततश्च यथे-
ष्टाचरणं । ज्ञानं पुनरत्यन्तोत्कृष्टपुण्यकार्यं “धर्मात्सुखं च ज्ञानं चेति”
वचनात् । यस्मिंश्च ज्ञाने सति प्रवर्तककामादिदोषाणामत्यन्तमुच्छ्वस-
त्वाद्वर्मेऽपि प्रवृत्तिर्न भवति तथाभूते ज्ञाने सति कथं यथेष्टाचरणम् ।
“भावितैः करणैरेभिर्बहुसंसार्योनिषु । आसाद्यति शुद्धात्मा मोक्षं
वै प्रथमाश्रमे”, “अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिमि” ति
स्मरणादतीतानेकजन्मस्वपि यथेष्टाचरणाभावेन तत्संस्कारस्याप्यभा-
वान्न तद्रशादपि यथेष्टाचरणमित्यर्थः ॥ ६३ ॥

विदुषो यथेष्टाचरणाभावे भगवद्वचनमपि प्रमाणमित्याह प्रत्याच-
क्षण इति ॥ ६४ ॥

इदानीं कैमुतिकन्यायेनापि विदुषो यथेष्टाचरणाभावमाह तिष्ठत्वि-
त्यादिना । मुमुक्षुरपि यत्र न चेष्टते तत्र मुक्तो न चेष्टत इति किमु
वक्तव्यमित्यर्थः ॥ ६५ ॥

तत्र दृष्टान्तः ।

“क्षुधया पीड्यमानोऽपि न विषं ह्यत्तुमिच्छति ।

मिष्ठानध्वस्ततृङ् जानन्नामूढस्तजिघस्तति” ॥ ६६ ॥
यतोऽवगतपरमार्थतत्त्वस्य यथेष्टाचरणं न मनागपि घ-
टते मुमुक्षुतेऽपि च तस्मात् ।

रागो लिङ्गमबोधस्य चित्तव्यायामभूमिषु ।

कुतः शाङ्कलता तस्य यस्याग्निः कोटरे तरोः ॥ ६७ ॥
सकलपुरुषार्थसमाप्तिकारिणोऽस्यात्मावबोधस्य कुतः प्र-
सूतिरिति । उच्यते ।

किमु वक्तव्यन्यायमेव दृष्टान्तेन स्पष्टयति तत्र दृष्टान्त इत्यादिना ।
यथा लोके क्षुद्रक्षामस्तनिवृत्तिसाधने प्रयतमानोऽप्यतत्साधने प्रत्युत
प्रतिकूले विषदूषितात्रे न प्रवर्त्तते तत्र मिष्ठानेन ध्वस्ततृष्णस्तस्य विष-
दूषितत्वं जानन्विवेकी न तद्चुमिच्छतीति किमु वक्तव्यं तथा मुमुक्षुर- नम्मक्षु-
प्राप्तपरमपुरुषार्थतत्साधने प्रवर्त्तमानोऽप्यनित्यत्वादिदोषदूषितैहिका-
मुष्मिकादिसुखेभ्यो विरक्तस्तेत्साधनेषु न प्रवर्त्तते तत्र किमु वक्तव्यं प-
रब्रह्मानन्दानुभवपरितृप्तो विद्वान्बहुलायासपरिक्लिष्टेषु वैषयिकसुखल-
वेषु न प्रवर्त्तत इति भावः ॥ ६६ ॥

यसासिद्धस्य साधकस्य च न रागद्वेषनिबन्धने प्रवृत्तिनिवृत्ती भ-
वतस्तस्यात्प्रवृत्त्यादिनानुमितो रागोऽविद्वत्ताया एव लिङ्गमित्युपसंह-
रति यत इत्यादिना । चित्तव्यायामभूमिषु चित्तस्य स्वारसिकप्रवृत्त्या-
लम्बनेषु शब्दादिषु यो रागः सोऽयमबोधस्य लिङ्गम् । तत्र दृष्टान्तः
कुत इति । यथा यत्राग्निस्तत्र न शाङ्कलता तथा यत्र रागस्तत्र न बोध
इत्यर्थः ॥ ६७ ॥

एवं प्रसङ्गागतमलेपकपक्षनिरासं समाप्य पूर्वोदिततत्त्वम्पदार्थविवेक-
कमात्रस्यैव ज्ञानसाधनत्वमिति शङ्कानिरासाय सम्यग्दर्शनसाधनानि

अमानित्वादिनिष्ठो यो यश्चाद्वेष्टादिसाधनः ।

ज्ञानमुत्पद्यते तस्य न वहिर्मुखचेतसः ॥ ६८ ॥

उत्पन्न आत्मविज्ञाने किमविद्याकार्यत्वात्प्रवृत्तिवन्निवृ-
त्त्यात्मकामानित्वादयो निवर्त्तन्त उत नेति । नेति ब्रूमः ।
किं कारणम् । निवृत्तिशास्त्राविरुद्धस्वाभाव्यात्परमा-
त्मनो न तु नियोगवशात् । कथं तर्हि । शृणु ।

उत्पन्नात्मप्रबोधस्य लड्वेष्टत्वादयो गुणाः ।

अयत्नतो भवन्त्यस्य न तु साधनरूपिणः ॥ ६९ ॥
यत एतदेवमतः ।

इमं ग्रन्थमुपादित्सुरमानित्वादिसाधनः ।

यत्तः स्यात् दुर्वृत्तः प्रत्यग्धर्मानुगो द्ययम् ॥ ७० ॥

संकलय्य दर्शयति सकलेति । “अमानित्वमदस्मित्वमद्वेष्टा सर्वभूताना-
मि”स्यादिभगवद्गीतोक्तगुणवत् एव सम्यज्ञानोत्पत्तिर्विषयाभिमुख-
चेतस इत्यर्थः ॥ ६८ ॥

ननु साधकस्यामानित्वादिकं साधनं चेत्सिद्धस्य तर्हि “साध्याभावे
महावाहो साधनैः किं प्रयोजनमि”ति न्यायेन तेषामविद्याकार्याणां विद्या-
विरोधाद्यासम्भवः सम्भवे वा निवृत्तिशास्त्रनियोज्यत्वं विदुषः प्रसन्ने-
तेत्याशङ्क्य विधितस्तेषां नियोज्यत्वाभावेऽपि विद्याविषयपरमार्थात्म-
स्वभावाविरोधादयत्तसाध्या अमानित्वादयो विदुषो लक्षणत्वेनानुव-
र्त्तन्त इति परिहरति उत्पन्न इत्यादिना ॥ ६९ ॥

यस्मादेवं साधकस्य साधनत्वेन सिद्धस्य च लक्षणत्वेन सर्वथाय-
ङ्गीकार्यात्मसात्परमहंसो ज्ञानसाधनभूतनैष्कर्म्यसिद्धिप्रकरणश्रवणाद्य-
भिमुखोऽप्यमानित्वादिनिष्ठो भवेदित्याह यत इत्यादिना । प्रत्यग्धर्म
आत्मा प्रत्यक्षासौ धर्मश्चेति तमनुगच्छति तद्याथात्म्यप्रतिपत्तिप्रतिपा-
दकत्वेनायं ग्रन्थ इति प्रत्यग्धर्मानुग इत्युक्तम् ॥ ७० ॥

न दातव्यश्चायं ग्रन्थः ।

नाविरक्ताय संसारान्नानिरस्तैषणाय च ।

न चायमवते देयं वेदान्तार्थप्रवेशनम् ॥ ७१ ॥

ज्ञात्वा यथोदितं सम्यग्ज्ञातव्यं नावशिष्यते ।

न चानिरस्तकर्मेदं जानीयादज्ञसा ततः ॥ ७२ ॥

निरस्तसर्वकर्माणः प्रत्यक्प्रवणबुद्धयः ।

निष्कामा यतयः शान्ता जानन्तीदं यथोदितम् ॥ ७३ ॥

श्रीमच्छङ्करपादपद्मयुगलं संसेव्य लब्धोचिवान्

ज्ञानं पारमहंस्यमेतदमलं स्वान्तान्धकारापनुत् ।

मा भूदत्र विरोधिनी मतिरतः सङ्गिः परीक्ष्यं बुधैः

सर्वत्रैव विशुद्धये मतमिदं सन्तः परं कारणम् ॥ ७४ ॥

एवं शिष्यस्य नियममभिधायाचार्यस्य नियममाह न दातव्य इति ।
यस्मा अहिंसादयस्ते यमादयो यस्य विद्यन्ते स यमवान् । न यमवानय-
मवान् । तस्मा अयमवते कुतो न देयमित्यत आह वेदान्तेति । वेदा-
न्तानामर्थे प्रवेशोऽधिगमोऽनेनेतीदं प्रकरणं वेदान्तार्थप्रवेशादं तेन य
एवं वेदान्तश्चवणादिष्वधिकृतो मुमुक्षुः स एवात्राधिकारीति नान्यस्त-
स्मात्कुतूहलाद्बुद्धुतत्वादिबुद्ध्या वा प्रवर्त्तमानायेदं न देयमित्यर्थः ॥ ७५ ॥

न तु किमेतत्प्रकरणपरिज्ञानाद्वति येनात्रानधिकारिणां प्रवेशो न
सिद्ध्येदित्यत आह ज्ञात्वेति । तेन कुतूहलादिवशात्प्रवृत्तो न फलप-
र्यन्तं ज्ञानमधिगच्छतीत्यर्थः । तदाह । न चानिरस्तेति ॥ ७२ ॥

के तर्हि प्रकरणार्थे सम्यक्प्रतिपद्यन्त इत्यत अह निरस्तेति ॥ ७६ ॥

इदानीमस्मत्प्रकरणस्य विशिष्टगुरुसंप्रदायपूर्वकत्वादत्र दोषदृष्टिर्मा-
भूतिक्लिन्तु यत्वात्सङ्गिः परीक्षणीयमिदं प्रकरणं यतः सन्त एव गुणदो-
पादव्याप्तेण परं कारणं तस्मात्परीक्षणीयमेवेति विद्यज्ञनेष्वात्मनोऽत्रौ-
द्धत्यं दर्शयति श्रीमदिति । ऊचिवानुक्रमनित्यर्थः ॥ ७४ ॥

सुभाषितं चार्वपि नाऽमहात्मनां
 दिवाकरो नक्तदृशमिवामलः ।
 प्रभाति भात्येव विशुद्धचेतसां
 निधिर्यथापास्ततृष्णां महाधनः ॥ ७५ ॥

विष्णोः पादानुगां यांनिखिलभवनुदं शङ्करोऽवाप योगात्
 सर्वज्ञं ब्रह्मसंस्थं मुनिगणसहितं सम्यग्भ्यर्च्य भक्त्या ।
 + विद्यां गङ्गामिवाहं प्रवरगुणनिधेः प्राप्य वेदान्तदीप्तां
 कारुण्यात्तामवोचं जनिमृतिनिवहध्वस्तये दुःखितेभ्यः
 ॥ ७६ ॥

ये पुनरनुनीयमाना अनुनयादेवानुनेतुमशक्तिं मन्यन्ते दुर्विदग्धास्तान्प्रति साविष्कारमात्मनो वैदग्ध्यं दर्शयति सुभाषितमिति । निःस्पृहाणां हि निधयः प्रकाशन्ते । तदुक्तं भगवता पतञ्जलिना “रत्नोपस्थानमि” ति । अस्तेयप्रतिष्ठायामात्मस्पृहायां रत्नोपस्थानं सर्वदिकालस्थान्यसोपतिष्ठन्ते रत्नानीत्यर्थः ॥ ७५ ॥

एवं विशिष्टगुरुसंप्रदायग्रासस्य परानुग्रह एव प्रयोजनं न तु दृष्टमद्वष्टं वा विद्यया कृतार्थत्वादिति दर्शयति विष्णोरिति । विष्णोर्व्यापिनो जगत्कारणस्य पदमधिष्ठानं सच्चिदानन्दैकरसमनुगच्छतीति विष्णोः पदानुगा विद्या । गङ्गापि विष्णोः पुरुषोक्तमस्य चरणमनुसृत्य गच्छतीति “वामपादाङ्गुष्ठनखस्तोतेविनिर्गतामि” ति स्मरणात् । पुनरपि विद्यागङ्गयोः समानं विशेषणमाह निखिलभवनुदमिति । यामेवंविद्यां विद्यां गङ्गां च भगवत्पादाचार्यः परमेश्वरश्च योगसामर्थ्यादवाप तमाचार्यं सर्वज्ञं ब्रह्मसंस्थं मुनिगणैः सहितं भक्त्या सम्यग्भ्यर्च्य तस्माद्गरीयो वेदान्तदीप्तां सितासिते “इन्में मे गङ्गे” इत्यादि वेदान्तप्रतिपाद्यां गङ्गामिव सकाल्येनार्हं प्राप्यार्थिभ्यः सकारणसंसारीनिवृत्तयेऽवोचमित्यर्थः ॥ ७६ ॥

वेदान्तोदरवर्त्ति भास्वदमलं ध्वान्तच्छ्रद्धसद्वियो
दिव्यं ज्ञानमतीन्द्रियेऽपि विषये व्याहन्यते न क्वचित् ।
यो नो न्यायशलाकयैव निखिलं संसारबीजं तमः
प्रोत्सार्याविरकार्षीङ्गुरुगुरुः पूज्याय तस्मै नमः ॥ ७७ ॥
सम्बन्धोक्तिरियं साध्वी प्रतिश्वोकमुदाहृता ।
नैष्कर्म्यसिद्धेज्ञात्वेमां व्याख्यातासौ भवेष्टुवम् ॥ ७८ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छङ्करपूज्य-
पादशिष्यश्रीसुरश्वराचार्यविरचितायां नैष्कर्म्य-
सिद्धौ सम्बन्धोक्तौ चतुर्थोऽध्यायः
समाप्तः ॥ ४ ॥

इति नैष्कर्म्यसिद्धिग्रकरणं समाप्तम् ॥

गुरुभक्तेविद्यां प्रत्यन्तरङ्गसाधनत्वं दर्शयितुं प्रकरणारम्भ इव प्रक-
रणपरिसमाप्तावपि गुरुनमस्कारं करोति वेदान्तेति । वेदान्तोदरवर्त्ति
वेदान्तप्रमाणजन्यं, भास्वच्छ्रद्धसत्त्वात्मकममलं रागादिदोषरहितं,
ध्वान्तच्छ्रद्धसमद्वियोऽस्मदन्तःकरुणतमोनिवर्त्तकं, दिव्यं स्वयंग्रकाशा-
भिव्यञ्जकं, पुनरपि तदेव ज्ञानं विशिनश्च अतीन्द्रियेऽपीति । यस्य
ज्ञानस्यातीन्द्रियवस्तुविषयत्वात् प्रत्यक्षादिविरुद्धार्थविषयत्वमित्यर्थः ।
एवंविधं ज्ञानं यो गुरुणामपि गुरुर्नोऽस्माकमाविरकार्षीदिति सम्बन्धः ।
किं कुर्वन्नाविरकार्षीत्तत्राह निखिलमिति । सकलसंसारबीजं तमो न्या-
यशलाकया प्रोत्सारयन्य एवमाविरकार्षीत्तस्मै नम इति सम्बन्धः ।
निचृच्छार्दूलविक्रीडितमेतत् । “न्यूनाधिकेनैकेन निचृद्धुरिजावि”
त्युक्तत्वात् ॥ ७७ ॥

नैष्कर्म्यसिद्धेव्याख्यानक्षमतात्पर्यपरिक्षाने किं कारणमित्याशङ्कायां
सम्बन्धोक्तिरेवेत्याह सम्बन्धोक्तिरिति ॥ ७८ ॥

पदकशतहतकुमारिलसौगतगुरुवक्षपादकणभक्षः ।
 यमनियमनिलयधिषणो जयति श्रीसत्यबोधाचार्यः ॥ १ ॥
 वस्तुत्यातिविद्यातिवादितिमिरं नैष्कर्म्यसिद्धिस्फुट-
 व्याख्याचन्द्रिकया विधूय सुधियां सदृष्टिमुन्मीलयन् ।
 अन्तःसम्भृतशान्तवेदनसुधोदयोतः समुद्योतते
 सर्वज्ञाश्रमचन्द्रमाखिजगतीसर्वज्ञचूडामणिः ॥ २ ॥

इति श्रीमहोपाध्यायज्ञानोन्नमिश्रविरचितायां नैष्कर्म्यसिद्धिच-
 न्द्रिकायां चतुर्थोऽध्यायः समाप्तः ॥ ४ ॥

इति नैष्कर्म्यसिद्धिप्रकरणव्याख्या समाप्ता ॥

कारिकाणामनुकमणिका ।

N. B. The letter (V) shows that the *Kārikā* is found in Sures'vara's large *Vārtika* also.
The references are given in the Notes.

कारिकाणामनुक्रमणिका ।

	पृष्ठ
अकुर्वतः क्रियाः काम्याः	११
अग्निः सम्यगधीतेऽसौ	१६६
अज्ञात एव सर्वोऽर्थः	११६
अज्ञातपुरुषार्थत्वात्	१५७
अज्ञानमानिराकुर्वन् (V)	३९
अज्ञानहानमात्रत्वात् (cf V)	१७
अतः सर्वाश्रमाणां	१६,५९
अतिदुःस्थोऽप्रबोधोऽत्र	१७२
अतीतानागतेहत्यान्	८६
अत्राभिदध्महे	१७
अथाध्यात्मं	४५
अज्ञातममनादत्य	१७५
अधर्मज्ञायतेऽज्ञानं	२०२
अधिचोदनं	५५
अनात्मज्ञस्तथैवायं	१९२
अनात्मत्वं स्वतःसिद्धं	१८०
अनादत्य श्रुतिं मोहात्	१३०
अनालिङ्गितसामान्यौ	१५३
अनुच्छिन्नबुभुत्सश्च	१८२
अनुत्सारितनानात्वं	४१
अनुपक्रियमाणत्वात्	१४६
अनुमानप्रदीपेन	१८४
अनुमानादयं भावात्	१७३
अनेन गुणलेशेन	१६८

	पृष्ठ
अन्तरेण विधिं	१४
अन्यथागृह्णतः स्वस्मः	१९५
अन्यस्यान्यात्मता	४२
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां	६४, १३९, १९१
अन्वयव्यतिरेकौ हि	१८८
अपविद्धद्योऽप्येवं	१४९
अपश्यन्पश्यतीं	८६
अपहारे यथा भानोः	७७
अपि प्रत्यक्षबाधेन	१६५
अपूर्वाधिगमं कुर्वत्	१५९
अप्रमोत्थं प्रमोत्थेन	९८
अभूताभिनिवेशेन	७८
अभ्यासोपचयाद्वुद्धेः	१६२
अभ्यासोपचिता कृत्स्नां	१६३
अभ्यासं यथा (V)	९७
अमानित्वादिनिष्ठो यः	२०४
अमुह्यमानो मुह्यन्तीं	८६
अथथावस्त्वविद्या	३६
अलब्ध्यातिशयं	६
अवगत्यात्मनः	९४
अवस्थादेशकालादि०	९१
अविक्रियस्य भोक्तृत्वं	८४
अविद्यानाशमात्रं	९८
अविद्यानिद्रया सोऽप्य	१७४
अविद्याबद्धचक्षुष्टात्	१९२
अविविच्योभयं वक्ति	१८७
असत्ये वर्त्मनि स्थित्वा	१६९

	पृष्ठ
असाधारणस्तथोर्धर्मान्	१८१
अस्तु वा परिणामः	९०
अस्माद्यदपरं रूपं	१९४
अहंवृत्त्यैव तद्वत्	१३४
अहंशब्दस्य या निष्ठा	१८९
अहं दुखी सुखी चेति	१३५
अहंधर्मस्त्वभिन्नः	७०
अहमः प्रत्यगात्मार्थः	१३३
अहम्मत्वयत्त्वे	६७
अहंमिथ्याभिशापेन	१०३
अहो धार्ष्यमविद्यायाः	१७२
आगमापायिनिष्ठत्वात्	७२
आगमापायिहेतुभ्यां	१२३
आत्मनश्चेदहंधर्मः	७१
आत्मनश्चेन्निवार्यन्ते	१०२
आत्मना चाविनाभावं	८१
आत्मनैवेत्युपश्रुत्य	१३४
आत्मानात्मा च लोकेऽस्मिन्	१८०
आप्रबोधाद्यथा सिद्धिः	११७
आन्नायस्य क्रियार्थत्वात्	१४
आचार्देः परिणामित्वात्	७२
आरुहक्षोर्मुनेः	३३
आर्तमन्यदृशैः	७५
इति हृष्टधियां	१६
इत्येवं चोदयेद्योऽपि	१७१

	पृष्ठ
इत्योमित्यवबुद्धात्मा	१०४
इदं चेदनृतं ब्रूयात्	१७५
इदं ज्ञानमहं ज्ञाता	१९६
इदंज्ञानं भवेज्ञातुः	१४५
इदमित्येव वाहोऽर्थे	१८१
इमं ग्रन्थमुपादित्सुः	२०४
इमं प्राश्निकमुहित्य	८२
इमर्थं पुरस्कृत्य	१८५
उत्पत्तिस्थितिनाशेषु	१०१
उत्पत्तिस्थितिभज्ञेषु	८८
उत्पन्नात्मप्रबोधस्य	२०४
उत्पाद्यमात्यं (V)	३५
उद्दित्यमानं वाक्यस्थं	१२४
ऊर्ध्वं गच्छति धूमे	८३
ऋते ज्ञानं न सन्त्यर्थाः	९५
एकेन वा भवेत्	१८
एवं गौडैद्राविडैः	१९५
एवं चङ्गम्यमाणः	३०
एवं ज्ञानवतो नास्ति	१९७
एवं तत्त्वमसीत्यसात्	१५१
एवं विज्ञातवाच्यार्थे	१८८
एवमेतद्विरुद्धं	७५
एष आत्मा स्वयंज्योतिः (V)	१३३

		पृष्ठ
एषं सर्वधियां	८२
ऐकात्म्याप्रतिपत्तिः	९
कर्मणोऽज्ञानाङ्गिभावेन	१५
कर्मप्रकरणाकाङ्क्षिः (V)	३९
कर्माज्ञानसमुत्थत्वात्	२५
कल्पितानामवस्तुत्वात्	७७
काम्यकर्मफलं	११
कार्यकारणबद्धौ तौ (V)	१९४
कुतो विद्येति चोद्यं स्यात्	१७४
कुर्वन्नेवेह कर्माणि	१४
कूटस्थबोधतोऽद्वैतं	१२०
कूटस्थबोधप्रत्यक्त्वं	११८
कृत्स्नानात्मनिवृत्तौ	६१
क्षयो नित्येन तेषां	५०
क्षुधया पीड्यमानोऽपि	२०३
खानिलाङ्गयब्धरित्यन्तं	५
गुरुक्तो वेदराज्ञान्तः	८
गृहीताहम्पदार्थश्चेत्	१३५
ग्राहकग्रहणग्राह्यः	९९
घटबुद्धेर्घटाच्चार्थात्	९६
घटादयो यथा लिङ्गं	१४०
घटादिवच्च	६६

	पृष्ठ
दृष्टेद्रष्टारमात्मानं	९२
देशकालाद्यसंबद्धात् (V)	२००
देहादिव्यवधानत्वात्	१२७
द्रष्टापि यदि दृश्यायाः	७४
द्रष्टृत्वं दृश्यता चैव	७४
द्रष्टव्येनोपयुक्तत्वात्	७०
द्विषन्तीमद्विषन्	८६
धर्मधर्मित्वभेदोऽस्याः	११९
धावेदिति न दानार्थे	५८
धीवन्नापेक्षते सिद्धिं	१००
धीविक्रियासहस्राणां	१८३
न कस्याञ्चिदवस्थायां	१२०
न कृत्स्नकाम्यसन्त्यागः	४९
न ख्यातिलाभपूर्जार्थं	९
न चाध्यात्माभिमानोऽपि	४५
न चामुमुक्षोः	६३
न चेदनुभवोऽतः स्यात्	१७६
न तावद्योगः	५७
न परीप्सां जिहासां वा	२३
न पृथङ्गत्मना	७६
न प्रकाशक्रिया (V)	८५
नरकाङ्गीर्यथास्याभूत्	३१
नराभिमानिनं	५७
नर्त्ते स्याद्विक्रियां (V)	८७
नवबुद्धपहाराद्धि	१९२

	पृष्ठ
न वसंख्याहृतज्ञानः (V)	१४८
न विदन्त्यात्मनः सत्तां	९८
न व्यावृत्तिर्थथा भावात्	१७४
न स्वयं स्वस्य	१०१
न हानं हानमात्रेण	१२२
न हि नाम्नास्ति सम्बन्धः	१७०
नाज्ञासिषमिति	८०
नात्मना न तदंशेन	६९
नाद्राक्षमहसित्यस्मिन्	१८८
नामादिभ्यः परो भूमा	८१
नामादिभ्यो निराकृत्य	१७६
नायं शब्दः कुतो यस्मात्	१५९
नालुप्तद्वैर्द्वयत्वं	७४
नाविरक्तस्य संसारात्	६३
नाविरक्ताय संसारात्	२०५
नासन्नुपायो लोकेऽस्ति	१७१
नाहंग्राह्ये	६३
नाहं न च ममात्मत्वात्	१०३
नित्यमुक्तत्वविज्ञानं (V)	१९१
नित्यानुष्ठानतः	१२
नित्यां संविदमाश्रित्य	१०२
नित्यावगतिरूपत्वात्	१०१, १३७
नियमः परिसंख्या वा	५२
निरपेक्षश्च सापेक्षां	८७
निरस्तसर्वकर्माणः	२०५
निराकुर्यात्प्रसंख्यानम्	१६२
निर्दुःखित्वं त्वमर्थस्य	११७

	पृष्ठ
निर्दुःखित्वं स्वतःसिद्धं	१६५
निवृत्तसर्पः सपोत्थं	२०१
निवृत्तायामहंबुद्धौ....	७१
निषिद्धकाम्ययोः	१९
नेहात्मविन्मदन्योऽस्ति	१९८
नोष्णिमानं दहत्यग्निः	६८
न्यायः पुरोदितोऽसाभिः	१८१
न्यायसिद्धमतो वक्ति	१३८
पदान्युद्धृत्य वाक्येभ्यः	१२८
परमात्मानुकूलेन	४३
परमार्थात्मनिष्ठं यत्	१९८
पराञ्चयेव तु सर्वाणि (V)....	१३५
परिणामिधियां	८९
परिहृतावासयोः	२४
परीक्ष्य लोकान्	५२
पश्यन्निति यदाहोच्चैः	१९३
पापापनुच्ये	५०
पाप्मनां पाप्मभिः	५१
पारम्पर्येण कैमैवं	३४
पारोक्ष्यं यत्तदर्थे स्यात्	१५५
पूर्वाध्यायेषु यद्वस्तु	१८०
प्रत्यक्त्वास्य स्वतोरूपं	१५१
प्रत्यक्त्वादतिसूक्ष्मत्वात्	८०
प्रत्यक्षप्रवणतां	३३
प्रत्यक्षं चेत्र शाब्दं स्यात्	१६०
प्रत्यक्षस्य पराकृत्वात्	१३८

पृष्ठ

प्रत्यक्षादिविरुद्धं चेत्	१५८
प्रत्यगुद्धूतपित्तस्य	१२८
प्रत्यर्थं तु विभिद्यन्ते	९०
प्रत्याचक्षाण आहातः	२०२
प्रमाणतन्त्रिभेषु	८७
प्रमाणबद्धमूलत्वात्	१६१
प्रमाणमन्तरेणैषां	९६
प्रमाणव्यवहारोऽयं	१३८
प्रमाणैश्चावगम्यत्वात्	७३
प्रमाणं चेज्जनयेद्वाक्यं	१६५
प्रसित्सायां य आभाति	११६
प्रसंख्याने श्रुतावस्य	१७८
प्रागनात्मैव	६४
प्रागसद्याति पश्चात्सत्	१४०
प्रागात्मबोधाद्वोधोऽयं	१९९
प्राप्तव्यपरिहार्येषु	२४
प्रामाण्याय न बाहुल्यं	५१
बलवद्धि प्रमाणोत्थं	२६
बाधितत्वादविद्यायाः	२७
बाध्यबाधकभावात् (V)	३६
बाह्य आकारवान्	९९
बाह्यां वृत्तिमनुत्पाद्य	१४३
बुद्धाद्वैतसतत्त्वस्य	२०१
बुद्धावेव विवेकोऽयं	१८४
बुद्धिजन्मनि पुंसश्च	८३
बुद्धेरनात्मधर्मत्वं	९४

	पृष्ठ
बुद्धेर्यत्प्रत्यगात्मत्वं	१२१
बुद्ध्यन्तमपविद्धैवं	१८५
बुद्ध्यादीनामनात्मत्वं	१२९
बुभुत्सोच्छेदिनी चास्य (V)	१५०
बुसत्रीहिपलालांशैः	६५
बृहस्पतिसवे (V)	३६
बोद्धुताकर्तृताबुद्धेः	११९
बोद्धुत्वं तद्वदेवास्याः	१२१
बोधात्प्रागपि	९१
बोधाबोधौ नभोऽस्पृश्या	१७०
बोध्येऽप्यनुभवो यस्य	१३१
ब्रह्मात्मा वा	४१
ब्राह्मण्याद्यात्मके	२८
भगवत्पूज्यपादेश्च	१८६
भंक्त्वा चान्नमयादीन्	१७६
भयान्मोहावनद्धात्मा	२२
भावनाजं फलं यत्स्यात् (V)	१६४
भिन्नाभिन्नं	४७
भेदसंविदिदं ज्ञानं	११४
भ्रान्तिप्रसिद्ध्यानूद्यार्थं	१५२
मन्यसे तावत्	६५
महाभूतान्यहङ्कारः	७५
मानान्तरानवष्टव्यं	१३०
मित्रोदासीनशत्रुत्वं	७७
मुक्तेः क्रियाभिः	१०,४८

		पृष्ठ
मृत्स्नेभके (V)	३७
मोहापिधानभङ्गाय	४२
यत्कर्मको हि	६८
यत्ततो वीक्ष्माणोऽपि	१३
यत्र त्वस्येति साटोपं	१०३
यत्र यो दृश्यते	६९
यत्र स्यात्संशयो नासौ	१३१
यत्सिद्धाविदमः	७
यथा जात्यमणेः (V)	८४
यथा ग्राज्ञे तथैवायं	१९७
यथा विशुद्ध आकाशे	८५
यथा स्वापनिमित्तेन	१९२
यदर्थं च प्रवृत्तं यत्	१७७
यदवस्था व्यनक्तीति	८४
यदा ना तत्त्वमस्यादेः	११०
यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते	३०
यद्ग्रि यस्यानुरोधेन (V)	३८
यद्यद्विशेषणं दृष्टं	९३
यद्यात्मधर्मोऽहङ्कारः	७२
यावद्यावन्निरस्यायं	१२६
यावन्त्यश्चेह विद्यन्ते	१३
युक्तिशब्दौ पुराप्यस्य	१७७
युष्मदर्थे परित्यक्ते	११३
युष्मदस्मद्भिर्भागजे	१८७
यैनैवास्या भवेद्योगः	८८
यैरद्राक्षीत्पुरात्मानं	१८

	पृष्ठ
योऽयं स्थाणुः	७१
यो हि यत्र विरक्तः स्थात्	२०२
रागो लिङ्गमबोधस्य	२०३
रिपौ बन्धौ स्वदेहे च	६६
रूपग्रकाशयोर्यद्धत्	१९६
लक्षणं सर्पवद्रज्जवाः	१२५
लिङ्गमस्ति त्वनिष्टत्वात्	१४२
लिप्सतेऽज्ञानतः	२३
वर्चस्कं तु	६४
वर्चस्के सम्परित्यक्ते	६६
वर्तमानमिदं	१२
वर्षातपाभ्यां किं	८३
वस्त्वेकनिष्ठं वाक्यं	१५८
वाक्यप्रत्यशमानाभ्यां	१४७
वाक्यश्रवणमात्रात्	६२
वाक्यैकगम्यं	५३
वास्तवेनैव वृत्तेन	१९९
विक्रियज्ञानशून्यत्वात्	१४७
विदेहो वीतसन्देहः (V)	३७
विद्यात्तत्त्वमसीत्यसात्	१८१
विनाज्ञानप्रहाणेन	६४
विपश्चितोऽप्यतस्तस्य	१५२
विरहय्य क्रियां	१५
विशेषणमिदं सर्वं	१८९

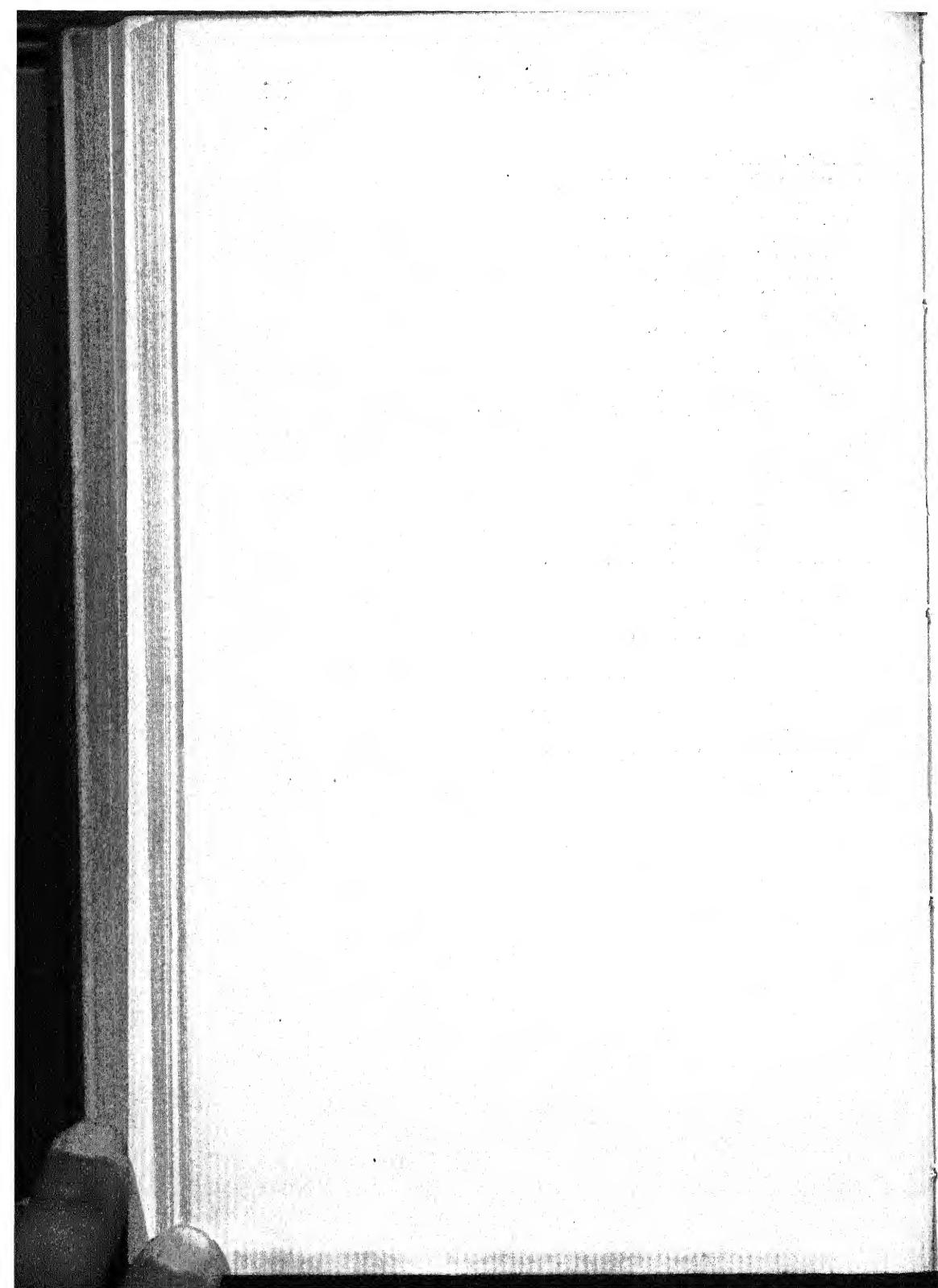
अनुक्रमणिका ।

२२५

पृष्ठ

विशेषं कञ्चिदाश्रित्य	१२०
विष्णोः पादानुगां....	२०६
वृत्तिभिर्युष्मदर्थाभिः	१६८
वेदान्तोदरवार्ति	२०७
वेदान्तोदरसङ्गडं	७
वेदावसानवाक्योत्थं	१०
व्यवधीयन्त एवाभी	९५
व्युत्थिताशेषकामेभ्यः	३२
व्योम्नि धूमतुषाराभ्वं	१६७
शब्दाद्याकारनिर्भासा	९२
शब्दाद्याकारनिर्भासाः	८६
शमादिसाधनः	११३
शयानाः प्रायशो लोके	१६९
शिर आक्रम्य	६५
शुध्यमानं तु	३१
शुभैः ग्रामोति	२९
श्रावितो वेत्ति	६०
श्रीमच्छंकरपादपद्मं	२०५
श्रुतयः स्मृतिभिः	५१
श्रुतिश्वेमं जगाद्	३०
षट्सु भावविकारेषु	९०
षष्ठीगुणक्रियाजातिरूढयः	१६८
संसारबीजसंस्थोऽयं	१८५
संसारिताद्वितीयेन	१५७।

सुभाषितं चार्वपि	पृष्ठं
सुभूः सुनासा	२०६
सुषुप्ताख्यं तमोऽज्ञानं	७८
सेयं भान्तिनिरालम्बा	१९५
स्थाणुः स्थाणुरितीवोक्तिः	१४९
स्थाणुं चोरधिया (V)	१५२
स्थाणोः सतत्वविज्ञानं (V)	३७
स्थूलं युक्त्या निरस्य	३८
स्मृतिस्वप्रप्रबोधेषु	६७
स्वमनोरथसंकृत्प	८९
स्वमहिन्ना प्रमाणानि	५९
स्वरूपलाभमात्रेण (V)	१६०
स्वर्गं यियासुः	३९
स्वसाधनं स्वयं नष्टः	५५
हितं सम्प्रेप्ततां	१००
हेतुस्वरूपकार्याणि(V)	२१

NOTES.

NOTANDA.

In the pages which follow, the figures on the left refer to the section or verse. If followed by (c), then the Commentary is indicated.

Except when otherwise stated, *lines* are counted from the beginning of a section, and not from the top of a page.

Vārtika=Sures'vara's *vārtika* on the *Brihadāraṇyakopaniṣadbhāṣya*. (Ānandāśrama Sanskrit Series, 1892-94).

Maxims=My First, Second, and Third "Handful of Popular Maxims current in Sanskrit Literature" (Nirṇayasāgar Press, 1900-04).

NOTES.

CHAPTER I.

1 (c). Quotations. “एषोऽस्य &c.” is *Brih.* 4. 3. 2; “भूय-श्रान्ते &c.” is *S'vetā.* i. 10; “शास्त्रैकदेशसंबद्धं &c.” is *Parās'ara Upapurāṇa*, xviii. 21 (IO. MS. 1313). The heretical saying “वेदोषरा वेदान्ताः” I cannot trace.

2 (c). The quotations are from *Chhā.* 6. 14. 2; 4. 9. 3.

3. At the end of line 1, C reads °र्थम्.

10 (c). The first quotation is from *Brih.* 4. 4. 5; the second is from *S'āntiparva* cxlii. 7.

14 (c). The quotation is from *S'vetā.* 3. 8.

16. “भस्मनीव हुतं हविः” | See *Chhā.* 5. 24. 1, and *Maxims* iii (भस्मन्याज्याहुतिः).

17. *Mīmāṁsā* 1. 2. 1.

18. *Is'ā.* 2.

20. At end of verse, CDF read सत्यप्यदोषता. The quotations in Com. are from *Chhā.* 1. 1. 10; *Brih.* 4. 4. 22; and *Is'ā.* 11.

22 (c). “अग्निमुग्धः &c.” *Tait. Brāh.* 3. 10. 11. 1; “पूवा हेते” *Mund.* 1. 2. 7; “न तं विदाथ” *R. V.* 10. 82. 7. “अविद्यायां” *Kaṭha* 2. 5; “यामिमां” *Gitā.* 2. 42.

24. cf. *Vārtika* 3. 3. 37.

26 (c). The *Vis'vajīdadhikarāṇa* is *Mīmāṁsā* 4. 3. 10–16. For the nyāya, see *Maxims* iii. The first quotation is from *Brih.* 1. 5. 16. The second is untraceable.

The दर्चीहोम is an oblation of a spoonful of boiled rice to Indra. See Eggeling's trans. of *S'atapatha Brāh.*, vol. i. page 415.

28. The explanation of the curious expression शश्वर्णि-

च्छोक्ति is worthy of note. It must have been well understood in Sures'vara's time, but I have met with it nowhere else. See *Maxims* i. The quotation in Com. is from verse 10.

29. The reference in line 1 is to verse 9. For the “कलञ्जभक्षण” of the Com. see Jaimini 6. 2. 19, 20, and the कलञ्जन्याय of *Maxims* iii. The nyāya “सन्दिग्धं सप्रयोजनं च &c.,” will be found in Raghunātha's *Lankikanyāyasangraha*, page 159 (Bnarees edn.).

31. See the कण्ठचामीकरन्याय in *Maxims* ii.

32 In the last line, AB read यद्वा.

36. In line 2, CEF insert आत्मानं before लभते.

38. Line 6. AD read विद्यांशान् for विद्यां सा.

39. The reference in line 1 is to verse 35, and in line 2 to verse 29. In the second line BE read तदभ्युदया° for तदभ्युच्या°. In line 6, CF end with °कर्मभिः.

41 (c). The quotation is from *Pras'na* 3. 7, with जयति for नयति.

42. See घटीयन्याय in *Maxims* ii and iii.

44 (c). The references are as follows :—
Bṛih. 4. 4. 7 ; 4. 4. 6 ; 3. 2. 11 (original has समव-
 नीयन्ते); 4. 4. 6. The last quotation, “कामबन्धनं &c.,”
 which I have been unable to trace, is included in
 the text of AB, as verse 45.

45. आरादुपकारकत्व means “contributing indirectly.” See
 commentary on verse 51, where आरात् is con-
 trasted with साक्षात्.

48. For the अतिग्रहा: “objects which attract the senses,”
 see Aptे's Dict.

49 (c) Quotation from *Manu.* 2. 4.

51. *Gītā.* 6. 3.

52. Line 2. For याधात्म्या°, ADF read याधातथ्या°.

Line 6. Quotations from *Brih.* 4. 4. 6; *Katha* 5. 1. The quotation in commentary is from *Mahānīr.* 22. 1.

53. With first line of verse, compare *Vārtika* 4. 4. 1105.

54. Line 4 refers to verse 29. In line 6, AB read लाभ for स्वभाव. Verses 54 to 62 are in *Vārtika*, pp. 1187-88.

55. With the बाध्यबाधकभाव compare the बध्यधातकन्याय of *Maxims* ii.

60 (c). The first quotation is from *Chhā.* 1. 1. 10; the second I cannot find.

61 (c). Quotations as in 60.

63. Verses 63 and 64 are in *Vārtika*, pp. 1904-5; and verses 65-67 are on pp. 1188-9 of the same.

67. Line 5. *Brih.* 4. 1. 2; line 9, *Idem.* 4. 4. 21.

70. C inserts ग्रोच्यते at end of line 3, and so originally F.

71. In last line, BC read नो for ना.

72. AB read प्रमुच्येत् in line 3. The quotation in the commentary is from *Brih.* 4. 1. 2.

73. Also in *Vārtika*, page 1966.

76. काशं कुशं वावलम्ब्य. "Catching at straws." See काश-कुशावलम्बनन्याय in *Maxims* i.

78. In line 6, F reads तथापि for तदपि. In line 9, EF have चेत् for च; and C reads प्रश्नात्मवेदिनाम्.

79. Beginning of line 4, तोयस्योण्णाङ्गता C.

80. Quotation is from verse 9. With that in the commentary, compare *S'atapatha* 4. 4. 5. 2 "स कुण्डविषाणं च मेखलां च चात्वाले प्रास्यति." The चात्वाल is a hole in the ground to receive an oblation or the sacred fire. For its dimensions, see Eggeling's trans. of *S'atapatha*, 3. 5. 1. 26, and footnote. See also *Jaiminiyanyāyamālāvistara* 4. 2. 7; and 11. 3. 6.

81 (c). For "अकुर्वते &c." see verse 10; "क्षीयन्ते चास्य &c." is from *Mund.* 2. 2. 8. For "अखमस्त्रेण शा-

स्थिति" see *Maxims* i. In the last line of the text, CF read चेह for चेतु.

84. Line 4. CF read तथा नास्ति for तथैवास्तु.
85. The citations in text and com. are from verses 9 and 14.
87. Line 1 refers to verse 15. The other quotation is from *Mund.* 1. 2. 12.
88. The quotations in line 1 are from *Brih.* 1. 4. 7 ; 2. 4. 5. The verse in the commentary, "विधिरत्यन्तं &c.," is quoted from *Tantravārtika* 1. 2. 42. It occurs also in *Arthasaṅgraha* (p. 17 of Benares Sanskrit Series, No. 4), and is thus translated by Dr. Thibaut, the editor of the work :—
"An injunction takes place when something is absolutely non-established ; an injunction of necessary arrangement [i. e. नियमविधि] when one alternative is already established ; when both alternatives are already established, (the injunction required) is called limitation (परिसंख्या)." To understand this aright, the context which precedes and follows must be carefully studied.
89. Line 1 refers to verse 15. In the third line of the commentary, F has अनैवं for अनेवं. In regard to this, see notes on Chap ii. 1.
90. Line 1 refers to verse 16. In last line, AB read तद्वायायं for न न्यायं. The first part of that line refers to verse 16.
91. In line 2, for उद्धाव्यते, CF read उद्धाव्यते. Line 4 is *Brahmasūtra*. 1. 1. 1, 2. The quotation in the Com. is *Jaimini* 1. 2. 7.
- 92 (c). Line 1 is part of *Is'ā*. 2, as quoted in verse 18.
96. The same S'ruti is again quoted here, in text and Commentary.
97. Line 1 refers to verse 19.
99. Refers to verse 21.
- 100 (c). The citation is from verse 22.

CHAPTER II.

1. The reading अनैवंविषयत्वं in the first line, is that of CE only. All the other MSS. of the text, and the commentary of F, read अनैवं. There is an extract from the commentary in the margin of B, which runs thus:—श्रोतार्दीन्द्रियाणां अनैवंविषयत्वादद्वै-तात्माविषयत्वादित्यर्थः । It is curious that there should be this agreement between MSS. obtained from such different sources.

The quotation in the commentary is from *Brih.*
2. 4. 11.

2. Here too, A.B read अनैवं. In line 3, F reads उत्था-प्यते for उपस्थाप्यते.

The quotations in the Com. are from *Brih.* 1. 4. 2;
Tait. 3. 1. 1, and 3. 6. 1.

3. Note the story in connection with पिशाचक. It would seem here to be the name of a man?

- 5 (c). The references are as follows:—*Pāṇini* 3. 2. 59;
5. 3. 27; 5. 3. 30; 1. 1. 38.

- 6 (c). The nyāya “अधिकारिणः प्रभितिजनको वेदः” occurs again in the Com. on iii. 4 and 38.

9. The MS. E has नाशः for ध्वंसः. The reference in the Com. is to verse 5 of this chapter.

- 15 (c). References to verse 11, and *Chhāt.* 6. 5. 1.

20. In line 1, AC have कारण for करण.

- 21 (c). The Lokāyatikas are followers of the Chārvāka heresy, for a description of which see chapter 1 of *Sarvadars'anasangraha*. There is a translation of this work, by Messrs. Cowell and Gough, in

Trübner's Oriental Series. In Chap. v of *Vriddha-hāritasamhitā*, they are thus defined:—

ये तु वै हेतुकं वाक्यमाश्रित्यैव स्ववाक्यलात् ।
वैष्णवं प्रतिषिद्धनिति ते लोकायतिकाः स्मृताः ॥

23. Compare *Brahmasūtrabhāṣya* 3. 3. 54 :—
“ न व्याप्तिरूपाः सन्स्वात्मानं दहति.”

26. In line 1, AB read प्रत्यक्षेणा०.

30. In last line AB have सं for सा.

34. Reference is to *Brih.* 4. 3. 23.

35. At the end of line 2, E reads वशोः. For the second line of the verse as a nyāya, see *Maxims* i.

38. For the last word A has सिसृक्ष्यति, and BD सि-
सृक्ष्यति.

42. Quotations from *Brih.* 3. 7, 23 ; 2. 3. 6.

43. The opening words are from *Gītā* XIII. 5.

50. The following is in the margin of B :—
कामुकानां कमनीयत्ववृद्धिः । परिवाजकानामशुचित्ववृद्धिः ।
शुनां स्वादीत्ववृद्धिः ।

51. We have here again the old story of सोमशर्मपिता as found in *Panchatantra* 5. 9. The details as given in the commentary, however, differ from those of the former work.

53. In line 3, the reading of AB is च instead of वा. The quotation in the commentary is from verse 46.

54. At end of line 3, ABF have °वृत्तिः. For the जहल्क्षणा of Com. see my edition of *Vedāntasāra* (Bombay, 1894), pp. 43, 183.

57. The reference here is to *Chhā.* 7. 1-26.

58. In last line F has अवीक्ष्यमाणाः.

59. The curious word त्वाच्छिररस्क means “ ending in the termination त्वात् ” as is the case in argument &c. “ So-and-so is so-and-so, because of so-and-so (असु-कृत्वात्). ” I am indebted to my friend Dr. R. G.

Bhāṇḍārkar for making this clear to me. The commentary is not quite explicit enough.

60. The verse “वर्षातपाम्यां &c.” is not Sures’vara’s. Udyotakara quotes it in *Nyāyavārtika* 3. 1. 5, and he is mentioned in *Vāsavadattū*, a work supposed to be fully 1200 years old. See note of Cowell’s on Colebrooke’s *Essays*, vol. i, page 282. The verse is quoted also in *Bhāmatī* 2. 2. 26; *Tūtparyatikā*, page 164; and in the Buddha section of *Sarvadars’anasangraha*.
61. In line 2, CF read अथाविकृत एवायं.
- 62 (c). As regards the anomalous प्रतिबन्दीन्याय, the following explanation is given in the *Vāchaspatyam*, s. v. प्रतिबन्धि (न्यी)–प्रकृतैककल्पे प्रवृत्तं पुरुषमुद्दिश्य प्रकृतकल्पान्तरापादने प्रतिबादिमतेऽनिष्टान्तरप्रसञ्जकवाक्ये। तत्रार्थेऽप्रतिबन्दीशब्दोऽपि तन्मूलं मृग्यम्। See, also, Bhimāchārya’s *Nyāyakosha*, under प्रतिबन्दिः and प्रतिबन्धिः. The latter is defined by Aptē as “An argument which equally affects the other side.”
63. Compare *Upades’asāhasrī* v. 3 :—“नौस्य आतिलोम्येन नगानां गमनं यथा.”
64. Line 1. CF read विष्करणार्थत्वात्. Verse 64, the last line of 66, and the whole of 67 are found on page 1540 of the *Vārtika*, and 64 and 67 again on page 1637.
- 68 (c). In line 4, instead of निर्वृत्तत्वात् F has विवर्त्तत्वात्.
- 72 (c). E reads विशेष instead of विषय.
- 76-77. These two verses are in *Vārtika*, pp. 545-6.
79. The last word is न in E.
80. This also is in *Vārtika*, page 546.
82. Line 2. AB have अवरोध for अवबोध.

The पञ्चावविकार is referred to in opening part of Chap. iii as जन्मादि, and on page 1730 of *Vārtika* we

find the जन्मादिविक्रियापक् twice. The six *vikāras*, production, existence, growth, maturity, decay, and death, are described by the Marāthā poet Mukundarāj in *Vivekasindhu* 1. 6. 30-33.

90: Last line. Instead of स्वगत, ABEF read प्राक्तन. B adds प्राप्तभातं in the margin, and E स्वगतं.

In the commentary, last line but one, F reads नष्टायां.

91. Last line. All MSS. but E read दृष्टिं.

92. The references here are to *Brih.* 3. 4. 2; 2. 4. 14.

93. See अन्धगजन्याय in *Maxims* i and ii.

95. In explanation of कचादिवत् the following is found in the margin of B:—केशोण्डकवत् । खेऽक्षिदोषेण केशस-दृशं किञ्चिद्दृश्यते तत्केशोण्डकम् ॥. See केशोण्डक in the abridged St. Petersburg Dictionary, where a reference is given to *Aitareya Aranyaka* 358. 10. In explaining the word बट्रकाणि Sāyana says—“बट्रकाणि वर्तुलानि सूक्ष्माणि शुक्लवर्णानि केशोण्डकश-बद्वामिधेयानि सम्पतन्तीव सम्यद्वनेत्रान्निर्गच्छन्तीव सर्वेष-इयन्ते ।” See also *Nyāyamanjari*, page 444, line 12, and *Vivaranaaprameya*, page 41, line 16.

97. Line 2. निर्माल्यवत्. In his commentary on *Māgha* VIII. 60, Mallinātha says—निर्मालैर्भुक्तोऽन्नितमालैः ।

99. Last line. ABDF read अर्थत्वात्.

101. The first half of the verse is in *Vārtika*, page 1449.

102. A reads मंस्यते, and F अन्धधीः.

103. Line 2. AB read अनुपातिः.

104. The peculiar expression आगोपालाविपालपण्डितं I have met with in no other author. It occurs also in III. 58.

107 (c). The three quotations here are found on pages 1225-26 of the *Vārtika*. They are consecutive verses, but come in the reverse order to that here given.

111 (c). For the quotation (which occurs again in iv. 77), see *Chhandah-sūtra* III. 59, where, however, the reading is निवृत्. For निवृत् see Kātyāyana's *Sarvā-nukramanī* (p. 2, Oxford edn.).

113. Line 3. This refers to *Brih.* 3. 8. 8 ; 2. 3. 6 ; *Katha* 2. 18.

115. Line 3. BD read ताः for तान्.

116. Line 7. तद्भुत्सया is found in E only, and its commentary explains that reading. All the rest give तच्छुश्चुत्सया, which F explains by तच्छोधनेच्छया. In the next line, ABCDF read श्वेकल आस्थितः। The quotation in the commentary is from *Brih.* 3. 9. 26.

118. The reference in line 2 is to *Brih.* 4. 5. 15.

119. Compare “निष्कलं निष्क्रियं शान्तं” of *S'vet.* vi. 19. In the text and com. of E, the reading निष्कलः has been changed to निष्फलः.

CHAPTER III.

1. Line 6. The quotation is from *Chhāndogya* 1. 6. 1; and that on page 107 is from 7. 1. 3 of same.

On line 1 of page 110, for अपनुत्तौ AB read अनुपपत्तौ, and, in line 3, CF insert तृतीयोऽयं before आरभ्यते.

3. With this verse (found also in *Vārtika*, page 1271), compare the following from Śaṅkara's *Svātmanirūpaya* (verse 29) :—

सामानाधिकरणं तदनु विशेषणविशेष्यता चेति ।
अथ लक्ष्यलक्षकत्वं भवति पदार्थात्मनां सम्बन्धः ॥

4. Line 8. ABD read अपरिसमाप्य, and so does F in the commentary. The two quotations in the commentary are from *Brihadāraṇyaka* 4. 4. 28 ; 2. 4. 5. The nyāya “अधिकारिणः &c.” has already occurred in Com. on ii. 6.

7. Line 2 (p. 115). The quotation is from *Chhāndogya* 6. 2. 2, and that in the commentary is from *Kauśītaki* 4. 19, 20.

9. Line 1 (p. 117). The word अवबोधः is found in C only. The verse is in *Vārtika* also, page 1271.

18. The quotation in commentary is *Brih.* 3. 4. 1.

20. Compare *Upades'asūhasrī* xviii. 121.

21. The last word, according to EF, is विघर्मिणि.

22. Line 2. CF, read आगमापाय०; and in the next line, ABDF have यस्सादिद्दं निजं तमः ।

23 (c). Cf. verses 1 and 6.

28. Line 1. BCD read इयं च वाक्यार्थ०.

29 (c). Quotation from *Brihadāraṇyaka* 1. 4. 2.

31. In last line, पदार्थ is the reading of ABF.

32. श्रुत्यादि refers to the श्रुति, लिंग, वाक्य, प्रकरण, स्थान, and समाव्या of Jaimini 3. 3. 14. See, too, Thibaut's trans. of *Arthasangraha* pp. 8-20.

33. Last line. नैतीत्यतः CE.

35 (c). The expression “नद्यास्तीरे फलानि सन्ति” which occurs also on page 136, line 8, of the text, is from S'abara 1. 1. 2 (p. 4).

The quotation “वायुर्वै &c.” is from TS. 3. 4. 3. 2. With regard to “अस्तुनि मज्जन्ति &c.”, see *Maxims* iii, and compare *Mahābhārata* 2. 2196 (2. 64. 11) “मज्जन्त्यलाबूनि शिलाः पुवन्ते.” The words “अस्ति-मस्य भेषजं” are from VS. 23. 10.

38. Line 2. For बोध्ये, BD have बोधे. The nyāya in Com. is found also under ii. 6 and iii. 4.

39. The verse refers to *Chhāndogya* 8. 12. 4. It is found also in *Vārtika* 1. 4. 717.

40 The quotations are from *Chhāndogya* 6. 8. 7; 4. 15. 1; 8. 12. 4 and *Brihadāraṇyaka* 1. 4. 10. The additional one in the commentary is from *Brihad.* 4. 3. 7.

41. The verse is also in *Vārtika*, 4. 3. 112. The quotation in the Com. is from *Brihad.* 4. 3. 6.

42 (c). Quotation from *Brihad.* 4. 3. 7.

45. *Vārtika* 1. 4. 564.

46 (c). The words सत्यं ज्ञानमनन्तं are from *Tait.* 2. 1. 1.

49. cf. *Vārtika* 3. 4. 159.

50 (c). *Brihad.* 3. 4. 2 is quoted here.

52. Line 3. For अवसातुं E has अनुमातुं.

53. Line 4. All the MSS. except E read सदसीति, but the commentary seems to require तत्.

55. In line 1, the reading of CF is आगमापायः.

56. Line 1. Instead of प्रत्यक्षेषैव, AB have प्रत्यक्त्वैषैव.

57. The quotation is from *Katha*. 2. 28.

60. Line 3. For अवबोध, AB read अनवबोध. In line 6, कर्तृकं is found in A instead of कञ्चुकं. In that same

line, CF read परिधायोपकार्यत्वापकार्यत्वं. In line 7, the reading of F is बाह्यविषयोपं.

61. Line 1. °भेदाभिन्ने is the reading of BC.

63 (c). The first quotation is from *Brihad.* 4. 3. 7.

64. This verse is found on page 65 of the *Vārtika*, and, in a slightly modified form, on page 553 also. The illustration appears to be taken from S'āṅkara's *Upades'asāhasrī*, verses 587-9 (xviii. 174-6) of which run thus :—

नवबुद्ध्यपहाराद्वि स्वात्मानं दशपूरणम् ।
 अपश्यन् ज्ञातुभेदेच्छेत्स्वभात्मानं जनस्तथा ॥
 अविद्याबद्धचक्षुष्टात्कामापहृतधीः सदा ।
 विविक्तं दशिमात्मानं नेक्षते दशमं यथा ॥
 दशमस्त्वमसीखेवं तत्त्वमस्यादिवाक्यतः ।
 स्वभात्मानं विजानाति कृत्खान्तःकरणेक्षणम् ॥

67. This verse, too, with some variations, is in *Vārtika*, page 65.

77. Line 2. प्रत्यगात्मार्थाभिधा° BCF.

81. योषाश्चिवत् refers to *Brih.* 6. 2. 13, 16.

82. See the nyāya “क्रिया विकल्प्यते &c.”, in *Maxims* ii.

85. Compare वच्यधातकन्याय of *Maxims* ii.

86 (c). Line 2. For यजमानः प्रस्तारः and आदित्यो यूपः see S'ābara 1. 4. 23, 25.

90 (c). The quotation is from *Brihad.* 2. 4. 5.

91 (c). Quotation from *Chhāndogya* 3. 14. 1.

92. The verse is also in *Vārtika*, page 738.

93. The Dravidas, who are spoken of so disparagingly here, are said to be degraded Kshatriyas. They are thus referred to by *Manu* (x. 22) :—

ज्ञालो मल्लश्च राजन्याद्वात्याद्विच्छिविरेव च ।
 नटश्च करणश्चैव खसो द्रविडं एव च ॥

In a foot-note to his translation of this passage, Dr. Bühler quotes from a commentator to the effect

that the Khasas and Dravidas were water-carriers and drawers of water. (*Sacred Books of the East.* Vol. xxv.)

Their degenerate condition is depicted as follows in the *Mahābhārata* (xiv. 29, Lines 830-2) :—

ततस्तु क्षत्रियाः केचिज्ञामदद्यभयादितः ।
विविशुर्गिरिदुर्गणि मृगाः सिंहादिता इव ॥
तेषां स्वविहितं कर्म तद्यान्नानुतिष्ठताम् ।
प्रजा वृषलतां प्राप्ता ब्राह्मणानामदर्शनात् ॥
एवं ते द्विद्विभीराः पुण्ड्राश्च शवरैः सह ।
वृषलत्वं परिगता व्युत्थानात्क्षत्रधर्मिणः ॥

I am indebted to the *Vāchaspalyam* for these two passages (s. v. द्रविड).

The verse 93 is found also in *Vārtika*, page 1849, but the last pāda reads “पण्यस्त्रीगमनं यथा.”

The two quotations in the commentary on this section are from *Chhā*. 8. 15. 1 and *Mundaka* 1. 2. 12.

94. Line 3. Instead of प्रामाण्य°, DF have प्रामाण्येन; and so originally A. The reading of B is प्रामाण्ये, and of C प्रमाण°.
95. The quotation in this verse is from *Katha*. 4. 1, from which also the second one in the commentary is taken.

98 (c). Quotation from *Tait.* 2. 4. 1.
102. All the MSS. but E read अभिधायकः at end of last line, but the opening words of next section seem to require the reading adopted in the text.
103. The words नाञ्जसात्राभिधीयते are found in the text of EF only.
104. Last line. E substitutes सिद्धाः in margin for विद्धाः. The reading विबोधिताः is that of C only; E has °ता, and the rest °तः.

108. The quotation in first line is from verse 104.

109. Line 2. C has विविक्तः.

116. Line 1. The word मात्र occurs in CF only.

117. Last line. The reading of E is बुभुत्सन्तः which seems to be implied also in the commentary.

120. The नामादिभ्यः of the text refers to sections 1-15 of *Chāndogya-Upanisad* VII.

125. Line 3. For प्रसंख्याने, E has °नं, and CF °न. The quotation at the beginning of Com. is *Brahmasūtra* 4. 1. 1.

126. Line 3. After पतितत्वं the reading of A was originally न च but the च has been erased; B has neither. CDE have न, but in the margin of the two last च is substituted. The latter is the reading of F. It will be seen that the commentary explains न, but gives च as variant.

CHAPTER IV.

3 (c). I do not know the *nyāya* given here; but see “सन्दिग्धस्य वाक्यरोषान्विर्णयः” in *Maxims* iii.

12. Line 1. Instead of अवलेहनीभिः the reading of E is अवलोडिनी० (?).

13. Last line. The reading of ABC is नाहमेक्षते. This is also the reading in the extract from the commentary which is given in the margin of B, and of MS. G.

14. Line 3. विवेकसम्भवः C. The reference in line 4 is to iii. 59. For the कदलीफलन्याय see अश्वतरीगर्भन्याय in *Maxims* ii.

16. Line 2. CF insert सन् after अनात्मस्थः, and ABF read स्थाणोः instead of स्थाणौ.

17. The quotations are from *Kena* 1.6. and *Brihad.* 3.4.2.

18. Line 1. ABD have ईक्षितुम्.

20. Line 2. BCF read निरर्थकः; and CF संसारिं in next line. The first half of the verse is from 492 (xviii. 78) of S'āṅkara's *Upades'asāhasrī*. Here, and in the following quotations from this work, the first figures are the number of the verse in the *Pandit* (1869-70), and those in brackets show the *prakarana* and verse according to Krishna S'āstrī Navare's edition published in Bombay in 1886.

21. With “बधिरेच्चिव गायनम्” compare the बधिरकर्णजपन्याय of *Maxims* ii. The quotation in the commentary is from *Brih.* 1. 4. 10.

22 23 } The verses are *Upades'a.* 510, 511 (xviii. 96, 97).

24. The verse is *Upades'a.* 513 (xviii. 99). The commentary quotes from *Brih.* 4. 3. 23.

25. *Upades'asāhasrī* 515 (xviii. 101.).

26. *Upades'a.* 45 (vi. 1).

27. *Upades'a.* 47 (vi. 3). In line 2. the *Upades'a* reads
अविद्याध्यासतः, and BCD. (and originally A) अ-
विद्यात्तमतः.

28 } 29 } . *Upades'a.* 46, 48 (vi. 2, 4).

30. *Upades'a.* 214 (xv. 16). The fifteenth *Prakarana*
is the नान्यदन्यत्प्रकरण referred to in the commen-
tary, and takes its name from the opening words
of its first verse (नान्यदन्यद्वेत् &c.).

31-33. *Upades'a.* 603-5 (xviii. 190-2). Verses 31 and
32 are in *Vārtika* also, page 1051. The तत्त्वमसि-
प्रकरण referred to in the commentary (on 31) is
Prakarana xviii. The quotations in the commen-
tary on 33 are from *Chhā.* 6. 2. 1; *Tait.* 2. 1. 1.

34-35. *Upades'a.* 587, 588 (xviii. 174-5). In the lat-
ter verse, CF read हतधीः. The references in
Com. are to iii. 5, 64, 65.

38. Line 2. ABEF read मात्रशेषत्वात्, but the commen-
tary requires the reading of the text.

39. Line 2. Instead of अव्ययं, ACDF have अद्वयं. The
quotation in the commentary is from *Brihad.*
4. 3. 23.

40 (c). The quotation is from *Brihad.* 4. 3. 23.

41. The verse is Gaudapāda's *Kārikās* i. 11. In the
second line of it, ABCDF read तु for तौ. This is
the reading in *Vārtika*, page 576, where also the
verse is found.

42. This also is Gaudapāda's i. 15.

43. The verse is *Upades'asāhasrī.* 351 (xviii 26). The
reading there is सुषुस्यास्यं.

44 (c). The *Vāchaspalyam* (s. v. द्राविड) quotes the following verse from the *Skandapurāṇa* in regard to five Drāvidas:—

कर्णीटाश्वैव तैलङ्गा गुर्जरा राष्ट्रवासिनः ।
 आन्ध्राश्च द्राविडाः पञ्च विन्द्यदक्षिणवासिनः ॥

Who are the *Keralas* referred to in the commentary?

Śaṅkarāchārya lived in the Malabār country, the ancient name of which was *Kerala*. Is the other name a synonym of this?

In *Bhiṣma-parva*, line 352 (Chap. ix), Prof. H. H. Wilson met with केवलं as a variant of केरलं, but Dr. FitzEdward Hall takes it as qualifying the preceding word मल्लराष्ट्रं. See p. 165, Vol. ii of Wilson's *Vishnu Purāṇa*.

45. The insertion of अयं in the second pāda spoils the metre, and yet all the MSS. have it! The first quotation in the Com. is from *Rigveda* 10. 129. 3. and the second from *Manu* 1. 5.

46. Line 4. All the MSS. but E, read विक्रियावतोः, but the commentary requires the reading given in the text.

53. Line 2. The text of E has न मत्तोऽन्योऽस्ति.

55. The MSS. ABD read °सर्जनं in line 2, and °लम्बनं in line 3. The quotation in the commentary is from *Bṛihad.* 4. 3. 31.

57-59. These three verses are in the *Vārtika*, pages 721-2.

61. Line 2. For शोषेणैव the reading of ABDF is स्पर्शेनैव.

62. This verse is quoted in the *Vedāntasāra*, with the addition of a third line taken from the *Upades'asāhasrī*. See my edition of former, page 187.

63 (c). I cannot trace the two passages quoted here, except that the third line of the second one is from *Gītā* vi. 45.

64. The quotations in this verse are from *Gitā* iv. 19, and xiv. 22.

65. The verse is *Upades'asahasri* 643 (xviii. 231); but the reading there is यो हि यसात्.

66. This verse is *Upades'asahasri* 644 (xviii. 232). In its second line, ACDE read सृष्टान्°.

68 (c). The quotation is from *Gitā* xiii. 7.

69. The *kārikā* is quoted in the *Vedāntasāra*.

73. Line 1. The reading of all but E is निरस्य सर्वक-
र्माणि, but the commentary requires that given in the text.

75. The reference here is to *Yogasūtra* ii. 37, namely “अस्तेयप्रतिष्ठायां सर्वरत्नोपस्थानम्” ।

76 (c). I cannot trace the first quotation to its source. Even the *Vāchaspalyam*,—that vast, but ill-arranged, store house of Paurāṇika lore,—fails us here. The second is from *Rigveda* 10. 75. 5.

77 (c). The sūtra quoted here (and in Com. on ii. 111) is *Chhandah-sūtra* 3. 59. The Calcutta edition however has निवृत्. The same sūtra occurs in Kātyāyana's *Sarvānukramanī* (p. 2, Oxford edition) but the reading there is निचृत्.

B. A.K.